

တက္ကသိုလ်

သိဟဒေဂင်

ဝ ဝ အ က ဇ ရီ လ

သူရဲကောင်းနှင့်ပေဇ္ဇာပုဇွန်

BURMESE
CLASSIC

ကတ္တသိုလ်

သီဟာအောင်

သူရဲကောင်းနှင့်မေတ္တာပုစွာ

(ပထမပိုင်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၃၁၀၀၉၀၉
မျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၀၂၀၉၀၉

၂၀၀၉-ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/- တျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ (မျိုးထေးသံစာပေ)
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H) နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း
ဓရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
စိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုပြေငြိမ်းရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုဖြောင့်ရေး
- ☆ အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ပီပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရှေ့မှန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

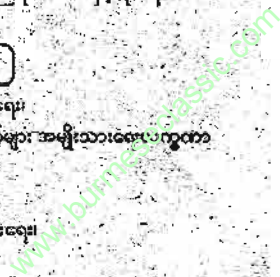
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံမှာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ မြစ်ဝေါ်လာဆည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ဆိုင်သော ပြည်သူ့တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာကိုတုံ့ပြင်ပေးရေး။
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားပေးပို့ကွတာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

သွေးလင်းနို့

လဆန်းငါးရက်...
ကောင်းကင်ပေါ်၌ လကွေးလေး ရှိနေသည်။
ကြယ်ကလေးများလည်း နေရာယူထားပြီး ကြယ်ရောင် လ
ရောင်က မှန်ပျံ့ လင်းနေ၏။

ချင်းယန်မြို့သို့ သွားတော့ တောလမ်းကလေးအတိုင်းလူ
တစ်ယောက် လျှောက်လှမ်းသွားနေ၏။

ထိုလူသည် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌ ဓားတစ်
ထက်ချိတ်ဆွဲထားရာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း
မြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပေသည်။

*သိုင်းလောကသားတို့သည် အကြောက်အရှက်ကင်းမဲ့သည်ကို
သည့် စကားအတိုင်း မကောင်းဆိုးဝါးများ ကျင်လည်ကျက်စားနေ
သည်ဆိုသော ချင်းယန်မြို့ အနောက်ဘက် တောလမ်းအတိုင်း
လျှောက်လှမ်းလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

၆ ❖ တုက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုစောလမ်းသည် သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခု အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားရသေးသည့် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းလာသင်း ရုတ်တရက် ခွေးအူသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဝုတ်...ဝုတ်...ဝူး”

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံတွင် ခွေးအူသံများ ကြားလိုက်ရသည်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

ခွေးအူသံများ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းချော်ကြည့်လိုက်သည်။

ခွေးအူသံများကြားရသော်လည်း ခွေးများကို မတွေ့ရပါ။

တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု အနီးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုတောင်ကုန်းလေး အနီး၌ သစ်ပင်ချုံ့နယ်များ ကျွဲပါးသွားပြီး မြေပုံမှတ်တိုင်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုသင်္ချိုင်းမြေသည် ချင်းယန်မြို့နှင့် မနီးမဝေး၌ ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ချိုင်းမြေကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ချင်းယန်မြို့က လေးနှင့် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

ထိုလူက ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလိုက်၏။

သင်္ချိုင်းမြေနှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်သွားလေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၇

ထိုစဉ်...
“ဂစ်”

ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခြေလှမ်းရပ်သွားပြန်သည်။
ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သင်္ချိုင်းမြေထဲမှ အုတ်တုတ်တစ်ခုပေါ်၌ လင်းနို့များ ပျံ့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ချင်းယန်မြို့က ငြိမ်တံဆွဲစွမ်းထုံက ခုစာလော သိုင်းလောကမှာ ထကြွသောင်းကျန်းလာတဲ့ သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်သုတ်သင်ပြီး သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားရဲ့ အလောင်းကို သည်သင်္ချိုင်းမြေထဲမှာ မြှုပ်နှံခဲ့တာပဲ”

ချင်းယန်မြို့မှ သိုင်းသမားစွမ်းထုံမှာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်၍ အများပြည်သူ လေးစားကြည့်ညိုကြလေသည်။

ဝန်ပုဂ္ဂလေ သိုင်းလောကအား နှောင့်ယှက်နေသည့် သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။

လူသတ် ဓားပြတိုက် မကောင်းတာ အကုန်ယုတ်ကြသည်။

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်း၏လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရာသူ များ ပြားလာသောအခါ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများသည် 'သွေးလင်းနို့ ဂိုဏ်းအား ချော့နှိပ်ဖို့ ကြိုးစားကြလေသည်။

သိုင်းသမားစွမ်းထုံသည် ချင်းယန်မြို့သို့ ကျူးကျော်လာ သော သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်အား ဖော်ထုတ်ဆုံးမနိုင်ခဲ့ လေသည်။

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းက စွမ်းထုံကို ရန်ငြိုးထားကာ အကောက် ကြံလိမ့်မည်ဟူသော သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်း၏လက်ချက်ဖြင့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား ကြီးများပင် လုပ်ကြံခံရသည် ဖြစ်ရာ စွမ်းထုံက စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ပြီး သူ၏သွေးသောက်မိတ်ဆွေ လျှူရင်းထံသို့ အကြောင်းကြား အကူ အညီ တောင်းခဲ့သည်။

လျှူရင်းက ချင်းယန်မြို့သို့ ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့သော် လည်း လမ်းခရီး၌ သူစီးနင်းလာသော မြင်းသည် ချိုင့်ခွက်ထဲကျကာ ခြေကျိုးသွားခြင်းကြောင့် ခြေကျင့်ဆက်၍ လာခဲ့ရသဖြင့် နောက်ကျ သွားပြီး မိုးချုပ်မှ ချင်းယန်မြို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ တော့သည်။

အဖြူရောင်စက်ဆင်ထားသူမှာ လျှူရင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှူရင်းသည်လည်း ဓားနှစ်လက်သိုင်းဖြင့် ထင်ရှားကျော် ကြားနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

လျှူရင်းက အုတ်ဂူပေါ်၌ မျှစ်နေသော လင်းနို့များကို မျက် မှောင်ကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

❖ သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၉

“လင်းနို့တွေဟာ သေဆုံးသွားတဲ့ သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားကို လာပြီး ဂုဏ်ပြုနေကြတာလေ”

ရှုတ်တရက် အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ဟင်”

လျှူရင်း ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားကာ မျက်နှာတွင် လင်း နို့တစ်ကောင်အသွင် ပုံဖော်ထားသော မျက်နှာဖုံးတုတ်စုံ ခွပ်ထား လေသည်။

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

လျှူရင်း မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းကို သိုင်းလောကသားတွေက ဖော်ထုတ် ချော့နှိပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာကို ခင်ဗျား မကြားမိသေးဘူး ထင် တယ်”

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားက...

“ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို သတိပစ်လိုက်ယင်၊ အဲသည် လူရဲ့ တစ်မိသားစုလုံးကို ကျုပ်တို့က ပြန်ပြီး လက်စားချေရ နှာတဲ့ သည်မှာ လျှူရင်း၊ ခင်ဗျားက စွမ်းထုံကို ကူညီဖို့ မကြိုးစားဘဲ နောက်ကြောင်းလှည့်ပြန်သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လျှူရင်း ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခြိမ်းခြောက်တိုင်း ကြောက်တတ်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာပါ။ နောက်ကြောင်းလှည့်မပြန်တဲ့အပြင် သွေးလင်းနို့ရိုက်ကို ချေမှုန်းပစ်ဦးမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

သွေးလင်းနို့ရိုက်သားက...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် တတ်နိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာကြကာ လျှူရင်းအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ခြိမ်း”

လျှူရင်းကလည်း ဓားနှစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်တိုက်လေတော့သည်။

သင်္ချိုင်းမြေနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ တောလမ်းပေါ်၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများသည် အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ ကျွမ်းကျင်စွာ ကျင်လည်ကျက်စားနိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြပြီး သိုင်းပညာ မခေကြပါချေ။

ထို့အပြင် တစ်ချက်တစ်ချက် လက်နက်ပုန်းကလေးများဖြင့်

ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြလေသောကြောင့် လျှူရင်း အခက်ကြုံလာလေ တော့သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ချင်းယန်မြို့၌ ရှိနေမည့် မိတ်ဆွေစွမ်း ထုံအတွက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်လာလေသည်။

သူက စွမ်းထုံကို ကူညီဖို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အား သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများက လမ်းခုလတ်မှ ကြားဖြတ်တားဆီးခဲ့ခြင်းဖြင့် စွမ်းထုံထံသို့ အချိန်မီ ရောက်သွားနိုင် တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများသည် စွမ်းထုံကိုလည်း ဒုက္ခပေး ကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

“စွမ်းထုံ အခြေအနေမှ ကောင်းပါ့မလား”

လျှူရင်း တွေးတောနေစဉ်မှာပင်...

“ဟိတ်”

“ယား”

“သေပေတော့”

သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများက ညာသံပေးကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။

“သေလိုက်ကြစမ်း”

လျှူရင်းကလည်း ကြိုးဝါးယင်း ဓားနှစ်လက် ဖုတ်ယင်းကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။

သူ၏ဓားနှစ်လက်သိုင်းမှာ ယူးခြားဆန်းပြားသော သိုင်း ထွက်များ ဖြစ်ရကား တခဏအတွင်းမှာပင် သွေးလင်းနို့ရိုက်သား

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီပခံအောင်

သုံးလေးယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိသွားကြတော့သည်။

လျူရင်း ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ဓားနှစ်လက်လျူရင်းက သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းပြီ
မယ်”

ဟုထပ်မံ ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏ဝဲဘက်ပုခုံး၌ ပျားတုတ်ခံလိုက်ရ
သည့်အလား စစ်ခနဲ နာကျင်သွားပြီး ချက်ချင်း ထိုကျဉ်လာသည်ဟု
ခံစားလိုက်ရလေသည်။

လျူရင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

လက်နက်ပုန်းတစ်ခု ထိမှန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း နား
လည်လိုက်လေသည်။

လက်နက်ပုန်း ပစ်လွှင့်လာရာ လမ်းကြောင်းကို ကြည့်လိုက်
ရာ သူ့အား ပထမဆုံး တားဆီးခဲ့သော သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုရူသည် ရိုးရိုးဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ခေါင်း
ဆောင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အဆင့်အတန်းရှိသူ၊ သိုင်းပညာ အဆင့်
မြင့်သူဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေးမိလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“လျူရင်း၊ ခင်ဗျားဟာ စွမ်းထုံဆီကို ဘယ်တော့မှ ရောက်
သွားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား
တို့နှစ်ယောက် မကြာခင် ရေပြည်မှာ ပြန်ဆုံကြမှာပါ”

လျူရင်းက ဒေါသတကြီး ပြန်လည်အော်ငေါက်လိုက်လေ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၃

သည်။ သို့သော် သူ၏စကားထံ ထွက်ပေါ်မလာတော့ပါ။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အကြောအချဉ်များ ဆိုင်းကာ တောင့်
တင်းနေ၏။

ပခုံး၌ ထိမှန်ခဲ့သော လက်နက်ပုန်း၌ အဆိပ်သုတ်လိမ်း
ထားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ထိုအဆိပ်လက်နက်ပုန်းလေးတစ်ခုကမင် လျူရင်း၏ဘဝ
ကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူက...

“သူ့ကို သုတ်ဆင်လိုက်ကြ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားများက ဓားများ ဝင့်ကာ ရှေ့တိုးလာ
ကြလေသည်။

လျူရင်းသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည့် သွေးလင်း
နို့ဂိုဏ်းသားများကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်နေမိ၏။

ရုတ်တရက် သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်၏ ဓားကိုင်
အားသော လက်က အပေါ်မြှောက်တက်သွားလေသည်။

ထိုနောက် လျူရင်း၏မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွား
လေတော့သည်။

“တုံးတုံးတုံး”

အဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ညဉ့်သုံးချက်တီးအချိန်ပင် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။
သို့သော် စွမ်းထုံ အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါချေ။
သွေးလင်းနို့ရိုက်သည့် သူ၏ရိုက်သားတစ်ယောက်ကို ဆုံးမလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့အား အခဲမကျေဖြစ်ကာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုမည်ဟု သတင်းများ ထွက်ပေါ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။
ဝါကျင်ကျင်မီးအိမ်မှ မီးရောင်က အခန်းတွင်း၌ ဖြာကျနေ၏။

စွမ်းထုံက စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်နေသည်။
စားပွဲပေါ်၌ အရက်တစ်အိုးနှင့် စုတ်တံတစ်ချောင်း ရှိနေ၏။
စုတ်တံသည် နှစ်ပေခွဲခန့် ရှည်ပြီး အကောင်းစား သံမဏိဖြင့် မြူလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စာပေရေးသားဖို့ထက် စိုက်ပျိုးလက်နက်တစ်မျိုးအဖြစ် အဓိက ရည်ရွယ်ကာ မြူလုပ်ထားသော စုတ်တံမျိုး ဖြစ်သည်။

စွမ်းထုံသည် သံမဏိစုတ်တံလက်နက်ဖြင့် ထင်ရှားနေသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

အခန်းတွင်း၌ စွမ်းထုံတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါ။

စားပွဲ၌ စွမ်းထုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသူတစ်ဦး ရှိနေပါသေး၏။

ထိုလူမှာ ‘ကျောက်ရီ’ ဖြစ်သည်။

ကျောက်ရီသည်လည်း စွမ်းထုံ၊ လျှူရင်းတို့ကဲ့သို့ ထင်ရှားသော အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ရီ၏သိုင်းပညာက စွမ်းထုံနှင့် လျှူရင်းတို့ထက် ပို၍ အဆင့်မြင့်ပေသည်။

စွမ်းထုံက လျှူရင်းကို အကူအညီတောင်းထားသကဲ့သို့ ကျောက်ရီကိုလည်း အကူအညီ တောင်းထားခြင်း မဟုတ်ပါ။

ကျောက်ရီနှင့် ယနေ့ညနေခင်းကမှ သိကျွမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်ရီသည် ‘ကျောက်စိမ်းလက်’အား လိုက်လံရှာဖွေသင်း ချင်းယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စွမ်းထုံနှင့် သွေးလင်းနို့ရိုက် ပြဿနာကို ကြားသိရသောအခါ စွမ်းထုံနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပြီး အကူအညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စွမ်းထုံက အရက်တစ်ခွက် ငှဲသောက်လိုက်ပြီးမှ...

“အုန်းမောင်းသုံးချက်ခေါက်ပြီ သွေးလင်းနို့ရိုက်က လူတွေအပေါ်အရောင်တောင် မတွေ့ရသေးဘူး၊ မိတ်ဆွေကြီးကျောက်ရီ ကျောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားပြီး မလာရဲကြတော့ဘူး ထင်ပါသလား”

မူရယ်ကာမောကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျောက်ရီကလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“သွေးလင်းနို့ရိုက် အတော်သတင်းကြီးလာတယ်၊ သူ့တို့အထံချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့လူတွေ တစ်နေ့တခြား မှားလာတော့

အားလုံးက သူတို့ကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာပေါ့လေ။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖက် မရွယ်ဘူးဆိုတာ သွေးလင်း နို့ရိုက်က မသိဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပိုပြီး လျှို့ဝှက်သွား ကော့မှာပဲ”

သွေးလင်းနို့ရိုက်က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိရှိထား ကြသော်လည်း မည်သည့်နေရာ၌ စခန်းပြု တည်ဆောက်ထား ကြောင်း၊ မည်သူများက ဂိုဏ်းစင်များ ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူက ဦး ဆောင်နေကြောင်း သွေးလင်းနို့ရိုက်ကနှင့် ဖတ်သက်သမျှ ဘာမှ မသိ ရပါချေ။

သွေးလင်းနို့ရိုက်ကသည် အလွန်ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သော ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။

စွမ်းထုံက မရွှေ့လင့်ဘဲ သွေးလင်းနို့ရိုက်ကသားတစ်ဦးအား သူတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ပြီး ထိုလူမှာ တစ်ချိန်က ရှောင်လင်ကျောင်း မှ ဖြစ်ပြီး ဆိုးသွမ်းမိမိမူကြောင့် မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်ရီ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ရှောင်လင်ကျောင်းက မောင်းထုတ်ခံထားရတဲ့ လူတစ် ယောက်က သွေးလင်းနို့ရိုက်ကသား ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စား စရာ ပိုကောင်းသွားတယ်။ သူက သေဆုံးကာနီးမှာ သွေးလင်းနို့ ရိုက်ကရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ခင်ဗျားကို ပြောပြသွားတယ်ဆိုတာက ကော့ဗျာ”

ဟုလည်း မေးလိုက်လေသည်။

စွမ်းထုံက...

“တချို့ လူရှိသေ ရင်ရှိသေ အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတွေ တောင် သွေးလင်းနို့ရိုက်ကမှာ ပါဝင်နေတယ်လို့ ပြောသွားတာပါဗျာ”

“သည်ထက်ပိုပြီး ခင်ဗျား ဘာမှ မသိခဲ့ရဘူးလားဗျာ”

စွမ်းထုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မသိခဲ့ရပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါကို အခြေခံပြီး သွေးလင်း နို့ရိုက်ကအကြောင်း ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားထားပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဗျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး လှုပ်ရှားနေတာကိုက လူမြင် မခံဝံ့လို့ မဟုတ်လား ဗျာ”

ကျောက်ရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း လူမြင်မခံဝံ့ဘူးဆိုကတည်းက သူတို့ဟာ သိုင်းလော ကမှာ လူသိများ ထင်ရှားတဲ့လူတွေ ဖြစ်ဖို့ သေချာနေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေ ထူးထူးပေးပေး နောက်ကွယ်မှာ မကောင်းမှုတွေ လုပ်နေတယ်လို့ သေကာစရာကောင်းတဲ့ လူတွေကို စောင့်ကြည့်သွားမယ်လို့ စဉ်းစား ထားပါတယ်ဗျာ”

ကျောက်ရီက စွမ်းထုံအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ခင်ဗျား တွေ့ထားပြီလား”

စွမ်းထုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခုဆီတော့ မတွေ့သေးပါဘူးဗျာ”

ကျောက်ရီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်--

“တုံတုံ...တုံတုံ”

အုန်းမောင်းခေါက်သံ လေးချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မကြာမီ မိုးလင်းလာတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ညအဖို့ သွေးလင်းနို့ဖိုထိသားများ ရောက်လာစရာ

အကြောင်း မရှိတော့ပါ။

စွမ်းထုံ စိတ်ထဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ

၏။

ကျောက်ရိုက်က...

“အုန်းမောင်းလေးချက်တီးပြီး မကြာခင် မိုးလင်းတော့မယ်။

ကျုပ်လည်း သွားပြီး အနားယူလိုက်ဦးမယ်။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် မိတ်ဆွေ အိပ်ရေးပျက်ပြီး

ပင်ပန်းသွားရတာ အားနာစရာကောင်းနေပါပြီ၊ မနက်ဖြန် မနက်စာ

နဲ့ ကျုပ်ဂုဏ်ပြုညှော်ခံချင်ပါတယ် ကြွခွဲပါဗျာ”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ”

ကျောက်ရိုက်က မငြင်းဘဲ လက်ခံလိုက်လေသည်။

သူက တည်းခိုခန်းတစ်ခန်း တည်းခိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီ မိုးလင်းလာတော့မည်မို့ စွမ်းထုံကို နှုတ်ဆက်ကာ

ပြန်သွားလေသည်။

စွမ်းထုံက အိမ်ရှေ့သို့တိုင် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလိုက်၏။

ကျောက်ရိုက် အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်

ကို အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။

တဖန် သက်ပြင်းချကာ...

“လူကြီးလူကောင်း ဟန်ဆောင် မျက်နှာပုံးစွပ်ပြီး နောက်

တွယ်မှာ မကောင်းမှု လုပ်နေတဲ့ လူတွေ ရှိသလိုပဲ၊ ကျောက်ရိုက်

ထို ပင်ပန်းဆင်းရဲခံ ဒုက္ခခံပြီး သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုး

သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေတဲ့ သိုင်းသမားကောင်းတွေလည်း ရှိနေတာ။

သိုင်းလောက်အတွက် အားတက်စရာပါပဲ”

ဟုတီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

ယခုမှ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သ

ထို ခံစားလာရသည်။

ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်သည်။

“တစ်ရေးတော့ အိပ်လိုက်ဦးမှပဲ”

တံခါးပေါက်ကို ကျောခိုင်းကာ အတွင်းဘက် လှည့်လိုက်

အခါ ရုတ်တရက် အိပ်ချင်စိတ်များ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ချက်

ဖြင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ အခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေ

သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ကာ လင်းနို့မျက်

အဖုံး စွပ်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

လင်းနို့ကိုင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတော့သည်။

စွမ်းထုံ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မင်း...”

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူစကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

ဓားတစ်လက်က သူ၏ရင်ဝကို ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စွမ်းထုံမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသား၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မရှောင်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါချေ။

သို့သော် သူ၏လှုပ်ရှားမှုများ လေးလံထုံထိုင်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဓားဦးက ရင်ဝသို့ ထိုးဖောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော်လည်း သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

ရင်ဝ၌ ပြင်းပူသော နာကျင်မှုဝေဒနာတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဂူးထောက်ကျသွား၏။

ထိုစဉ် သူ၏ဦးခေါင်းထဲ အသိတစ်ခု ဝင်ရောက်လာ၏။

သူအဆိပ်မိထားသည်။

မည်သည့်နေရာက အဆိပ်မိခဲ့ပါသနည်း။

အရက်...

သူက အရက်တစ်ခွက် သောက်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အရက်ထဲ၌ အဆိပ်ခတ်ထားခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

မည်သူက အရက်ထဲ အဆိပ်ခတ်ခဲ့ပါသနည်း။

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားများနှင့် ရင်ဆိုင်ရနိုင်သည် ဖြစ်စေ အိမ်သားများ၊ အလုပ်သမားများ အားလုံးကို ရှောင်နိုင်ထားခဲ့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၂၁

ယနေ့မှ ရောက်လာသော ကျောက်ရိနှင့် တစ်ချိန်လုံး အတူ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စွမ်းထုံ ဆက်မတွေးနိုင်တော့ပါ။

ကြမ်းပြင်ပေါ် တအိအိ လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားအတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၂၃

သခင်လေးကြီးဝစ်သည် လောင်းကစားဂေဟာ၌ မြင်း
ထည်းတစ်စီးတိုက် ရွှေတုံးများ ရှုံးခဲ့ဖူးသည်။

လောင်းကစားဝိဇ္ဇာနှစ်ယောက်က လိမ်ကောက်အနိုင်ယူ
သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

များမကြာမီ ထိုလောင်းကစားဝိဇ္ဇာနှစ်ယောက်အား ဘုံ
ကျောင်းတစ်ခုရှေ့၌ တောင်းရမ်းစားသောက်ရသည့် လက်နှစ်ဘက်
ပြတ် ဒုက္ခိတများအဖြစ် တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သခင်လေးကြီးဝစ်အား လိမ်ကောက်ဖို့
မည်သူကမျှ မကြိုးစားဝံ့ကြတော့ချေ။

ယနေ့...

ယနေ့သည် သခင်လေးကြီးဝစ် ရောက်လာမည့်နေ့ ဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့် ကြေးကြီးကြီး လောင်းကစားလိုကြသူများလည်း
နန်းရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

ပိုင်ရှင်ရှောင်ကြားရဖန်သည် ယနေ့တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း
တွေ့ရတော့မည်ဟု နားလည်ထား၏။

လောင်းကစားဂေဟာ၌ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး စည်ကား
ပူပန်မြိုက်နေတော့မည် ထင်မိသည်။

သို့သော် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရမည်ဟု ယူဆခဲ့သည်မှာ
မှန်သော်လည်း စည်ကားသိုက်မြိုက်နေမည်ဟု ယူဆခဲ့သည်မှာ

မှားကြီး မှားယွင်းသွားခဲ့လေသည်။
သခင်လေးကြီးဝစ် ရောက်လာချိန်၌ လောင်းကစားမည့်သူ

သခင်လေး

ရှောင်ကြွားရယ်၏လောင်းကစားဂေဟာသည် အလွန်
ကြေးကြီးသော ထိပ်တန်းဂေဟာကြီး ဖြစ်သည်။

သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်ပွဲစားကြီးများမှသာလျှင် ဝင်
ရောက်လောင်းကစားနိုင်အောင် ကြေးကြီးလှပေသည်။

သခင်လေးကြီးဝစ်သည် အဓိက ဖောက်သည်တစ်ဦး ဖြစ်
သည်။

သခင်လေးကြီးဝစ်လောက် မည်သူမျှ ကြေးအကြီးဆုံး
လောင်းကစားနိုင်ခြင်း မရှိဟုလည်း သတင်းကြီးလေသည်။

သို့သော် သခင်လေးကြီးဝစ်သည် သုံးလမှ တစ်ကြိမ် လ
ရောက်လောင်းကစားတတ်သည်။

ရှာအများကလည်း သဘောမနောကောင်းပြီး ငွေကို ရှေ့
သုံးနိုင်သည့် သခင်လေးကြီးဝစ်နှင့်မှ လောင်းကစားလိုကြပေသည်။

တစ်ယောက်ထဲသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လောင်းကစားဂေဟာထဲ၌ အပ်ကျပ် ကြားရအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ဂေဟာရှေ့သို့ မြင်းဖြူကြီးခြောက်ကောင်ဆွဲသော အဖိုး တန်ဖိုးရှိ မြင်းလှည်းတစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းလာသူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ထားပြီး ချော မောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သာမန်မြင်းလှည်းထက် ပို၍ ကြီးမားပြီး အိမ်ကြီးတစ် ဆောင်နှင့်တူသော မြင်းလှည်းကြီးကို မောင်းနှင်လာရသော်လည်း သက်တောင့်သက်သာပင် ရှိနေသည်။

မြင်းလှည်းရပ်သွားသည်နှင့် တံခါးပွင့်သွားပြီး မိန်းကလေး ရှစ်ယောက် ဆင်းလာကြလေသည်။

မိန်းကလေးများသည် အနီရောင်ကော်ဇောတစ်ချပ်ကို လောင်းကစားဂေဟာ တံခါးဝသို့ ရောက်သည်အထိ ခင်းလိုက်ပြီး အသင့်ယူလာသော ပန်းခြင်းတောင်းထဲမှ ပန်းများ ကျလိုက်ကြ၏။

မွှေးကြိုင်သော ပန်းရနံ့များက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှင့်ပျံ သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ရွှေရောင်အဝတ်အစား များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ဦး ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ သခင်လေးကြီးဝမ်း ဖြစ်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်းက လက်နှစ်ဘက်နောက်စစ်ကာ ပန်း ကြိထားသော အနီရောင်ကော်ဇောပေါ်မှ ဖြတ်ကာ လောင်းကစား ဂေဟာဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ပိုင်ရှင်ရှောင်ကြားရယ်က ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုလိုက်သည်။
“သခင်လေးကြွပါဗျာ၊ သခင်လေး ရောက်လာမှာမို့ ကျုပ်

က အားလုံး လိုလေသေးမရှိအောင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပါတယ်”
“ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်”

သခင်လေးကြီးဝမ်း သဘောကျသွား၏။
ရှောင်ကြားရယ်နှင့်အတူ ဂေဟာထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လေ

သည်။
ဂေဟာထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး လူရှင်းနေ၏။

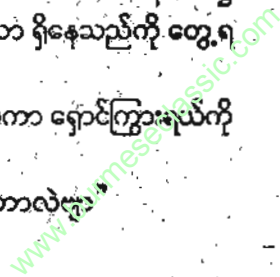
ခါတိုင်း သခင်လေးကြီးဝမ်း ရောက်လာလျှင် အုံးအုံးကျက် ထွက် စည်ကားနေတတ်သော်လည်း ယခုတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်

နေသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။
သခင်လေးကြီးဝမ်းကိုယ်တိုင်လည်း အုံ့ထွေးလေသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်ရာ လောင်းကစားခန်းမထဲ၌ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ဦးသာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ

လေသည်။
သခင်လေးကြီးဝမ်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ရှောင်ကြားရယ်ကို

အေးလိုက်လေသည်။
“လူရှင်းနေပါလား၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဗျာ”

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှောင်ကြားရယ်က ရှင်းပြသည်။

“သခင်လေးနဲ့ လောင်းကစားချင်တဲ့ လူတွေဟာ မနေ့က တည်းက စာဖွဲ့ဖို့ ရောက်လာကြပါတယ်။ သခင်လေးကို စောင့်သင်း သူတို့ အချင်းချင်း အပျင်းပြေ လောင်းကစားကြပါတယ်”

သခင်လေးကြိုးဝမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လောင်းကစားသမားဆိုတာ မလောင်းရဘဲ မနေနိုင်ကြ ဘူးပေါ့လေ”

ရှောင်ကြားရယ် စကားဆက်လိုက်သည်။

“သည်လိုနဲ့ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ လောင်းကြေးက တစ်ထက်တစ်စ မြင့်တက်လာတယ်၊ ကြေးကြီးလာပါတယ် သခင် လေး”

သခင်လေးကြိုးဝမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

ရှောင်ကြားရယ်က...

“လောင်းကစားပိုင်းမှာ လူရွယ်တစ်ယောက်က လောင်း တိုင်း အနိုင်ရနေပါတယ်။ သည်လိုနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွံ့သွားတာ၊ မနက်မိုးလင်းတော့ လူတစ်ရာကျော် ရောက်လာတဲ့ အထဲက ခြောက်ဆယ်လောက်က ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျွန်တော့လို့ ပြန်သွားကြပါတယ်”

“နောက်ကော”

သခင်လေးကြိုးဝမ်း ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ရှောင်ကြားရယ်က...

“နေ့လည်လောက်ကျတော့ လေးငါးယောက်လောက်ပဲ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၂၇

ကျန်ခဲ့ပြီး ခုတော့ သူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့တာပါ သခင်လေး” တစ်ယောက်ထဲ မလှုပ်မယှက် တိုင်နေသည့် အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားသော လူရွယ်ကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကြိုးဝမ်းက...

“သူတစ်ယောက်ထဲ နိုင်သွားတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟာ အနည်းဆုံး လျှို့ဝှက်ငါးသိန်းကျော်လောက် ရသွားတာ ပေါ့ သခင်လေးရယ်”

သခင်လေးကြိုးဝမ်း အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး မေးလိုက်လေ သည်။

“သူက သည်လောက် အနိုင်ရထားတာတောင် ထွက်မ သွားသေးတာ ဘာသဘောလဲ”

ရှောင်ကြားရယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“သခင်လေးနဲ့ လောင်းကစားချင်လို့ စောင့်နေတာပါ”

“ဪ”

သခင်လေးကြိုးဝမ်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်”

ထို့နောက် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်ထံသို့ လှမ်း သွားလိုက်လေတော့သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်သည် အသက်သုံးဆယ် ခန့်ရှိမည် ထင်ရ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ရှိနေသည်။

ထိုလူ၏ရှေ့ စားပွဲပေါ်၌ ငွေလွှဲလက်မှတ်တစ်စောင် ချထား၏။

ငါးသိန်းတန် ငွေလွှဲလက်မှတ် ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ကြားရယ်က သခင်လေးကြီးဝမ်းအတွက် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်းက လူရွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“နောင်ကြီးက ကျုပ်နဲ့ လောင်းကစားချင်လို့ စောင့်နေတာလားဗျာ”

လူရွယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လတ်ခံပါတယ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လောင်းကစားလိုက်ကြ၏။ လူရွယ်က...

“ကျုပ်က သည်ငွေလွှဲလက်မှတ်နဲ့ လောင်းမယ်”

သခင်လေးကြီးဝမ်းက...

“ငွေအားလုံးကို တစ်ကြိမ်တည်း လောင်းမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျို့”

သခင်လေးကြီးဝမ်း လက်ခံလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား လောင်းကစားလိုက်ကြရာ လူရွယ်က သုံးထည်ဆက်တိုက် အနိုင်ရသွားလေသည်။

အလွန်ကြေးကြီးသော လောင်းကစားပွဲ ဖြစ်နေသည်။

ပိုင်ရှင်ရှောင်ကြားရယ် တစ်ယောက်ထံသာ နံဘေး၌ ရပ်ကြည့်နေသူဟူ၍ ရှိနေသည်။

လူရွယ်က ငွေငါးသိန်းကို လောင်းကြေးတစ်လိုက်၏။

အနိုင်ရသောအခါ နှစ်ဆ၊ ငွေဆယ်သိန်း ဖြစ်သွားသည်။

ငွေဆယ်သိန်းကို လောင်းကြေးထပ်တင်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်

အနိုင်ရပြန်ရာ လျှံငွေ သိန်းနှစ်ဆယ် ဖြစ်သွား၏။

တတိယအကြိမ် ထပ်မံ အနိုင်ရလိုက်ရာ လျှံငွေ သိန်းလေးဆယ် ဖြစ်သွားလေသည်။ လူရွယ်က...

“သည်ငွေအားလုံးကို လောင်းကြေးတင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သခင်လေးကြီးဝမ်း ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ပိုင်ရှင်ရှောင်ကြားရယ် မျက်နှာပျက်နေ၏။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတစ်ယောက်အတွက် လျှံငွေသိန်းလေးဆယ်ဆိုသည်မှာ အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူးသည့် ငွေပမာဏ ဖြစ်ပေသိရှိမည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်းကား အပြုံးမပျက်ပါချေ။

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခင်ဗျား တော်တော်သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ အင်း ကျုပ်က လူတွေ အများကြီးနဲ့ စည်စည်ကားကား လောင်းကစားရတာကို သဘောကျခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလို အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ တစ်ယောက်ချင်း လောင်းကစားရတာကလည်း အင်မတန် သဘောကျစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သည်ကနေ နားလည်လိုက်တယ်၊ ကျုပ်ရှုံးသွားပေမယ့် ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ”

ရှောင်ကြားရယ် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်းသည် သူ့အား လိမ်ညာအနိုင်ယူသည် ဟု သဘောထားကာ လူရွယ်အား သုတ်သင်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

သို့သော် သခင်လေးကြီးဝမ်းက လူရွယ်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆို ဆက်ဆံနေသောကြောင့် စိတ်သက်သာသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သခင်လေးကြီးဝမ်း ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“နောင်ကြီးရဲ့ လောင်းကစား စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပါတယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တွေ ဆုံသိကျွမ်းရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျုပ်က ကျွေးမွေးပြုစုချင်ပါတယ်ဗျာ”

လူရွယ်က လက်ခံလိုက်လေသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

ထို့နောက် သခင်လေးကြီးဝမ်းနှင့်အတူ လူရွယ်က လိုက်ပါ သွားလေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၆) ❖ ၃၁

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။ သခင်လေးကြီးဝမ်း၏မြင်းလှည်းသည် ဗျိုင်းဝါရေကန်ဆီသို့ ခြေတည်မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ဗျိုင်းဝါရေကန်မှာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ရေကန်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အလွန်သာယာလှပပြီး အေးချမ်းလှသော ရေကန်ကြီး သည်း ဖြစ်လေသည်။

ဗျိုင်းဝါရေကန်ဟု ခေါ်တွင်ခြင်းမှာ ရေကန်ကြီးနှင့် မလှမ်း ထမ်း၌ ရှိနေသော ဗျိုင်းဝါစံအိမ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

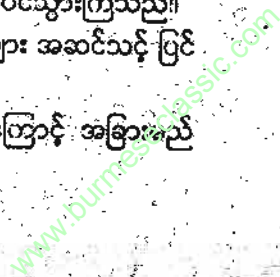
ဗျိုင်းဝါစံအိမ်ပိုင်ရှင်မှာ သိုင်းလောက၏နာယကဆယ်ဦး၌ ပါဝင်သော ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်း၏မြင်းလှည်းသည် ရေကန်ကြီးအား နှစ်နှစ်နှစ်မှထားသော ရှုခင်းသာစားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်တန့်သွား

သခင်လေးကြီးဝမ်းနှင့် အစိမ်းရောင်လူရွယ်တို့သည် မြင်း လှည်းပေါ်မှ ဆင်းကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

ဆိုင်လူလင်များက စားသောက်စရာများ အဆင်သင့် ပြင် ဆင်ထားလေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်း ရောက်လာခြင်းကြောင့် အခြားမည် မည် ဆိုသည်ကိုမှ လက်မခံတော့ပါချေ။

ကြီးမားခန့်ညားလှသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲ၌ သခင်လေးကြီးဝမ်းနှင့် လူရွယ်တို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ သခင်လေးကြီးဝမ်းက စဉ်းစံကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြတဲ့ အနေနဲ့ ကျုပ်က ကျွေးမွေးပြုစုပါရစေ အားမနာတမ်း သုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

လူရွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

အရက်တစ်ခွက်သောက်ကာ ဟင်းလျာ အနည်းငယ် စားလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်းလည်း အရက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်၏။

ပြီးလျှင်...

“မိတ်ဆွေရဲ့ လောင်းကစားစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်ဗျာ”

ဟုချီးကျူးလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...

“ကျုပ်က သခင်လေးကို မမိသေးပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ်ကို မမိသေးဘူး ဟုတ်လား၊ နောင်ကြီးက ရယ်စရာ ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ ကျုပ်က နောင်ကြီးကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ ရှုံးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က လိမ်ညာပြီး လောင်းကစားခဲ့တယ်လို့ သခင်လေး

ထင်နေတာလား”

“နောင်ကြီးလို ရိုးရှင်းတဲ့ လောင်းကစားသမားချိုး ကျုပ်စတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လောင်းကစားကြရာမှာ နောင်ကြီး ဘာတစ်ခု မလိမ်ညာခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

လူရွယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သခင်လေးက ကျုပ်တို့ ချီးကျူးနေပေမယ့် ကျုပ်က လောင်းကစားသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

သခင်လေးကြီးဝမ်းက...

“နောင်ကြီးကလည်း ရယ်စရာ ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“ကျုပ် တကယ် ပြောနေတာ”

“နောင်ကြီးက..”

“ကျုပ် လောင်းကစားခဲ့တယ်ဆိုတာ သခင်လေးကြီးဝမ်းနဲ့ ခုလို တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ချင်လို့ပါပဲ”

သခင်လေးကြီးဝမ်း အက်ခတ်လိုက်ရာ လူရွယ်၏မျက်နှာ တည်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထို့အပြင် လူရွယ်၏မျက်လုံးများလည်း အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ဝင်းလက်ဘောက်ပဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျုပ်နဲ့ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ချင်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးဗျာ”

လူရွယ်က...

“လူတစ်ယောက် အကြောင်း မေးချင်လို့ပါပဲ”

“ဘယ်သူများလဲဗျာ၊ နောင်ကြီးက ဘယ်သူ့ အကြောင်း မေး

ချင်နေတာလဲ”

သခင်လေးကြီးဝမ်းက ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က သခင်လေးဟာ လောင်းကစားရုံမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ချင်း လောင်းကစားခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဪ”

သခင်လေးကြီးဝမ်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

လူရွယ်က...

“သခင်လေးတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရွှေငွေတွေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ အသက်ချင်းထပ်ပြီး လောင်းကြေးတင်ခွဲကြတယ်လို့ သိရတယ်”

သခင်လေးကြီးဝမ်းက...

“ဒါ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ထဲ သိတဲ့ကိစ္စပဲဗျ”

“လောင်းကစားဂေဟာရှင် ရှောင်ကြွားရယ်လဲ သိထားပါတယ်လေ”

“လက်စသပ်တော့ ရှောင်ကြွားရယ်က ပြောပြလိုက်တာကိုး”

“သူက သေရမှာကို စိုးရိမ်နေတယ်လေ”

သခင်လေးကြီးဝမ်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ အကြောင်းကို ဘယ်လောက်များ သိထားလို့လဲဗျာ ပြောပါဦး”

ထိုလူက...

“သခင်လေး ကံဆိုးသွားတယ်၊ သခင်လေး ရှုံးသွားတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိထားပါတယ်”

သခင်လေးကြီးဝမ်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရှုံးသွားတယ်”

“အဲသည် လူဟာ သခင်လေး အသက်ကို ပိုင်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က..”

“သူက သခင်လေးရဲ့ အသက်ကိုတောင် ပိုင်ထားပြီးပြီဆို

သင်..”

ထိုလူသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ သခင်လေးကြီးဝမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်း အေးတိအေးစက် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြော

ပါဗျာ”

“ကျုပ်က အဲသည် လူကို တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဪ..”

“ကျုပ်က သူနဲ့ လောင်းကစားချင်ပါတယ်ဗျာ”

သခင်လေးကြီးဝမ်း၏မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။

“လက်စသပ်တော့ သူနဲ့ လောင်းကစားချင်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

“လောင်းကြေးဘ”

“အသက်ပေါ့ဗျာ”

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

သခင်လေးကြီးဝမ်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်

သည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ”

“ပြောပါ”

“ခင်ဗျား သေသေချာချာ စဉ်းစားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

ထိုလူက...

“ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီဗျာ”

သခင်လေးကြီးဝမ်းက...

“ခင်ဗျားရဲ့သဘောက သည်လူနဲ့ တွေ့ရအောင် ကျုပ်

ကြားခံဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ် ဟုတ်လား”

“သည်သဘောပါပဲ”

“ကောင်းပြီ ခင်ဗျား သည်မှာ ခဏစောင့်ပါ”

သခင်လေးကြီးဝမ်း ထိုင်ရာမှ ထကာ စားသောက်ဆိုင်

အပြင်ဘက် ထွက်သွားလေတော့သည်။

အရည်အချင်း

သခင်လေးကြီးဝမ်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူက မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။

သခင်လေးကြီးဝမ်း ပြန်ရောက်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်

ညီနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်း ပြန်ရောက်လာမည့်အခါမည်လော။

ရုတ်တရက် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းလှည်း

ဆင်းသည့် မိန်းကလေးက ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်

လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် လူရွယ်အား ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“သခင်လေးက အပြင်ထွက်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်”

ဟုပြောလာလေသည်။

“ကောင်းပြီ”

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူရွယ် ထိုင်ရာမှ ထကာ အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်၏။
စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် အကွာတွင် မြင်းလှည်း
ရပ်ထားလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်တံခါးပေါက်မှ နေ၍ မြင်းလှည်းဆီသို့
သွားရာလမ်း၌ အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးရှစ်ယောက်
က လေးယောက်တစ်တွဲ ခွဲကာ ရပ်တန့်နေကြသည်။

ထိုမိန်းကလေးများ ရပ်နေပုံမှာ သိုင်းဟန်မျိုး ရှိနေကြောင်း
လူရွယ် သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က အမှုမထားဘဲ မြင်းလှည်းရှိရာသို့ လှမ်းသွား
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ပုစ်...ပုစ်...ပုစ်”

နောက်ကျောဘက်၌ ရှိနေသည့် သူ့အား လာရောက် ဖိတ်
ခေါ်ခဲ့သော မိန်းကလေးက လက်နက်ပုန်းကလေးများဖြင့် တိုက်ခိုက်
လာလေသည်။

လက်နက်ပုန်းကလေးများသည် လူရွယ်၏နောက်ကျောသို့
ဦးတည်ကာ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

လူရွယ် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ကို သည်လို အကောက်ကြံ့လို့ မရဘူး”

အကျီလက်ကို ငေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဟူးခနဲမြည်ကာ လေပွေ
လှိုင်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်နက်ပုန်းကလေးများ လာလမ်း
အတိုင်း ပြန်လည် ပစ်လွှင့်သွားတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၃၉

ပစ်လွှင့်သွားသော အရှိန်မှာ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် အရှိန်
အထိပင် ပို၍ လျင်မြန်ကာ အားမာန်ပါနေသည်။

လက်နက်ပုန်းကလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သော မိန်းက
လေးကိုယ်တိုင် ရင်ထိတ်သွား၏။

ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည့် တိုင်
အောင် မလွတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

လက်နက်ပုန်းအချို့က မိန်းကလေးအား ထိမှန်သွားရာ...
“အမယ်လေး”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း မြေပေါ် ပုန်းခနဲ လဲကျသွားလေ
တော့သည်။

မြေပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် သူ့ခဏီတစ်ကိုယ်လုံး မည်း
နက်ပြာနန်းသွားလေတော့သည်။

လူရွယ်သည် မိန်းကလေး၏လက်နက်ပုန်းလေးများအား
ရှောင်တိမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာဖြင့် မိန်းကလေးရှစ်ယောက်
ကြားသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

မိန်းကလေးရှစ်ယောက်သည် လေးယောက် ဝဲယာခွဲကာ
လူရွယ်အား နှစ်ဘက်ညှပ်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

လူရွယ်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနွဲ့ ရှောင်တိမ်းပြီး မြေလက်
ဈား အသုံးပြုကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူရွယ်သည် မိန်းကလေးရှစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ယင်း
လှမ်း ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းလှည်းဆီဝဲတံခါး ဖွင့်ထားသည်ကိုလည်း
ကောင်း၊ မြင်းလှည်းပေါ်၌ အခန့်သားထိုင်ကာ အကဲခတ်ကြည့်နေ

သည့် သခင်လေးကြီးဝမ်းကိုလည်းကောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူရွယ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူ၏ခြေလက်များ လှုပ်ရှားမှုက ပိုမိုသွက်လက် မြန်ဆန်လာလေသည်။

ပို၍ ပြင်းထန်လာလေသည်။

မိန်းကလေးရှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြား၌ ပို၍ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားလိုက်ရာ မိန်းကလေးရှစ်ယောက်မှာ အရှင်းရှင်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်မိလိုက်ကြလေတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“အွန်”

မိန်းကလေးရှစ်ယောက် ညည်းတွားယင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

မိန်းကလေးရှစ်ယောက် မြေပေါ် လဲကျသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

လူရွယ်သည် မိန်းကလေးများအား အမှုမထားတော့ဘဲ မြင်းလှည်းဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

သခင်လေးကြီးဝမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မဆိုးဘူး၊ မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြ

လာပေါ့”

“ကောင်းဖြီ”

လူရွယ်က မြင်းလှည်းပေါ် တက်လိုက်၏။

မြင်းလှည်းပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် သခင်လေးကြီးဝမ်း အတောင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားပါသည်။ ယပ်တောင်ပေါ်၌...

“သိုင်းဘုရင် ဝမ်းမင်းသား”

ဟုရေးထားလေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်းသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိပြီး သိုင်းဃာကအား လွှမ်းမိုးလိုသူတစ်ယောက်၊ ဒေါသမာန်မာန်ကြီးသူတစ်

ယောက် ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သိကြလေသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားများက သခင်လေးကြီးဝမ်းသည် ချိုထားအပ်သူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားကြ၏။

သခင်လေးကြီးဝမ်းက ယုပ်တောင်စေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

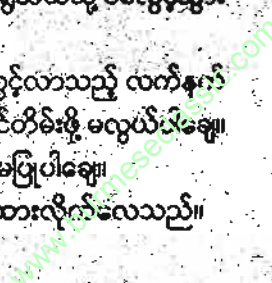
“ခို...ခို...ခို”

လက်နက်ပုန်းကလေးများသည် လူရွယ်ထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလာသည်။

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ ဖြန့်ကျက်ပစ်လွှင့်လာသည့် လက်နက်ပုန်းကလေးများအား လူရွယ် ရုတ်တရက် ရှောင်တိမ်းဖို့ မလွယ်ပါချေ။

လူရွယ်ကလည်း ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါချေ။

အကျီလက်ဖြင့် လိပ်ကာ ဖမ်းဆီးထားလိုက်လေသည်။

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သခင်လေးကြီးဝမ်း ဖြိုးလိုက်သည်။

“မဆိုးဘူး”

သူ၏ယပ်တောင်ကို ထပ်မံဝေယမ်းလိုက်ရာ...

“ဟူး”

အနီရောင်အခိုးအငွေ့များက လူရွယ်ထံ လွင့်ပျံ့သွားပြန်သည်။

အဆိပ်မှုန့်ကလေးများဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သခင်လေး၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ပို၍

ဖြင်းထန်လာလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူရွယ်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သခင်လေး သည်လို့ မကျီစယ်မိနဲ့ဗျာ”

သူ၏ယာဘတ်လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ရေကို ခွေသကဲ့သို့ ဝေယမ်းလိုက်

လျှင် အနီရောင်အဆိပ်မှုန့်ကလေးများသည် လူရွယ်၏လက်ညှိုး၌ ကပ်ငြိပေကျော့သွားလေတော့သည်။

အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဆိပ်မှုန့်များ သည် လူရွယ်အား ဒုက္ခပေးနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ထူးဆန်းသည်ကား လူရွယ်၏လက်ညှိုးမှာ အစိမ်းရောင် သန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက...”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၄၃

သူ၏စကားသံ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ လူရွယ်၏မျက်နှာ၌လည်း စိမ်းဖန်ဖန်

အရောင်သန်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ခက်ထန်ဆောက်မာခြင်း၊ မာနကြီးခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်း

ဩတ်ခြင်းစသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်အသွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ ဖြူဖတ်ဖြူလျှော်

ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျောက်စိမ်းလက်ညှိုး”

ဟုရှေ့တံလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...

“ခင်ဗျား ပြောပြမယ် မဟုတ်လားဗျာ”

ဟုထပ်မေးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျောက်စိမ်းလက်ညှိုးနဲ့ တွေ့ရမှတော့ ကျုပ် မပြောဘဲ

နေဝံ့တော့ပါဘူးဗျာ”

ဟုညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်ညှိုး...

ကျောက်စိမ်းလက်ညှိုးသိုင်းသည် အလွန်ထူးခြားသော

သိုင်းပညာ ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်ညှိုးသည် အများအကျိုး၊ သိုင်းလောက

အတိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏ကျောက်စိမ်းလက်ပညာသည် အလွန်ထူးခြား ထက်မြက်လှပြီး အနက်ရောင်ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများပင်လျှင် ရင်ဆိုင်ပုံဘဲ အဝေးမှ ရှောင်ရှားလေ့ ရှိကြပေသည်။

ယခု...

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအတွက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော 'ကျောက်စိမ်းလက်'နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီး ဖြစ်ရကား သခင်လေးကြီးဝစ် ထိတ်လန့်သွားရလေတော့သည်။

လူရွယ်(ဝါ)ကျောက်စိမ်းလက်က...

"ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို လောင်းကြေးအဖြစ် အနိုင်ရသွားတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြပါဗျာ" ဟုထပ်မေးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝစ်က...

"သူက..."

စကားဆုံးအောင် မပြောဘူးဘဲ ယပ်တောင်ဖြင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

"ဖောက်"

လူရွယ်၏ကျောက်စိမ်းလက်မှ လက်ညှိုးသိုင်းကွက်သည် ယပ်တောင်ကို ထိုးဖောက်လိုက်သည်။

လက်ညှိုးထိပ်ဖျားသည် သခင်လေးကြီးဝစ်၏သွေးကြောတစ်နေရာကို တောက်ချစ်လိုက်လေသည်။

"အင့်"

သခင်လေးကြီးဝစ်၏လက်ထဲမှ ယပ်တောင် လွတ်ကျကာ လှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေသည်။

လူရွယ်(ဝါ)ကျောက်စိမ်းလက်က...

"ကဲ ပြောပါ"

သခင်လေးကြီးဝစ် ခေါင်းမမာရဲတော့ပါချေ။

"သူက..."

သူ၏အသက်ကို လောင်းကြေးအဖြစ် အနိုင်ရသွားသူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ရေကန်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဗျိုင်းကြီးတစ်ကောင်၏ နှုတ်ကောက်ရှိသော တောင်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။

ထိုတောင်ကြီးပေါ်၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော ဗျိုင်းဝါစ်အိမ် တည်ရှိလေသည်။

ဗျိုင်းဝါစ်အိမ်ပိုင်ရှင်ဟူကိုဖူးသည် သိုင်းလောက၏နာယက ဦးအယ်ဦးတွင် ပါဝင်သူ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားတိုင်း ကြည်ညိုလေးစားရသည့် သိုင်းအရာကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့...

ဗျိုင်းဝါစ်အိမ်သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အင်အားကြီးဝမ်းအား အနိုင်ယူခဲ့သည့် လူရွယ်(ဝါ)
အောင်အောင်အောင် ဖြစ်လေသည်။

ဗျင်းဝါစံအိမ်မှာ နန်းတော်ကြီးအလား ခမ်းနားထည်ဝါလှ
လေသည်။

သို့သော် စံအိမ်ရှေ့၌လည်းကောင်း၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌
လည်းကောင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပါချေ။

စံအိမ်ထဲ၌လည်း လူရိပ်လူရောင် မတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေပါတော့သည်။

ကျောက်စိမ်းလက်က စံအိမ်ရှေ့၌ ခြေလှမ်းရပ်ကာ အကဲ
ခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် လူငယ်တစ်ယောက်က စံအိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လာ
လေသည်။

ထိုလူငယ်က ကျောက်စိမ်းလက်ကို ဂါရဝပြုလိုက်လေ
သည်။

“ရောက်လာမှတော့ အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါလို့ ဆရာကြီးဟွက်ဖိုး
က မှာလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျောက်စိမ်းလက် ဖြိုးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ ကျုပ်က ဆရာကြီးကို ဂါရဝပြုချင်ပါသေး
တယ်”

“ကြွမီ ခင်ဗျာ”

လူငယ်က ဖိတ်ခေါ်သွားရာ ကျောက်စိမ်းလက်လည်း
လိုက်သွားလေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၄၇

စံအိမ်ကြီးအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။

ကြီးမားသော စားပွဲကြီးတစ်လုံး၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက်
ထိုင်နေ၏။

ထိုအဘိုးအိုမှာ ဗျင်းဝါစံအိမ်ပိုင်ရှင်ဟွက်ဖိုး ဖြစ်လေသည်။

လူရွယ်က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည် ရောက်လာပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဟွက်ဖိုးက...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံဖို့ လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူငယ်က အတွင်းဘက် ဝင်သွားလေသည်။

“ထိုင်ပါ”

ဟွက်ဖိုးက လူရွယ်(ဝါ)ကျောက်စိမ်းလက်ကို နေရာထိုင်ခင်း
အလိုက်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်က ဟွက်ဖိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်
လိုက်လေသည်။

လူငယ်က အရက်နှင့် စားစရာအချို့ ယူလာပေးလေသည်။

“သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

ဟွက်ဖိုးက ပြောလိုက်သည်။

ကျောက်စိမ်းလက်က...

“ကျုပ်က စားသောက်ဖို့လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
အရာကြီး သိပါတယ်”

ဟွကိုဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“မင်းက သခင်လေးကြီးဝမ်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီဆိုတာ ကျုပ်တို့ပါတယ်”

“သူ့စာ သည်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တာပါပဲ”

“အင်း အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ကြီးဝမ်းဟာ သူ့ရဲ့အသက်ကို နှမြောနေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးလေ။ သူ့ရဲ့ အသက်ကို အလောင်းအစားလုပ်တာ ရှုံးသွားပြီ။ ကျုပ်က ပိုင်ဆိုင်သွားမဟုတ်လား”

သခင်လေးကြီးဝမ်းနှင့် အသက်ကို လောင်းခံကြားထပ်ကလောင်းကစားခဲ့သူမှာ ဗျိုင်းဝါစံအိမ်ပိုင်ရှင်ဟွကိုဖုံး ဖြစ်လေသည်။ လောင်းကစားဝါသနာပါသော သခင်လေးကြီးဝမ်း မငြင်းဘဲ လက်ခံလောင်းကစားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး သခင်လေးကြီးဝမ်း ရှုံးသွားကာ သူ၏အသက်ကို ဟွကိုဖုံးက ပိုင်ဆိုင်သွားလေသည်။

ဟွကိုဖုံးက...

“သူက ကျုပ်စကား နားထောင်ရမယ်။ ကျုပ်ခိုင်းတာ လူရမယ်။ ကျုပ်က သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ရမယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်းက သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုယင်တောင် ကျုပ်က သစ္စာမဖောက်ရဘူး”

ကျောက်စိမ်းလက် ပြုံးနေသည်။

“အနက်ရောင်သိုင်းလောကမှာ ကတိသစ္စာဆိုတာ ရှိလားရှင်၊ ဘယ်သူကများ တန်ဖိုးထားကြလို့လဲ ပြောပါဦးရှင်”

လူရွယ်(ဝါ)ကျောက်စိမ်းလက်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပါသည်။

သူမသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်အသွင် ဝတ်ဆင်ကာ သခင်လေးကြီးဝမ်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ သူမအား ကျောက်စိမ်းလက် ဖြစ်ကြောင်း သိပါက သခင်လေးကြီးဝမ်းသည် လက်ခံလောင်းကစားမည် မဟုတ်ဘဲ လူချင်း အတွေ့ခံမည် မဟုတ်ဘဲ ရှောင်တိမ်းသွားမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သခင်လေးကြီးဝမ်းမှာ အဖြူမကျ အနက်မကျ သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှိသော်လည်း သိုင်းလောက၌ ပြိုင်ဘက်ကင်း အဆင့်ရှိသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။

သူ၏ဖခင် မြို့စားကြီးကြီးရှုသည် ထင်ရှားသော အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

အများအကျိုး ဆောင်ရွက်သဖြင့် လူတိုင်း ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးကြီးရှုက တစ်ဦးတည်းသောသား ကြီးဝမ်းကို အလိုလိုက်ထားခြင်းကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ကြီးဝမ်းက မျက်စိလောစမ်း လောင်းကစားသမား ဖြစ်လာသည်။

မြို့စားကြီးကြီးရှု ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အထိမ်းအကွပ် မရှိတော့ဘဲ ထင်ရှားစိုင်းကာ အဖြူမကျ အနက်မကျ သိုင်းသမားဟု သတ်မှတ်ခံလာရလေတော့သည်။

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲလိုက်မယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အာမခံပါတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ကျောက်စိမ်းလက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆရာကြီး သိမှာရှင်”

ဟွကိုဖိုးက...

“ကျုပ်ကို ဖျောင်းဖျမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်က လက်ခံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုင်မင်ညှိနိုင်မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပါပြီ”

“မှန်ပါတယ် မိန်းကလေး”

ကျောက်စိမ်းလက်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ခါဖြင့် ကျွန်မတို့ လောင်းကစားလိုက်ကြယ် ကောင်းမထင်တယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ဟွကိုဖိုးသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အူလိုက်သည်လိုက် ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၅၃

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟွကိုဖိုး၏ရယ်မောသံသည် ကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းမအထပ်ကြီးထဲ၌ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ဟွကိုဖိုးသည် သိုင်းလောကဦးညောင် နာယကကြီးသုံးဦး၌ အင်အား ဖြစ်လေသည်။

အားလုံးက ကြည်ညိုလေးစားခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

ဟွကိုဖိုး၌ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခု ရှိနေခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း လူသိအောင်ရှားပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

လောင်းကစားဝါသနာပါခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟွကိုဖိုးသည် ရုပ်ဖျက်စာ လောင်းကစားပိုင်းများသို့ သွားလာသည်။ ကြေးကြီးကြီး လောင်းကစားခဲ့သည်။

အကြီးအကျယ် ရှုံးနိုင်သောအခါ သူပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းများမှာ ဆုံးရှုံးသွားလေသည်။

အလုပ်သမားများ၊ အိမ်စော်များကိုပင် လစာရိက္ခာ ပေးနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

စာပဲညှို့စာပန်း လက်အောက်ငယ်သားများတို့လည်း အောက်ပုံကျည်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

သို့တိုင် အရုံးကို ချေဖျက်နိုင်ဖို့ ဆက်လက်လောင်းကစား၍ ငွေကို ရသည့်နည်းဖြင့် ရှာဖွေလာခဲ့လေတော့သည်။

ဟွကိုဖိုးသည် နောက်ကွယ်၌ ဒုစရိုက်သမားတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

စားပြုမှုတစ်ခုတွင် ပါဝင်ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်ဟု သင်္ကာမက
ဖြစ်ခံရပြီး နောက်ပိုင်း အများက အကြည်ညိုပျက်သွားကြလေသည်။
ဟွန်ကုန်းသည်လည်း သိုင်းလောက နာယကအဖွဲ့မှ နာ
ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများကလည်းကောင်း၊ တက္က
တပန်းများကလည်းကောင်း စွန့်ခွာသွားကြလေသည်။

ဟွန်ကုန်းတစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရလေ
တော့သည်။

ဟွန်ကုန်း၏ရယ်မောသံ တိတ်ဆိတ်ပျောက်သွားလေသည်။
သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

လက်နှစ်ဘက် ဝေပမိးကာ ပြောလိုက်၏။

“တစ်ချိန်က ကျုပ်ဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြား
လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဘာဆိုတာမှ လိုလေသေး မရှိခဲ့
ရများ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျုပ်က အသတ်ရှင်လျှက် သေဆုံးသွား
လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ နန်းတော်ကြီးလို ခမ်း
ထည်ဝါလှတဲ့ အဆောက်အဦးကြီးကလည်း သင်္ချိုင်းဂူကြီးတစ်ခု
ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်က လောင်းကစား ဝါသနာပါခဲ့တာ၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျ
ဖျက်ဆီးလိုက်သလိုပါပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်း
လုပ်ရပ်တွေကို ထောက်ထားသင့်တာပေါ့။ သိုင်းလောက နာယ
အဖွဲ့က ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ရတာဟာ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အ
ယူလိုက်တယ်လို့ သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တော့ ကျုပ်
နာယကတွေက ကျုပ်ကို အဖြစ်တင်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်ကြတာ

သူ၏ရင်ထဲမှ ခံစားချက်၊ နာကျည်းချက်များကို ထုတ်ဖော်
ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်က...

“ဆရာကြီးက ကိုယ့်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကို ပြုပြင်ဖို့ မကြိုးစား
ဘဲ သူများကို အပြစ်တင်ပြီး ဆက်လက်မိုက်မဲချင်တာကိုး။ တဲ ဒါတွေ
ထားလိုက်ပါစော့လေ၊ ကျွန်မတို့ လောင်းကစားလိုက်ကြတာပေါ့”
ဟွန်ကုန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ကျုပ်ကို ပြုပြင်ဖို့ ပြောပြီး ခုတော့ ကျုပ်နဲ့
လောင်းကစားချင်သေးတာ အယ်လိုသဘောလဲ”

“ကျွန်မက သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လောင်း
ကစားချင်တာပါရှင်”

“ပြောပါဦး”

ကျောက်စိမ်းလက်က တည်ကြည်သော ချက်နှာထားဖြင့်
ပြောလိုက်လေသည်။

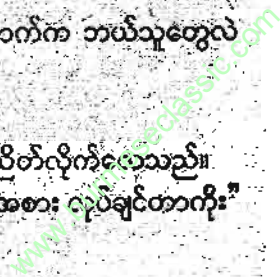
“သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းမှာ အဓိကခေါင်းဆောင်သုံးယောက် ရှိ
တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“အသည်တော့”

“ဆရာကြီးအပြင် ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ
ဆိုတာ ပြောပြဖို့ပါ”

“ဪ”

ဟွန်ကုန်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။
“မင်းက သည်ကိစ္စကို အလောင်းအစား လုပ်ချင်တာကိုး”

“ကျွန်မက အနိုင်ရမယ်ဆိုယင် ဆရာကြီး ပြောပြရပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ရုံးသွားမယ်ဆိုယင်တော့ ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်”

“ကောင်းသားပဲ၊ မိန်းကလေးရဲ့သတ္တိကိုတော့ ကျုပ်သဘောကျသွားပြီ”

“ဆရာကြီး လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“လက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ မိန်းကလေးကပဲ စပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့လည်း ကျုပ်ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သတိထားပါရှင်”

စကားဆုံးလျှင် ကျောက်စိမ်းလက်သည် ထိုင်ရာမှ ကြွတက်ကာ ဟွကိုဖုံးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဟွကိုဖုံးသည် နာယကအဖွဲ့မှ နှုတ်ထွက်လိုက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ၏သိုင်းပညာမှာ ထက်မြက်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“ဟူး”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ကျောက်စိမ်းလက်က စားပွဲပေါ် ခုန်တက်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ဟွကိုဖုံးက အော်ငေါက်ဖောင်း လက်ဝါးဖြင့် ဆီးကြိုရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဟွကိုဖုံးသည် အတွင်းအား အလွန်ကောင်းသည့် သိုင်း

အားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများထိပင် စိမ့်ညက်ညက် ကြေမွသွားစေနိုင်လောက်အောင် ဖြင်းဆန်လှသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်ကဲ့သို့ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဟွကိုဖုံး၏အတွင်းအားကို ယှဉ်နိုင်ဖို့ လွယ်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ကျောက်စိမ်းလက်သည် စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကာ ပေါ်ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ဟွကိုဖုံးကလည်း ချက်ခြင်း လေထဲ ခုန်တက်လာပြီး သိုင်းပျော်ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

သူ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် ချိုင်းနှုတ်သီးပမာ စုန်တက်ကာ အပေါ်စီးမှ နေ၍ ကျောက်စိမ်းလက်ကို ထိုးနှက်လိုက်၏။ ချိုင်းအစာကောက်သိုင်းကွက်ကို အတွင်းအား အပြည့်အဝ အသုံးပြု တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား လေထဲ ရောက်ရှိနေကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခန်းမဆောင်၏ခေါင်မိုးထုတ်တန်း အနီးသို့ ရောက်သည့်အောင် ထိုးတက်သွားကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်ယင်း ကျောက်စိမ်းလက်က ချိုင်းတစ်ကောင်နှုတ်ဖို့ ဆိတ်သည့်ပမာ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ထိုးနှက်လာသည့်ထို လက်ဝါးဖြင့် ခုခံပေးလိုက်လေသည်။

ဟွကိုဖုံး၏လက်ချောင်းကလေးများသည် ကျောက်စိမ်း

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်၏လက်ဝါးပြင်တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားစေမည့်အပြင်
လက်ချောင်းအရိုးများ ကျိုးကြောသွားအောင် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လိ
မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင် ကျောက်စိမ်းလက်က ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြု
လက်ဝါးဖြင့် ခုခံပေးလိုက်လေသည်။

သူမ၏လက်ဝါးနှင့် ဟွကိုဖုံး၏လက်ချောင်းကလေးမှ
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား အောက်ဘက်
တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းကျလာလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

စားပွဲခုံကြီးပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား ရောက်ရှိသွားကြ
ဟွကိုဖုံး၏လက်နှစ်ဘက်သည် ကျောက်စိမ်းလက်၏လ
ဝါးပြင်ကို ထိုးနှက်သည့် အနေအထားဖြင့် ထိတွေ့နေ၏။

ကျောက်စိမ်းလက်၏လက်ဝါးကလည်း ဗျိုင်းနှုတ်
သဏ္ဍာန် ဟွကိုဖုံး၏လက်ချောင်းကလေးများကို ခုခံကာကွယ်
ပုံမျိုး ရှိနေသည်။

ထူးခြားသည်ကား ကျောက်စိမ်းလက်၏လက်ဝါးနှစ်ဘ
စလုံး အစိမ်းရောင်သန်းလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်၏သိုင်းပုညာမှာ ထူးခြားလှသည်။
လက်ဝါးနှစ်ဘက်စလုံး အစိမ်းရောင်သန်းသွားသကဲ့
အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များလည်း ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ထိုအေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များသည် ဗျိုင်းနှုတ်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၅၉

သဏ္ဍာန် လက်ချောင်းကလေးများမှတစ်ဆင့် ဟွကိုဖုံး၏လက်မောင်း
တစ်လျှောက် စီးဝင်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်သွားရာ ဟွကိုဖုံး၏
တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်လာလေတော့သည်။

ဟွကိုဖုံး၏တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ့်လာလေတော့သည်။

သူ၏အတွင်းအားများကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည့်အပြင်
အေးစိမ့်သော လှိုင်းများက ရင်တွင်းမှ ကလိစာများကို ထိခိုက်လာ
လေတော့သည်။

ဟွကိုဖုံး ထိတ်လန့်လာလေတော့သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာပြီး...

“ဝုန်း”

စားပွဲပေါ်မှတစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်ကောက်ကွေး
ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

ဟွကိုဖုံး ရှုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏နဖူးပေါ်၌ ခွေးများ စိမ့်နေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်လိုက်
လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်က...

“ဆရာကြီး ရှုံးသွားပါပြီရှင်”

ဟွက်ဖို့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျောက်စိမ်းလက်ဖာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားကျော်စွာ ကြားနေတာထက်တောင် ပိုပြီး အစွမ်းထက်နေပါသေးတယ်၊ နိုး ကျူးဝါတယ်လေ”

ကျောက်စိမ်းလက်ဖာ...

“ဆရာကြီး ရုံးသွားပြီဆိုတော့ သွေးလင်းနို့ရိုက်က ခေါင်းဆောင်တွေ အကြောင်းကို ပြောပြမယ် ထင်ပါတယ်”

ဟွက်ဖို့က...

“ကျုပ်ကို သိုင်းလောကသားတွေက အထင်သေးခဲ့တယ်၊ ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချခဲ့တယ်၊ ဝိုင်းပယ်ထားခဲ့ကြတယ်၊ ကျုပ်က စီးပွားပျက်ခဲ့ရတဲ့ အပြင် အထီးကျန်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရတယ်၊ သည်အချိန်မှာ ကျုပ်ကို သွေးလင်းနို့ရိုက်က ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်”

ကျောက်စိမ်းလက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“သူတို့က ဆရာကြီးကို ကူညီစောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ ထက် ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတဲ့ သဘောပါ၊ ဆရာကြီးကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး သူတို့ အကျိုးအတွက် အသုံးပြုမယ့် သဘောပါရှင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဒါက ဆရာကြီးကို ပြုပြင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စေတနာ မရှိဘဲ မီးလောင်ရာလေဝင့်တဲ့ သဘောပဲရှင်”

“ထားပါတော့လေ၊ ကျုပ်က လင်းနို့ရိုက်အကြောင်းကို မပြောဘူးဆိုယင်ကော”

“ဆရာကြီးရုံးသွားပြီလေ”

“ကျုပ်က...”

“ပြောပြဖို့ ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဟွက်ဖို့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သွေးလင်းနို့ရိုက်ကို သစ္စာမဖောက်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထောင်းကစားသမားတစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်ရုံးသွားပြီဆိုတော့ ကတိအတိုင်း ပြောပြပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ကျောက်စိမ်းလက်က ကျေးဇူးတစ်စကား ပြောလိုက်၏။ ဟွက်ဖို့က...

“သွေးလင်းနို့ရိုက်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်က အရိပ်မဲ့ကျေးဇူးစွာပိုင်ရှင် ဝါ ကျုပ်က လက်ဝဲရဖြစ်ပြီး လက်ယာရက ချန်းကျန်းဂိုဏ်းချုပ်ပါပဲ” ကျောက်စိမ်းလက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တကယ့်ကို ကြည်ညိုလေးစားစရာကောင်းတဲ့ ဆိုင်းဆရာကြီးတွေကိုယ်တိုင် သွေးလင်းနို့ရိုက်နဲ့ ပတ်သက်နေကြတာကိုး” ဟုလည်း မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

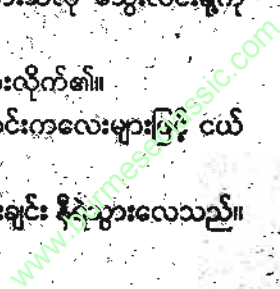
ဟွက်ဖို့က...

“ကျုပ်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားသလို သွေးလင်းနို့ကို သစ္စာဖောက်သလို ဖြစ်နေပြီဆိုတော့...”

စကားတစ်စိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်၏။

ဗျိုင်းနှုတ်သီးသဏ္ဍာန် လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ငယ်မိတ်ကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီသွားလေသည်။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျောက်စိမ်းလက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမသည် အရိပ်မဲ့ကျေးရွာသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဗွိုင်းဝါစံအိမ်မှ ထွက်လာပြီး မကြာမီ သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူမ၏မောင် ဖြစ်သူမှာ ရန်သူများနှင့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားရာ၌ သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာရသွားသည်ဟူသော သတင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ငါတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ငါ့ရဲ့မောင်လေး ဒုက္ခရောက်နေတာကို လက်မိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

မောင်ဖြစ်သူအား ကူညီနိုင်ရန် အရိပ်မဲ့ကျေးရွာသို့ မသွားဖြစ်တော့ချေ။

သွေးလင်းနီရိုက်အား ချေမှုန်းပစ်ဖို့ သူမ ဆက်လက်ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၆၃

ကျင်းဝှားတောင်

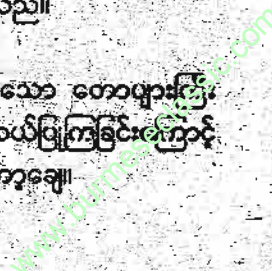
ကျင်းဝှားတောင်သည် ပန်းပေါင်းစုံပွင့်ဖူးကာ အလွန်သာအထွေထွေ တောင်တစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

တောင်မြေမှသည် တောင်ထိပ်တိုင်အောင် ရောင်စုံပန်းစုံလွှမ်းထားပြီး ဆယ့်နှစ်ရာသီ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့၍ နေလေသည်။

ဒေသခံများသည် ကျင်းဝှားတောင်မှ ပန်းများကို နှစ်သက်သောကျက်လာရောက်ခူးယူလေ့ ရှိကြသည်။

သို့သော်...

ပန်းဝတ်ရည်စုပ်ယူရန် အဆိပ်ပြင်းသော တောဖျားကြီးများရောက်လာကြပြီး ပန်းခူးသူများကို အန္တရာယ်ပြုကြခြင်းကြောင့် သတ်ပိုင်းတွင် ပန်းခူးသူများ မလာဝံ့ကြတော့ချေ။

ကျင်းဝှားတောင်သည် လူသူ အရောက်အပေါက် မရှိသော
တောင်တစ်လုံး ဖြစ်လာသောအခါ ဒုစရိုက်သမားများက မျက်စိ
လာကြတော့သည်။

အဆိပ်ပျားကြီးများကို နှိမ်နင်းပြီး ကျင်းဝှားတောင်၌
ကုပ်ယူကြတော့သည်။

သို့ဖြင့်...

ချီအင်းသည် ကျင်းဝှားတောင်သို့ သွားဖို့ အကြောင်းမန်လ
လေတော့သည်။

ချီအင်းသည် သိုင်းသမားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
အနက်ရောင်သိုင်းသမား၊ ဒုစရိုက်သမားများအား ဆုံးမ
နင်း၍ အဖြူရောင်သိုင်းသမားဘွဲ့ထူး ခံယူထားသူလည်း ဖြစ်
သည်။

သိုင်းလောက၌ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်ယ
တဖြည်းဖြည်း နာမည်ရလာခဲ့လေသည်။

ယခုလည်း ကျင်းဝှားတောင်၌ လူဆိုးစားပြုများ စုရုံး
သည်ဟု သတင်းကြားမိသဖြင့် လာခဲ့လေသည်။

ကျင်းဝှားတောင်နှင့် မနီးမစေး၌ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ရှိ
၏။

ထိုမြို့ကလေးသို့ ချီအင်း ရောက်ရှိလာသောအခါ 'ရွာ

စားသောက်ဆိုင်ကို ရှာဖွေလိုက်လေသည်။

ရွှေဘိုစားသောက်ဆိုင်၌ သူ၏မိတ်ဆွေလူဖန်းဆိုသူနှင့်
ချိန်းထားသည် မဟုတ်ပါလား။

လူဖန်းက ကျင်းဝှားတောင်၌ လူဆိုးစားပြုများ ခိုအောင်းနေ
သည့်သတင်းကို ပထမဆုံး ကြားသိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ချီအင်းကို သတင်း
ပေးခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ချီအင်းသည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ယင်း
ဆစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် သူရှာဖွေနေသော ရွှေဘိုစားသောက်
ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်လေသည်။

ချီအင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းသွားလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်
ချိတ်လေသည်။

နံနက်စာ စားချိန်ကို ကျော်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ရာ ဆိုင်ထဲ၌
လူရွင်းနေပါတော့သည်။

ချီအင်း ဆိုင်ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့်...

“ချီအင်း၊ ငါ သည်မှာကွ”

ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ စားသောက်နေသူ
ဦးက လှမ်းခေါ်လာလေသည်။

ထိုဦးက ချီအင်းနှင့် ချိန်းထားသည့် လူဖန်း ဖြစ်လေသည်။

ချီအင်း လှမ်းသွားပြီး လူဖန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချ
ဆိုင်လေသည်။

“အရက်နဲ့ ဘဲကင် ထပ်ယူလာဟေ့”

လုဖန်း ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်အား လှမ်းမှာ လိုက်သည်။
အရက်နှင့် ဘဲကင် ရောက်လာလျှင်...

“ချီအင်း၊ မင်းလည်း ခရီးပန်းလာတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးအနားလူ စားသောက်လိုက်ဦး”

ဟုပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဗိုက်ဆာနေပြီတဲ့”

ချီအင်းလည်း ဆာဆာနှင့် စားသောက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူခုံးယောက်က ဆိုင်ထဲ ဝင်

လာပြီး စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူ စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ဘဲကင်နှင့် အရက်မှာ ချီအင်းကို ကောင်းတောင်းကြီး ခံတွင်းတွေ စေခဲ့လေသည်။

ချီအင်း အားရပါးရ စားသောက်ပြီးမှ...

“တဲ လုဖန်း၊ ဗိုက်တွေပြည့်ပြီ၊ ကျွင်းဝှားတောင်အကြောင်း သိရဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လုဖန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါပြောပြလိုက်ယင် မင်းအိုဩသွားပြီး ဘာမှ စားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်လို့ မင်းကို အယင်စားခိုင်းလိုက်တာ”

“သည်လောက်တောင်ပဲလား”

“မင်းနားထောင်ကြည့်ပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

လုဖန်းက ဆူကြမ်းသီအေးသည့် ကျွင်းဝှားတောင် အ

ကျွင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ကျွင်းဝှားတောင်မှာ ခိုအောင်းနေတဲ့ လူဆိုးဓားပြတွေဟာ ကျွင်းလူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းကပဲကွ”

“ဟေ”

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းဟူသော အမည်ကြောင့် ချီအင်း မျက်လုံး သွားလေသည်။

လုဖန်းက...

“သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းက လူတွေဟာ ကျွင်းဝှားတောင်မှာ လာ ဖြည့်ဝှက်စခန်းချနေကြတာ ငါ မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရတာ”

သူက ကျွင်းဝှားတောင်သို့ ရောက်သွားပုံကို ပြောပြလိုက် လေသည်။

တစ်ည...

လုဖန်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွင်းဝှားတောင်အနီးသို့ နှစ်သွားခဲ့လေသည်။

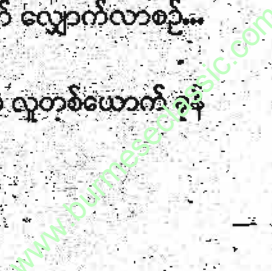
“ကျွင်းဝှားတောင်မှာ အဆိပ်ပျားတွေ မင်းမူနေတယ်၊ ငါ အနီးသွားမှပဲ”

တောင်ခြေတစ်နေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာစဉ်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ရုတ်တရက် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ လူတစ်ယောက် ခုန် ထွက်ကာ ဟန်တားလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

၆၈ ❖ ဝံကျွတ်သိုလ်သီဟအောင်

လူဖန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

လူသူ အရောက်အပေါက် မရှိသော ကျင်းပွားတောင်အ
၌ လူတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်အား တွေ့လိုက်ရသည်ဟု
ဆကာ လန့်ဖြန့်သွားလေသည်။

ဟန်စားလာသူမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားပြီး နားရွက်က
ကား ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

လရောင်အောက်၌ ထိုလူသည် လင်းနို့တစ်ကောင်နှင့်
တူနေပါတော့သည်။

လူဖန်းက ထိုလူအား မျက်လုံးဖြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်လား၊ ဒါမှမဟုတ်
လင်းနို့တစ်ကောင်လား”

ဟုမေးလိုက်၏။

ထိုလူက အဖြေမပေးဘဲ ပြန်မေးလိုက်၏။

“မင်းကကော ဘယ်သူလဲ၊ သည်နေရာကို ဘာလာလုပ်တ
လဲ၊ မင်းကို ဖမ်းခေါ်သွားရလိမ့်မယ်၊ ငါ့နောက်ကို အေးအေးဆေး
ဆေးလိုက်ခဲ့”

“ကျုပ် မလိုက်ဘူးဆိုယင်ကော”

“မင်းသေသွားမှာပေါ့”

ထိုလူက ခါးမှ ဓားကို ခြမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်
လေသည်။

“ခင်ဗျားက လူတစ်ယောက်ပဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၆၉

လူဖန်း ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်သိပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ သွေးလင်းနို့ငိုဏ်းက လူတစ်
ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဪ ငါ့အကြောင်း မင်းသိသွားပြီကိုး၊ သေဖို့သာ ပြင်
ပေတော့”

ထိုလူ ဓားငေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

လူဖန်း သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားမှန်း မသိဘဲ အထင်
အမှား တိုက်ခိုက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သည်လိုနဲ့ ဘယ်ရမလဲ”

လူဖန်း ရှောင်တိမ်းပြီး ထိုလူ၏လက်ထဲမှ ဓားကို လှယူကာ
ထည့်တိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

“အား”

ထိုလူ ပုံလျှက်သား လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေ
သည်။

ထိုလူ၏စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ”

“မြန်မြန်သွားကြည့်စမ်း”

စကားသံများ မလှမ်းမကမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
ပြေးလွှားလာကြသော ခြေသံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရ

သည်။

လူဖန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ကျင်းဝှားတောင်ပေါ်မှာ သွေးလင်း
ပိုက်က လူတွေ နို့အောင်းနေကြတာကိုး”

သွေးလင်းနို့ပိုက်အား သူတစ်ယောက်ထဲ ရင်ဆိုင်နိုင်
မဟုတ်ကြောင်း လူဖန်း နားလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သွေးလင်းနို့ပိုက်အားများ ရောက်မလာ
ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းလာခဲ့လေတော့သည်။

လူဖန်းက သွေးလင်းနို့ပိုက်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီ
လေသည်။

ချီအင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“သွေးလင်းနို့ပိုက်က သိုင်းလောကကို ခုကွပေးနေ
ကြပြီ သူတို့က ကျင်းဝှားတောင်မှာ လျှို့ဝှက်စခန်း ချထားကြ
ကိုး”

လူဖန်းက...

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ချီအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျင်းဝှားတောင်ကို သွားရမှာပေါ့”

လူဖန်း သက်ပြင်းရှုလိုက်သည်။

“မင်းတို့က သွေးလင်းနို့ပိုက်ကို ချောမွန်းဖို့ ကြိုးစားနေ
ကို ငါသိတယ်၊ ကျင်းဝှားတောင်ရဲ့ သတင်းကြားယင် ကျိန်းသေး
မယ်ဆိုတာ ငါသိတာပေါ့”

“မင်းကော မလိုက်ဘူးလား”

“မင်းသွားမယ်ဆိုယင် ငါလိုက်မှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ယောက်သား ကျင်းဝှားတောင်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်
ချိတ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ စားသောက်မည့်သူများ ထပ်မံ
ထုတ်ရှိလာကာ စည်စည်ကားကား ဖြစ်လာလေသည်။

ချီအင်းက တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲ ရောက်လာကြသူများမှာ ရိုးရိုးစားသောက်သူများ
ထုတ်ကြဘဲ သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ချီအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါတို့ ကျင်းဝှားတောင်ကို သွားစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်
တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ငါတို့ကို ပြုစုညှိနှိုင်းမယ့်လူတွေ ဆိုင်ထဲမှာ ရောက်နေကြ
လို့လေ”

လူဖန်းက တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးဆုံးဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အနက်ရောင်
အိတ်ထားသူသုံးယောက် ထိုင်ရာမှ ထလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ထောတော့သည်။

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ လှမ်းလာကြလေသည်။

သူတို့၏မျက်နှာများ ခက်ထန်တင်းမာနေ၏။

မျက်လုံးများကလည်း အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေ၏။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့်သူများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

ချီအင်းက...

“သတိထား”

လှဖန်းအား တီးတိုးသတိပေးလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်က အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်...

“ခြမ်း...ခြမ်း...ခြမ်း”

ဓားများ ဆွဲထုတ်ကာ ဘာမပြော ညာမပြောဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ချီအင်းနှင့် လှဖန်းတို့ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထကာ ရောင်တိမ်းလိုက်ကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်၏ ဓားသုံးလက်သည် ဓားပွဲထိုင်ခုံများပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်သွားလေသည်။

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

ဓားပွဲထိုင်ခုံများ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ကာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွား

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၇၃

တော့သည်။

အရက်အိုးနှင့် ပန်းကန်များလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျတုတ်ပျားလေတော့သည်။

ချီအင်းနှင့် လှဖန်းတို့က ခုန်ထွက်ရှောင်တိမ်းပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ဓားသောက်ဆိုင်ထဲ ရောက်နေကြသူများက ထိုင်ရာမှ ခုန်ထကာ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လင်းနို့ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားနှစ်ဆယ်ခန့် ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းဝှားတောင်ခြေ၌ သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားစာစီယောက်ထုတ်ခံလိုက်ရပြီးနောက် လက်သည်တရားခံကို လိုက်လံရှာဖွေရင်း လှဖန်းကို ခြေရာခံမိသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းမှ လက်မရွံ့လူသတ်သမားများ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားများသည် ချီအင်းနှင့် လှဖန်းတို့အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ချီအင်းနှင့် လှဖန်းတို့ကလည်း လက်တွဲပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဓားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာ

တော့သည်။

လုဖန်းသည် လက်နက်ပုန်းကလေးများကို ကျင်လည်စွာ အသုံးပြုနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

“လဲကျလိုက်ကြစမ်း”

လက်နှစ်ဘက်စေ့ယမ်းကာ လက်နက်ပုန်းကလေးများဖြင့် ဝတ်စုံတိုက်လျှင် ရှေ့ဆုံးမှ တိုက်ခိုက်လာကြသည့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက် ထိမှန်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

ချီအင်းကလည်း ဓားစေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ကျဆွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားများ အထိနာသွားကြလေတော့သည်။

ချီအင်းနှင့် လုဖန်းတို့အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းခြင်း မပြုနိုင်သည့်အပြင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိသွားပြီး ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချီအင်းနှင့် လုဖန်းတို့ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့အား လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားလာကြသည့် သွေးလင်းဂိုဏ်းသားများအား ဆုံးမနိုင်လိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ချီအင်းက...

“ကျင်းဝှားတောင်ကို သွားကြမယ်”

“ကောင်းပြီ”

လုဖန်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က မလှမ်းမကမ်း၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ကာ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံ ဖွမ်းခြုံထားပြီး လင်းနို့မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားလေသည်။

ချီအင်းနှင့် လုဖန်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လုဖန်းက...

“သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းက အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ချီအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါကလည်း ငယ်သားတွေနဲ့ စာယင်ဆင်းဆောင်ကိုမှ ဆုံးမချင်တာ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် အနီရောင်ဝတ်ထားသူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ၏ခါး၌ ဓားတစ်လက် နှိပ်ထား၏။ ထိုဓားသည် ဝဲသဏ္ဍာန် ထူခြားသော ဓားတစ်လက် ဖြစ်

သည်။ ဓားလက်ကိုယ်၊ ဓားကိုယ်ထည်မှာ မထူးခြားသော်လည်း ဓားဖျားကား အခြားမည်သည့် ဓားမျိုးနှင့်မှ မတူဘဲ ထူးခြားနေပါသည်။ ဓားဖျား၌ ဓားသည် နှစ်ခြမ်းကွဲကာ ဝဲယာသို့ ကွေးသွား၏။ ထိုဓားမျိုး ကိုင်ဆောင်သူ သိုင်းလောက၌ မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်လေသည်။

ချီအင်းနှင့် လုဖန်းတို့ ရှေ့တိုးလိုက်ကြလျှင် သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာကြပြီး ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟိတ်”
“ယား”

ချီအင်းတို့ကလည်း ညာသံပေးကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ ဓားသောက်ဆိုင်ရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ ပြင်းထန်အောတိုက်ခွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်လေတော့သည်။

ချီအင်းနှင့် လုဖန်းတို့၏ လက်တွဲညီစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြမှုကြောင့် သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများ အထိနာသွားကြပြန်လေတော့သည်။

တခဏအတွင်း ဖရိဖရဲ ဖြစ်သွားကြပြန်လေတော့သည်။ လုဖန်း၏လက်နက်ပုန်းကလေးများကလည်း ထိရောက်မှုရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများ နောက်ဆုတ်သွားသည်နှင့် အနီရောင်ဝတ်ထားသူက ရှေ့တိုးလာလေသည်။

“ခြမ်း”

ခါးမှ ဓားသည် ထိုလူ၏လက်ထဲ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူသည် လုဖန်းနှင့် ချီအင်းတို့ အနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာလေသည်။

လုဖန်းက...
“ရှောင်နိုင်ယင် ရှောင်လိုက်စမ်း”

လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။ ထိုလူမှာ သွေးလင်းနို့ရိုက်သားမှ အရေးပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ခြင်းကြောင့် သတိထားကာ လက်နက်ပုန်းခုနစ်မျိုး အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

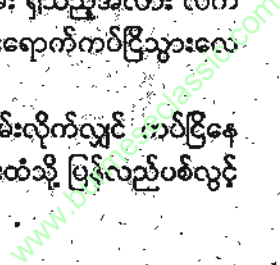
လက်နက်ပုန်းကလေးများသည် ပျားပိတုန်းကလေးများအလား အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။

ချီအင်းကလည်း...
“သတိသာထားပေတော့”

ကြိုးဝါးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ အနီရောင်ဝတ်ထားသူက ပုံသဏ္ဍာန် ထူးခြားသော ဓားကို ဆွဲယမ်းကာကွယ်လိုက်၏။

ထိုဓားသည် ညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိသည့်အလား လက်နက်ပုန်းကလေးများသည် ထိုဓား၌ သွားရောက်ကပ်ငြိသွားလေတော့သည်။

ထိုလူက ဓားကို တစ်မျက်စေ့ယမ်းလိုက်လျှင် ကပ်ငြိနေသော လက်နက်ပုန်းလေးများသည် လုဖန်းထံသို့ ပြန်လည်ပစ်လွှင့်

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သွားတော့သည်။

“ဟင်”

လုဖန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ကဗျာကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း လက်မတင်လေး နောက်ကျသွားရာ လက်နက်ပုံန်းအချို့မှာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ထိမှန်သွားတော့သည်။

“အား”

လုဖန်း ခြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟာ”

ချီအင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

လုဖန်းအား ဖေးစရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်၏။

သို့သော်...

“မင်းကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

အော်ငေါက်ယင်း ပုံသဏ္ဍာန် ထူးခြားသော ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ချီအင်း အခက်ကြုံသွားတော့သည်။

လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ကဗျာကသာ ခုခံလိုက်ရ၏။

“ခြမ်း...ခြမ်း”

ဓားဓားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိကာ မီးပွင့်ကလေးများ မင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချီအင်း၏ဓားကိုင်ထားသော လတ်ဖဝါးတစ်ခုလုံး အက်ကွဲမတတ် ထုံကျဉ်သွားလေသည်။

ချီအင်း ထိတ်လန့်သွား၏။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၇၉

“အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ”

နောက်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း ဆုတ်ခွင့်မရနိုင်တော့ပါ။

ထိုလူက ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးအစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သကဲ့သို့ သူက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယှဉ်နိုင်မည် မတုတ်ကြောင်းလည်း အထည်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက ဖိ၍ တိုက်ခိုက်ယင်း...

“သွေးလင်းနို့ရိုက်ကို အံတုလို့ ရမယ်ထင်ယင် မင်းမှားမှားမှာပေါ့”

သူ၏ဓားကို ဧဝယမ်းလိုက်ရာ ချီအင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ နှစ်ရာသုံးလေးချက် ရရှိသွားလေတော့သည်။

ချီအင်း ပိုပြီး ထိတ်လန့်လာသည်။

လုဖန်းကို မကြည့်နိုင်အားတော့ပါ။

လုဖန်း ခြေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သေသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ချီအင်း ခံပြင်းခေါသထွက်နေသည့်တိုင် ထိုလူနှင့် ဆက်ဆံနိုင်ဆိုင်နေခြင်းက အကျိုးယုတ်ဖို့သာ ရှိကြောင်း နားလည်လာပေါက်မိသဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

“ကျင်းဝားတောင်မှာ သွေးလင်းနို့ရိုက်က လူတွေ ခနန်းထားတာ ငါ့သိထားပြီပဲ။ သည်သတင်း သိုင်းလောကသားတွေ သိ

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အောင် ပြောပြနိုင်ဖောင် သူတို့ကို ချေမှုန်းနိုင်ဖို့ သေချာလိမ့်မယ်”
အနီရောင်ဝတ်ထားသူ၏လက်ချက်ဖြင့် လှဖန်း သေဆုံး
သွားပြီး သူလည်း သေဆုံးသွားရမည်ဆိုပါက သွေးလင်းနို့ရိုက်စား
ကြောင်း မည်သူမျှ သိနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ချိုအင်းက ညာသံပေးကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...
“ဟိတ်”

ညာသံပေးကာ မြေပေါ်ခြေဆောင့်ပြီး ခုန်ထွက်သွားစေ
“မင်းပြေးလို့ ရမလား”

အနီရောင်ဝတ်ထားသူက ညာသံပေးကာ အလွတ်မပေး
လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေသည်။

ချိုအင်းက ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွား
သည့်တိုင်အောင် ထိုလူက ယက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်
သဖြင့် နောက်ထပ် ဒဏ်ရာများ ရရှိသွားပြန်လေတော့သည်။

ချိုအင်း ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွား၏။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရမည်
မည်ဟုပင် ထင်မှတ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်...
“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

လမ်းပေါ်၌ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ခရီးနှင့်လာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၈၁

ချိုအင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

မြင်းစီးသမားထံသို့ ပြေးသွားပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့မြင်းကို ခဏငှားပါဌာ၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကို
မေ့ပါဘူး”

ပြောယင်း မြင်းစီးလာသူအား မြင်းပေါ်မှ တွန်းချလိုက်၏။

“ဟေ့...ဟေ့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ထိုလူ အော်ပြောယင်း မြင်းပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွား
တော့သည်။

ချိုအင်းက မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်သွား
ထေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် မြင်းညှို့ကြီးလည်း
ထိတ်လန့်ကာ ခုန်းစိုင်းပြေးသွားတော့သည်။

“တောက်”

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ ဒေါသထွက်ကာ မြေပေါ်ခြေဆောင့်
တိုက်သည်။

ချိုအင်းနောက်သို့ လိုက်မခိုတော့သဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေ
တတ်ရသည်။

ချိုအင်းလည်း ကံကောင်းထောက်မကာ လွတ်မြောက်သွား
တော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၈၃

ကံကောင်းထောက်မကာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်
အာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချိုအင်းသည် အနီရောင်ဝတ်ထားသူ လိုက်လာမည်ကို စိုး
ရိပ်ပူပန်နေမိလေသည်။

ထိုလူ၏လက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ မြင်းကို မရပ်မနား ဒုန်း
နှင်းနှင့်နေသည်။

ကြာသော် သူစီးနင်းလာသည့် မြင်းညိုကြီးသည်လည်း မော
အိတ်ကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စုံ ထွက်လာလေတော့သည်။

မပြေးနိုင်တော့ဘဲ တလှမ်းချင်း လှမ်းသွားယင်း နောက်ဆုံး
ခြေထမ်းရပ်သွားလေတော့သည်။

ချိုအင်းလည်း မဟန်နိုင်ဘဲ...

“ဝုန်း”

မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ချိုအင်း တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွား၏။
သို့သော် အားတင်းကြိုးစားကာ ထရပ်လိုက်၏။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ လိုက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေမိ
သည်။

ထိုလူ လိုက်လာပါက အသက်ရှင်စရာလမ်း မမြင်နိုင်ပါ
ဘူးချေ။

ချိုအင်းက ဒေယီးဒယိုင်ဖြင့် လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။
ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ကျေးဇူးရှင်

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။
ချိုအင်းက မြင်းဒုန်းစိုင်းကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချွက်များ ရရှိကာ သွေး
ချင်းနီရဲနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ စီးကျလာသော သွေးစက်များသည်
ပြေးလွှားရာ လမ်းတစ်လျှောက် မြေပေါ်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ချိုအင်း မောဟိုက်နှမ်းနယ်လာသည်။
အသက်ရှူ မွန်းကြပ်ကာ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည့်

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဗဂ္ဂ ဖြစ်နေ၏။

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းရွာသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ မြင်းစီးသမား
ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ချိုအင်း အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ အရုံးမပေးဘူးဗျ”

မြင်းစီးသမားအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှိသမျှ အင်အားကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း

သည်။

“ဒေါ့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

လူစိမ်းတစ်ယောက်၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ချိုအင်းသည် လူမှားပြီး တိုက်ခိုက်မိပြီ ဖြစ်ကြောင်း

လည်လိုက်သည်။

ထိုလူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ကြည့်လိုက်သော်လည်း
ပြာဝေနေသော သူ၏မျက်လုံးများက ဘာကိုမှ သိသဲကွဲကွဲ မတွေ့
ပါ။

ဓွန်အားကုန်ခမ်းကာ ခူးများ ပျော့ခွေလာပြီ...
“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

မြေပေါ်လဲကျကာ သတိလစ် မေ့မျောသွားလေသော

သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၆) ❖ ၈၅

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းသေး။

ချိုအင်း သတိရလာသောအခါ နွေးထွေးသော အိပ်ရာထက်

ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူ၏ဒဏ်ရာများကိုလည်း ဆေးကြောသန့်စင်ကာ ဆေး

ညှိပေးထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ချိုအင်း ဝမ်းသာသွား၏။

“ငါ့ကောင်းသွားတာပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို

သိတင်ပြီး ဆေးကုမေးထားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

သူတွေ့တော့နေစဉ် အဘိုးအိုတစ်ယောက်က အခန်းထဲ

ထဲရောက်လာလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ကြင်နာသနားတတ်သူတစ်ဦးအသွင်ရှိ

သည်။

ချိုအင်း သတိရနေသည်ကို တွေ့ရလျှင်...

“မောင်ရင်လေးတောင် သတိရနေပြီကိုး၊ ဝေဒနာတွေ

သိသာတယ် မဟုတ်လားကွယ်”

ဟုမေးလာလေသည်။

ချိုအင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

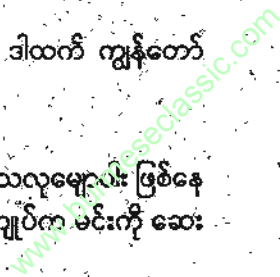
“ဟုတ်ကဲ့ သက်သာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါထက် ကျွန်တော်

အဘိုးအိုကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိပါရစေ”

အဘိုးအိုက...

“ဒါကျုပ်အိမ်ပေါ့၊ ဒဏ်ရာတွေ ရပြီး သေလုမျှော်ပါး ဖြစ်နေ

တာကို လူတစ်ယောက်က ခေါ်လာတာ၊ ကျုပ်က မင်းကို ဆေး

ကုလေးထားတာလေ”

“ဦးက ဆေးဆရာကြီးကိုး”

“သည်အရပ်ဒေသမှာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရပြီဆိုတာနဲ့ ကျွပ်ဆိုကို ပြေးလာကြာတာပါပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားအောင် စေတနာထား ကုပေးခဲ့တာချည့်ပါဖဲကွယ်”

“ချီအင်း ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ဘာဘရဲ့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် သူ့အား ကယ်တင်လာသူကို တွေ့ချင်လာဖေ သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာတဲ့လူကိုကော တွေ့ခွင့်မရနိုင်ဘူး လား ခင်ဗျာ”

ဆေးဆရာက...

“သူက ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး မင်းကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတာပဲ တကယ်လို့ မင်းကျန်းမာလာယင် လှယန်မြို့က စွမ်းအားအပေး ဆိုင်ကို လွှတ်လိုက်ဖို့ မှာသွားတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်..”

“မင်းသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွဲ့။ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာတွေက မှာ သက်သာကာစ ရှိသေးတယ်။ ခုချိန်မှာ ခရီးသွားမယ်။ လှုပ်လှုပ် ရှား လှုပ်မယ်ဆိုယင် တော်တော်နဲ့ ပျောက်ကင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် အနည်းဆုံး သုံးလေးလလောက် ဆေးကုသခံပြီး အ

ထိခံမယ်ကွဲ့”

ချီအင်း ရင်မောသွားလေသည်။

သူက အလောတကြီး ပြုလုပ်မည်ဆိုလျှင် အခြေအနေ သွားမည်ဟု နားလည်မိလေသည်။

သိုင်းပညာကိုပါ အသုံးမပြုနိုင်တော့လျှင် ခက်မည်ဟု တွေး အတိုးအိုထံ၌ ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသည်အထိ နေထိုင် နေ့နံ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

သုံးလ...

သုံးလဟူသော အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဆေးဆရာကြီး၏ဆေးစွမ်းကြောင့် ချီအင်း၏ဒဏ်ရာများ

ပျောက်ကင်းသွားလေသည်။

သူ့အား ကယ်တင်လာခဲ့သူက ဆေးဖိုးအပြင် ကျွေးမွေး နှောင့်နှောက်ထားရန် ငွေများ ပေးခဲ့သဖြင့် ချီအင်း မပူပင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားသည်နှင့် ဆေး ခြည်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ချီအင်းသည် သိုင်းလောကအကြောင်း၊ သွေးလင်းနို့ငိုက်၊ ကြောင်းကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့လေသည်။

ယခုလောလောဆယ်တွင် သူ၏အသက်ကို ကယ်ခဲ့သည့်

၈၈ ❖ ဓာတ္တုဆိုလ်သီဟအောင်

ကျေးဇူးရှင်အား သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ ဂါရဝဖြူဖို့က သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ချီအင်းက လုယန်မြို့သို့ ဦးတည်ကာ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ အချိန်ရတိုင်း သူ၏သိုင်းပညာပုံ ပြန်လည်လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

သို့ဖြင့် သုံးလေးရက်ခန့် ခရီးနှင်ပြီးသောအခါ မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ချီအင်း ရောက်သွားချိန်မှာ နေဝင်မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်၍ တညတာ အိပ်စက်အနားယူရန် တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ သွားလိုက်၏။ ထိုတည်းခိုခန်းမှာပင် ညစာ စားသောက်ပြီး အိပ်စက် အနားယူလိုက်လေသည်။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် ချီအင်းက ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက် လေသည်။

တည်းခို၊ စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေကို ဆိုင်တာဝန်ခံထံ သွားပေးလိုက်၏။

တာဝန်ခံ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ငြင်းလေသည်။

“အစ်ကိုလေး ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်က ပေးပြီးသွားပါပြီ”

“ဗျာ”

ချီအင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်အတွက် လူတစ်ယောက်က စိုက်ထုတ်ပေးသွား တယ် ဟုတ်လား”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၈၉

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူများလဲဗျာ”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ ပြောမသွားပါဘူး။ အစိမ်းရောင် ခတ်ထားတဲ့ လူရွယ်တစ်ဦးပါပဲ”

ချီအင်း တွေတေသွားလေသည်။

အစိမ်းရောင်ခတ်ထားသောလူရွယ် မည်သူမည်ဝါဆိုသည် ချီ သူမသိပါ။

အဘယ်ကြောင့် သူ့အတွက် ကုန်ကျငွေ စိုက်ထုတ်ပေးသွား သည်ကိုလည်း မသိပါ။ မတွေးတတ်ပါ။

“တစ်ခုခုပဲ”

ချီအင်း ခေါင်းကုပ်မိသည်။

ထိုအစိမ်းရောင်ခတ်ထားသူကို တွေ့လိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

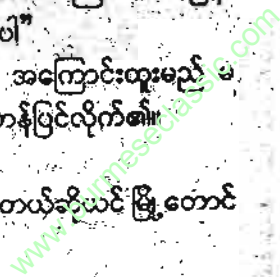
“သူက သည်ဆိုင်မှာပဲ တည်းခိုနေတာလားဗျာ”
တာဝန်ခံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့က ဆရာလေး ရောက်လာပြီး မရှေး နေ့ကမှပဲ သူ့ရောက်လာတာပါ။ ဆရာလေးအကြောင်း မေးမြန်း ခဲ့အမ်းပြီး ကုန်ကျငွေကို ထုတ်ပေးသွားတာပါ”

ချီအင်း ရှေ့ဆက်မေးနေ၍လည်း အကြောင်းထူးမည် မ ထုတ်ဟုတွေးပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

တာဝန်ခံက...

“ဝိတ်ဆွေလေးက သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုယင် မြို့တောင်

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဘက်က ဘုံကျောင်းကို လာခဲ့ဖို့တော့ မှာသွားပါတယ်”

ဟုပြောလာသည်။

“အင်း၊ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သည်လို စောစော ပြောရောပေါ့ဗျာ”

ထို့နောက် တာဝန်ခံကို နှုတ်မခွာတော့ဘဲ ခြေလှမ်းကျဲ ကျဲဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

မြို့တောင်ဘက်၌ လူနေအိမ်ခြေ ကျယ်ပြားပြီး အများပြည်သူ အပန်းဖြေ အနားယူနိုင်ရန် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလည်း နေရာယူထားလေသည်။

ထိုပန်းဥယျာဉ်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ဘုံကျောင်းလေး တစ်ခု ရှိလေသည်။

အင်းက ပန်းဥယျာဉ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ လူရှင်းနေပြီး အဘိုးအိုထစ်ယောက်က ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အင်းကို တွေ့မြင်သွားအခါ ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့် လှမ်းပြောလာလေသည်။

“မောင်ရင်လေးက ဘုံကျောင်းဘက်ကို သွားမယ်ဆိုယင် သတိထားသွားပါ။ အံသည်မှာ လူဆိုးတွေ ရောက်နေကြတယ်ကွဲ့”

“ဗျာ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၉၁

အင်း အံ့သြသွားပြန်သည်။

“လူဆိုးတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ရောက်လာကြတာ မကြာသေးဘူး။ တွေ့ လုံတွေနဲ့ တကယ့်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မယ့် လူတွေပဲ”

အင်း တွေ့ဝေသွား၏။

ရှေ့ဆက်သွားရကောင်းနိုး၊ မသွားဘဲ လှည့်ပြန်ရကောင်း ခေမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် သူ့အား ကူညီခဲ့သူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မိမိလိုသေးသဖြင့်...

“ဒါထက် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မတွေ့မိဘူးလား ခင်ဗျာ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ပန်းခြံစောင့်အဘိုးအိုက...

“ကျုပ်သတိမထားမိလိုက်ပါဘူးကွယ်၊ ကျုပ်လည်း မြို့ထဲမှာပဲ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားတော့သည်။

အင်း အခက်ကြုံသွား၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပီပီ ထူးခြားသော အခြေအနေကို မိမိထင်စားမိလေသည်။

“ငါ့သွားကြည့်တာ မမှားပါဘူးလေ၊ ဘာကြောင့်လည်းဆို သိရမှာပေါ့”

ဟုတွေးပြီး ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားလိုက်ရာ ဘုံကျောင်းလေး

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့၌ လူရှင်းနေပါသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

ချိုအင်းက ဘုံကျောင်းထဲ ဝင်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဘုံကျောင်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး အော်ငေါက်မောင်းထုတ်လာလေတော့သည်။

“ဟေ့ မင်း မသေချင်ယင် သည်နေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

“ဘာဗျ”

ချိုအင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်ယင်း...

“သည်နေရာဟာ လူစိုင်း လာလို့ရတဲ့ နေရာပဲ၊ ခင်ဗျား တောင်လာနိုင်ယင် ကျုပ်က ဘာကြောင့် မလာနိုင်ရမှာလဲဗျ”

“မင်း”

ထိုလူလည်း ချက်ချင်းပင် ချိုအင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ချိုအင်းအား ထိုးမည်ကြိတ်မည် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မင်းသွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ လက်သီးစာ မိသွားချင်သလား”

ထိုစဉ်...

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ လူရွယ်တစ်ဦး ဦးဆောင်သော လူ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၉၃

တစ်စု လှမ်းထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချိုအင်းအား မောင်းထုတ်နေသူက...

“အစ်ကိုကျောက်၊ သည်ကောင်က မဆီမဆိုင် လာရှုပ်နေတယ်၊ ထွက်သွားပါလို့ ပြောတာလဲ မရဘူး”

ချိုအင်းကို ညွှန်ပြကာ ပြောလေသည်။

အစ်ကိုကျောက်ဆိုသော လူရွယ်က ချိုအင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

တဖန်...

“မင်းမှာ ကိစ္စရှိလို့လား”

ဟုမေးလာ၏။

ချိုအင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို လာရှာတာ၊ တခြားကိစ္စ မရှိဘူး”

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို လာရှာတာလဲ”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတယ်လို့ ပြောတာပဲဗျ”

ချိုအင်း အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

“သည်ကောင် အကြောင်ကြောင် လာလုပ်နေတာပဲ အစ်ကိုကျောက်”

လူရွယ်၏နံဘေးမှ လူတစ်ယောက်က မကျေနပ် ပြောလေသည်။

အစ်ကိုကျောက်တို့လူငှာတွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်မှ မပါချေ။

အစ်ကိုကျောက် ပြုံးလိုက်သည်။

ချိုအင်းအား မောင်းထုတ်ခဲ့သူကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“သည်ကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်”

ထိုစကားကြောင့် ချိုအင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

အစ်ကိုကျောက်တို့လူငှာမှ လူတစ်ယောက်၏အသက်တံ ရောင်းကို လုံးဝတန်ဖိုးမထားကြသူများ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါ လား။

မောင်းထုတ်ခဲ့သူကလည်း...

“မင်းသေဖို့သာ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ယင်း ဓားဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဓားကို ဓားအိမ်မှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ထုတ်နိုင် ပြီး ဆက်မထုတ်နိုင်တော့အောင် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူ ကျောက်ရုပ်ပမာ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားသည် ကို ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်နက်ပုန်း အသုံးပြု၍ သွေး ကြောပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အစ်ကိုကျောက်တို့ ခိုင်မိလိုက်ကြ လေသည်။

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“သတ္တိရှိယင် ထွက်ခွဲစမ်း”

အော်ငေါက်ယင်း လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။ လူသုံးယောက်က ချက်ချင်း ခုန်ထွက်လာပြီး ချိုအင်းအား

တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ လူဆိုးတွေတို့။ ကောင်း

ပြီလေ၊ ကျုပ်က ဆိုးမရသေးတာပေါ့”

ထိုလူသုံးယောက်အား ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ထို့စဉ်မှာပင်...

“ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ အစိမ်း ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေတော့သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူသည် ရိပ်မနဲ ရောက်ရှိလာပြီး ချို အင်းအား ရန်ပြုနေသူသုံးယောက်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏ခြေလက်လှုပ်ရှားပုံမှာ အလွန်လျင်မြန်နေသဖြင့် ထူးဆိုးသုံးယောက် ခုခံရန် အချိန်မရဘဲ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားကြလေ တော့သည်။

အစ်ကိုကျောက် ဒေါပြသွားပြီး...

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

သူ၏လူများကို အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ အားလုံး သတိဝင်လာကြပြီး အစိမ်းရောင်ဝတ် ထားသူအား ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်ခီဟအောင်

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျုပ်နဲ့ တွေ့တာ မင်းတို့ လံဆိုးသွားပြီ”

လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ

သည်။

ချီအင်း မှဲဖြိုးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း လက်ဝိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟုကြုံးဝါးယင်း အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူဘက်မှ ပါဝင်ဖျ

ညီလိုက်လေသည်။

ဘုံကျောင်းလေးရှေ့၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာကာ အချိန်

အနေ ရှုပ်ထွေးသွားလေတော့သည်။

ချီအင်းသည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသူများနှင့် အလွန်သတိ

ထားပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

သူ၏ဒဏ်ရာဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွား

သည်မှာ မကြာသေးပါ။

ထို့ကြောင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရာ၌ အနည်းငယ် အခက်အခဲ

ရှိနေပါတော့သည်။

ရန်သူများကလည်း လူစုလူဝေးဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လာ

ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၉၇

“အား”

သူ၏လက်ချက်ကြောင့် ရန်သူသုံးလေးယောက် အထိနာ

အားသကဲ့သို့ ရန်သူတစ်ယောက်၏ခြေထောက်ကန်ချက်မိကာ ချီ

အင်းလည်း လွင့်စင်သွားလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းတော်တော် အသုံးမကျပါလား”

ချီအင်း မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“မင်းရဲ့ မတောက်တစ်ခေါက် ပညာလေးနဲ့ သိုင်းလောက

ထောင်လည်ကျက်စားချင်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးပြီး

အင်မြင့်နေတာပဲ”

ချီအင်းလည်း ပြန်လည်အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က သူတို့ကို ဆိုးမနိုင်သေးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား

အထင်ထားစမ်းပါ”

ချက်ချင်းပင် သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်း

ထည့်ဝှက်ထားသော သိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်လေ

သည်။

အရိုးအဆစ်များ တဖျောက်ဖျောက်မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ

သည်။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်သည် သွေးရောင်သန်းနေရာမ ဖြူ

ဖျော် ဖြစ်သွားသည်။

တဖန် တဖြည်းဖြည်းချင်း အစိမ်းဖျော့ဖျော့အရောင် ဖြစ်

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပေါ်လာသည်။

ထိုအစိမ်းရောင်သည် ပို၍ပို၍ စိမ်းလာပြီး လက်ဝါးပြင်ထဲ ခုလုံး စိမ်းဖန်ဖန်အရောင် ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

“ယား”

ချိုအင်း ညာသံပေးကာ ဆရာကျောက်ဆိုသူ၏နောင် လိုက်များအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်မှ အေးစိမ့်သော လေပွေလှိုင်းများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တဟူးဟူး မြည်သော လေတိုးသံများ က ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ထို့နောက်...

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ဆရာကျောက် ၏လူသုံးယောက် အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားကြလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချိုအင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ကျုပ်ပညာက ဘယ်လိုလဲဗျ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူအား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတွေကို အနိုင်ယူနိုင်တာလေအတိုင်း

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီး မနေစမ်းပါနဲ့”

သူရဲကောင်းနှင့် မေကာမုစွာ (ပ) ❖ ၉၉

“ဘာဗျာ”

“သည်လူတွေဟာ သွေးလင်းနီရိုက်က နောက်လိုက်တွေပါ။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရယ် မင်းတတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျုပ် ဘာကြောင့် မတတ်နိုင်ရမှာလဲ”

“သိပ်လည်း အပြောမကြီးပါနဲ့လေ”

ချိုအင်းသည် ထိုလူက သူ့အား အထင်အေးနေခြင်းကြောင့် ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

“သူက ဘာကြောင့် ငါ့ကို စော်ကားချင်နေတာလဲ”

သို့သော် တည်းခိုခန်းခန့် စားသောက်ခံ ကျသင့်ငွေ ပေးချေသွားသူမှာ အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရခြင်းကြောင့် ထိုလူပေလောဟု တွေးကာ ဒေါသစိတ်

ထို ထိန်းထားလိုက်လေသည်။

“တည်းခိုခန်းမှာ ငါ့ကို ကူညီခဲ့တာ သည်လူဆိုယင်တော့ သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေမှာ သေချာတယ်”

ထိုစဉ်...

“သေဖို့ပြင်ထား”

ဆရာကျောက်က ညာသံပေးကာ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

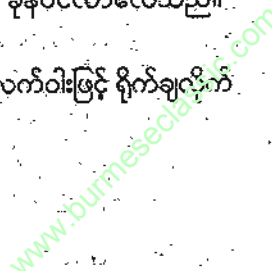
ချိုအင်းလည်း ခုခံရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သူက အစိမ်းရောင်သန်းနေသော လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်

ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကျောက်က...

“မင်းပညာ ဒါအကုန်ပဲလား”

၀၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်စားချင်း ရင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ရုတ်တရက် လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ချီအင်း၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ကုပ်ဆွဲလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ချီအင်း ထိတ်လန့်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရတော့သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် မင်းကို အသုံးမကျသေးဘူးလို့ ငါပြောတာပေါ့” ထို့နောက် လက်နှစ်ဘက်ကို ချားရဟတ်ပမာ ဝေ့ယမ်း

လိုက်လေသည်။

လေတိုးသံများ တဖိုးတိုးလည်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဘက်သည် လက်ရိပ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလက်ရိပ်များမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အရိပ်အရောင်ကား ကျောက်စိမ်းရောင်သန်းနေ၏။

အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ထို့နောက် ဆရာကျောက်၏လူများ တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ကြရပြီး...

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခုခု ထွက်ပေါ်လာလေ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၀၁

တော့သည်။

ဆရာကျောက်၏လူများသည် လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ခံလိုက်ရသည့်အလား အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားကြလေတော့သည်။

“ဟာ”

ဆရာကျောက် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက လက်ဝေ့ယမ်းမှုကို ရပ်တန့်ခိုက်ရာ ပြင်းထန်သော လေပွေလှိုင်းများသည်လည်း ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

မိုးမှောင်ကြီး ကျရောက်လာသလို လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်လာသလို ရှိခဲ့ရာမှ ပကတိ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဆရာကျောက်က ထီးထီးမားမား ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ၏လူများကား အတုန်းအရုန်း လဲကျသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချီအင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်နေသည်။

ဆရာကျောက်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းပညာက သည်လို မဟုတ်လား”

ချီအင်းက...

“ခင်...ခင်ဗျားက ကျောက်စိမ်းလက်ပညာကို တတ်နေ

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

တယ် ဟုတ်လား”

ကျောက်စိမ်းလက်ပညာသည် အလွန်ထူးခြား ဆန်းပြားသော လက်သိုင်းပညာ ဖြစ်ပါသည်။

ဝါရင့်ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများကိုပင် ကောင်းစွာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သော ပညာတစ်ရပ်ဟု ချီးကျူးခံရသည်။

ထိုပညာကို တတ်မြောက်ထားသူမှာ ‘ကျောက်စိမ်းလက်တစ်ယောက်ထဲသာ ရှိလေသည်။’

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက ကျောက်စိမ်းလက်ပညာကို အဘယ်ကြောင့် တတ်မြောက်နေပါသနည်း။

ထိုလူက ဆရာကျောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျောက်ရီ၊ ခင်ဗျားဟာ သွေးလင်းနို့ရိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

ဆရာကျောက်ဆိုသူမှာ လူသိများ ထင်ရှားသော သိုင်းသမား ‘ကျောက်ရီ’ ဖြစ်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ခင်ဗျားက လျှူရှင်းနှင့် စွမ်းထုံတို့ကို ကူညီမလိုနဲ့ သူတို့ဖောက်ပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဟုထပ်မေးလိုက်လေသည်။

သွေးလင်းနို့ရိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော ကျောက်တစ်ယောက်ဟာ ဖယ်မောလိုက်လေသည်။

“စွမ်းထုံက သွေးလင်းနို့ရိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၀၃

တယ်၊ လျှူရှင်းက ကူညီချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် စွမ်းထုံဆီကို လာတဲ့ လျှူရှင်းကို လမ်းခုလတ်ကနေ ရှင်းပစ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က စွမ်းထုံဆီကို ခရီးသွားလမ်းကြိုသင်္ဘောနဲ့ ဝင်တွေ့ခဲ့တာ”

“စွမ်းထုံက ခင်ဗျားကို သင်္ဘောမကင်း မဖြစ်မိတော့ အလွယ်တကူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ စွမ်းထုံက သွေးလင်းနို့ရိုဏ်းသားတွေ မလာတာဘူးလို့ စိတ်ချလိုက်တော့ ကျုပ်လုပ်ကြံရတာ လွယ်ကူသွားတာပေါ့ဗျာ”

ဆရာကျောက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကဲ ကျောက်ရီ၊ သွေးလင်းနို့ရိုဏ်းအကြောင်း ပြောပြထား၊ အသက်အသေခံမလား၊ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေးပါ”

“ကျုပ်က မင်းကို မကြောက်သေးဘူး”

ကျောက်ရီက ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက ရောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါချေ။ လက်ဆန့်ထုတ်ပြီး လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ဆတ်ခနဲ ထိုး

ချိတ်၏။

ကျောက်ရီ၏ရင်ဝ၌ အပေါက်ကလေး ဖြစ်သွားကာ သွေးစီးကျလာတော့သည်။

ကျောက်ရီက ခေါင်းညှို့ကြည့်လိုက်၏။

သွေးများ စီးကျနေသော ရင်ဝမှ ဒဏ်ရာကို မြင်လျှင်...

“ဒါ...ဒါ ကျောက်စိမ်းလက်”
ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ရေရွတ်လိုက်၏။
သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး...
“ဝုန်း”
မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
ကျောက်ရီတို့လူစုမှာ မြေပေါ် အတုန်းအရုန်း လဲကျကာ
မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေကြလေသည်။
မားမားမတ်မတ် ရပ်နေနိုင်သူဟူ၍ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထား
သူနှင့် ချီအင်းတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။
ချီအင်းက ထိုလူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။
“ခင်..ခင်ဗျားက ကျောက်စိမ်းလက်ပညာကို တတ်မြောက်
ထားတယ် ဟုတ်လား”
ထိုလူ ရယ်မောလိုက်သည်။
“မင်းတစ်ယောက်ထဲ သည်ပညာကို တတ်မြောက်ထား
တယ်များ ထင်နေသလား”
“နေပါဦး၊ သည်ပညာကို တတ်မြောက်ထားတဲ့လူ သိုင်း
လောကမှာ တစ်ယောက်ထဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
တတ်မြောက်ခဲ့တာလဲ၊ ‘ချီမမ’နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

“ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲ သိချင်ယင် သည်မှာ ကြည့်ပေ
တော့”
သူ၏လက်တစ်ဘက်က မျက်နှာကို သပ်ချလိုက်၏။
မျက်နှာဖုံးတုတ်ခုံ ကွာကျသွားလေသည်။
ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရာ ရှည်လျားသော ဆံပင်များ ပွားခနဲ
ဖန်းနှစ်ဘက်သို့ ကျလာ၏။
မျက်စိတမိုက် လျှပ်တပြက် အတွင်းမှစပင် ထိုလူသည်
ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းလဲသွား
လေတော့သည်။
“ဟာ”
ချီအင်း လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။
ထိုအမျိုးသမီးအား သူကောင်းစွာ သိထား၏။
ထိုအမျိုးသမီးသည် ချီမမ(ဝါ)ချီရှန်းကျင်း ဖြစ်သည်။
ချီရှန်းကျင်းသည် ချီအင်း၏အစ်မအရင်းပင် မဟုတ်ပါ
လား။
ချီအင်းနှင့် ချီရှန်းကျင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် သိုင်း
လောက၌ လှည့်လည်က မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အများ
အကျိုး ဆောင်ရွက်နေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။
သူတို့၏ဖခင်မှာ သိုင်းဆရာချီ ဖြစ်သည်။
သိုင်းဆရာချီသည် သိုင်းသမားဆိုးများ၏လက်ချက်ဖြင့်
ဆေးဆုံးသွားစဉ်က ချီအင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ခပ်ငယ်ငယ်
ဝင် ရှိကြသေး၏။

မိတမဲ့ ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ဆွေနီးမျိုးစပ်တော်သူတစ်ဦး ထံ၌ စိုခိုနေထိုင်ခဲ့ကြရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် သိုင်းဆရာချီ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရပ်ဝေးမှ ရောက်ရှိလာပြီး ချီရှန်းကျင်းအား သိုင်းပညာ သင်ပေးဖို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုရပ်ဝေးမှ သိုင်းဆရာက ၎င်းတို့ထွင်ထားသော ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းကို ချီရှန်းကျင်းအား သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ချီအင်းကလည်း သိုင်းပညာ ဝါသနာပါသည့်အလျောက် ဖခင်၏မိတ်ဆွေများထံ၌ အကူအညီတောင်းကာ သင်ကြားခဲ့လေသည်။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ကြပြီး ချီရှန်းကျင်းက ကျောက်စိမ်းလက်ပညာကို ချီအင်းအား ပြန်လည်သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာကြသောအခါ သိုင်းလောကသို့ ဆင်းကာ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ချီရှန်းကျင်းက ကျောက်စိမ်းလက်ပညာဖြင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာခဲ့သော်လည်း ချီအင်းကား မထင်မရှား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယခု မောင်နှမနှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချီအင်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“မမ”

ချီရှန်းကျင်းက...

“ချီအင်း၊ မင်းက ရန်သူတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်ဆို”

“ကျွန်တော်..”

“သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းသားတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်”

ချီအင်းသည် အစ်မဖြစ်သူ၏ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း ခံရတော့မည် ဖြစ်၍ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ချီရှန်းကျင်းက...

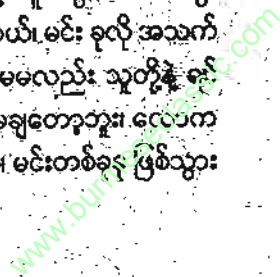
“သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဝိတ်ထိပ်ကျ အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတွေတောင် ပါဝင်ပတ်သက်ကြတယ်၊ ငါ့မောင်က သူတို့နဲ့ သွားပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့တာကိုး”

ချီအင်းက...

“သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းက သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးနေတာကြောင့် ကျွန်တော်လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ရင်ဆိုင်မိတာပါ”

“”

“အေး မင်းထက် သိုင်းပညာတော်တဲ့ လူတွေတောင် သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြတယ်၊ မင်း ခုလို အသက်ရှင်နေတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ မမလည်း သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ စိစဉ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို စိတ်မချတော့ဘူး၊ လောကအကျိုးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊ မင်းတစ်ခုခု ဖြစ်သွား

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယင် မမဖြေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်း ကိစ္စကို အသာထားပြီး ငါ့မောင်ကို ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

ချိုအင်း အံ့ဩသွားလေသည်။
“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲဗျာ”
ချိုရှန်းကျင်းက...

“တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အေးချမ်းတဲ့ တစ်နေရာကို သွားကြမယ်၊ မောင်လေးကို ကျောက်စိမ်းလက်ပညာ ကျွမ်းကျင်လှအောင် ထပ်သင်ပေးမယ်၊ သည်ပညာကို ကျွမ်းကျင်ထားမယ်ဆိုရင် ယင် အနည်းဆုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မှာပဲ”

အစ်မဖြစ်သူက သူ့အတွက် အလွန်ပင် စိုးရိမ်ပူပန်နေလေသောကြောင့် ချိုအင်း ဘာမှ မပြောသာဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူက အသက်ကယ်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင် ရှိရာ လှယန်မြို့သို့ သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ချိုရှန်းကျင်းက...
“မောင်လေးကို ခေါ်သွားပြီး ကျောက်စိမ်းလက်ပညာကို ထပ်သင်ပေးမယ်၊ ပြီးယင် နယ်ခြားမှာ အခြေချနေတဲ့ မမရဲ့ဆရာမ သွားတွေ့ရဦးမယ်၊ ဆရာဟာ အသက်ကြီးရင့်လှတဲ့အပြင် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ ဆရာ့ကို တစ်လှည့် ပြန်ပြီး ဖြုတ်စောင့်ရှောက်ဖို့ မမမှာ တာဝန်ရှိနေတယ်၊ ဆရာ နေကောင် သွားမှပဲ၊ ပြန်လာနိုင်မှာဆိုတော့ မောင်လေးကို တော်တော်နဲ့ ပြန်တွေ့နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ချိုအင်းသည် လှယန်မြို့သို့ သွားရမည့် ကိစ္စကို မပြောပြ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၀၉

တာ့ချေ။

အစ်မဖြစ်သူက နယ်ခြားသို့ သွားမည်ဖြစ်ရာ တော်တော် နှစ်ပြန်ဆည်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်၍ လှယန်မြို့သို့ နောက်မှ သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါထက် သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမ ဘယ်လို ဆိုမယ် စိတ်ကူးထားသလဲဟင်”
ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ချိုရှန်းကျင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အမှန်ကို ပြောရယင် သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယင်ကလောက် မမ စိတ်မပူတော့ပါဘူး၊ သူတို့ကို ဆုံးမမယ့် သူရဲကောင်း ဆိုသလို သမားတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပြီလေ၊ သူ့ရဲ့ အစွမ်းအနေနဲ့ သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းပစ်နိုင်မှာ သေချာသလောက်ပါ။ ဒါကြောင့် မောင်လေးအတွက် စိတ်ချရယင် နယ်ခြားကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့”

ချိုအင်း စိတ်ဝင်စားသွားသော်လည်း သူရဲကောင်း သိုင်းသားမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မမေးတော့ပါ။

ချိုရှန်းကျင်းက...
“ကဲ တို့သွားကြဖို့”
“ကောင်းပါပြီ မမ”

ချိုအင်းလည်း အစ်မဖြစ်သူနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေဟော့

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၁၁

မိန်းကလေးသည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ထူးခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက နံနက်ခင်း အလှကို ဖျက်ဆီးစစ်လိုက်သလို ရှိနေပါသည်။

အဘွားအိုတစ်ယောက်နှင့် ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိ ကလေးမလေးတစ်ယောက်တို့သည် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်စီ ပိုက်ကာ အိမ်တစ်လုံးရှေ့ ထိုင်ကာ မှိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘွားအိုတို့အား ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဒုက္ခသည်များ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများသည်လည်း အဘွားအိုနှင့် ကလေးမလေးကို ကြည့်ကာ ဂရုဏာသက်သည့်အလား စုပ်တသပ်သပ် ရှိနေကြ၏။

ပန်းရောင်မိန်းကလေးသည် မြေးဘွားနှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ယောက်အား မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“သည်မြေးအဘွားနှစ်ယောက်က ဘယ်လို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့နေရလို့လဲရှင်”

“သည်အဘွားကြီး ကံဆိုးပါတယ်၊ သူ့ရဲ့သားက လုပ်ကျွေးနေတာလေ၊ သားနဲ့ ချွေးမ ခရီးထွက်ယင်း ဓားပြတွေ့ ရွက်ချက်နဲ့ သေသွားကြတယ်၊ သူ့သားက ကုန်သည်တွေဆီက ပစ္စည်းတွေ အကြွေးနဲ့ ယူသွားတာလေ၊ ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးသွားတော့ ကုန်သည်တွေကို ပြန်ပြီး လျှော်ပေးရတယ်၊ လူလိမ့်လူကောက်တွေကလည်း

လှပန်းတစ်ပွင့်

နံနက်ခင်း ခနဲခြည်က နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေ၏။

လမ်းပေါ်၌ အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများက ဥဒဟို သွားလာနေကြလေသည်။

ပန်းရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ကာ လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်လေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများက သူမအား ငေးမောကြည့်သွားကြပြီး သူမ၏အလှကို တီးတိုးဝေဖန် ချီးကျူးနေကြသည်ကိုပင် သတိမပြုမိပါချေ။

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပိုင်းပြီး လိမ်ညာကြတော့ နောက်ဆုံး အကြွေးရှင်တွေက ရှိတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ အိမ်ကိုသိမ်းလိုက်လို့ လမ်းပေါ် ရောက်သွားကြတာပေါ့”

ပန်းရောင်မိန်းကလေးက အကဲခတ်လိုက်ရာ အဘွားအိုအိမ်အိမ်သည်လည်း ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းနေပြီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ မဟုတ်ကြဘဲ ကြီးစားလုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြရသူများ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

“အဘွားကြီးက အသက်ကြီးပြီ ဘယ်မှာ သွားနေမှာလဲ၊ မြေးမလေးကိုကော ဘယ်လို စောင့်ရှောက်နိုင်မှာလဲ”

ပန်းရောင်မိန်းကလေးက တွေးယင်း ရင်လေးသွားလေသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ ဝဝဖိုင်ဖိုင်လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

ထိုလူကြီးက အဘွားအိုတို့ မြေးအဘွားအိမ်ရှေ့၌ ထိုင်နေသည်ကို မြင်လျှင် အော်ငေါက်စောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“သည်အိမ်ဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး သွားကြတော့”

အဘွားအိုက တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“သွားပါ့မယ်ကွယ်၊ ဘယ်ကို သွားရမလဲ စဉ်းစားနေလို့ပါကွယ်”

တုန့်တုန့်ယင်ယင်ဖြင့် ဘယ်သွားရ ဘယ်လာရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်မှာ ပန်းရောင်မိန်းကလေးအား စိတ်ထိခိုက်သွားစေပါ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၁၃

တာသည်။ သူမ မနေနိုင်တော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားပြီး လိုက်လေသည်။

“ရှင်က သည်အိမ်ကို အကြွေးနဲ့ သိမ်းလိုက်တာလားဟင်” လူကြီးသည် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ချက်လာပြီး ချိုလှိုင်သာယာသော အသံလေးဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် အံ့ဩသွား၏။

ပန်းရောင်မိန်းကလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး မျှော်လင့် သဘောမနောကောင်းသည့် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

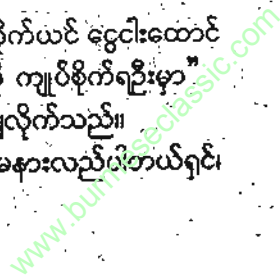
“ကျုပ်က သူတို့အပေါ် ရက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့က ကျုပ်ရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ရပ်ဝေးမှာ သွားရောင်းပြီး စီးပွားထွက်တယ်၊ အမြတ်ငွေ လေးပုံတစ်ပုံပဲ ကျုပ်ယူတာ၊ သူတို့မိသားစုမှာ နေအကြောင်း ပေါ်လာယင် ကျုပ်ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့တာ လူတိုင်း သိတယ်၊ ခုလည်း သူ့သား ဓားပြလက်ချက်နဲ့ သေသွားပြီး ကျုပ်ကူညီပေးလည်း အတော်များများ ဆုံးရှုံးသွားတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သူ့အားဆီက တဆင့် ယူထားရတာဆိုတော့ သူတို့လည်း နည်းနည်းနည်း စိုက်လျှော်မှုဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

အိမ်နှင့် ပစ္စည်းများကို အကြွေးနှင့်သိမ်းရသည့် အကြောင်းကို ရှင်းပြလေသည်။

“သူတို့ရဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ယင် ငွေငါးထောင်အထိ ရဖို့မလွယ်ဘူး၊ ကုန်ပစ္စည်းဖိုးတွေကို ကျုပ်စိုက်ရဦးမှာ”

ပန်းရောင်မိန်းကလေး သက်ငြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့ အခက်အခဲကိုလည်း ကျွန်မနားလည်ပါ့မယ်ရှင်၊

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒါထက် ရှင့်ကို အကြွေးဘယ်လောက်တောင် ပေးရမယ်ဆိုတာ မြေပေါ်ဦး”

လူဝကြီးက...

“ငွေရှစ်ထောင်ကျော်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လည်း ဒုက္ခရောက်နေတော့ ကျုပ်က ငါးထောင်လောက် ပြန်ရယူင် တော်ပါပြီ”

“သည်အိမ်ကို ရှင်က ငါးထောင်နဲ့ တခြားလူကို ရောင်းလိုက်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါတောင် ဝယ်မယ့်လူ ရှိမှရမှ၊ ရောင်းထွက်အောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရဦးမယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပေးရမယ့်လူတွေ ကျေနပ်အောင် ကျုပ်လက်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ထားရမှာပဲလေ”

ပန်းရောင်မိန်းခလေးက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးထောင်ရယူင် ရှင်ကျေနပ်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ရှင် ခဏစောင့်ပါ၊ ကျွန်မ ငွေငါးထောင်ပေးမယ်”

“ဟင်”

လူဝကြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ပန်းရောင်မိန်းကလေးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး စိုက်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သည်အိမ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ကို ပြန်ပေးရမယ်”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၁၅

“အို ငွေငါးထောင်ရယူင် ပြီးတာပဲ၊ သူတို့အိမ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမှ ရမလဲ၊ ဘာမှ ရစရာ မရှိလို့ ရအောင် ယူထားတဲ့ သဘောပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ခဏစောင့်ပါရှင်၊ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မိန်းကလေးက...”

“ရှင် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်မ အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

ပန်းရောင်မိန်းကလေး ထွက်သွားသောအခါ လူဝကြီး အထဲက မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကပါ တအံ့တကြဲ ကြည့်ယင်း ကျန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ပန်းရောင်မိန်းကလေးသည် မြို့လယ်ပိုင်းသို့ ပြန်လည်ထွက်ရှိသွားလေသည်။

ဒုက္ခရောက်နေသော မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို ကူညီရန် နှိုးမြှားပြီးပြီ ဖြစ်ရကား သူမ၏လုပ်ရပ် မှားသည် မှန်သည် ဝေဖန်စွာ စားမနေတော့ပါချေ။

သူသည် အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ဝဲဘက်လက်၌ စွပ်ထားသော ကျောက်စိမ်းလက်ကောက် ဖွတ်သပ်လိုက်မိလေသည်။

ထိုကျောက်စိမ်းလက်ကောက်သည် မိဘများက သူတို့

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီမာအောင်

ညီအစ်မနှစ်ယောက်အား တစ်ယောက်တစ်ကွင်း ပြုလုပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏မိဘများလည်း ကွယ်လွန်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ မိဘ အမွေအနှစ်ပစ္စည်း ဖြစ်၍ သူမ နှမြောမိလေသည်။

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို ကူညီချင်ဖို့ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။”

မိဘနှစ်ပါးအား စိတ်ထဲမှ တိုင်တည်တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အပေါင်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။ အပေါင်ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေ၏။

တာဝန်ခံဖြစ်သူက ပန်းရောင်မိန်းကလေးအား ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး ဘာကိစ္စများလဲကွယ်” ပန်းရောင်မိန်းကလေးက ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်လေးကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

“သည်ပစ္စည်းလေး ပေါင်ချင်လိုပါရင်” “ကောင်းပြီ”

တာဝန်ခံသည် ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်ကို ယူကာ အသေးစိတ် စစ်ဆေးလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ... “လက်ကောက်လေးကို ထုလုပ်ထားတာ လက်ရာမြောက်ပေမယ့် ကျောက်စိမ်းကတော့ တတိယတန်းစား အရည်အသွေး

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၁၇

မိန်းကလေး ယူမယ်ဆိုယင်တော့ ငွေနှစ်ထောင်လောက်ပဲ ရမယ်” ဟုပြောလာလေသည်။

ပန်းရောင်မိန်းကလေးမှာ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို ကူညီဖို့ ငွေငါးထောင် လိုအပ်နေပါသည်။

သူမထံ၌ ငွေအနည်းအကျဉ်းသာ ရှိသဖြင့် ငွေနှစ်ထောင်ထက် ထပ်မံလိုအပ်နေပါတော့သည်။

“သည်ထက်ပိုပြီး မရနိုင်ဘူးလားရှင်” တာဝန်ခံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သည်လက်ကောက်မျိုးကို သွားဝယ်မယ်ဆိုယင် ငွေသုံးထောင်ထက် ပိုမပေးရနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ငွေနှစ်ထောင်

အတောတောင် များနေပါပြီ၊ တကယ်လို့ မိန်းကလေး မရွေးဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ ပြန်ရောင်းထုတ်ရမယ်ဆိုယင်တောင် နှစ်ရာ သုံးရာလောက်

ပြတ်ရအောင် မနည်းရောင်းရမှာပါ” တာဝန်ခံသည် သူတို့၏တာဝန်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူ ဖြစ်

အောင်တော့သည်။ ပန်းရောင်မိန်းကလေး ညည်းတွားလိုက်သည်။

“တိုးပေးနိုင်ယင် တိုးပေးပါလားရှင်” “မဖြစ်နိုင်လို့ပါကွယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ အပြတ်ရောင်းမယ်ဆိုယင်ကော့” “ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မိန်းကလေးက ကျုပ်တို့က အပေါင်ခံတာ

ပစ္စည်းလက်ခံဝယ်ယူတာ မဟုတ်ပါဘူး” “ကျွန်မကို ကူညီပါလားရှင်၊ ကျွန်မ ငွေလိုနေလို့ပါ”

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပန်းရောင်မိန်းကလေးသည် ဒုက္ခသည်မြေးအတွားအာ ညီလိုခြင်းကြောင့် လာရောက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

တာဝန်ခံ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငွေနှစ်ထောင်ငါးရာ ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ဒါအစွမ်းကုန်ပါပဲ”

“ငါးထောင်ပေးပါလားရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ လက်ကောက်ကို မခံအနေနဲ့ ယူထားပါ၊ သုံးရက်အတွင်း ကျွန်မ လာယူပါမယ်”

“မဖြစ်နိုင်လို့ပါကွယ်”

ပန်းရောင်မိန်းကလေး တောင်းပန်နေသော်လည်း စာတစ်ကောင် တွင်တွင်ငြင်းလေသည်။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည့် နေရာနှင့် ကပ်လျက် ဝဲဘက်ခြမ်း၌ အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏အခန်း ရှိလေသည်။

ပန်းရောင်မိန်းကလေးတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် အခန်းတံခါးက ဂျွန်ခနဲမြည်ကာ လူနှစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာကြလေသည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ဥပစိရုပ်ကောင်းသော လူတစ်ဦးနှင့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည့် လူကြီးတစ်ဦးတို့ ဖြစ်လေသည်။

တာဝန်ခံ ဗျာဗျာသလဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဆရာကြီးလူဖိုးကို ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူဖိုးဆိုသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူကြီးမှာ အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၁၉

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ လူရွယ်မှာ လူဖိုး၏တူတော်မောင် လူရှိတန် ဖြစ်လေသည်။

လူဖိုးတို့သည် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကာ စီးပွားစွာခွဲကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

လူဖိုးတို့သည် တာဝန်ခံနှင့် ပန်းရောင်မိန်းကလေးတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားများကို ကြားရသဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူဖိုးက ပန်းရောင်မိန်းကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ခံဟာ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို အကဲဖြတ်တဲ့ နေရာမှာ အမှန်ကန်ဆုံး ဖြစ်စေခဲ့တာချည့်ပါပဲကွယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ လက်ကောက်ကို ငွေနှစ်ထောင်ငါးရာထက် ပိုပေးနိုင်မှာ ဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးက သည့်ထက် ပိုပြီး လိုချင်တယ်ဆိုယင်တော့ တခြားတစ်နေရာကို သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ပါလား”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏စကား

က ပြတ်သားလှပေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်ကိစ္စနဲ့ ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဝင်ပါ

လာရခြင်းကြောင့် တာဝန်ခံ မျက်နှာပူနေတော့သည်။

ပန်းရောင်မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မ လက်ကောက်ဟာ ကျွန်မလိုချင်သလောက် တန်ဖိုးမရှိဘူးဆိုယင်တောင် အာမခံပစ္စည်းအနေနဲ့ ခဏထားခဲ့ရင်ပါ

တယ်၊ သုံးရက်အတွင်း ကျွန်မပြန်လာယူပါမယ်”

“မဖြစ်လို့ပါ မိန်းကလေး”

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူဖုံးက ငြင်းလိုက်သည်။

ပန်းရောင်မိန်းကလေး အခြားနေရာသို့ သွားဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ဤမြို့ကလေး၌ လူဖုံး၏အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

လူဖုံး၏တူတော်မောင် လူရှိတန်က ကြားဝင်လိုက်လေသည်။

“လက်ကောက်ကို ကျွန်တော် ခဏလောက် ကြည့်ပါရစေဗျာ”

“ကြည့်ပါရှင်”

လူရှိတန်သည် မိန်းကလေး၏ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်ကို ယူကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

တာဝန်ခံ ပြောသကဲ့သို့ မြန်လည်ရောင်းချလျှင် ငွေသုံးထောင်ပင် ရဖို့ မလွယ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

သို့သော်...

“ကျောက်စိမ်းက ထိပ်တန်းအရည်အသွေး မဟုတ်ပေမယ့် လက်ကောက်ထုလုပ်ထားတဲ့ လက်ရာ အတော်မြောက်ပါတယ်။ သည်လို လက်ရာမျိုးကို နှစ်သက်သဘောကျတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ချို့ ကျွန်တော်မှာ ရှိပါတယ်”

လူရှိတန်က မှတ်ချက်ချယင်း ဦးရီးတော်လူဖုံးဘက်သို့ လှည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဦးရီးတော်၊ သည်လက်ကောက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၂၁

ထားလိုက်မယ်ဆိုယင်ကော သဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

“ငါတူက...”

လူဖုံးသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါတူ သဘောပဲ”

ဟုလိုက်လျော့လိုက်လေသည်။

လူရှိတန်က...

“ကျုပ်လက်ခံထားလိုက်ပြီမယ်၊ ညီမက ငွေငါးထောင်ချာပင် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်ရာ ပန်းရောင်မိန်းကလေး ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

“အို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ သုံးရက်ပြည့်တာနဲ့ ဆက်ဆက်လာရွေးပျဲမယ်ရှင်”

လူရှိတန်က...

“ညီမကို တစ်ခုတော့ ပြောစရာ ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကို ပြောပါရှင်”

“ညီမရဲ့ နာမည်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို ပြောပြခဲ့ရပါလိမ့်မယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ စာရင်းမှတ်ထားလို့ ရမှာပါ”

“အို ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မနာမည် ယ်စင်းဖန်းလို့ ခေါ်ပါမယ်”

ပန်းရောင်မိန်းကလေးက သူမ၏အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူရှိဖန် မှတ်သားထားလိုက်ပြီး ငွေငါးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ဝန်းရောင်မိန်းကလေး(ဝါ)ယိစင်းဖန်းက ငွေကို လက်ခံယူယင်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို တယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးရှင် ကျွန်မတို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ညီမ”

ယိစင်းဖန်းသည် လူရှိတန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ယိစင်းဖန်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူဖုံးနှင့် လူရှိတန်တို့လည်း သီးသန့်အခန်းထဲ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

တာဝန်ခံမှာ ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်ကို မေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“သခင်လေးလူရှိတန်က ပစ္စည်းတန်ဖိုးဖြတ်တဲ့ နေရာမှာ သူ့ဦးလေးလူဖုံးထက်တောင် တော်သေးတယ်၊ ပြန်ရောင်းယင် ငွေသုံးထောင်ပြည့်အောင် မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ဘာကြောင့်များ ငွေငါးထောင်ပေးလိုက်ရတာလဲ၊ ဘာကြောင့်များ သည်လောက်တော့ သဘောကောင်းနေရတာလဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၂၃

ဟုလည်း ညည်းတွားလိုက်လေတော့သည်။

သီးသန့်အခန်းတွင်း၌လည်း လူဖုံးက တူတော်မောင် လူရှိတန်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေ၏။

“ငါ့တူ သူ့ပြန်မရွေးယင် မင်းရှုံးပြီဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား” ဟုမေးလိုက်လေသည်။

လူရှိတန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ၊ တစ်ခါမှ ရွေးခဲ့ဖူးပါဘူး၊ တခါတလေတော့ ရှုံးသွားယင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

လူဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှုံးတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဇင်းဟာ ဘယ်တော့မှမဆို အမြတ်ထွက်တာနဲ့ အနိုင်ရတာမျိုးကိုပဲ အာသာမ်းငမ်း ရှိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ငါတော့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်”

လူရှိတန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ လူဖုံးက...

“ငါ့တူကို ကြည့်ရတာ သိပ်တော့ မရိုးသားဘူး ထင်တယ်၊ ယိစင်းဖန်းဆိုတဲ့ မိန်းခလေးက တော်တော်ချောတယ်ဆိုတာ ငါ သတိပြုမိတာပေါ့”

လူရှိတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခန်းအပြင်မှာ ပြောဆိုနေတဲ့ သူ့အသံကို ကြားကတည်းက ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူး ဦးလေးရယ်”

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အေး လောကပေါ်မှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဟာ မိန်းမဆိုတာ မင်းဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဦးလေးရာ၊ ယိစင်းဖန်းကတော့ သည်လို မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး”

လူဖုံးသည် ဆက်ပြော၍လည်း အကြောင်းတူမည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားသဖြင့် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်တော့သည်။ လူရှိတန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“ဦးလေး ကျွန်တော် ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဦးလေးဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“အေး...အေး မင်းရဲ့ဆိုင်ကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ငါ့ဆီကိုလည်း မကြာမကြာ လာခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူရှိတန် ထွက်သွားသောအခါ လူဖုံးက ငေးမောကြည့်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၂၅

လူရှိတန် ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်အိုးထဲမှ အရက်တစ်ခွက် ငှဲသောက်လိုက်လေသည်။

အရက်ဝင်သွားသည်နှင့် သူ၏မျက်နှာကြီး နီရဲလာပြီး ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် အသွင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

လူဖုံးနှင့် လူရှိတန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းပညာ ထူးချွန်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ကြဖူးသူများ ဖြစ်သည်။

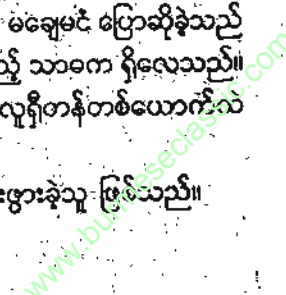
သို့သော် သိုင်းလောကသားအဖြစ် မခံယူကြဘဲ မိရိုးမလှာ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို အဓိကထား လုပ်ကိုင်ကာ ဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့ကြလေသည်။

လူဖုံးသည် အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း တခါတရံတွင် သူ၏ ခုတ်သိက္ခာကိုပင် ငဲ့ကွက်ထောက်ထားခြင်း မပြုဘဲ တစ္ဆတ်ထိုး အဓောက်ကန်း လုပ်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်အလုပ်သမားတစ်ယောက်က မချေမင် ပြောဆိုခဲ့သည် ဆို သေလုဈေးပါး ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ခဲ့ဖူးသည့် သာဓက ရှိလေသည်။

လူဖုံး သည်းခံအလိုလိုက်သူဟူ၍ လူရှိတန်တစ်ယောက် သဘော ရှိလေသည်။

လူရှိတန်မှာ လူဖုံး၏ညီမက မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူဖုံး၏ညီမသည် လူရှိတန်အား မွေးဖွားယင်း မီးတွင်းထဲမှာပင် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

လူရှိကြီးဖြစ်သော လူဖုံးက မိဘမဲ့နေသော လူရှိတန်ကို ငယ်စဉ်ကပင် သားသမီးပမာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရလေသည်။

လူရှိတန်၏ဖခင်မှာ လူရှိတန် ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်ကပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လူရှိတန်သည် ဂြိုဟ်မွေသော ကလေးတစ်ယောက်ဟု အများက စကားတင်းဆိုကြလေသည်။

လူဖုံးက လက်မခံပါ။

လူရှိတန်အား ဂြိုဟ်ကောင်လေးဟု ပြောမိသူတိုင်းကို သည်းမခံဘဲ ရန်ရှာခဲ့လေသည်။

လူဖုံး၏ဒေါသနှင့် တဇောက်ကန်းစိတ်ဓာတ်ကို ထိတ်လန့်ကြသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် မည်သူမျှ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ကြတော့ချေ။

လူဖုံးက လူရှိတန်ကို သားအရင်းပမာ သဘောထားကာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

လူရှိတန် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဒေါသကြီးပြီး တစ္ဆေတိုင်း တဇောက်ကန်း လုပ်သည့်နေရာ၌ ဦးလေး၏ခြေရာနင်းကာ အမွေဆက်ခံနိုင်သူဟု ပြောစမှတ် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

လူရှိတန်ကော လူဖုံးကော အများဝေဖန် ပြောဆိုကြသည့် စကားများကို အရေးမစိုက်ကြချေ။

သူတို့ မှန်သည်ထင်လျှင် ဘာမဆို လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးကြလေ။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၂၇

လူရှိတန် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ လူဖုံးက အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ခွဲဖွင့်စေသည်။

သူတို့ မျိုးရိုး၏လုပ်ငန်းကို အမွေဆက်ခံစေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု လူရှိတန်က ယ်စင်းဖန်းဆိုသော မိန်းကလေးအား စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ဖုံးမရဖိမရ ပေါ်လွင်နေသည်။

လူဖုံး သက်ပြင်းချမိသည်။

“သည်မိန်းကလေးဟာ ကိုယ်ရဲ့ လက်ကောက်ကို ချွတ်ပြီး ဆိုင်နဲ့တယ်၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီတယ်၊ အင်း သည်လို မိန်းကလေးနဲ့ အာ လက်တွဲရမယ်ဆိုယင် ငါ့တူရဲ့ ရှေ့ရေး ရင်လေးစရာ ဖြစ်နေမှာပဲ”

ဟုလည်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ လူငယ်ဘဝမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သူ ဖြစ်ရကား လူရှိတန်အား ဟန်တား၍ ရမည် မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘောပေါက်နေလေတော့သည်။

“သူက လိပ်စာအမှန် ပေးသွားတာ ဖြစ်ပါစေ”

ဟုလည်း ဆုတောင်းမိလေသည်။

မြင်းတစ်စီးဖြင့် ယိစင်းဖန်း လိပ်စာပေးထားသည့်အတိုင်း ထိသွားမိလေသည်။

ယိစင်းဖန်း၏အိမ်မှာ အလွန်သာယာလှပသော ခြံဝင်းကြီး နှစ်ခုအတွင်း၌ ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းကြီးမှာ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေ၏။

လူရှိတန် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

အနီရောင်ပန်းပွင့်များ ပွင့်နေသော ပန်းရုံတစ်ခုအနီးမှ နီးထွန်းသွားလိုက်စဉ်...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ကျွန်မတို့ ခြံဝင်းထဲကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ကြောင့် ဝင်လာရတာလဲ”

စကားသံနှင့်အတူ ပန်းရုံကြီးတစ်ဘက်မှ မိန်းကလေးတစ် ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ယိစင်းဖန်း”

လူရှိတန် လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်ပြီးမှ လူမှားသွားကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ယိစင်းဖန်း မဟုတ်ဘဲ အခြားမိန်းက လေးအား ဖော်ပြနေသည်။

ယိစင်းဖန်းနှင့် မျက်နှာပေါက်ချင်း ဆင်နေသဖြင့် တနည်း တူပေတော့ ပတ်သက်ရမည်ဟု လူရှိတန် ယုံကြည်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက လူရှိတန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်

ဝက်ဝံဖြူ။

သုံးရက်...

သုံးရက်အတွင်း ကျောက်စိမ်းလက်အောက်လေးအား ပြုစွမ်းယူပါမည်ဟု ယိစင်းဖန်း ကတိပြုသွားလေသည်။

သူမ အမှန်တကယ် လာရွေးယူမည် ဖြစ်ကြောင်း လူရှိတန် ယုံကြည်ထားလေသည်။

ယိစင်းဖန်းက ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်ကို ရွေးယူသွား ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ပတ်သက်ရန် အကြောင်း မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သုံးရက်မပြည့်မီ ယိစင်းဖန်းထံသို့ အရေး သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အစ်မနာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာလား၊ ရှင်က မမေ့
ဧည့်သည်လား။”

လူရှိတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က လူရှိတန်ပါ”

“ကျွန်မက ယိမ်းပါရှင်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါထက် ယိမ်းဖန်း ရှိတယ်
မဟုတ်လား”

ယိမ်းဆိုသောမိန်းမလေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မမ မရှိဘူးရှင် အပြင်သွားတယ်”

“ညော်”

“မမက တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်သူ့ကို ကူညီရမလဲဆိုတာပဲ
စဉ်းစားနေတာရှင်၊ ခုလည်း တောင်ဘက်ပိုင်းမှာ နေမကောင်း
ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဆေးဝါးတွေ သွားဗို့စနယ်
လေ”

လူရှိတန် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ယိမ်းဖန်းအား ပို၍ သဘောကျသွားလေသည်။

သူက လူကို မမြင်ရခင် အသံကြားကတည်းက စိတ်ဝင်စား
ခဲ့လေသည်။

နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောအခါ အစွဲလန်းကြီး
စွဲလွန်းသွားလေတော့သည်။

လူရှိတန်သည် မိန်းမချောလေး များစွာကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူး
သော်လည်း ယိမ်းဖန်းနှင့် ဆုံရသကဲ့သို့ မခံစားရပါချေ။

ယိမ်းဖန်းကို အရူးအမူး ဖြစ်သွားသည်။

ယိမ်းဖန်း၏မေတ္တာကို ရယူဖို့ ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

ယိမ်းက...

“အစ်ကိုကြီး ကိစ္စရှိလို့လား”

ဟုမေးလာလေသည်။

လူရှိတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာ
ရှိပါ”

“ဒါဖြင့် ခဏလောက် စောင့်ပါဦး၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား”

“ကျေးဇူးပဲ”

လူရှိတန်သည် ယိမ်းဖန်း ပြန်ရောက်လာမည့် အချိန်ကို
ဆင့်ဆိုင်းနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ယိမ်းက ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ

ရေခဲနွေးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။

လူရှိတန် ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါချေ။

ယိမ်းဖန်း ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မမ စဉ်သည် ရောက်နေတယ်”

ယိစင်းဖန်းကြောင့် ယိစင်းဖန်း အံ့ဩသွားလေသည်။ သူမသည် စဉ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာယင်း လူရှိတန်ကို ရောက်လျှင် ပိုပြီး အံ့ဩသွားလေသည်။

အပေါင်ဆိုင်တွင် သူမအား ကူညီခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်းလည်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။

“ရှင်ကိုး၊ ကျောက်စိမ်းလက်ကောက် ကိစ္စနဲ့ လိုက်လာတာလားရှင်”

လူရှိတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သည်ကနေမှ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မက မမှန် ဖြန်မှ လာရွေးမလို့ရှင်၊ ရှင်ရောက်လာတော့လည်း တစ်ခါထဲ ရှေးထားလိုက်ပါ့မယ်”

ယိစင်းဖန်းသည် ညီမဖြစ်သူယိစိုးအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ညီမလေး၊ မမ အခန်းထဲမှာ ငွေငါးထောင် သွားယူလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ယိစိုး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ လူရှိတန်က ဟန်ထားလိုက်လေသည်။

“ခဏနေပါဦး”

ယိစိုး ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၃၃

လူရှိတန်က ယိစင်းဖန်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်ကို ညီမ လာမရွေးမီက ကျုပ်ငွေ ဆုံးသွားမှာ စိုးရိမ်ပြီး လိုက်လာတာလို့ မထင်စေချင်ပါဘူး”

ယိစင်းဖန်းက...

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုကြောင့် လိုက်လာတာလဲရှင်”

“ညီမကို ပြန်ပေးချင်လို့ပါ”

“လက်ကောက် ကျွန်မကို ပြန်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညီမက ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံပြီး သူတစ်ပါးကို ကူညီခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားတာကြောင့် ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘဲ လက်ကောက်ကို ပြန်ပေးမလို့ပါ”

“ရှင်”

ယိစင်းဖန်း အံ့ဩသွားလေသည်။

“ငွေမယူဘဲ ပြန်ပေးမလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညီမရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားလို့ ကျုပ်တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူတော့ပါဘူး”

လူရှိတန်က အသင့်ယူလာသော ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ယိစင်းဖန်းက...

“ရှင်စေတနာကတော့ လေးစားစရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ ညီမ၊ ပြောပါ”

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယိစင်းဖန်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်တဲ့ လူမိသားစုဟာ မတန်စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ခေါင်းမာတယ်၊ တစ္ဆတ်ထိုးနိုင်စွမ်းပွားရေးကိုလည်း ဦးစားပေးကြတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားပြီးပါပြီ လူရှိတာနဲ့ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ယိစင်းဖန်းက...

“သူတို့ဟာ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လာယင် ကျဖြတ်သားတယ်၊ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘူးဆိုတာလဲ သိထားပါတယ်။”

“ဒါကတော့...”

“အပေါင်ခံထားတဲ့ လက်ကောက် ကျွန်မကို ပြန်လာတာ ရှင်တို့ အပေါင်ဆိုင်စည်းကမ်းနဲ့ မညီညွတ်ဘူး ထင်ပါတယ် လူရှိတာနဲ့က...”

“ညီမ ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ လက်ကောက်ကိစ္စကတော့ စာခြားကိစ္စတွေနဲ့ မတူပါဘူး၊ ကျုပ်လက်ခံထားတဲ့ ပစ္စည်းဖြည့်မကို လေးစားလို့ ကျုပ်က ပေးတာ၊ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတဲ့ သမားမျိုးပါ၊ ကျုပ် ဦးလေး လက်ခံထားတဲ့ ပစ္စည်းဆိုယင်တော့ တစ်နိမ့်လေ”

ထိုသို့ရှင်းပြလိုက်သည့်တိုင်အောင် ယိစင်းဖန်း ဘဝင်သေးပါချေ။

ရိပ်မိလိုက်သော လူရှိတာနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၃၅

“ညီမနဲ့ တွေ့ကတည်းက ညီမရဲ့စိတ်ထား မွန်မြတ်စွာကို လေးစားတာနဲ့ တန်ဖိုးကို မတွက်ဘဲ ကျုပ်လက်ခံလိုက်တာပါ။ သည်လိုမှ မဟုတ်ယင် ကျုပ်ဝင်ပါစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။”

ယိစင်းဖန်း တဖြည်းဖြည်း လက်ခံသွားတော့သည်။

“ကျွန်မအပေါ် နားလည်နိုင်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်၊ ဒါပေမယ့် လက်ကောက်ကို သည်အတိုင်း ပြန်မယူပါရစေနဲ့၊ ငွေငါးထောင် ပြန်ပေးပါရစေရှင်”

လူရှိတာနဲ့က...

“ညီမ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်လည်း တစ်ခု ပြောပါရစေ”

“ပြောပါရှင်”

“ကျုပ်ကို ပြန်ပေးမယ့်အစား သည်ငွေတွေကို အခက်အခဲ ခုကွရောက်နေသူတွေအတွက် ညီမပဲ တာဝန်ယူပြီး အသုံးပြုပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာပါ”

ယိစင်းဖန်း ငိုငွားလေသည်။

လူရှိတာနဲ့က...

“ညီမ လက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဟုမေးလိုက်၏။

ယိစင်းဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုဟာ လူမိသားစုဝင်တစ်ယောက်နဲ့ မတူဘဲ ထူးခြားနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို့စေတနာကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ လက်ခံပါတယ်ရှင်”

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဆီဟအောင်

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမရယ်”

လူရှိတန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

ယိစင်းဖန်းကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ညီမ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြပြီပေါ့နော်”

ယိစင်းဖန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

လူရှိတန်သည် ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်ကို အကြောင်းပြုကာ ယိစင်းဖန်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

လူရှိတန်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ယူဆောင်ကာ မကြာခဏ ရောက်လာသည်။

ယိစင်းဖန်းနှင့်အတူ အများအကျိုးပြု လှမ်းငန်းများ လက်တွဲဆောင်ရွက်သည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါး ဒုက္ခရောက်နေသူများအား ကူညီထောက်ပံ့သည်။

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပို၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာကြလေသည်။

ယိစိုးသည် လူရှိတန်က အဘယ်ကြောင့် ‘ချောင်းပေါက်’ မတတ် ရောက်လာနေသည်ကို ရိပ်မိထား၏။

ထို့ကြောင့်...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၀) ❖ ၁၃၇

“မမ၊ အစ်ကိုကြီးလူရှိတန်က မမကို မေတ္တာရှိနေတာ သေချာတယ်၊ ဘာမဆို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်တယ်၊ အနှစ်နှစ်တယ်၊ ကျွန်မကတော့ မမတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူတယ်”

ဟုပြောလျှင် ယိစင်းဖန်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မရယ်နဲ့ မမ၊ မမတို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ့်ကို ရှေ့သွားချောက်လိုက်ညီကြတာ”

ယိစင်းဖန်းက...

“ကပါ ညီမရယ်၊ တစ်နေ့ မမ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးမယ်ဆို ဆင် အစ်ကိုကြီးလူရှိတန်ကို ဦးစားပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ကျေနပ်တာနော်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ယိစိုး ကျေနပ်သွားတော့သည်။

အကယ်၍ ယိစင်းဖန်းနှင့် လူရှိတန်တို့နှစ်ယောက်အား သဘောတူခဲ့မိခြင်းကြောင့် နောင်တစ်ချိန်၌ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာမည်ဆိုပါက ယိစိုး ကြိုတင်သိနိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်...

၃၁ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ခြင်းခွာသံများ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေသည်။ လူရှိတန်က တော်လမ်းအတိုင်း မြင်းကို အသားကျ စီးနိုင်လာခဲ့လေသည်။

သူက ယိစင်းဖန်း၏အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာခဲ့ကြပြီးနောက် လူရှိတန်က အရဲစွန့်ကာ ယိစင်းဖန်း၏မေတ္တာကို တောင်းခံခဲ့လေသည်။

ယိစင်းဖန်းက စိတ်မဆိုးဘဲ သူမ လက်ခံစဉ်းစားပေးရာ အကြောင်း အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးလျှင် ဦးစားပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် လူရှိတန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အပြန်လမ်း၌ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပမာ ပျော်ရွှင်ပြတူးနေမိလေတော့သည်။

လူရှိတန်သည် တောလမ်းမှ ဖြတ်လာယင်း တစ်နေရာ အရောက်တွင်...

“ကယ်တော်မူကြပါ”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူရှိတန် ရင်ထိတ်သွား၏။

မြင်းကို ချက်ခြင်းရပ်ကာ အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာ သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် လူသုံးယောက် ပြေးလွှားလာနေကြသည် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၃၂

ထိုလူသုံးယောက် ကြောက်လန့်တကြား အသက်လုကာ ပြေးလွှားလာခဲ့ကြရာ ရှိလေသည်။

သူတို့၏အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုကာ သွေးချွန်ချွန် နိရုဓပါတော့သည်။

လူရှိတန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ထိုစဉ်...

“ဂရား”

ကျယ်လောင်သော မာန်ဖီသံကြီးနှင့်အတူ အဖြူရောင် အရိပ်တစ်ခုသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာပြီး ထိုလူသုံးယောက်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဓိတ္တာကောင်ကြီး”

“သေပေတော့”

ထိုလူသုံးယောက်ကလည်း သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

“ဂရား”

ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးက မာန်ဖီယင်း တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

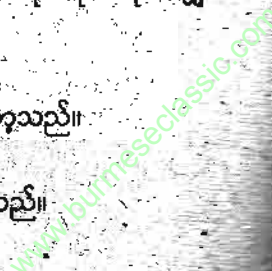
“အား”

“အမယ်လေး”

လူနှစ်ယောက်ထဲ ကျသွားတော့သည်။

“ဟာ”

လူရှိတန် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

၁၄၀ ❖ စာတ္တသိုလ်သီဟအောင်

ဖြူဖြူအကောင်ကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားသော ဝက်ဝံဖြူကြီး တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝက်ဝံဖြူကြီး မာန်ဖီလိုက်သောအခါ အစွယ်ဖွေးဖွေးများ အတိုင်းသား ပေါ်လာ၏။

လက်သည်းရှည်ကြီးများကလည်း အေးသွားကဲ့သို့ ချွန်မြနေ သည်။

ဝက်ဝံဖြူကြီး၏လက်သည်းရှည်ကြီးများက လူနှစ်ယောက် ၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးဖြင့် မွန်းထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို လည်း ထက်ခြမ်းကွဲသွားစေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တစ်ယောက်သည် အရူးကြီးတစ်ယောက်ပမာ အော် ဟစ်ပြေးလွှားလာရာ လူရှိတန်၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့ သည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ကယ်ပါဗျာ”

အားကိုးတကြီး အကူအညီ တောင်းလာလေသည်။

လူရှိတန် ကယ်တင်လိုသည့်တိုင်အောင် ကယ်တင်နိုင်လိမ့် မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဝက်ဝံဖြူကြီး၏လက်ချက်ဖြင့် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာဒဏ် ချက်များကြောင့် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းခဲ့သူသုံးယောက်စလုံး ဝက်ဝံ ဖြူကြီး၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် ဝက်ဝံဖြူကြီးက လူရှိတန်ဘက်သို့ များဦးလှည့်လာ လေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၄၁

“ဂရား”

ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ရသည် ဖြစ်ရာ လူရှိတန် တုန်ဆိုင်းမနေတော့ချေ။

“ယား”

ညာသံပေးကာ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။ “ခြမ်း”

လေထဲ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ယင်း ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။

ဝက်ဝံဖြူကြီး၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားသည့် အခက်အခဲအချိန်လေးမှာပင် ဝက်ဝံဖြူကြီး၏လည်ဂုတ်ကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

ထိုနောက် ရှေ့ဆက်ခုန်ထွက်သွားပြီး မြေပေါ်သို့ ညင်သာ နှာ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

လူရှိတန် မြေပေါ် ခြေချမိလိုက်ချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

ဝက်ဝံဖြူကြီး လဲကျသွားတော့သည်။

“အမယ်လေး၊ ကျုပ်ကောင်ကြီးတော့ သေပါပြီ”

လူတစ်ယောက်၏ကြေကွဲစွာ အော်ပြောလိုက်သော အသံ နှလည်း ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပာအောင်

လူတို့ယောက်က မြေပေါ်လဲကျကာ အသက်ပျောက်နေ

ကော်ဝံဖြူကြီးလည်း သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူရှိတန် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖျင်ကြမ်းအကျို ဝက်ဆင်
ထားသူတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

ထိုလူက ဝက်ဝံဖြူ၏နံဘေး၌ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ဝက်ဝံဖြူကြီး၊ မင်းကဆိုးသွားပြီ၊ ငါက မင်းကို ကြီးချည်
မထားမိတာ မှားတာပဲ၊ ငါ့အမှားကြောင့် မင်း ဒုလို ဖြစ်ရတာ”

မချီတင်ကံ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

တဖန် လူရှိတန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကောင်ကြီးကို ဘာကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်
ပစ်လိုက်ရတာလဲဗျာ”

လူရှိတန်က...

“ကျုပ် မသတ်ယင် သူက ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊
ဟိုလူသုံးယောက် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာလဲ ကြည့်ပါဦးဗျာ”

ထိုလူက...

“သူတို့က လူကောင်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

လူရှိတန် မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“လူကောင်းတွေ မဟုတ်ယင် ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ ပြော

ပါဦး”

“စောရတွေဗျာ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၄၃

လူရှိတန်က လဲကျသေဆုံးနေသူသုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်
ထသည်။

ထိုလူက...

“သူတို့သုံးယောက် ကျုပ်ဆီက တိရစ္ဆာန် သားရေတွေကို
ကြာခဏ လာခိုးနေကြတာ၊ သည်နေ့တော့ ကျုပ်ကောင်ကြီးနဲ့
သူ့သွားတာ”

လူရှိတန်က...

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက မှဆိုးတစ်ယောက်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

ထိုလူသည် တောတောင်ထဲ၌ အမဲလိုက်ကာ အသက်မွေး
ကျောင်းပြုသူ ဖြစ်လေသည်။

ဖမ်းဆီးရမိသည့် တိရစ္ဆာန်သားရေများကို သိမ်းဆည်းထား
စောရများက မကြာခဏ လာရောက် ခိုးယူကြလေသည်။

ယနေ့တွင် ထိုလူ မွေးထားသည့် ဝက်ဝံကြီးကို လွှတ်ထား
နှင့် ကြိုကြိုတန်ပြီး စောရသုံးယောက် ဒုက္ခရောက်သွားခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

“သည်လို ဝက်ဝံဖြူကြီးမျိုးက သိပ်ရှားတယ်ဗျာ၊ သူတို့ကို
သွားမွေးပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် သင်ကြားပေးလို့ ရတယ်၊ ကိုယ့်
ရက်ကို ခိုင်းစေလို့လဲရတယ်၊ ကျုပ်က ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေဖမ်းဆီး
လိမ္မာအောင် သင်ပေးထားတာ၊ ခုတော့ သွားပါပြီဗျာ”

လူရှိတန် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဟိုလူတွေဟာ စောရတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဝက်ဝံဖြူ

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြီးက ရန်ဖြူမယ်လို့ ထင်မိတာနဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်မိတာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဝက်ဝံဖြူကြီးအတွက် ကျုပ်အလျှော်ပေးပါ့မယ်”

မုဆိုးကြီးက...

“လျှော်မယ်ဆိုယင် ငွေတစ်သောင်းတော့ အနည်းဆုံး ဖေးရမှာနော်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

လူရှိတန်က ငွေတစ်သောင်းကို အမှုမထားချေ။

မုဆိုးကြီးအား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“သေသွားတဲ့ ဝက်ဝံဖြူကြီးတစ်ကောင်ဟာ ငွေတစ်သောင်းလောက် တန်တယ်ဆိုယင် အသက်ရှင်နေတဲ့ ဝက်ဝံဖြူကြီးတစ်ကောင်ဆိုယင် ဘယ်လောက်တန်ကြေး ရှိမလဲဗျာ”

မုဆိုးကြီးက...

“ရှားပါးပြီး ဖမ်းရခက်တယ်ဗျာ။ ငွေသုံးသောင်းလောက် တန်မယ် ထင်တာပဲ”

“ကျုပ်က ငါးသောင်းပေးမယ်ဆိုယင်ကော”

“ငါးသောင်း ဗဟုတ်တယ်”

“ဟာ ငါးသောင်းရမယ်ဆိုယင် ကျုပ်က နှင်းတောင်ဘက်ကို ချက်ချင်း ခရီးထွက်ပြီး သွားဖမ်းလိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

မုဆိုးကြီးက အားတက်သရော ဖြောလေသည်။

လူရှိတန်က...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်အတွက် သွားဖမ်းပေးပါဗျာ”

ရွှေတုံးကလေးများ ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၄၅

မုဆိုးကြီး ပျော်ရွှင်သွားလေတော့သည်။

“မိတ်ချ၊ ကျုပ်ရအောင် ဖမ်းပေးမယ်၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး

ဗျာခိုင်းလို့ရအောင် ဘယ်လိုသင်ကြားပေးရမယ်ဆိုတာလည်း ဖြောပြမယ်”

“ခင်ဗျား ဖမ်းလို့ ရပါ့မလား”

“ကျုပ်ရအောင် ဖမ်းပေးမယ်၊ နှင်းခဲတောင်မှာ သည်ကောင်

ကြီးတွေကို တွေ့ရတာပဲပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဖမ်းမိပြီဆိုယင် ခင်ဗျားဆီမှာပဲ လော

တာဆယ် ထားပါ၊ နောက်တော့ ကျုပ်လာယူပါမယ်”

“မိတ်ဆွေ ကြိုက်သလို လုပ်ပါဗျာ”

မုဆိုးကြီးသည် ဝက်ဝံဖြူကြီးတစ်ကောင် ရအောင် ဖမ်းပေး ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။

လူရှိတန်က အဘယ်ကြောင့် လိုချင်ခဲ့ရပါသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် ဝက်ဝံဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို မိတ်ဝင်စား သွားရပါသနည်း။

လူရှိတန်က မုဆိုးကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေ တော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၅၇

မျှင်းဝါစံအိမ်နှင့် ပတ်သက်နေသူများကို အဓိကထား စုံစမ်း
ရာမှ သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများအား ဖော်ထုတ်လာနိုင်ခဲ့တော့
သည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများနှင့် သိုင်းလောကသားများ၏
တိုက်ပွဲများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်သား ချေမှုန်းရာ၌ သူရဲကောင်းသိုင်း
သမားတစ်ယောက် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောကတာဝန်

သွေးလင်းနို့ရိုက်သား...

သိုင်းလောကအား အမျိုးမျိုး ခုက္ခပေးနေသည့် သွေးလင်း
နို့ရိုက်သားအား ချေမှုန်းပစ်ရန် သိုင်းလောကသားများက ဝိုင်းဝန်းကြီး
ပမ်းနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်က လောင်းကစားဂေဟာမှတစ်ဆင့်
မျှင်းဝါစံအိမ်ပိုင်ရှင်မှာ သွေးလင်းနို့ရိုက်သားမှ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်
တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ခဲ့လေသည်။

လျှို့ဝှက်လှသော သွေးလင်းနို့ရိုက်သားနှင့် ပတ်သက်၍ မျှင်း
ဝါစံအိမ်မှ အစပြု၍ သံလွန်စ ထွက်ပေါ်လာရကား သိုင်းလောက
သားများ အားတက်လာကြသည်။

စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော မြို့ကလေး၏အရှေ့ဘက်၌
မြေနီလမ်းကလေးတစ်ခု ရှိသည်။

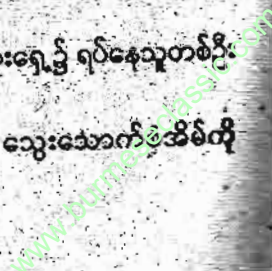
အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည်
ထိုမြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

မြေနီလမ်းကလေး၏ ဝိသာတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ အိမ်က
လေးများ အစီအရီ ရှိနေသည်။

ကလေးများက လမ်းပေါ်၌ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြ
လေသည်။

အဖြူရောင်လူရွယ်က အိမ်တစ်လုံးရှေ့၌ ရပ်နေသူတစ်ဦး
အား မေးလိုက်လေသည်။

“သည်လမ်းအတိုင်း သွားယင် သွေးသောက်ဖို့အိမ်ကို
ရောက်တယ် မဟုတ်လားဗျာ”

“ရောက်ပါတယ်၊ လမ်းဆုံးဖင် ချောင်းကူးတံတားလေးကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ ဇာစ်ဘက်ကမ်းကို ကူးပြီး ဝဲဘက်ကို ဝါးသုံးရိုက်လောက် သွားလိုက်တာနဲ့ သွေးသောက်စံအိမ်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

အဖြူရောင်ငှက်ရယ်က နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆော့ကစားနေသော ကလေးများကို ရှောင်ကွင်းပြီး ဆက်သွားလိုက်ရာ ချောင်းကူးတံတားလေးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ လူရွယ်က တံတားပေါ် လှမ်းတက်လိုက်စဉ်...

“မောင်ရင်လေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ချောင်းနံဘေး၌ ထိုင်ကာ ငါးမျှားနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်က လှမ်းမေးလာလေသည်။

လူရွယ်က...

“သွေးသောက်စံအိမ်ကို သွားမလို့ပါဗျာ”

“ဒါဆို မြန်မြန်လှည့်ပြန်သွားတာ ကောင်းမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“သွေးသောက်စံအိမ်မှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေသလိုပဲ မိုးလင်းကာစက အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်စု သွားခဲ့ကြတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဓားလှံ လက်နက်တွေ ဆောင်ထားကြတာ၊ လူဆိုးတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွဲ့”

လူရွယ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

သွေးသောက်စံအိမ်သည် သွေးသောက်သိုင်းသမားသုံး

ယောက်၏စံအိမ် ဖြစ်သည်။

သွေးသောက်သိုင်းသမားသုံးယောက်သည် အများအကျိုးဆောင်ရွက်နေကြသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကာ သွေးဆင်းနို့ရိုက်အား ချေမှုန်းရာ၌ တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်ကလည်း သူတို့၏ရန်သူများကို အပြင်းအထန် တုန်ပြန်ကာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုများ ပြုလုပ်နေကြ၏။

သွေးသောက်သိုင်းသမားသုံးယောက်သည် သွေးလင်းနို့ရိုက်မှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုသည့် အဓိက ပစ်မှတ်များ၌ ပါဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာသေးမီက သွေးလင်းနို့ရိုက်က သွေးသောက်သိုင်းသမားသုံးယောက်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်မည်ဟု သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

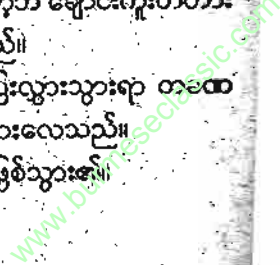
ထို့ကြောင့် သွေးသောက်သိုင်းသမားသုံးယောက်အား ကူညီဖို့ လူရွယ် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ငါးမျှားနေသည့် အဘိုးအို၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ လူရွယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

အဘိုးအိုအား ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချောင်းကူးတံတားပေါ် ခုန်တက်ကာ မြေးလွှားသွားတော့သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ မြေးလွှားသွားရာ တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အဘိုးအို ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ဟုလည်း တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

ကိုယ်ဟောပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွားသော လူရွယ်
မှာ မျက်စိတမိုတ် လျှပ်တပြက်အတွင်း တောအုပ်ထဲ၌ ရှိနေသော
အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သွေးသောက်စံအိမ် ဖြစ်သည်။

သွေးသောက်စံအိမ်မှ သွေးသောက်သိုင်းသမားသုံး
ယောက်မှာ ကျင်းဗီ၊ ကျင်းရှုတ်နှင့် ကျင်းဟိုးတို့ ဖြစ်လေသည်။

လူရွယ် ရောက်သွားချိန်၌ သွေးသောက်စံအိမ်၌ တိုက်
များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများက စီးနင်းတိုက်ခိုက်နေကြ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သွေးသောက်စံအိမ်မှ သိုင်းသမားများသည် အနက်ရောင်
ဝတ်ထားသူများ၏လက်ချက်ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထိ
ကျသွားနေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများ အသာစီးရသွားပြီး စံအိမ်
ကြီးထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူရွယ် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

“ဟူး”

ခြေပေါ်ခြေဆောင်ကာ လေထဲခုန်တက်ပြီး ငှက်ကလေး
တစ်ကောင် ပျံသွားသည့်အလား ပေါ့ပါးစွာဖြင့် စံအိမ်ထဲ ဝင်ရောက်
သွားလေတော့သည်။

စံအိမ်ထဲ၌ တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်နေသည်။

ကျင်းဗီ၊ ကျင်းရှုတ်နှင့် ကျင်းဟိုးတို့သည် တပည့်ငယ်သား
နှင့်အတူ ရန်သူကို အကြောက်အကန် ရင်ဆိုင်နေကြ၏။

သို့တိုင် သူတို့ အငိုက်မိသွားကြသည့်အပြင် ရန်သူက အင်
အားကောင်းနေခြင်းကြောင့် အရေးနိမ့်သွားကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများအား ခေါင်းဆောင်လာသူ
သည် ပျံလွှားအမြီးသဏ္ဍာန် ထိပ်ဖျား၌ နှစ်ခွဖြစ်နေသော ပုံသဏ္ဍာန်
အခြားသည့် ဓားတစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

ထိုလူ၏ဓားချက်ကြောင့်...

“အား”

“အမယ်လေး”

“ဝုန်း”

သွေးသောက်စံအိမ်မှ သိုင်းသမားများ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် စေကျသွားလေသည်။

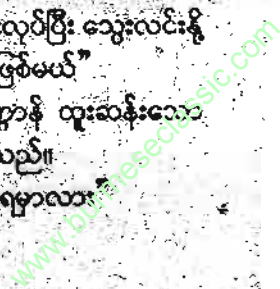
သွေးသောက်သိုင်းသမားသုံးယောက် ဖြစ်သော ကျင်းဗီ၊
ကျင်းရှုတ်နှင့် ကျင်းဟိုးတို့က ထိုလူအား ရင်ဆိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းတို့သုံးယောက်ဟာ သူရဲကောင်းလုပ်ပြီး သွေးလင်းနို့
စိမ်းကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာ သေချင်ကြလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

အော်ငေါက်မြိမ်းခြောက်ယင်း ပုံသဏ္ဍာန် ထူးဆန်းသော
အပြင် ကျင်းဗီတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ကြောက်နေရမှာလား”

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သေဖိုပြင်ထား”

ကျင်းတီတို့ကလည်း ညာသံပေးကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ထိုလူ၏စားပညာ ထက်မြက်နေခြင်းကြောင့် ကျင်းတီတို့ မယှဉ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ခြမ်း...ခြမ်း”

သုံးယောက်သား ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

“မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ပျံလွှားစားပိုင်ရှင်က လှောင်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်သည်။ ကျင်းတီတို့ ခံပြင်းသွားကြသည်။

အချင်းချင်း တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး သုံးယောက် ပူးပေါင်း တွက်ကို အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

သွေးသောက်သုံးဖော်၏ စုပေါင်းစားကွက်မှာ ကြေးမက်ဖွယ်ကောင်းအောင် အစွမ်းထက်လေသည်။

ထိပ်သီးဆိုင်သမားကြီးများကိုပင် ကောင်းစွာ ယှဉ်ပြီး အနိုင်ယူစွမ်း ရှိသည့် သိုင်းကွက်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ယား”

ကျင်းတီတို့သုံးယောက် လက်တွဲကာ ထိုလူအား ပြင်းပြထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သုံးယောက်ပေါင်းသိုင်းကွက်က စွမ်းပကား ထက်မြက်ပြီး သူတို့၏ စားချက်များသည် ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပုံးလွှမ်းသွား

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၅၃

လေတော့သည်။

ထိုလူ ရင်ထိတ်သွား၏။

ကျင်းတီတို့အား လွယ်လွယ်နှင့် အနိုင်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သွားလေသည်။

သို့သော် ထိုလူသည် နောက်မဆုတ်သည့်အပြင် ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

ကျင်းတီတို့အား မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်သွားမည် ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် သူကသာ အနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ ရှေ့တိုးလိုက်ခြင်းကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ ပို၍ မြင်းထန်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်တော့သည်။

ကျင်းတီတို့သုံးယောက်လည်း သဘောကျသွားကြလေသည်။

“သူ့ကို ဆုံးမကြဟေ့”

ညာသံပေးကာ ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

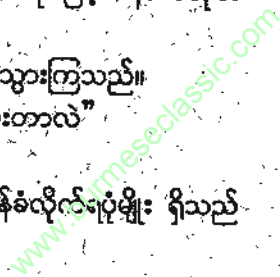
ထိုအချိန်တွင် ကျင်းတီ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်လျော့ကျကာ ဒဿိးယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ကျင်းရှုတ်နှင့် ကျင်းဟိုးတို့ အံ့ဩသွားကြသည်။

“ကျင်းတီ၊ မင်း ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟုလှမ်းမေးလိုက်ကြသည်။

ကျင်းတီမှာ လက်နက်ပုန်း ထိမှန်ခံလိုက်ရပုံမျိုး ရှိသည်။

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

ထင်မိကြလေသည်။

ကျွန်းတီ နောက်ဆုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် သုံးယောက် စုပေါင်းတိုက်ကွက် ရုတ်တရက် ပျက်ပြားသွားတော့သည်။

ပျံ့လွှားစားပိုင်ရှင်က အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ...

“သေလိုက်စမ်း”

ဓားစေ့ယမ်းကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

ကျွန်းရှုတ်နှင့် ကျွင်းဟိုးတို့ ဓားချက်ထိမှန်ကာ လဲကျသွား

ကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အဖြူရောင်လူရွယ် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင်လူရွယ် ရောက်ရှိလာသည်နှင့် တိုက်ပွဲ အခြေအနေ တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၅၅

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ အလယ်သို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး ဓားစေ့ယမ်းလိုက်ရာ မရှုမလှ ခံသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဖရိုဖရဲ နောက်ဆုတ်သွားကြတော့သည်။

အဖြူရောင်လူရွယ်က...

“သွေးလင်းနို့ရိုက်ကို သိုင်းလောကုထံက ကျုပ်ဖယ်ရှားသွားမှာပါဗျာ”

ကြိုးဝါးဖင်း ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများလည်း အချင်းချင်း စုရုံးစုရုံး ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

သို့သော် အဖြူရောင်လူရွယ် ဓားရေးထက်မြက်နေသည်ကိုရကား ထပ်မံ အရေးနိမ့်သွားကြပြန်လေတော့သည်။

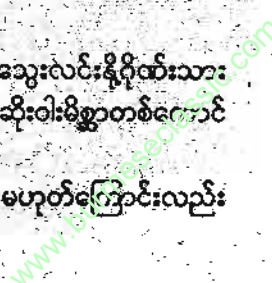
အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ ကြမ်းပြင်ပေါ် အတုန်းအရန်းအကျသွားလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ(ဝါ)သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများသည် အဖြူရောင်လူရွယ်အား မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာတစ်ကောင်ထား ထင်မှတ်မှားသွားကြသည်။

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းလည်း

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နားလည်သွားကြပြီး ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။
ထို့နောက် စံအိမ်အပြင်ဘက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးလွှား
သွားကြလေတော့သည်။

အဖြူရောင်လူရွယ်က လိုက်လံတိုက်ခိုက်ဖို့ စိတ်မကူးပါချေ။
ပျံလွှားဓားပိုင်ရှင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ယား”

ပျံလွှားဓားပိုင်ရှင်သည်လည်း ကျင်းတီအား လှစ်လှူရှုကာ
အဖြူရောင်လူရွယ်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများအား ဦးဆောင်လာသည့် အဖြူ
နှစ်ခွံ ပျံလွှားငှက်နှင့် သဏ္ဍာန်တူသော ဓားကို ကိုင် ဆောင်ထား
သည် အဖြူရောင်လူရွယ်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များနှင့်အတူ အေးစိမ့်သော ဓား
၏အငွေ့ အသက်များသည် အဖြူရောင်လူရွယ်အား ဖုံးလွှမ်းသွား
လေသည်။

ထိုလူ၏ဓားချက်ကြောင့် လူရွယ် ဒုက္ခရောက်သွားမည် ထင်
ရတော့သည်။

ကျင်းတီက လဲကျသေဆုံးနေသော ကျင်းရှုတ်နှင့် ကျင်း

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၅၇

တို့အား တစ်မျက်ကြည့်လိုက်သည်။

တဖန် တိုက်ပွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံ၌ ထူးခြားသော အရိပ်အရောင်များ ဖြစ်
ပေါ်နေလေသည်။

အဖြူရောင်လူရွယ်သည် ကျင်းတီ မျှော်လင့်ထားသလို လဲ
ကျသွားသေးပါချေ။

သူ၏ဓားသိုင်းကို တစ်ကွက်ချင်း ဖော်ထုတ်ယင်း ပျံလွှား
ဓားပိုင်ရှင်အား ခုခံလိုက်လေသည်။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်သောအခါ လူရွယ်၏သိုင်းကွက်
များသည် ပို၍ အားမာန်ပါသည့်အပြင် ပညာသားပါကာ ပျံလွှားဓား
ပိုင်ရှင်ထက် သာနေကြောင်း ပေါ်လွင်လာလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ရင်ဆိုင်ယင်း ပျံလွှားဓားရှင်၏ဓားကွက်
များသည် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ပျက်ပြားသွားပြီး လူရွယ်၏ဓား
ချက်များက အသာစီးယူကာ လှမ်းခြုံထားလိုက်လေတော့သည်။

ပျံလွှားဓားရှင် အခက်ကြုံလာလေသည်။

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားပါက သူဒုက္ခရောက်တော့မည်
ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာသည်။

အဖြူရောင်လူရွယ်ကိုလည်း အံ့ဩနေမိလေသည်။

“အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက ကြောက်
စရာကောင်းအောင် ထက်မြက်နေပါလား”

ထိုအချိန်မှာပင် ဓားရိပ်များကြားမှ လူရွယ်၏ဓားက ထိုး
ထက်ထွက်ပေါ်လာကာ ရင်စသို့ တိုးဝင်လာသည်ကို ပျံလွှားဓား

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပိုင်ရှင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ”

ထိုလူ အထိတ်စာလန့် အော်လိုက်သည်။

ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဓားလွတ်ချကာ ရောင်တိမ်းကြီးစားလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“လူယုတ်မာ သေပေတော့”

ကျင်းတီက ညာသံပေးကာ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

လူရွယ် စိုးရိမ်သွား၏။

ရုတ်တရက် ကြားခင်လာသည့် ကျင်းတီအား ထိခိုက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ သူ၏ဓားကို ကဗျာကယာ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရလေတော့သည်။

ပျံလွှားဓားပိုင်ရှင်သည် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ

“ဟိတ်”

အသံတစ်ချက်ပြုကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဆောင့်ပြီး နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ရောင်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟူး...ဟူး”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်မြောက်တက်သွားပြီး ကျွမ်းသုလေးပတ် ပစ်လိုက်သည်နှင့် အဆောက်အဦး အပြင်ဘက် ရောင်ရှိသွားကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၅၉

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပျံလွှားဓားပိုင်ရှင် ဦးဆောင်သော သွေးလင်းနီဂိုဏ်းသား

ဗျား ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းတီက လူရွယ်ကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေးသာ ရောက်မလာဘူးဆိုယင် ကျုပ်တို့ သွေးသောက်ခံအိမ်သည်ကနေ ဗျက်စီးသွားမှာ သေချာပါတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေလေးရဲ့ ကျေးဇူး ကြီးစားလှပါတယ်”

လူရွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ သွေးလင်းနီဂိုဏ်းက ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ ကျွန်ုပ်လိုက်လာတာ၊ နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ ခုလို ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကို ထက်နတ်ပုန်းတစ်ခုခု ထိမှန်သွားတာလား”

ကျင်းတီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

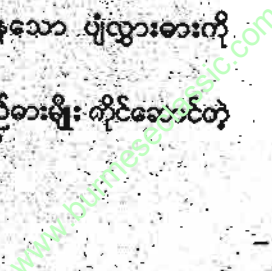
လူရွယ်က ကျင်းတီကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏အကြည့်မှာ ထူးခြားနေသည်ကို ကျင်းတီ သတိမပြုမိ နှိုက်ပါချေ။

လူရွယ်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေသော ပျံလွှားဓားကို အောက်ယူလိုက်သည်။

“တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ဓားပါ၊ သည့်ဓားမျိုး ကိုင်ဆောင်တဲ့သူ သိုင်းလောကမှာ အတော်ရှားလိမ့်မယ်”

ကျင်းတီက...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့ဓားက ထူးခြားသလို သူ့ရဲ့ဓားသိုင်းကလည်း အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်ဗျာ”

လူရွယ်က...

“သူ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်ဆိုယင် သွေးလင်းနီရိုက်ကို ဘယ်သူတွေ ဦးဆောင်နေတယ်ဆိုတာ သိလွန်စ ရနိုင်တယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ထိပ်စားနန်းအဆင့်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ”

လူရွယ်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။

“ကျုပ်မှာ လက်နက်ဆန်းတွေ အကြောင်း နားလည်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို သွားပြီး သည်ဓားကို ပြကြည့်လိုက်ယင် အကျိုးအကြောင်း သိရမှာပဲ”

ကျင်းတိက လူရွယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“သည်လိုဆိုယင် ကျုပ်လည်း မိတ်ဆွေလေးနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ချင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...

“ခင်ဗျားလိုက်လို့ ဖြစ်ပါမလား၊ သည်မှာက...”

“ကျုပ်ရဲ့ ဆွေးသောက်နှစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြပြီဆိုတော့ သွေးသောက်စိအိမ်လည်း ပျက်စီးသွားပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် သည်မှာ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ်

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့လူကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမနိုင်ဖို့ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို လိုက်ခွင့်ပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတာပါဗျာ”

လူရွယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လိုက်မယ်ဆိုယင်လည်း မိတ်ဆွေရဲ့သဘောပါပဲ”

ကျင်းတိက လိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

တုချင်းက စခမတတ်ပါ။

ရုပ်ရည်ချောမောခြင်းလည်း မရှိပါ။

ထို့အပြင် ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူလည်း မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေမဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူ့အား မည်သူကမှ အထင်မကြီးကြပါ။

သို့သော် လူတစ်ယောက်တော့ သူ့အကြောင်း သိထားပြီး အထင်ကြီး လေးစားမှု ရှိလေသည်။

တုချင်းသည် တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သော လက်နက်ပါရဂူ၏အိမ်၌ အိမ်ဖော်လုပ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါ

ဘူး။

လက်နက်ပါရဂူသည် သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာသွားသောအခါ တုချင်းအား ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ ငွေများ ပေးခဲ့လေ

သည်။ တုချင်းလည်း အလွန်များပြားသော ငွေများ ပိုင်ဆိုင်လိုက်သောအခါ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ အပျော်အပါးလိုက်ခြင်းဖြင့် ပျက်စီးခဲ့တော့သည်။

နောက်ဆုံး သူ့ထံ၌ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မကျန်တော့ဘဲ ဖြူးလယ်ဈေး၌ သူတစ်ပါး တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေသမျှ လုပ်ကိုင်ထုတ်ဝေမင်းရှာစားရသည့်ဘဝ ရောက်ခဲ့တော့သည်။

လူရွယ်နှင့် တျင်းတီတို့ ရောက်ရှိသွားကြသောအခါ တုချင်းက ဈေးရှေ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်ကာ ငိုက်မြည်းနေသည်ကို အခန့်သင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူရွယ်က...

“တုချင်း၊ ကျုပ်က မင်းကို လာရှာတာ၊ ကဲ ထမင်းပါဦး။”

ဟုပြောလိုက်မှ မျက်လုံးဖွင့်ကာ ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်လေသည်။

တဖန် လူရွယ်ကို ပြုံးပြယင်း...

“အစ်ကိုလေးဟန်ပါလား၊ ကျွန်တော့်ကို လာရှာတာဆိုတော့ အင်း သည်နေ့တော့ ဟင်းကောင်းကောင်း စားရတော့မှာ သေချာနေပြီ”

“အေး မင်းကို အရက်ပါတိုက်ဦးမှာ”

အစ်ကိုလေးဟန်ဆိုသောလူရွယ်က ငွေတုံးလေးတစ်တုံး ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

တုချင်းက ငွေတုံးလေးကို ယူပြီး ကျေနပ်အားရစွာ ရယ်

အလိုက်လေသည်။

အစ်ကိုလေးဟန်က...

“ဟောသည် ဓားကို ကြည့်စမ်းပါဦး”

ပျံလွှားဓားကို ပြလိုက်သည်။

တုချင်းက ဓားကို ယူကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

အစ်ကိုလေးဟန်က...

“မင်းက သည်ဓားကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“ပြပါဦးဗျာ”

တုချင်းက ပျံလွှားဓားကို ယူကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

အစ်ကိုလေးဟန်နှင့် ကျင်းတီတို့က အကဲခတ်ကြည့်နေကြ

သည်။

တုချင်းသည် ဓားကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စစ်ဆေးကြည့်

လိုက်ပြီးမှ...

“သည်လိုဓားမျိုး မရှိသလောက်ပဲ၊ ချန်းကျန်းဂိုဏ်းက

အမုန်းဓား’ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုမှတ်ချက်ချလေသည်။

အစ်ကိုလေးဟန်က...

“အမုန်းဓား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး၊ အမုန်းဓားဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လိုက်

အောင် ဓားထိသွားယင် ဒဏ်ရာနှစ်ချက် ရမယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဘယ်

အရာကိုပဲ ထိထိ ဒဏ်ရာစာစ်ချက်နဲ့တစ်ချက်က သုံးလက်မကောက်

ကနေတော့ အရေးကြီးတဲ့ သွေးကြောတွေကို နှစ်နေရာ မျက်ဆီးခံ

လိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဆေးကုစို့ မလွယ်တော့ဘူး။
ကွင်းသေကွက်ကို မထိယင်တောင် ဒုက္ခတိ ဖြစ်ရမှာ သေချာတယ်
ပြိုင်ဘက်ကို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်တဲ့ဆေး ဖြစ်လို့ အမှန်းမ
လို့ အမည်ပေးထားတာ။ သည်ဓားမျိုးကို ဟိုတုန်းက ချန်းကျန်းဂိုဏ်
က အသုံးပြုခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဝေဖန်ဖြောဆိုခံရတာကြော
မသုံးတော့တာ”

အစ်ကိုလေးဟန် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သွေးလင်းနီဂိုဏ်းသားများအား ဦးဆောင်လာသူမှာ ချန်
ကျန်းဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိလွန်း
ရလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အစ်ကိုလေးဟန်သည် တုချင်းအတွက် ငွေတုံးကလေးတ
တုံး ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ရှော ဒါက မင်းကို ဆုချတာ၊ မင်းဘာသာ ကြိုက်စာ
သုံးစေတော့”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုလေး”

တုချင်းလည်း ဓမ္မိသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

အစ်ကိုလေးဟန်က...

“ကျုပ်တို့ ချန်းကျန်းဂိုဏ်းကို သွားကြတာမျှ”

ဟု ကျင်းတီကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ကျင်းတီလည်း သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းကျန်းဂိုဏ်း...

အစ်ကိုလေးဟန်နှင့် ကျင်းတီတို့သည် ချန်းကျန်းဂိုဏ်းသို့
အာည်ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ချန်းကျန်းဂိုဏ်းသည် ထင်ရှားသော အဖြူရောင်ဂိုဏ်းကြီး
အစ်ခု ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသော
ဂိုဏ်းကြီးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ချန်းကျန်းဂိုဏ်းချုပ်နှင့် သိုင်းလောကမှ အနားယူသွား
သာ ဗျိုင်ဝါးစံအိမ်ပိုင်ရှင်ဟူကုဖိုးတို့မှာ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော
အိတ်ဆွေများလည်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ချန်းကျန်းဂိုဏ်း ပိုင်နက်ထဲသို့ ရောက်လာလျှင် ကျင်းတီက
သဘောထားတစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ
သင်း စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိသို့ ရောက်လျှင် ကျင်းတီက
မြဲလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

အစ်ကိုလေးဟန် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ကျင်းတီ သက်ဖြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရှေ့ဆက် မလိုက်ချင်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားက ချန်းကျန်းဂိုဏ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်

နေတာလားဗျာ”

“ဒါအမှန်ပါပဲဗျာ”

၁၆၆ ❖ စာက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အစ်ကိုလေးဟန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ချန်းကျန်းဂိုဏ်းမှာ ပျံလွှားစားပိုင်ရှင် အကြောင်းကို သွားပြီး စုံစမ်းမလို့ပါဗျာ၊ သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့လောကလည်း စိတ်ပူပါနဲ့ဗျာ”

ကျင်းတီ ငြိမ်သွားပြီးမှ...

“အင်း ကျုပ်ရဲ့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေတွေနစ်ယောအသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်မေ့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျံလွှားစားပိုင်ရှင်ကို ရင်ဆိုင်သွားမှာပါ။ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ”

ဟုသဘောတူလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းပင်...

“ကျုပ်က စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေတယ်၊ ခရီးလည်း ဝမ်းနေတော့ ခဏလောက် အနားယူလိုက်ချင်တယ်၊ မိတ်ဆွေလေးထေးဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟုမေးလာလေသည်။

အစ်ကိုလေးဟန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ သည်ဆိုင်မှာပဲ ခဏ အနားယူလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ထို့နောက် နစ်ယောက်သား အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၆၇

နံနက်စာ စားချိန် ဖြစ်သော်လည်း ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေ၏။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုနှင့် ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်သာ ရှိနေ၏။ ကျင်းတီနှင့် အစ်ကိုလေးဟန်တို့က စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ

အရက်နှင့် စားစရာများ မှာကြားလိုက်လေသည်။

“သောက်ပါဗျာ”

ကျင်းတီက အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့ပေး၏။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

အစ်ကိုလေးဟန်က အရက်ခွက်ကို ယူကာ မော့ချလိုက်၏။

ကျင်းတီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အရက်က သောက်လို့ ကောင်းစာယ် မဟုတ်

ထားဗျာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ အဆိပ်ခတ်ထားတဲ့ အရက်က ပိုပြီး သောက်လို့

ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကြားဖူးထားလို့ပါ”

“ဘာဗျ”

အစ်ကိုလေးဟန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသောက်ခဲ့သည့် အရက်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းတီက...

“မင်းရဲ့ အရက်ခွက်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်း

မယုံဘူးလား”

အရက်ခွက်ကို ဆွဲယူပြီး စားပွဲပေါ် မှောက်ချလိုက်လေ

သည်။

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခွက်ထဲ၌ အကပ်အသပ် ကျန်နေသော အရက်လေးငါးစာ
စားပွဲပေါ်ကျသွား၏။

ထိုအခါ အရက်စက်ကျသွားသည့် နေရာ၌ ချက်ချင်း မည်
နက်သွားပြီး အခိုးအငွေ့များ ထွက်လာလေသည်။

အရက်ထဲ၌ အလွန်ငြင်းစာန်သော အဆိပ်များ ခတ်ထ
ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ကျင်းတီက...

“သည်အဆိပ်ကို အပြုတ်အဆိပ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဆိပ်
အရက် သောက်မိလိုက်တာနဲ့ အပြုတ်ပြီး သေရမှာပဲ၊ ဖြေဆေး မ
ဘူးလေ”

အစ်ကိုလေးဟန်က...

“ခင်ဗျားက အဆိပ်ခတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းကို အရက်ငှဲပေးယင်း အဆိပ်ခတ်
လိုက်တာပေါ့”

ကျင်းတီက ဝင့်ကြွားစွာ ပြောနေ၏။

အစ်ကိုလေးဟန်အား ဒုက္ခပေးရသည်ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်
နေပုံ ရှိလေသည်။

အစ်ကိုလေးဟန်က...

“သွေးသောက်စံအိမ်မှာ ခင်ဗျားတို့ အခက်ကြုံနေတော့
ကျုပ်ဝင်ပြီး ကူညီခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူတွေကို နှိမ်နင်းပေးခဲ့တယ်၊
ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ့်အစား ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားတာ ဘယ်လို
သဘောလဲဗျာ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၆၉

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းတီက...

“မင်းက သွေးလင်းနီဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းမယ့် သူရဲကောင်း
သိုင်းသမား ‘ဟန်ထင်းရီ’ဆိုတာ ကျုပ်သိထားလို့ပေါ့လေ”

“ဪ”

“ဟန်ထင်းရီဟာ ထိပ်သီးဂိုဏ်းကြီးခုနစ်ဂိုဏ်းမှာ ထိပ်တန်း
သိုင်းပညာတွေ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့တယ်၊ နန်းတွင်းမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့
သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ ပထမစွဲခဲ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သိုင်း
လောကက အနားယူသွားတဲ့ ခွန်လွန်အစိုးအိုနဲ့အတူ ခြောက်စိုင်း
ဒေသမှာ သွားနေခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့..”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ သည်လောက်ဆိုယင် ရပါပြီ”

အစ်ကိုလေးဟန်(ဝါ)သူရဲကောင်းသိုင်းသမားဟန်ထင်းရီ
ထဲ ဟန်ထားလိုက်လေသည်။

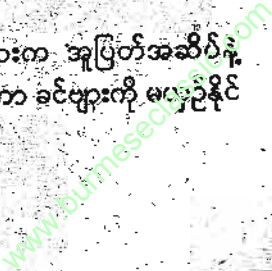
ကျင်းတီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မတော်နိုင်သေးဘူးကွ၊ သူရဲကောင်းဟန်ထင်းရီကို ထိပ်
သီးဂိုဏ်းကြီးဆယ်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်တွေကတောင် သူတို့ပညာ
ထက် သာတယ်လို့ ဝန်ခံချီးကျူးကြတယ်”

ဟန်ထင်းရီက...

“ခုတော့ ဟန်ထင်းရီကို ခင်ဗျားက အပြုတ်အဆိပ်နဲ့
အကောက်ကြံနိုင်လိုက်ပြီပေါ့၊ ဟန်ထင်းရီဟာ ခင်ဗျားကို မပျဉ်နိုင်
တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျင်းတီ၏ရယ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ တော့သည်။

ဟန်ထင်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“တစ်ချိန်က နယ်ခြားမှာ ခရီးသွမ်းသောင်းကျန်းခဲ့တဲ့ ဓားပြကြီးတစ်ဦးဟာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ အူပြတ်အဆိပ်ကို အဓိကထား အသုံးပြုလေ့ ရှိတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခု မသိရဘဲ အဲသည် ဓားပြကြီးဟာ စုပစ်ဖြုတ်ပစ် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ သူဟာ သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာပြီး သွေးသောက်သိုင်းသမား ကျင်းတီအဖြစ် ရပ်တည်နေခဲ့တာကို လူတွေ သတိထားမိကြဘူးဗျာ”

ကျင်းတီ မှဲမြူးပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ မင်းကလည်း ဝါအကြောင်း သိနေတာကိုး”

ဟန်ထင်းရီက...

“ကျင်းရှုတ်နဲ့ ကျင်းဟွီးတို့က ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းကို ယေဘုယျ ကျင်းပျိုးနွယ် ဖြစ်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို သွေးသောက်မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံခဲ့ကြတယ်။ ရှောင်ကုချူးနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားထံ သုံးယောက်ရဲ့ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်က အသာရနေတာကြောင့် ရှောင်ကုချူး ဒုက္ခရောက်သွားများကို စိုးရိမ်ပြီး ခင်ဗျားက ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ချင်ဟန် ခေောင်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် စုပေါင်းတိုက်ခိုက်ပျက်ပြို ကျင်းရှုတ်နဲ့ ကျင်းဟွီးတို့ဟာ ရှောင်ကုချူး လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးခဲ့တာပဲ”

ကျင်းတီက...

“မင်းက ရှောင်ကုချူးကိုလည်း သိနေတာကိုး”

ဟန်ထင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ချန်းကျန်းဂိုဏ်းမှာ ပျံလွှားငှက်အမြီးလို ထူးဆန်းတဲ့ပုံ သဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ ဓားကို အသုံးပြုရတဲ့ ဓားသိုင်းကျမ်း ရှိတယ်။ ဓားကွက်တွေက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းလို့ နောက်ပိုင်းမှာ လေ့ကျင့်သင်ကြားခြင်း မပြုဖို့ ပိတ်မင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဒုဂိုဏ်းချုပ် တော့ ချန်းကျန်းဂိုဏ်းရဲ့ အကျိုးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ခြွင်းချက်အဖြစ် လေ့လာနိုင်တဲ့ ခြွင်းချက် ရှိတာ လူသိနည်းတယ်။ ကျင်းရှုတ်နဲ့ ကျင်းဟွီးကို သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ချန်းကျန်းဒုဂိုဏ်းချုပ် ရှောင်ကုချူးပေါ့ဗျာ”

ကျင်းတီ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“မင်းသိတာ တော်တော်များတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အူပြတ်အဆိပ်အရက်ကို သောက်ထားပြီးမှတော့ မင်း ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ”

ဟန်ထင်းရီက...

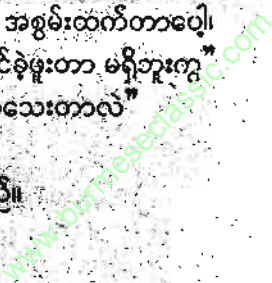
“ခင်ဗျားရဲ့အူပြတ်အဆိပ်က တကယ်ပဲ အစွမ်းထက်ရဲ့လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သိပ်ကို အစွမ်းထက်တာပေါ့။ အဆိပ်မိသွားတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်ခဲ့ဖူးတာ မရှိဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘာကြောင့် မသေသေးတာလဲ”

“မင်း..”

ကျင်းတီ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အူပြတ်အဆိပ်မိပြီးနောက် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ခံစားကာ လဲကျသေဆုံးသွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

ဟန်ထင်းရီက ဘာမှ မဖြစ်သည့်အပြင် ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုနိုင်သေးသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ထင်းရီက...

“ကျုပ်က ခွန်လွန်အဘိုးအိုနှင့်အတူ မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ ငါ့နှစ်လောက် နေခဲ့တယ်လေ”

ခွန်လွန်အဘိုးအိုသည် သိုင်းလောက၌ ပြိုင်ဘက်မရှိသော သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းပညာအပြင် ဆေးပညာလည်း တစ်ဘက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ထင်းရီသည် ခွန်လွန်အဘိုးအိုနှင့် ငါးနှစ်နေခဲ့ပြီးနောက် သိုင်းပညာအပြင် ဆေးပညာနှင့် ဆေးဝါးများ ရရှိခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

“မင်း...မင်းက ကျုပ်ရဲ့ အူပြတ်အဆိပ်ကို မကြောက်ဘူး ဟုတ်လား?”

“ကျုပ်က မမူလို့ သည်လို့နေတာပေါ့ဗျာ”

ကျင်းတီ အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“အဆိပ်ကို မမူတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို ကြောက်နေမယ်များ ထင်နေသလား?”

ဟန်ထင်းရီက...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၇၃

“ခင်ဗျားဟာ လူဆိုးစားပြတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အပြင် ယုံကြည်စိတ်ချမိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ ခင်ဗျားကို ချမ်းသာမပေးနိုင်ပါဘူးဗျာ”

သွေးသောက်စံအိမ်၌ ကျင်းတီ ဝင်ရှုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ရှောင်တုချူး လွတ်မြောက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျင်းတီ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထကာ တိုက်ခိုက်လာသောအခါ ဟန်ထင်းရီက ခန္ဓာကိုယ်မိမိမ်းနွဲ့ ရှောင်တိမ်းပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ကျင်းတီ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ဟန်ထင်းရီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း ဟန်ထင်းရီ၏လက်ဝါးကိုမူ ကျင်းတီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျင်းတီ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားပေတော့သည်။

ကျင်းတီမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေ၏။

ဟန်ထင်းရီက ကျင်းတီကို အမူမထားတော့ပါ။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုနှင့် အလုပ်သမားဆိုင်လုလင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်းတီက လူဆိုးလူမိုက်ဘဝက လာတာဆိုတော့ ဉာဏ်နည်းတယ်၊ သူက မင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖယ်လို့ ယူဆနေခဲ့တာပဲ။ ဟန်ထင်းရီက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ သည်လို မယူဆဘူးပေါ့ ဟုတ်နဲ့လားဗျာ”

ဆိုင်ရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လူတစ်ယောက်ဆိုယင် သူရဲကောင်းသိုင်းသမားဘွဲ့ထူးကို ဘယ်လိုလုပ် ခံယူနိုင်မှာတဲ့လဲ”

“ခုလို ချိုးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟန်ထင်းရီသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဆိုင်ရှင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ချွန်းကျွန်းဂိုဏ်းဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုပါ။ ခုခု ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်က ဆိုင်ရှင်တစ်ဦးလို ရုပ်ဖျက်ထားတာ ရှက်စရာကောင်းမနေဘူးလားဗျာ”

ဆိုင်ရှင်ကား ချွန်းကျွန်းဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်မှာ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ရှောင်ကုချူး ဖြစ်သည်။

ချွန်းကျွန်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“ပျိုင်းခါတောင်ကို ကျောက်စိမ်းလက်က ဖျက်ဆီးလိုက်တယ်၊ ကျုပ်တို့က ချွန်းကျွန်းဂိုဏ်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေလို့ ရတော့မှာတဲ့လဲ”

ရှောင်ကုချူးက...

“ဟန်ထင်းရီ၊ မင်း သည်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားလို့ရမယ်ထင်နဲ့တော့”

ပြောသင်း ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ချွန်းကျွန်းဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ဒုဂိုဏ်းချုပ်ရှောင်ကုချူးတို့သည် ချွန်းကျွန်းဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းကာ ဤနေရာ၌ လာရောက်ပုန်းခိုနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်းတီက ဟန်ထင်းရီအား လုပ်ကြံဖို့ ထောင်ချောက်ဖမ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူတို့ ထောင်ချောက်မိသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ကုချူးတို့ နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ရှောင်တိမ်းသွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ခြင်းကြောင့် ဟန်ထင်းရီနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ယား”

ရှောင်ကုချူးက လက်နှစ်ဘက်ဆန်တန်းကာ ခုန်အုပ်လိုက်

ဟန်ထင်းရီ ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ ပျံလွှားစားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်ရာ...

“အား”

ရှောင်ကုချူး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှောင်ကုဗျား သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းရီက ချန်းကျန်းဂိုဏ်းချုပ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်မိ

“သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းချုပ်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြ

မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ”

ဟုလည်း တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ချန်းကျန်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“သူရဲကောင်း သိုင်းသမားဟန်ထင်းရီရဲ့ သိုင်းပညာစစ်

ကျွပ်က လက်တွေ့ လေ့လာကြည့်ချင်တယ်၊ ကျုပ်အရေးနိမ့်သွားမယ်

ဆိုယင် မင်းသိချင်တာကို ပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

ဟန်ထင်းရီ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ပါ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ချန်းကျန်းဂိုဏ်းချုပ်က လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအား

အသုံးပြုကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဟန်ထင်းရီကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကိုပင် အသုံးပြုလိုက်

သည်။

နှစ်ယောက်သား ဆိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ချန်းကျန်းဂိုဏ်းချုပ် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား

လေတော့သည်။

မိတ်ဆွေ

ဦးအင်းက ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေ

သော မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူ၏အစ်မသည် ဆရာဖြစ်သူထံသို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့အား ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းကို ထပ်မံသင်ကြားပေးပြီး

မိတ်ဆွေသွားတော့မှ လမ်းခွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမအား တော်တော်နှင့် ပြန်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

မောင်နှစ်မအရင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း သိုင်းလောက

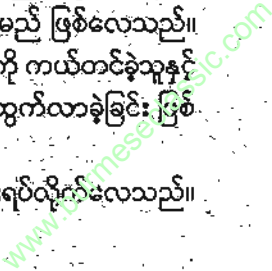
အာဝန်များ ထမ်းဆောင်ယင်း ကွဲကွာနေကြဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ဦးအင်းသည် တစ်ချိန်က သူ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သူနှင့်

သွားရောက်တွေ့ဆုံ ဂါရဝပြုရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်

လေသည်။

ဦးအင်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုဆိုင်၏ဆိုင်းဘုတ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“စွမ်းအားအပေါင်ဆိုင်”

ချီအင်း ကျေနပ်သွားလေသည်။

အပေါင်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အပေါင်ဆိုင်တာဝန်ခံက ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

“ဆရာလေး၊ ကျုပ် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ပြောပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ စွမ်းအားအပေါင်ဆိုင်ဟာ တခြားဆိုင်တွေထက် အတိုးပိုမိုသက်သာပြီး ပစ္စည်းတန်ဖိုးဖြတ်တဲ့ နေရာမှာလည်း သာပါတယ်ဗျာ”

သူ့အား ပစ္စည်းလာပေါင်သူတစ်ယောက်ဟု အထင်မှားကာပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်၍ ချီအင်း ရှက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က ဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာပါဗျာ”

တာဝန်ခံလည်း ချက်ချင်း တောင်းပန်လေတော့သည်။

“ကျုပ်စကားပြောမှားသွားတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် ဆိုင်ရှင်ကို သွားပြီး အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ချီအင်းက အပေါင်ဆိုင် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်စောင့်နေလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

တာဝန်ခံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် လိုက်ပါ လာလေသည်။

ထိုလူမှာ လူရှိတန် ဖြစ်ပါသည်။

တာဝန်ခံက...

သူ့ရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၇၉

“သခင်လေးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတာ သူပါ ခင်ဗျာ”

ချီအင်းအား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ချီအင်း ထိုင်ရာမှထပြီး ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူရှိတန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မင်းကို ကျုပ် မသိပါလား”

ချီအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးဟာ စွမ်းအားအပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မဟုတ်လား”

“ဟ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောင်ကြီးက ခရီးသွားယင်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပြီး ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဆီကို ပို့ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လားဗျာ”

လူရှိတန် ယခုမှ သတိရသွားလေတော့သည်။

“ကျုပ်ခရီးသွားယင်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလို့ ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆီကို ပို့ပေးခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ပါပဲ”

လူရှိတန်က ချီအင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

“လက်စသပ်တော့ မင်းကို”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အင်း မင်းရဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် သေသွားမယ်လို့တောင်

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျုပ်ထင်မိတာ၊ ခုလို အသက်ရှင်ကျန်းမာလာတာ ဝမ်းသာစရာပဲ
ချီအင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“နောင်ကြီးရဲ့ အသက်ကယ်တဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ
နောင်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့ မမေ့ပါဘူးဗျာ”
လူရှိတန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ထိုင်ပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

တာဝန်ခံက အလိုက်သိစွာဖြင့် ရေခဲခွေးကြမ်းနှင့် သစ်သီး

များ ယူလာပေးလေသည်။

“သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချီအင်းသည် သူ၏အသက်သင်ကျေးဇူးရှင်မှာ အလွန်နှစ်
သာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။
လူရှိတန်က...

“ငါ့ညီက လူဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တာလား”

ဟုမေးမြန်းစုံစမ်းလာလေသည်။

ချီအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က မတော်တစ်ခေါက် ပညာလေးနဲ့ ငြိ
ကျယ်မိသလို ဖြစ်သွားပါတယ်”

အရှက်ပြေ ပြောလိုက်လေသည်။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် တိုက်ပွဲများနှင့် ရင်ဆိုင်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာဝူစ္စာ (၁) ❖ ၁၈၁

တွေ့နေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုများ၊ ရှုံးနိမ့်မှုများကိုလည်း ကြုံတွေ့ရ
မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်သူအား အရေးနိမ့်ခြင်းသည် ရှက်စရာ
မဟုတ်သော်လည်း သူက ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးမိခဲ့ခြင်းကြောင့် ရှက်
မိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရလေသည်။

သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းကလည်း နာမည်ကြီးလှသည် မဟုတ်ပါ
ထား။

လူရှိတန်က...

“ငါ့ညီကို ကြည့်ရတာ ညံ့ဖျင်းမယ့် လူတစ်ယောက်တော့
ဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိပါတယ်၊ ကိုယ့်ထက် အင်အားကြီးတဲ့
သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလို့သာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်နားလည်ပါ
အယ်”

“ကျွန်တော်က သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”
လူရှိတန် အံ့ဩသွားလေသည်။

“လက်စသပ်တော့ သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာကိုး၊
အင်း သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ့်ဂိုဏ်း
မို့တောင် သတင်းကြီးနေတာ”

ချီအင်းက...

“ကျွန်တော်လည်း သူတို့နဲ့ ဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်သွားမှာပါ။ နေ
အောင်းသွားတာနဲ့ နောင်ကြီးကို လာပြီး ဂါရဝပြုတာပါ။ ပြီးသင်...”
သူစကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူသုံးယောက် ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ဆိုင်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့် လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ကာ အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းလိုက်ကြလေသည်။

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေ ခုခံမယ် မကြံနဲ့ သေသွားမယ်”

“ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထုတ်စမ်း”

“မြန်မြန်လုပ်”

လူဆိုးသုံးယောက်က ဓားပြလာတိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

တာဝန်ခံ တုတ်တုတ် မလှုပ်ချေ။

လူရှိတန်ကလည်း ပြုံးနေသည်။

ချီးအင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ တော်တော် စော်ကားပါလား၊ သည်နေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားယင် ကောင်းမယ်”

ထိုင်ရာမှ ပုန်းခနဲ ထရပ်ကာ မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဘာကွ”

“မင်းသေချင်လို့လား”

ဓားပြသုံးယောက်က ချီးအင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ချီးအင်း အံကြိတ်လိုက်သည်။

သူ့အပေါ်၌ ကျေးဇူးရှိနေသည့် လူရှိတန်အား ကူညီမည်ဟု

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၈၃

ထိုးဖြတ်ကာ လူဆိုးသုံးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အစ်မဖြစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံရပြီးနောက် သူ၏သိုင်းပညာ ပို၍ နူးတက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်ပညာကို ထုတ်ဖော်အသုံးမပြုရဘဲ လူဆိုးသုံးယောက်ကို ဆုံးမအနိုင်ယူနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

“ပုန်း...ပုန်း”

“အား”

လူဆိုးသုံးယောက် ဆိုင်အပြင်ဘက် လှင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ထိုနောက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြခြင်း မရှိတော့ပါ။

ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြပုံ ရလေသည်။

“ဖျောင်း...ဖျောင်း...ဖျောင်း”

လူရှိတန်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

“ငါ့ညီ သိပ်တော်တာပဲ၊ လူဆိုးတွေတော့ ကျုပ်ဆိုင်ကို လာနေ နောင်ယုက်ဝံ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချီးအင်းက...

“ကျွန်တော်က နောင်ကြီးကို ကူညီနိုင်တာကြောင့် ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ နောင်ကြီးက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတော့ လူဆိုးဓားပြရန်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တဲ့ နိုင်ငံသမားအချို့ကို ငှားရမ်းထားသင့်တယ် ထင်ပါတယ်”

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုအကြံပေးလိုက်လေသည်။

လူရှိတန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကလည်း သိုင်းသမားတစ်ချို့ ငှားထားမယ်လို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်”

ချိုအင်းကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ညီလေးမှာ ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာ ရှိတာပဲ၊ ကျုပ်စံ့ဆိုင်းမှာ အလုပ်လာလုပ်ပါလား၊ ညီလေးအတွက် လိုလေသေး မှီအောင် တာဝန်ယူပါမယ်၊ လစာလည်း ကောင်းကောင်းပေးမယ်လေ”

ချိုအင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“နောင်ကြီးရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်မခံပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ၊ နောင်ကြီးရဲ့ စေတနာကို စော်ကားတယ်လို့လဲ မထင်စေချင်ပါဘူး”

လူရှိတန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါ့ညီသဘောထား ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ လက်မခံနိုင်သေးလည်း၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ လက်ခံဖို့ စဉ်းစားစေချင်တယ်၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါမယ် ခင်ဗျာ”

ချိုအင်းသည် လူရှိတန် ကျေနပ်စေရန် ကတိပေးလိုက်လေသည်။

လူရှိတန်က...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၁၈၅

“သည်လို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ကဲ ကျုပ်ဆီကို ရောက်တုန်း အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

ထို့နောက် ချိုအင်းအား အကျော်ကြားဆုံး စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားကာ ကျွေးမွေးပြုစုလိုက်လေတော့သည်။

တစ်နေ့...

လူရှိတန်သည် ယိစင်းဖန်း၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ယိစင်းက အပြင်သွားနေ၍ ယိစင်းဖန်းတစ်ယောက်ထဲသာ ရှိရအား အခွင့်အရေးရပြီဟု ယူဆလိုက်လေတော့သည်။

လူရှိတန်က အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့ပါ။

“ညီမ၊ ကျုပ်က ညီမနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်နေတာ ကြာပါပြီ”

ယိစင်းဖန်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုက ဘာများ ပြောချင်လို့လဲရှင်”

“ကျုပ် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ညီမ သိပါတယ်”

“ဟင် ကျွန်မသိတယ် ဟုတ်လား”

“ညီမရယ် မသိချင်ဟန် ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ကျုပ်က ညီမအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်နေတယ်ဆိုတာ ညီမ သိပါတယ်လေ”

ယိစင်းဖန်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သည်လိုကိုး၊ ကျွန်မကတော့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေတာ၊ အလိုလိုက်အခြွတ်ဆောင်နေတာလို့ ထင်မိတာရှင်”

“ညီမရယ်”

လူရှိတန် ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ယိစင်းဖန်းက...

“ခုတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သဘောထားကို ကျွန်မ သိသွားပါပြီ”

မင်္ဂလာ

ယိစင်းဖန်း...

ယိစင်းဖန်းသည် သဘောမနှောကောင်းပြီး စိတ်ထားဖြူစင်သူ၊ သူတစ်ပါးအား အကူအညီပေးလိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လူရှိတန်သည် ယိစင်းဖန်း အလိုကျ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ယိစင်းဖန်းက ပိုင်ဆိုင်သည့် ငွေများ သာမက ပစ္စည်းများကိုလည်း နှမြောတွန့်တိုခြင်း မရှိပါချေ။

ယိစင်းဖန်း စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရန် လူရှိတန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ၌ ငွေကြေး အကုန်အကျ အလွန်များခဲ့လေသည်။

သို့သော် လူရှိတန် ဆုံးရှုံးသွားသည်ဟု မထင်မိခဲ့ပါ။

ယိစင်းဖန်း၏မေတ္တာကို ရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဆီဟာအောင်

“ညီမ ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်”

ယိစင်းဖန်း စိတ်ဆိုးသွားမည်ကိုတော့ လူရှိတန် ဖိုးရိမ်ပူပန်နေပါတော့သည်။

ယိစင်းဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် တစ်နေ့အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်တဲ့အခါ အစ်ကိုကြီးကို ဦးစားပေးဖို့ စဉ်းစားထားလို့ပါရှင်”

“ညီ...ညီမ တကယ် ပြောတာနော်”

“ဒါဟာ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာဘဲရှင်”

လူရှိတန် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ညီမရယ် ကျုပ်ဝမ်းသာရမယ့် စကားမျိုး ကြားပါရအောင်နော်”

“အစ်ကိုက ဘယ်လို စကားမျိုး ကြားချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်က...”

လူရှိတန် တကယ်တမ်း ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ယိစင်းဖန်းက...

“အစ်ကိုမေတ္တာကို လက်ခံပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေစကားမျိုး ကြားချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဒါအမှန်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကို ကြားရပြီလို့ မှတ်ထားလိုက်ပါတော့ရှင်”

“ဘယ်လို ညီမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၈၉

လူရှိတန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ယိစင်းဖန်း ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ အတွင်းဘက် ပြေးဝင်သွားလေသည်။

လူရှိတန်လည်း ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

ယိစင်းဖန်းက သူ၏မေတ္တာကို လက်ခံလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါထား။

ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ညီမရေ လက်ထပ်ဖို့ ကျုပ်အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်တော့ဇယ်”

အော်ပြောယင်း အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူဖုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေပါသည်။
 သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်လာသော လူရှိတန်အား ခြေဆုံးခေါ်
 ဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။
 “လူရှိတန်၊ မင်းကို ကြည့်ရတာနဲ့ ငါတောင် အလိုလိုနေယဇ်
 မောလာပြီ၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေပြီ ဟုတ်လား”
 လူရှိတန် ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး”
 “ဘာလဲ မင်းရဲ့ စွမ်းအား အပေါင်ဆိုင် အရုံးပေါ်နေပြီလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး”
 “အရုံးမပေါ်ဘူးဆိုယင် အမြတ်ကော ရှိရဲ့လား”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ သည်နှစ်ပိုင်းမှာ အမြတ်ငွေများများ ရလိုက်
 တယ်”
 လူဖုံးက...
 “အမြတ်ငွေရယင် လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ လုပ်ကိုင်ယင်း ပိုပြီး ငြိ
 ထွားလာအောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါကြည့်ရတာက အပေါင်
 ဆိုင်လုပ်ငန်းကို မင်းသိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားသလိုပဲ”
 “ကျွန်တော်..”
 “အပေါင်ဆိုင်မှာ မင်းနေတာထက် အပြင်ထွက်နေတာ
 များတယ်ဆိုတာ ငါသိထားပြီးပါပြီ၊ ဘာလဲ မင်းက တခြားလုပ်ငန်း
 တစ်ခုခု ပြောင်းပြီး လုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား”
 “ဟာ သည်လို မဟုတ်ပါဘူး”
 လူရှိတန် ကဗျာကယာ ငြင်းလိုက်လေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၅) ❖ ၁၉၁

လူဖုံးသည် ခက်ထန်မောက်မာသူ၊ ဒေါသကြီးသူ၊ ခွကျသူ
 တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သိထားကြ၏။
 ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသော်လည်း သိုင်း
 လောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခြင်း မပြုပါ။
 တိုကျိုတက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့်တိုင် အခြားသော စီးပွား
 ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုဘဲ မိရိုးဖလာ အပေါင်ဆိုင်လုပ်
 နန်းကိုသာ အဓိကထား လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။
 “တို့ လူမျိုးနွယ်ရဲ့ စီးပွားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်နဲ့လဲပြီး
 အာကွယ်စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ မျိုးရိုးမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ
 အျန်တော့တာ၊ ဒါကြောင့် မင်းမှာ ပိုပြီး တာဝန်ရှိတယ်”
 ထိုစကားမျိုးကို လူဖုံး မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။
 အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို ပစ်ပယ်ကာ အခြားစီးပွားရေးလုပ်
 နန်းတစ်ခုခု ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်မည်ဆိုလျှင် လူဖုံး ကျေနပ်မည်
 မဟုတ်ဘဲ ကန့်ကွက်မည်သာ ဖြစ်ကြောင်း လူရှိတန် နားလည်ထား
 လေသည်။
 လူဖုံးက...
 “လူရှိတန်၊ ခုတလော မင်းအသုံးအစွဲ ကြီးလွန်းတယ်ဆိုတာ
 အာဝန်ခံဆီကတစ်ဆင့် ငါသိပြီးပြီ၊ မင်း ဘာတွေ လျှော့ကပ်လုပ်နေ
 ဘာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး”
 “ကျွန်..ကျွန်တော်..”
 လူရှိတန် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပါသည်။
 လူဖုံးက...

“မင်းကို စီးပွားခွဲပေးပြီး ကိုယ်ပိုင် အပေါင်ဆိုင် ဖွင့်ခိုင်းလို့ ပေမယ့် ငါက စိတ်ချမယ်များ မှတ်နေသလား၊ မင်းကို လျစ်လျူထားမယ်များ မှတ်နေသလား၊ မျက်ငုံဒဲဒဲခေါက်ထောက် ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

လူရှိတန် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

လူဖုံး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ဖြူ လျှောက်လိုက်သည်။

လူရှိတန်ကား ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသည်။

လူဖုံးက လူရှိတန်၏ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အချိန်ကုန်ကုန် လူပမ်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိထားပြီးပြီ၊ ကဲ မင်း ဘာချင်သေးသလဲ”

လူရှိတန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ခေါင်းမော့ကာ ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဦးလေး ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ စုတလော ကျွန်တော် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကို လျစ်လျူရှုပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အချိန်ကုန် လူပမ်း ငွေတွေ ကုန်နေတာ မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူဖုံး မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သည်လိုဆိုတော့လည်း မင်းက ကိုယ့်အမှား ကိုယ်သိတာ”

“ကဲ အေး အမှားကို သိပြီဆိုယင် ပြုပြင်ရတယ်ကွ၊ ကဲ ပြောပါဦး၊ အခု ငါ့ဆီကို လာခဲ့တာ မင်းရဲ့ အမှားကို ဖြေရှင်းဖို့ အကြံဉာဏ်လာ တောင်းတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ပြုတော့မှပဲပါ၊ ဦးလေးကို လာ ဦး အသိပေးတာပါ”

“ဘာကွ”

လူဖုံး မျက်လုံးကြီးပြုံးကာ စိတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူရှိတန်က....

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုပါစော့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မျိုးသက်ရှေ့ညီတည်တဲ့ခိုင်ခြံနိုင်အောင် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုရမယ်လို့ ဦးလေးပဲ မကြာခဏ တိုက်တွန်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အေးလေ..ငါက သင့်တော်မိတ်ထင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဖြုတ်တာလည်း မင်း ဘယ်တုန်းက သဘောကျလို့လဲ၊ အားလုံးကို ခေါင်းမော့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အခု ကျွန်တော် နှစ်သက်သဘောကျပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေပါပြီခင်ဗျာ”

လူဖုံး မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ သဘောမတူဘူးဆိုယင်ကော”

“ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး”

လူရှိတန်ကလည်း ပြတ်သားစွာ ပြောလေသည်။

ခက်ထန်ပြီး ခေါင်းမာသော တူဝရီးနှစ်ယောက် ထိပ်တိုက် တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူဖုံးက...

“မင်းကို ငါက တစ်သက်လုံးပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ မင်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ငါပဲစီစဉ်မယ်၊ မင်းနာခံရမယ်၊ ဒါမှ ဟုတ်ယင်တော့ ငါသည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ၏အသံ ခက်ထန် ကျယ်လောင်နေပါတော့သည်။

လူရှိတန်က...

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်လေသည်။ လူဖုံးက...

“မင်းသဘောနဲ့ မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ငါ့ကို ဘာကြောင့် သတိရနေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိလို့ လာပြီးအကြောင်းကြားတာပဲ ခင်ဗျာ”

“မလိုပါဘူး”

လူဖုံးက ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဆောင့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်လေ သည်။

“လူရှိတန် ငါ့စကားနားမထောင်တဲ့အပြင် ငါ့ကို မရှိမသေ လုပ်တဲ့မင်းကို ငါက တူသားတစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်တော့ ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းထိုက်နဲ့မင်းကံပဲ၊ ငါနဲ့ဘာမှ ပတ်သက်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ က မင်းသွားပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဦးလေး”

လူရှိတန် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

လူဖုံးကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ချာခနဲလှည့် ထွက်သွားလေ တာသည်။

လူရှိတန် ထွက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

လူဖုံးက ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဆေးတံကို မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်လိုက်လေသည်။

တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းကြ

သတူဝရီးနှစ်ယောက်မှာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် သဘောထားကွဲ ကွာ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ခြေသံအချို့ ထွက်ပေါ်လာပြီး တာဝန်ခံ ဝင်ရောက်လာ သည်။

အကောင်းစား လွှတ်ခြောက်ခတ်ထားသည့် ရေနေ့ကြမ်း သူလာလေသည်။

ရေနေ့ကြမ်းအိုးချပေးလိုက်သောအခါ...

“အတော်ပဲ”

လူဖုံးက ဆေးတံကို ချပြီး ရေနေ့ကြမ်းတစ်ခွက်ငှကာ

မှတ်ဓာတ်လိုက်လေသည်။

တာဝန်ခံက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလိုက်၏။

လူဖုံးက ရေနေ့ကြမ်းတစ်ခွက် သောက်ပြီးမှ တာဝန်ခံကို

ကြည့်လိုက်လေသည်။

တာဝန်ခံသည် သူ့ထံ၌ အမှုထမ်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း
ဆယ်နီးပါး ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

အလွန်သစ္စာရှိသော လူယုံတော်တစ်ယောက်လည်း
လေသည်။

လူဖုံးက...

“လူရှိတန်က အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်”

တာဝန်ခံ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သူ့အသက် မငယ်တော့ပါဘူး သခင်ကြီး”

“အင်း သူ့သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ”

“ကျုပ်တို့ဆိုင်မှာ ကျော့ခက်စိမ်းလက်ကောက် လာပေး

မိန်းကလေး ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဒါပဲပေါ့”

တာဝန်ခံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သည်မိန်းကလေးနဲ့ ဆိုယင် သခင်လေး အတော်ကို
စိုက်ရမယ် ထင်ပါတယ်”

လူဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ သူ ဂရုမစိုက်ယင် စီးပွားပျက်မယ်၊ စိတ်ဆင်း
မယ်၊ မိန်းကလေးက ရှာဖွေစုဆောင်းဖို့ထက် သူတစ်ပါးကို ကျွန်
ပေးကမ်းစွန့်ကြဲဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေတာ”

တာဝန်ခံက...

“သခင်ကြီး တားဆီးသင့်တယ် ထင်ပါတယ်”

ဟုအကြံပေးလိုက်လေသည်။

လူဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တားသင့်ပေမယ့် မတားပါဘူး၊ လူရှိတန်က လုပ်ချင်

တာတစ်ခုရှိယင် ဘယ်သူမှ တားဆီးလို့ မရဘဲ ဇွတ်အတင်းလုပ်တတ်

ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်က သက်ဆင်းလာတဲ့လူ ပီသမှာပေါ့”

တာဝန်ခံ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ လူဖုံးက...

“သူ့လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ရမယ်၊ ခေါင်းမာ

မယ်၊ တဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်ရမယ်၊ ကဲ ဘာကျန်သေးသလဲ သိ

လား”

တာဝန်ခံ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် မပြောတတ်ပါဘူး သခင်ကြီး”

လူဖုံးက...

“ဒေါသကြီးတတ်ရမယ်၊ အတ္တသန်ရမယ်၊ မျိုးနွယ်ကို စောင့်

ညိန်းပြီး စီးပွားရှာတတ်ရမယ်လေ”

သူက ရယ်မောပြီး စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“လူရှိတန်က ကျုပ်တို့ မျိုးနွယ်ရဲ့ စရိုက်ကို ဖော်ပြတဲ့ အနေ

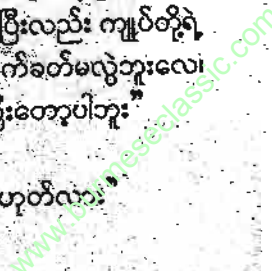
နဲ့သူ့လိုချင်တာကို ရအောင် ယူပြီးပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း ကျုပ်တို့ရဲ့

စရိုက်တွေအတိုင်း ကျင့်ကြံခွားမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဘူးလေ၊

အကြောင့် သူက ဘယ်သူနဲ့ပဲယူယူ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး”

တာဝန်ခံက...

“ဒါဖြင့် သခင်ကြီး သဘောထူတယ် ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က သဘောမတူပါဘူး”
“ဗျာ”

“ကျုပ်က လူရှိတန်ခိုး ရှိ မျိုးနွယ်စရိုက်ကို သဘောကျတာ ကျုပ်နဲ့ မပတ်သက်ရဘူးလို့ ဘာကြောင့် ပြောလိုက်သလဲ၊ သူ့ မောင်းထုတ်လိုက်ရသလဲ သိသလား၊ ဒါမှ သူက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အ ကိုးတော့မှာလေ”

လူဖုံးသည် အလွန်ပရိယာယ်များသူ ဖြစ်ရကား အနီးအ နေထိုင်ခဲ့သည့် တာဝန်ခံပင် ဩချရလေတော့သည်။ လူဖုံးက-

“သူက ဘယ်လို မိန်းခလေးကိုပဲယူယူ အချိန်တန်ခိုး သူ့စိတ်ကြိုက် ပုံသွင်းနိုင်လိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့ဩဇာကို နာခံလာရ နိမ့်မယ်၊ လူရှိတန်ခိုးက အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်း တိုးတက်အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်”

စာဖြစ်သူအပေါ် အလွန်ယုံကြည်စိတ်ချထားကြောင်း များနေပါတော့သည်။ လူဖုံးက တာဝန်ခံကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည့်

“ထကယ်လို့ သူ့ရဲ့ဇနီးသည်ဟာ သူ့ပုံသွင်းသလို မရဘူး ယင် ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ သိလား”

တာဝန်ခံ ဘာမှ မပြောပါ။

လူဖုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

မျက်လုံးများလည်း အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းဝင်း တောက်ပြောင်လာလေသည်။

“လူရှိတန်ခိုးဒေါသထွက်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့အတ္တ ထွက် လာလိမ့်မယ်၊ သူဟာ ကျုပ်တို့မျိုးဆက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်

အတွင်းသဘောကို မခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ယင်တော့ အဲသည်လူ ကျိန်းသေ ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ်”

တာဝန်ခံသည် လူဖုံး၏စကားများကို နားထောင်ယင်း ကြက်သီးထလာလေသည်။ လူဖုံးက...

“အခု သူ့ပြန်သွားပြီ၊ သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားတာနဲ့ ပထမဆုံး ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကော သိသလား၊ သူက အပေါင်ဆိုင် တာဝန်ခံကို ပထမဆုံး မောင်းထုတ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတာနဲ့ သူ့ရဲ့ ဧကံလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး အကျဉ်းချုံး စီစဉ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ဖေယံယင် စောင့်ကြည့်လိုက်ပေစော့”

စကားဆုံးလျှင် အလွန်သဘောကျသွားသည့်အလား တ ဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

စွမ်းအားအပေါင်ဆိုင်...

လူရှိတန်ခံသည် အပေါင်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်လေ သည်။ ဆိုင်ထဲ ရောက်သည်နှင့် တာဝန်ခံကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံလိုက် လေသည်။

“ကံ တာဝန်ခံကြီး၊ ကျုပ်ဆိုင်ရဲ့ အခြေအနေကို ပြောပါဦး”
တာဝန်ခံ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း သခင်လေးကို အစီရင်ခံဖို့ပါပဲ၊ ခုကလေး ငွေ အရင်းအနှီးများများ မထုတ်နိုင်တာကြောင့် အမြတ်ငွေ ရသင့်သ

လောက် မရတဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ လုပ်ငန်းအေးနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေထုတ်နိုင်ယင် ထုတ်နိုင်သလို အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှာပါ။”

လူရှိတန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အပြင်မှာ အကုန်အကျ များနေပြီ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ထပ်ပြီး ရင်းနှီးမြုပ်နှံဖို့ လျစ်လျူရှုထားတယ်လို့ ခင်ဗျားဆိုလိုတာလား။”

ထိုအမေးကြောင့် တာဝန်ခံ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“သည်...သည်လို သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး သခင်လေး ကျုပ်က လုပ်ငန်းသဘာဝကို ပြောပြတာပါ။”

လူရှိတန်က...

“ကျုပ်တို့ဟာ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို မျိုးနွံရိုးနွံ နှိုက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေဆိုတာ ခင်ဗျားမေ့နေပြီလား။ လုပ်ငန်းအကြောင်းကို ကျုပ်နားမလည်ဘူးများ ထင်နေသလား။ ကျုပ်က အကြံပေးလမ်းညွှန်ပြရမယ်လို့များ ထင်နေသလား။ သည်ဆိုင်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ဆိုင်လား။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုင်လား ပြောစမ်းပါဦး။”

တာဝန်ခံ တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မှားသွားပါတယ်။ သခင်လေးက ဆိုင်ရှင်ပါ။ ကျုပ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်မို့ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို သခင်လေးက ကျုပ်ထက် ပိုပြီး နားလည်ပါတယ်ဗျာ။”

ထိုတာဝန်ခံသည် လူရှိတန်က ဆိုင်ခွဲတော့မည်ဆိုသော အခါ လူဖုံး စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပေးလိုက်သူ ဖြစ်သည်။

လူဖုံး၏လက်ရုံးတာဝန်ခံ၏ လက်ထောက်အဖြစ် လုပ်ကိုင်

ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပြီး အလွန်ယုံကြည် စိတ်ချရာလည်း ဖြစ်လေသည်။

လူဖုံးက...

“ခင်ဗျားက အလုပ်သမားဆိုယင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘယ်လို နေထိုင်ရမယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့။ ကျုပ်ကို ဆရာလာလှစ်တာ၊ ကျုပ် သဘောကျမယ်များ ထင်နေသလား။ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ကံ ခင်ဗျား အထုပ်ပြင်ပေတော့၊ ကျုပ်ဆိုင်မှာ ခင်ဗျားကို ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး။”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မောင်းထုတ်လိုက်တော့သည်။

သူက ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ ထောက်ထားခြင်း မရှိပါချေ။ ဒေါသကြီးသူ၊ အတ္တကြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတော်လှင် လာလေသည်။

လူဖုံး ပြောခဲ့သည့် စကားများလည်း သွေးထွက်အောင် မှန်ကန်နေလေတော့သည်။

ရှေးကြမ္မာ

ချီအင်းသည် လူရှိတန်အား ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အစ်မဖြစ်သူ ချီရှန်းကျင်းနှင့် တွေ့ခဲ့ရသလို အသက်ကယ်သည့် ကျေးဇူးရှင် လူရှိတန်နှင့်လည်း တွေ့ခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

သူ၏သိုင်းမညာ တိုးတက်လာခြင်းကြောင့် သွေးလင်းနို့ရိုက်နှင့် ဆက်လက်ရင်ဆိုင်ရန်သာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလည်း သွေးလင်းနို့ရိုက်အား ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် သူရဲကောင်းသိုင်းသမားဟန်ထင်းရီ၏ လှစ်ဆောင်မှုများက အထင်အရှားဖြစ်လေသည်။

ဟန်ထင်းရီက ချန်ကျန်းဂိုဏ်းမှာ သွေးလင်းနို့ရိုက်နှင့် ပတ်သက်နေကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ချန်ကျန်းဂိုဏ်းချုပ်အား ဆုံးမနိုင်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးခဲ့သော သွေးလင်းနို့ရိုက်မှာ တစ်စတစ်စ အရေးနိမ့်လာသည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်သားများ အကျအဆုံးများကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

သို့တိုင် အခွင့်အရေးရလျှင်ရသလို အလစ်အငိုက်ဖမ်းကာ သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးရန် ကြိုးစားနေကြဆဲ။

ထို့ကြောင့်လည်း ချီအင်းက သွေးလင်းနို့ရိုက်အား ချေမှုန်းရာ၌ တတပ်တအား ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချီအင်း ခရီးထွက်လာခဲ့ရာ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ရောက်လျှင် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်နေရာ၌ လူအများ စုရုံး စုရုံးရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချီအင်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ဘာများ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

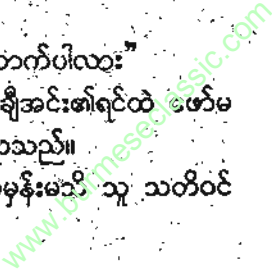
ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားပြီး အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများအား ငွေစ အဝတ်အထည်နှင့် မုန့်ခြောက်များဝေငှပေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“စေတနာရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”

ထိုမိန်းမချောလေးကိုကြည့်ယင်း ချီအင်း၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

မည်မျှကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိမှန်းမသိ သူ သတိဝင်

လာသောအခါ လူရှင်းသွားပြီး မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ထံ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မိန်းမချောလေးက သူ့ငေးကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိ သွားပြီး ပြုံးပြလေသည်။

“ကျွန်မက ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့လူတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီနေတာပါရှင်”

ဟုလည်း ပြောလေသည်။ ချီအင်း ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ညီမရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်၊ ကျုပ်က ချီအင်းပါ”

ယခုမှတွေ့ရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား နာမည် ပြောပြမိသည်အထိ သတိလက်လွှတ်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူက နာမည်ပြောပြလိုက်သဖြင့် မိန်းမချောလေးတလည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ သူမ၏နာမည်ကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်မက ယိစင်းဖန်းပါရှင်”

ချီအင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က နာမည်ပြောပြပြီး ညီမရဲ့နာမည်ကို သိရအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားစေချင်ဘူး၊ စေတနာကောင်းလှတဲ့ ညီမလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရယင် ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိလိုက်လို့ပါ”

မိန်းမချောလေး (၇) ယိစင်းဖန်းလည်း ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟော...ပြောယင်းဆိုယင်း နောက်တဆင့် တက်လာပြန် ဖြစ်ပါ”

သူမသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်သူ၊ ဖျော်ဖျော် နေတတ်သူဖြစ်ကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်နေတော့သည်။

ချီအင်း ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို အခွင့်အရေးသမား တစ်ယောက်လို့ မထင်စေချင်ပါဘူး”

တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်လေ သည်။

“ကျုပ်က အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကို သွားမလို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ တာပါ”

“ဪ”

မိန်းမချောလေး ယိစင်းဖန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေ သည်။

“အရိပ်မဲ့ကျေးရွာပိုင်ရှင်ဟာ သွေးလင်းနို့ဝမ်းချုပ်ဖြစ် တယ်လို့ သတင်းကြီးနေတာ၊ သိုင်းလောကသားတွေက ရှေ့မှန်းဖို့ သွားနေကြပြီ၊ ကျွန်မလည်း သွားဖို့စိတ်ကူးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တခြားတိစ္ဆာတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာကြောင့် မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး”

သူမသည် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသော မိန်းကလေး တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ချီအင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ယိစင်းဖန်းက...

“ရှင်က အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကို သွားမယ်ဆိုတော့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ချီးကျူးပါတယ်ရှင်”

သူမ လေးလေးစားစား ရှိနေခြင်းကြောင့် ချီအင်း ကျေနပ်

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သွားလေသည်။ ထိုစဉ်...

“မိန်းကလေး ကျုပ်တို့ကိုကော မစွန့်ကြဲချင်ဘူးလားဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

အရက်မူးသမား နှစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူများ အနီးသို့ရောက်ရှိလာကြသောအခါ အရက်နဲ့ တထောင်းထောင်း ထနေခြင်းကြောင့် ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့ စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။

အရက်သမားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက် ချိသွဲသွဲပြောလေသည်။

“ညီမလေးက စေတနာသဒ္ဓါတရား သိပ်ကောင်းတယ်လို့ လူတွေက ပြောနေကြတယ်၊ ကျုပ်တို့အတွက်လည်း အရက်ဖိုးလေး ဘာလေး မစပါဦး”

ကျန်တစ်ယောက်က...

“ညီမလေးကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီးကျွေးမွေးပြုစုမယ် ဆိုယင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့လေ”

ပြောပြီး တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ယိစင်းဖန်းအား တမင် လာရောက်နှောင့်ယှက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (ပ) ❖ ၂၀၇

ယိစင်းဖန်း မျက်နှာလေးရဲသွားသည်။

“ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ရှင်”

သူမ တောင်းပန်လိုက်မှ အရက်သမားနှစ်ယောက်က ဝိုက်လာကြတော့သည်။

“ညီမလေးကို နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ညီမလေး တုသိုလ်ရသွားအောင် ကျုပ်တို့က အရက်ဖိုးတောင်းတာပါ”

“သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ညီမလေးကို ကျုပ်တို့က ဘာကြောင့်နှောင့်ယှက်ရမှာလဲကွယ် ဟဲ့ ဟဲ့”

ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်ကြမည့် အသွင်လည်းဖြစ်လာသည်။

“သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ညီမလေး ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကျုပ်တို့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုချင်လို့ပါ”

ယိစင်းဖန်း စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

သို့သော် သူမ စိတ်ထိန်းယင်း ချီအင်းအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

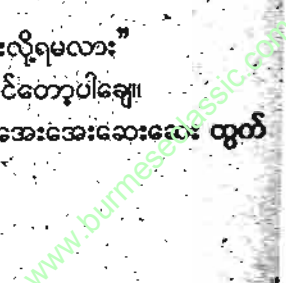
“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

သူမ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ အရက်သမားနှစ်ယောက်က ဟန်တားလိုက်ကြသည်။

“မင်း သည်အတိုင်း ထွက်သွားလို့ရမလား”

ချီအင်း လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ခင်ဗျားတို့ တရားလွန်နေပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားကြယင် ကောင်းမယ်”

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရက်သမားနှစ်ယောက်က ချီအင်းအား ဟန့်တား
ကောင်းလားဟု ရန်မူကြတော့သည်။

“မင်း ဘာရှုပ်တာလဲ”

“သေချင်ပြီထင်တယ်”

ချီအင်းလည်း တောင်းဖန်၍မရနိုင်မှန်း နားလည်ကာ ဆုံ
လိုက်လေတော့သည်။

“ဖုန်း”

“ခွပ်”

“အား”

အရက်သမားနှစ်ယောက်မှာအထိနာသွားကြတော့မှ ထိတ်
လန့်ပြီး ဖနှောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွား
ကြလေတော့သည်။

ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့ ရယ်ဓောလိုက်ကြသည်။

အရက်သမားနှစ်ယောက် နှောင့်ယှက်လာကြသည်ကို အ
ကြောင်းပြုကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပို၍ရင်းနှီးလာကြလေ
တော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်

သိပ္ပံနောင်

သုရ်ကောင်းနှင့်မေတ္တာပုဒ္ဓါ

(ဂုဏ်ထူး)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၃၀၀၉၉၉
ပျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၈၂၀၉၉၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့၊ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
စာပုတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ပိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ၁။ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ၂။ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ၃။ အချစ်အဖြူအာဇာနည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အင်ရူး
ဒို့အင်ရူး
ဒို့အင်ရူး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁။ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃။ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖတ်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရှေ့မှောက်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၆)ရပ်

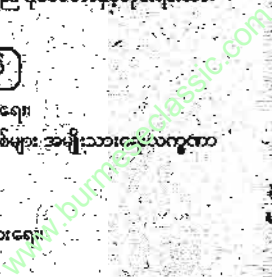
- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၂။ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၃။ နိုင်ငံတော်၌ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ပုံ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၂။ ရွေးကွတ်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၃။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၄။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ဆည်းသော ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်စားရေး။
- ၂။ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားလေးသူကုသများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃။ ချမ်းစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၄။ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အန္တရာယ်လမ်း

တကုစန်းတောင်တန်း...။

တကုစန်းတောင်တန်းသည် အလွန်သာယာလှပသော
တောင်တန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

တကုစန်းတောင်တန်း၌ တောင်ခုနစ်လုံး ပါဝင်လေသည်။

ဆက်သွယ်နေသော တောင်ကြီးခုနစ်လုံးအား တကုစန်း
တောင်တန်းဟု ခေါ်ကြခြင်းလည်းဖြစ်လေသည်။

တကုစန်းတောင်တန်း၌ ပါဝင်သော တောင်ကြီးခုနစ်လုံးအ
ပေါ်တက်ယခံတောင်နှင့် စတုတ္ထတောင် နှစ်လုံးကြား၌ ကျယ်ပြော
အချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုရှိနေသည်။

ထိုချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း၌ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော အရိပ်
ကျေးရွာ တည်ရှိလေသည်။

❖ ၆ စာကွက်သိုလ်သီဟအောင်

အရိပ်မဲ့ကျေးရွာပိုင်ရှင်မှာ 'ခုံးကျက်စူး' ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၌ ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ငြိမ်သက်ကင်းသည်ဟု အားလုံးလက်ခံထားရသည့် သိုင်းဆရာကြီးသည် သိုင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ခုံးကျက်စူး၏ အရိပ်မဲ့ကျေးရွာသည် ရှေးယခင်ကပင် သိုင်းလောကနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့ကြလေသည်။

သိုင်းလောကသားများက သွားရောက်နေနှင့်ယှက်ခြင်း ပြုကြသလို အရိပ်မဲ့ကျေးရွာမှ သိုင်းသမားများကလည်း သိုင်းလောကသို့ ဆင်းကာ ကျင်လည်ကျက်စားခြင်း မရှိသလောက် ရှားလေသည်။

ယခုတော့ သီးခြားကမ္ဘာလေးကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့သော အရိပ်မဲ့ကျေးရွာသည် သိုင်းလောကအားလွှမ်းမိုးရန် ကြိုးစားအားထုတ်နေကြသော သွေးလင်းနို့ကိုင်းရွာနချုပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

ခုံးကျက်စူးက သွေးလင်းနို့ကိုင်းချုပ်အဖြစ် ခံယူကာ သိုင်းလောကအား လျှို့ဝှက်စွာ ခုလွှဲပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ကြပြီဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် သိုင်းလောကသားများသည် အရိပ်မဲ့ကျေးရွာမှ ချေမှုန်းရန် ဦးတည်သွားနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချီအင်းသည် အရိပ်မဲ့ကျေးရွာသို့ ဦးတည်ခရီးနှင့်လာယင်း တာဝန်ပထမတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

တောင်ခြေ၌ စည်ကားနေသော ရွာကလေးတစ်ရွာရှိလေသည်။

ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့သော ချီအင်းသည် ထိုရွာကလေးသို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ရောက်အနားယူ စားသောက်လိုက်လေသည်။

ထမင်းဆိုင်ထဲ၌ သိုင်းလောကသားများဖြင့်စည်ကားနေ၏။

အရိပ်မဲ့ကျေးရွာအကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုသံများလည်း ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ချီအင်း၏စားပွဲနှင့် ကပ်လျက်စားပွဲတစ်ဖုံး၌ အညှို့ရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသူ ငါးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်ကာ စားသောက်နေကြလေသည်။

ထိုလူများမှာ မြောက်ပိုင်း၌ ထင်ရှားသော သံမဏိဂိုဏ်းသားများဖြစ်ကြလေသည်။

အရိပ်မဲ့ကျေးရွာအား ရှေ့မှန်းရန် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သိုင်းသမားများ ရောက်လာကြသကဲ့သို့ သံမဏိဂိုဏ်းမှ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား ငါးယောက်လည်း ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သံမဏိဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားငါးယောက်လှ စားသောက်

❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

ယင်း အရိပ်မဲ့ကျေးရွာအကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြလေသည်။

“အရိပ်မဲ့ကျေးရွာဟာ ရေမြေတောတောင်သဘာဝအခံတပ်ကြီးတစ်ခုလို အကာအကွယ်ပေးထားတာကြောင့် သိုင်းလောကကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ စိမ်းခေါ်နိုင်ကြတာ”

“အင်း- အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကိုသွားတဲ့ သိုင်းသမားတွေဟာ ကျောက်တောင်တွေ၊ တောအုပ်တွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်သန်းသွားရတာ လမ်းခရီးမှာ အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကလူတွေ ချောင်းမြောင်းတို့ ခိုက်တာခံရလို့ အတော်ကို အထိနာနေတယ်။ ခုထိ တတိယတောင်ခြေစာနေ ရှေ့မတိုးနိုင်ကြသေးဘူး”

“တတိယတောင်မှာ အဆိပ်ဆူးတောကြီး ဖုံးလွှမ်းနေတာ မြေဆိုးတွေလည်း ပေါများလှတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ သွားလို့မရဘူး”

သူတို့စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားနေကြခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။ အရိပ်မဲ့ကျေးရွာအား ချေမှုန်းဖို့ကြိုးစားနေသော သိုင်းလောကသားများမှာ မျှော်မှန်းမထားသော အန္တရာယ်များနှင့် တွေ့နေရပြီး ထိခိုက်ကျဆုံးမှုများ ရှိနေ၏။

တတိယတောင်ခြေမှနေ၍ ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

တတိယတောင်ခြေကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည်နှင့်အရိပ်မဲ့ကျေးရွာတည်ရှိသည့် ချိုင့်ဝှမ်းအစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်လေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၉

ထို့နောက် ဆက်လက်ပြီး အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကို ချေမှုန်းနိုင်ဖို့မည်ဖြစ်လေသည်။

တတိယတောင်ပေါ်သို့ပင် မတက်နိုင်ကြသေးသောအခါ။ ချီအင်းသည် သံမဏိဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားငါးယောက် ပြောနေကြသည်ကို ကြားသောအခါ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ သို့သော်...

“အရိပ်မဲ့ကျေးရွာဟာ သွေးလင်းနို့ဂိုဏ်းအမည်ခံပြီး ဒုက္ခအနေမှတော့ သူတို့ကို ချေမှုန်းရမှာပဲ။ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲအန္တရာယ်မှန်သမျှကို ကျော်လွှားနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ” ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားပေးလိုက်လေသည်။

“စားသောက်ပြီးလျှင် ကျသင့်ငွေပေးချေကာ ဆိုင်ထဲမှ နှစ်လားခွဲလေသည်။

လမ်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် သံမဏိငါးဖော်လည်း ဆိုင်ထဲမှ နှစ်လားကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သံမဏိငါးဖော်မှ တစ်ယောက်က ချီအင်းအား လှမ်းမေးမည်လေသည်။

“မိတ်ဆွေက အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကို သွားမလို့လား” ချီအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ” “ဒါဖြင့် တစ်လောက်ထဲ သွားတာထက် ကျုပ်တို့နဲ့အတူ

သွားတာ ပိုတောင်းလိမ့်မယ်၊ အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကလူတွေက လမ်း
ခရီးမှာ အလစ်ချောင်းပြီး ဒုက္ခပေးနေကြတာ၊ အငိုက်မိသွားတဲ့
သိုင်းသမားနှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ”

ထိုလူက စေတနာနှင့်ပြောမှန်းသိ၍ ချီအင်း သဘောတူ
လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နောင်ကြီးတို့နဲ့အတူ လိုက်ခွင့်ရတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကဲ သွားစို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချီအင်းလည်း သံမဏိသိုင်းသမားငါးယောက်နှင့် အတူ
ကာ လိုက်သွားလေသည်။

တတိယတောင်သို့ ဦးတည်ခရီးနှင့်ကြွယ်င်း သစ်ပင်နွယ်
ထူထပ်သော တောလမ်းတစ်နေရာသို့ရောက်လျှင်..

“သတိထား၊ သည်နေရာမျိုးက ချုံခိုတိုက်ခိုက်လို့ကောင်း
တဲ့နေရာမျိုးပဲ”

သံမဏိသိုင်းသမားများက အချင်းချင်း သတိပေးလိုက်
၏။

ထိုစဉ်..

“ကယ်တော်မူပါ”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်ကို

လိုက်ရလေသည်။

ချီအင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့ကြည့်လိုက်ကြရာ လူတစ်ယောက် ဒေရာသောပါး

ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲတာ ပြင်းထန်စွာ

ဒဏ်ရာရထားပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသည်မည်း ချီအင်းတို့အား တွေ့မြင်သွားပြီး အားကိုး

တကြီး အကူအညီတောင်းလိုက်လေသည်။

“အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကလူတွေ..”

ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများကြောင့် ဆက်မပြောနိုင်တော့

ဘဲ ဝုန်းခနဲ လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

“ခြွမ်း...ခြွမ်း...ခြွမ်း”

သံမဏိသိုင်းသမားငါးယောက်က လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲ

ထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ချီအင်းလည်း ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်

သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်..

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ပြေးလွှား

ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

ထိုအဘိုးအိုမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားမည်းကြုတ်ကြုတ်နီ
လေသည်။

သံမဏိသိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကလူတွေ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ကြ
လို့ဗျ”

အဘိုးအိုက လဲကျသေဆုံးသွားသူအား စစ်ဆေးကြည့်
လိုက်ပြီး...

“ချင်းအော်ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

တပန် သံမဏိငါးဖော်ကိုကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ကတော့ သံမဏိဂိုဏ်းက ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သံမဏိဂိုဏ်းက ချီးကျူးစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကို ရင်ဆိုင်နိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိ
ပါဘူး”

“ဘာဗျ”

သံမဏိဂိုဏ်းအား ဖော်ကားသည်ဟု မကျေမနပ်ဖြစ်သွား
ကြလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းတို့မယုံယင် ကြည့်ထား”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပူဇွာ (၃) ❖ ၁၃

ဟုပြောပြီး လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ...

“အား”

သံမဏိဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားတစ်ယောက် လဲကျသွားလေ
တော့သည်။

အဘိုးအိုက ထိုလူ၏လက်ထဲမှစားကို လုယူတာ ထိုလူ၏
ရင်ဝကို ပြန်လည်ထိုးစိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် တိုက်ခိုက်ပြီးသည်နှင့် လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေး
သွားလေတော့သည်။

သံမဏိဂိုဏ်းမှသိုင်းသမားများ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား
ကြလေသည်။

အဘိုးအို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ သတိဝင်
အာကြလေသည်။

“သည်အဘိုးကြီး အကောက်ကြီးသွားတာပဲ”

“ချင်းအော်ဂိုဏ်းကလူတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တာလည်း
သူပဲဖြစ်မယ်”

“သူ ပြေးလွှားသွားတဲ့ ကိုယ်ဖာပညာ အကောက်ကိုထက်
ထက်တယ်၊ အရိပ်မဲ့ကျေးရွာပိုင်ရှင် ခုံးကျက်စူးဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဆယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါတို့လူတစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်သွားတာ သည်းမခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ လိုက်ကြမယ်”

လေးယောက်သား ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။

ချီအင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ချီအင်း သတိဝင်လာသောအခါ သံမဏိသိုင်းသမားက မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အသားမည်းအဘိုးအိုနောက်သို့ လိုက်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ချီအင်း သက်ပြင်းချစ်သည်။

“အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကိုသွားတဲ့လမ်းက တကယ့်အန္တရာယ်ခန်းလမ်းပါလား”

မည်သို့ဆိုစေ သူက နောက်ကြောင်း လှည့်ပြန်သွားမည်မဟုတ်ပါချေ။

ချီအင်း သတိဖြင့် ရှေ့ဆက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းတလျှောက်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသော သိုင်းကသားများကို တွေ့ရလေသည်။

အရိပ်မဲ့ကျေးရွာက လမ်းခရီးမှ ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်ကာ ဒုက္ခပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့သိမြင်လိုက်ရ၏။

ချီအင်း ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် ကြာအောင် လျှောက်လာခဲ့ရာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ စုပုံနေသောနေရာသို့ရောက်လျှင် လဲကျသေဆုံးနေသော သံမဏိသိုင်းသမားလေးယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“တောက်”

ချီအင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ တက်ခေါက်လိုက်မိလေသည်။

“တော်တော် ရက်စက်တဲ့အဘိုးကြီးပဲ”

ဟဲ့ ရှေ့တွင်မိလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

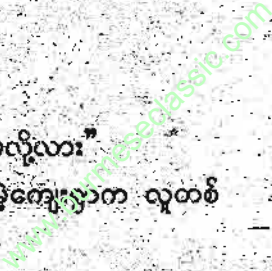
ချီအင်း ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်ကာ ရယ်မောနေသော အသားမည်းအဘိုးအိုအား တွေ့လိုက်လေသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား”

အဘိုးအိုက...

“မင်းက အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကို သွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အရိပ်မဲ့ကျေးရွာက လူတစ်

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယောက်ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ကွာ”

အဘိုးအို၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေက ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးကို ဖျက်ဆီးရောက်လာကြတော့ ငါ့လူတွေကထွက်ပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်လေ တိုက်ပွဲတွေက နေ့ကောညပါ အဆက်မပြတ်ဖြစ်ပွားခဲ့တော့ ငါ့လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလို့ နောက်ဆုံး ကိုယ်တိုင်း ထွက်လာခဲ့ရတာပေါ့”

ချိုအင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အရိပ်ခွေးရွာပိုင်ရှင် ခုံးကျက်စူးဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ကွာ”

အရိပ်ခွေးရွာပိုင်ရှင် ခုံးကျက်စူး ခွဲပြုံးပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ငါက သိုင်းလောကသားတွေကို ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူး မလိုက်တယ်၊ တတိယတောင်ခြေကနေပြီး ရှေ့ဆက်မတိုးလာနိုင်အောင် ဝင်ပါထောင်ချောက်ဆင်ထားလိုက်တယ်၊ စုရုံးပိတ်မိနေကြတဲ့လူတွေကို မကြာခင် အဆိပ်ငွေ့ နဲ့ရှင်းပစ်ဖို့ ငါစီစဉ်ပြီးပြီ”

“ခင်...ခင်ဗျား ယုတ်မာလှချည်လား”

ချိုအင်း ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။

ခုံးကျက်စူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ - ၁၇

“သိုင်းလောကမှာ ဝင့်ကြားမောက်မာချင်တဲ့ချန်ကျန်းဂိုဏ်း ချုပ်နဲ့ အားလုံးကို စိတ်နာနေတဲ့ ဗျိုင်းဝါစံအိမ်ပိုင်ရှင် ဟွကိုဖုံးတို့ကို ကျုပ်သတ်ပြုမိခဲ့တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး အရိပ်ခွေးရွာရဲ့အင်အားနဲ့ ပေါင်းလိုက်ယင် သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ခဲ့တယ်လေ”

ချိုအင်းက...

“ခင်ဗျား မျှော်လင့်သလို ဆယ်တော့မှဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ချန်ကျန်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဟွကိုဖုံးတို့ အသုံးမကျလို့ ငါဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်လေ၊ အေး သိုင်းလောကသားတွေ တိုလည်း ငါက ကောင်းကောင်းကြီးဒုက္ခပေးသွားမယ် မှတ်ထားပါ”

“မြွမ်း”

ချိုအင်းက ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ဟန့်တားသွားမှာပဲ”

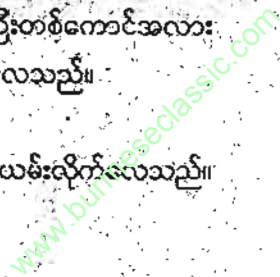
ခုံးကျက်စူး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း မင်းကို ချမ်းသာမပေးပါဘူး”

ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှနေ၍ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်အလား ချန်ထွက်လာပြီး ချိုအင်းအားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ယား”

ချိုအင်းလည်း ညာသံပေးကာဓားငွေ့ ယမ်းလိုက်လေသည်။

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရိပ်မဲ့ကျေးရွာပိုင်ရှင် ခုံးကျက်စူး(ဝါ) သွေးလင်းနို့ရိုက်
ချုပ်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

“ချီအင်း ယခုပြိုင်အနိုင်ယူနိုင်ပါမည်လော။”

ရုတ်တရက် ခုံးကျက်စူးသည် သူ၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။

“ဟင်”

ချီအင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်ကို ရှာနေတာလား”

နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသောစကားသံကြောင့်

ချီအင်း ကျောချမ်းသွားလေသည်။

ခုံးကျက်စူးက ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ကိုယ်တွေ့ပညာ အား
ပြုကာ နောက်ကျောဘက် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ သူ အရေးနိမ့်
ပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ခုံးကျက်စူး ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုလုပ်
ကရစ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

စကားသံထစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
လေသည်။

ခုံးကျက်စူး မျက်နှာဖျက်သွား၏။

“သိုင်းလောကသူရကောင်း ဟန်ထင်းရီ”

သူရကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၉

ဟုရှေ့တံလိုက်သည်။

ထိုနောက် ချီအင်းအား တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ
ဈာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

“ခင်ဗျား ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူးဗျာ”

ချီအင်းကြည့်လိုက်ရာ လူရိပ်နှစ်ခုသည် မီးခိုးတန်းပမာ ရွေ့
လျားသွားပြီး တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွား
ကြလေတော့သည်။

အရိပ်မဲ့ကျေးရွာ(ဝါ) သွေးလင်းနို့ရိုက်နှင့် သိုင်းလောက
သားများ၏ တိုက်ပွဲများကား ကြောက်ခမန်းလိလိ ပြင်းထန်လှလေ
သည်။

အရိပ်မဲ့ကျေးရွာပိုင်ရှင် ခုံးကျက်စူးက သိုင်းလောကသား
များအား လမ်းခုလတ်မှ ကြားဖြတ်လုပ်ကြံခဲ့သော်လည်း သိုင်းလော
ကသူရကောင်းဟန်ထင်းရီ ရောက်ရှိလာသောအခါ ခုံးကျက်စူး အရှုံး
ကြီးရှုံးသွားတော့သည်။

သိုင်းလောကသား အဆိုအရ ဟန်ထင်းရီနှင့် ခုံးကျက်စူးတို့
၏တိုက်ပွဲမှာ သုံးရက်သုံးညတိတိ ကြာမြင့်ခဲ့သည်ဟု ချီအင်းသိခဲ့ရ
လေသည်။

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နောက်ဆုံး ဟန်ထင်းရီ အနိုင်ရသွားခဲ့သည်။

ခုံးကျက်စူး သေဆုံးသွားပြီး အရိပ်မဲ့ကျေးရွာ ပျက်စီးသွားသည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်လည်း ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သွေးလင်းနို့ရိုက်အား ချေမှုန်းနိုင်လိုက်ပြီဖြစ်၍ သိုင်းလောကလည်း အေးချမ်းသာယာသွားလေသည်။

ချီအင်းသည် ခုံးကျက်စူးနှင့် ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းကို သော်လည်း အရိပ်မဲ့ကျေးရွာကို ချေမှုန်းရာ၌ ပါဝင်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိလေသည်။

ရှေ့ဆက်ပြီး သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုး သည် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟုလည်း သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ကျတဲ့လူ

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

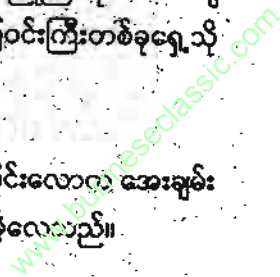
ခြင်းရွာသံများ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ခြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် မြင်းညှိကြီးကို အသားကျ

အနင်းကာ ပန်းပေါင်းစုံဖြင့် လှပနေသောခြံဝင်းကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ဆောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူကား ချီအင်းဖြစ်ပေသည်။

အရိပ်မဲ့ကျေးရွာ ပျက်စီးသွားကာ သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာသွားပြီးနောက် ချီအင်းက အနားယူခဲ့လေသည်။

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့နောက် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ယိစင်းဖန်းထံသို့ အလည်
အပတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ချိုအင်းက ခြံဝင်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ
ခြံစင်းထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဘယ်ခုခွဲကို တွေ့ချင်လို့လဲရှင်”

မေးမြန်းသံထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချိုအင်းက...

“ကျုပ်က ယိစင်းဖန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

မိန်းကလေးက...

“မမနဲ့တွေ့ချင်လို့ကိုး၊ မမ မရှိဘူးရှင်”

“ဪ...သူက အပြင်သွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သတို့သားဆီကိုသွားတာ”

“ဗျာ”

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် ချိုအင်း ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွားလေသည်။

“သတို့သားဆိုတာက...”

“မမနဲ့ လက်ထပ်မယ့်လူပေါ့”

“ဗျာ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၅) ❖ ၂၃

“မမက သတို့သမီးလေ”

ချိုအင်း လေးငိုင်းသွားလေတော့သည်။

ယိစင်းဖန်း...။

ယိစင်းဖန်းသည် သတို့သမီးဖြစ်နေချေပြီ။

သူမနှင့်လက်ထပ်ရမည့်သတို့သားရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူက ယိစင်းဖန်းကို မြင်သည်နှင့်သံယောဇဉ်ဖြစ်မိခဲ့သည်။

သို့သော်...

သူ နောက်ကျနေပြီအကား။

ချိုအင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

“အင်း...သူလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဟိုလက်ထပ်ချင်တဲ့လူတွေ ပေါများတာ မဆန်းပါဘူးလေ၊ သူက

လည်း ဖူးစာဘက်ကို ရွေးချယ်ပြီးပြီဆိုတော့ ငါဘာတတ်နိုင်တော့

မှာလဲ၊ သူ့ကို ညီမလေးဟာစ်ယောက်လို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ

သဘောထား ဆက်ဆံသွားရတော့မှာပေါ့လေ”

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။

ယိစင်းဖန်း၏ မေတ္တာကို မမျှော်လင့်တော့ပါ။

ယိစင်းဖန်းကလည်း ဖူးစာရှင်ရှိနေပြီဖြစ်၍ သူ့အား စိတ်

ထားရိုးသားသန်ရှင်းစွာဖြင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကဲ့သို့သာ သဘောထား

လိမ့်မည်ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဖြူစင်ရိုးသားသော မိတ်ဆွေများအဖြစ်

တစ်သက်လုံး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေသွားနိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ချီးအင်းသည် ယိစင်းဖန်း၏ မိတ်ဆွေဘဝကိုလည်း ကျေနပ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ယိစင်းဖန်းအပေါ် ထားနိုင်သည့်မေတ္တာတရားကလည်း ဖြူစင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

မိန်းကလေးအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ နောက်ကျောဘက်မှနေ၍ မိန်းကလေးက တစ်စုံတစ်ခု

ပြောလိုက်သော်လည်း ချီးအင်းမကြားနိုင်တော့ချေ။

ခြံစင်းအပြင်ဘက်ရောက်လျှင် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ သွက်သွက် မောင်းနှင်သွားလိုက်လေတော့သည်။

သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာသွားပြီဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ယိစင်းဖန်းက အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ချီးအင်းမှာ သွားစရာမရှိဘဲ ပျင်းယိနေလေသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အိပ်လိုက်စားလိုက်ဖြင့် အချိန်ကျန်နေခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် သူ့ထံသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်

လာလေသည်။

ထိုလူက စာတစ်စောင် လာပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ချီးအင်းက စာကိုယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ-

“ညီလေးချီးအင်း-

ကျုပ်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို အမြန်ဆုံးနဲ့ အကျဉ်းရုံးကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားလို့ လဆန်းငါးရက်နေ့အရောက် လာခဲ့စေချင်တယ်။

လူရှိတန်”

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချီးအင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးလူရှိတန်က အိမ်ထောင်ပြုတော့ မလို့ကိုး၊ ငါကသာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မယ်ကြိုကာရှိသေးတယ်။ အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ တယ်စွဲပါလား”

လူရှိတန်ထံသို့ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အကယ်၍...

လူရှိတန်နှင့်လက်ထပ်မည့် သတို့သမီးမှာ သူသံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော ယိစင်းဖန်းဖြစ်နေသည်ကိုသာ သိနိုင်မည်ဆိုပါလျှင်။

ချီးအင်းက ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေတော့သည်။

စွမ်းအား အပေါင်ဆိုင်...။

ယနေ့ အပေါင်ဆိုင်စိတ်ထားလေသည်။

တယ်တုန်းကမှ မပိတ်ခဲ့သော အပေါင်ဆိုင်ပိတ်ထားသည် ဆိုင်ရှင် လူရှိတန်၏ မင်္ဂလာကိစ္စရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေ

သည်။

လူရှိတန်သည် ဦးရီးတော်လှဖုံးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေ နောက် သူ၏မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ယံစင်းဖန်းကလည်း လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ရာ အပေါင်ဆိုင် ပင်မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းရုံးစီစဉ်ကျင်းပလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏မင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက်လာသူ များများစားစား ရှိပါချေ။

ချီအင်းနှင့် အမှုထမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူတို့နှစ်ယောက် သာရှိလေသည်။

စွမ်းအား အပေါင်ဆိုင်၏ဧည့်ခန်းထဲ၌ စားပွဲဝိုင်းကြီးများ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

လူရှိတန်၊ ချီအင်းနှင့် အမှုထမ်းတို့သုံးယောက်သာ ထိုင်နေကြလေသည်။

လူရှိတန်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဆရာဝန်ယု...ဒါ ကျုပ်နဲ့ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရင်းနှီး အင်းပါ”

“ညီလေး...ဒါက မြို့စားကြီးရဲ့လက်ရုံး အမှုထမ်းဝန်ယုပါ။ မြို့စားကြီးက သိပ်ပြီး မကျန်းမာတော့ ကျုပ်တို့မြို့မှာ ရုံးတော်နဲ့ ကပ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး ဆရာဝန်ယုကိုပဲ တာဝန်လွှဲပေးထား သလေ”

ချီအင်း ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ဝန်ယုက...

“ကျုပ်တို့မြို့ကိုရောက်တုန်း လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိမယ် ခြာပါဗျာ၊ ဘာမှအားမနာပါနဲ့”

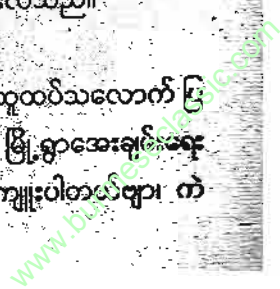
“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကျုပ်က မြို့စားကြီးကိုယ်စား သည်မင်္ဂလာပွဲကို တက် ရက်ပြီး အသိအမှတ်ပြုပေးတာပါ။ ကျုပ်မှာ တခြားအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေရှိနေတာကြောင့် ကြာကြာမနေနိုင်တာ နားလည်ခွင့်လွှတ် ချင်တယ်ဗျာ”

ဝန်ယုက ချီအင်းကို အသိအမှတ်ပြုယင်း မအားလပ်သည့် ကြောင်း လူရှိတန်ကို ဆက်၍ပြောပြလိုက်လေသည်။

လူရှိတန်က...

“ကျုပ်တို့မြို့က ကျယ်ဝန်းပြီး လူနေထူထပ်သလောက် ပြ ရာတွေလည်း များပါတယ်၊ ဆရာဝန်ယုက မြို့ရွာအေးချမ်းရေး ရွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေတာကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ က

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စားသောက်ကြပါဦး”

ထို့နောက် သုံးယောက်သား တပျော်တပါး စားသောက်
လိုက်ကြလေသည်။

ချီးအင်းက သတို့သမီးကို မတွေ့ရသေးသဖြင့် အား
အားမရဖြစ်နေ၏။

ဆရာဝန်ယုကမူ သတို့သမီးကို သိရှိထားပြီးဖြစ်ပုံ
သည်။

“သတို့သမီး ရောက်လာယင် ကျုပ်က နှုတ်ဆက်ခဲ့တာ
လို့ပြောပေးပါဗျာ၊ ကံ ကျပ်ကို ခွင့်မြို့ကြပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...ကောင်းပါပြီ”

အမှုထမ်းဝမ်းလှ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသောအခါ ချီးအင်း
နှင့်လူရှိတန်တို့နှစ်ယောက်ထံ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

လူရှိတန်က...

“ဆရာဝန်ယုဟာ တကယ်တော်တဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်
ပါပဲ”

ဟု ချီးကျူးစကား ဆိုလိုက်လေသည်။

ချီးအင်းက...

“ဒါထက် သတို့သမီးကောဗျ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လူရှိတန် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၂၉

“သူက အိမ်ပြန်သွားတယ်”

“ဗျာ”

“သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဖခင်ကြီးနဲ့ အတူနေကြတာ
ခင်ကြီးက ဘုံကျောင်းတွေကို သွားပြီး တရားကျင့်နေတာ များပါ
တယ်၊ သူ့သမီးမင်္ဂလာတို့ကိုတောင် တရားသမားပီပီ ဝင်မပါခဲ့ဘူး
ပဲပေမယ့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နေမတောင်းဖြစ်တာနဲ့ အိမ်ပြန်
ချက်လာတာ၊ အဲဒါ သွားပြုစုနေတယ်လေ”

ချီးအင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲက သတို့သမီးမပါတော့ ပျင်း
ခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့”

လူရှိတန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပွဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဧည့်ခံပွဲပါ”

“ဗျာ ဒါဖြင့် မင်္ဂလာပွဲက...”

“တို့နှစ်ယောက်က သတို့သမီးအဖေနဲ့ မြို့စားကြီးရှေ့မှာ
အိမ်ထဲပြီးပါပြီ၊ ဆုံးစံအရ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရမှာဆိုတော့ ညီလေး
ဆို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတာပါ”

လူရှိတန်က ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ချီးအင်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကြီးက ကျုပ်ကို သတိရတာ ကျေး
ဇာတင်ပါတယ်ဗျာ”

နေကြပြီ

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညီအစ်ကိုများအလား ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်းမှ

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ဒဃီးဒယိုင်ဖြင့် အထွင်းအခန်းမှ ထွက်လာလေသည်။

ထိုလူထံမှ အရက်နံ့များ လွင့်ပျံ့လာ၏။ လူရှိတန် မျက်နှာထားတင်းသွားသည်။

“ကျင်းပဲ့ဘာကိစ္စလဲ”

ကျင်းပဲ့ ဆိုသူက...

“ဆရာတို့အတွက် အရက်လိုသေးသလားလို့ လာတာပါ”

ပါ”

“မလိုဘူး၊ မင်းကော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အခုတထောင်းထောင်း ထနေတော့တာပဲ”

လူရှိတန် ငေါက်လိုက်သောအခါ ကျင်းပဲ့က ဦးညွှတ်ချက်ပေးလေသည်။

“ကျုပ်က ဆရာရဲ့ မင်္ဂလာနေ့ထူးနေ့မြတ်မှာ ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် အရက်သောက်မိတာပါ။ နောက်ကို ဆင်ခြင်ပျံ့မယ်ဗျာ”

“မင်းကို ပြောလိုက်ယင် သည်လိုချည်းပဲ၊ ကဲ သည်းဘာမှမလိုဘူး၊ မင်းသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်းပဲ့က အတွင်းအက်သို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ချီအင်းက မေးလိုက်လေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲဗျာ၊ တစ်ခါမှလည်း မတွေ့ဖူးပါလား” လူရှိတန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တာဝန်ခံကို သဘောမကျတာနဲ့ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ဆိုင်က အလုပ်များတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ မနိုင်တာနဲ့ သူ့ကိုခေါ်ထားရတာ၊ ဒါမဝမယ့် သူလည်း ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ ကင်္ဘောသမားတစ်ယောက်ပါပဲ”

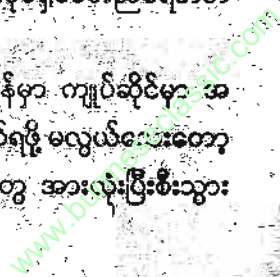
ကျင်းပဲ့ဆိုသူအား သဘောမကျဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

“ဟိုတလောကတောင် လျှပ်ရဲ့ဇနီးသည်ဆီကို ဖခင်ကြီး အကြောင်းလာပြောတဲ့ ခယ်မလေးကို အရက်မူးမူးနဲ့ ရှိသဲ့သဲ့လုပ်နေသေးတယ်၊ သူ့ကို ကျုပ်ဇနီးကလည်း သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ မကြာခင် အလုပ်ထုတ်ပစ်ရမှာပဲ”

ချီအင်း ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။

“အလုပ်သမား မကောင်းယင် အလုပ်ရှင်စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ညီလေးရာ၊ ခုချိန်မှာ ကျုပ်ဆိုင်မှာ အလုပ် လာလုပ်မယ့်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရှိဖို့ မလွယ်ဘူးဘေ၊ ကျင်းပဲ့ကို သည်းခံနေရတာ၊ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးစီးသွား

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တာနဲ့ အားလုံး စနစ်တကျဖြစ်သွားအောင် ကျုပ်ပြန်ပြီး စီစဉ်မှာမိ
ဒါထက် ညီလေးကို မေးချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ အစ်ကိုကြီး”

“ခုချိန်မှာ သိုင်းလောကလည်း အေးချမ်းသာယာနေတယ်
ဆိုတော့ ညီလေး အားလုပ်နေမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ညီလေး တခြားဘာမှလုပ်စရာမရှိသေးဘူးဆိုတာ
ကျုပ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လာလုပ်နိုင်မလား”

ချိုအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အားလုပ်နေတယ်ဆိုတော့ လုပ်မယ်ဆိုယင်
နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ဖြစ်နေတော့”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ကျုပ်သင်ပြပေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လုပ်
မယ်လို့ အတင်းအကြပ်ကြီး ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီလေး
စားလို့ရပါတယ်”

ချိုအင်းက...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်စဉ်းစားပြီး အကြောင်းပြန်ရင်
လူရှိတန်က...”

“မင်းသာ ကျုပ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုယင် ကျုပ်
အချိန်မရွေး တံခါးဖွင့်ပြီး ကြိုဆိုနေမှာပါ”

မင်္ဂလာစဉ်းပွဲမှသည် အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ရောက်...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၃၃

၏။ လူရှိတန်က အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းဖြင့် စီးပွားရေးတိုးတက်
လာစေရန် မည်သို့မည်ပုံစီစဉ်လုပ်ကိုင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော
ပြလေသည်။

ချိုအင်းလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

တစ်နေ့တွင် လူရှိတန်၏ အပေါင်ဆိုင်၌ အလုပ်လာလုပ်ပြီး
လူရှိတန်အား ကျေးဇူးဆပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စားသောက်ကြပြီး ညနေ
ဆည်းဆာအချိန်ရောက်မှ ချိုအင်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေတော့
သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၅) ❖ ၃၅

ချီးအင်းက အပေါင်ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လူရှိတန်အား ကတိပေးလိုက်သည်။

လူရှိတန်ထံသို့ သူရောက်လာသောအခါ လူရှိတန်က အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ကိစ္စအဝဝကို သွန်သင်ပြသပေးလေသည်။

ပြီးမှ...

“လာဟော့ မင်းကို ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးသည်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”

ချီးအင်းအား ခေါ်သွားပြီး ဇနီးသည်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လေသည်။

လူရှိတန်၏ ဇနီးသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ...

“ဟင်...ညီမ”

ချီးအင်း တအံ့တဩဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အကြောင်းကား လူရှိတန်၏ဇနီးသည်မှာ သူသံယောဇဉ် နဲ့မိသည့် ယိစင်းဖန်းဖြစ်နေပါတော့သည်။

ယိစင်းဖန်းကတော့ အံ့ဩခြင်း မဖြစ်မိပါချေ။

“အစ်ကိုကြီးပြောကတည်းက ရှင်ဝဲဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မရိပ်နေပါတယ်ရှင်”

ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလေသည်။

လူရှိတန်လည်း တအံ့တဩဖြစ်ရလေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က သိနေကြတယ် ဟုတ်လား”

အပြောင်းအလဲ

ခန္ဓာ မိုး၊ ဆောင်း။

ရာသီအလီလီ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

တစ်နှစ်တူသောအချိန်သည် မျက်စိတစ်စုံကို လျှပ်တပြင်က ဝှောင်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ *

ထိုအတူ လူရှိတန်က ကဇော်သမားကျင်းပဲ့အား သူရဲကောင်း မောင်းထုတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းပဲ့နေရာ၌ ချီးအင်းက ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား ယိစင်းဖန်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်လို သိကြတာလဲ ပြောပါဦးကွ”

“သည်လိုပါဗျာ”

ချီအင်းက ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

လူရှိတန်သည် ချီအင်းကိုတလှည့် ဇနီးသည်ကိုတလှည့် ကြည့်နေ၏။

ယိစင်းဖန်းက မည်သို့မျှ သဘောမထားပါ။

ချီအင်းကတော့ လူရှိတန်၏အကြည့်မှာ ထူးခြားနေသည်ဟု သတိပြုမိခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် လူရှိတန်သည်လည်း ယခင်နှင့်မတူသောဘဲ ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျေးဇူးရှိသော လူရှိတန်နှင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော ယိစင်းဖန်းတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီးသူတို့ထံ၌ ချီအင်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့လေသည်။

သုံးယောက်သား ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်၍ ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင် မည်ထင်ရ၏။

သို့သော် ပြောင်းလဲနေသော လူရှိတန်ကြောင့် မျှော်ထင်

ဖြစ်မလာတော့ပါ။

ကဇော်သမား ကျင့်ပဲ့အား မောင်းထုတ်လိုက်သည့်ကိစ္စတွင် လူရှိတန်က ပြတ်သားလှသည်။

ခယ်မဖြစ်သော ယိစင်းဖန်း၏ညီမ ယိဖိုးအား နှောင့်ယှက်သည်။ အရက်သောက်သည်။ တာဝန်မကျေဟု စွပ်စွဲကာ လုပ်ခမပြားတစ်ချပ်မျှ မပေးဘဲ မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းပုံက...

“လူရှိတန်ကို ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး”

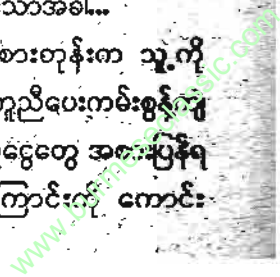
ဟုကြိုးဝါးလေသောကြောင့် ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့ စိုးရိမ်ပန်ရလေသည်။

တဖန်...

လူရှိတန်သည် အပေါင်ဆိုင်သို့ ရောက်လာသူများ၏ပစ္စည်းများကို ဈေးနှိုင်းခြင်း အတိုးကြီးယူခြင်း၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများဆိုလျှင် နှစ်မှတ်ထားသည့်ရက် မပြည့်သေးဘဲ အပေါင်ဆုံးပြီဟု ကြေငြာစေကာ မတရားသိမ်းယူခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ချီအင်းက အကျိုးအကြောင်း ပြောသောအခါ...

“ကျုပ်က ယိစင်းဖန်းကိုရဖို့ ကြိုးစားတုန်းက သူ့ကို သိလိုက်အကြိုက်ဆောင်ပြီး သူ့တပါးကို ကူညီပေးကမ်းစွန့်ကျင်ခဲ့သည့် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ငွေတွေ မနည်းဘူး။ သည်ငွေတွေ အစားပြန်ရအောင်ရှာရမှာပဲ။ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းအကြောင်းကို ကောင်း

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကောင်းမသိဘဲ ဘာမှမပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟူ၍ ဖြစ်ဖြစ်ခါခါ မြောခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင်...

လူရှိတန်သည် ခက်ထန်မောက်မာသူ၊ ဒေါသကြီးသူ၊ အတ္တ

ဆန်လွန်းသူဖြစ်ကြောင်းလည်း လက်တွေ့သိရှိလာခဲ့ရလေသည်။

ချီးအင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

အလုပ်ထွက်ကာ လူရှိတန်နှင့် လမ်းခွဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်

ထိုအခါ...

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ချီးအင်း အိပ်မပျော်နိုင်

ချေ။

သူက အလုပ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း

တန်ကို မပြောရသေးပါချေ။

နေ့လည်က လူရှိတန်နှင့် ဇနီးသည်ယိစင်းဖန်းတို့ ခွန်

ခွန်းဝယ် စကားများခဲ့ကြောင်း သိရ၍ဖြစ်သည်။

လူရှိတန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ စကားများနေချိန်၌ အလုပ်ထွက်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၃၉

အညှိအကြောင်း သွားမပြောလိုပါချေ။

“သူတို့ ဘာကြောင့်စကားများခဲ့ကြတာလဲ”

ချီးအင်း အတွေးများဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေ

တော့သည်။

အိပ်ရာထဲ တရားလူးတလိမ့်လိမ့်ရှိနေစဉ် ရုတ်တရက် သူ၏

စားထဲသို့ ငိုရှိုက်သံသွား တိုးစင်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချီးအင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

အခန်းထဲမှထွက်ကာ အက်ခတ်ဇိုက်ရာ အပြင်ဘက်ရှိ

ခပ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ထိုင်ကာ ငိုကြွေးနေသော မိန်းကလေးတစ်

ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ယိစင်းဖန်းမိလား”

ချီးအင်းသည် ချက်ချင်းပင် ယိစင်းဖန်းအနီးသို့ ဖျောက်ရှိ

သွားလေသည်။

“ညီမ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီမရယ်”

ယိစင်းဖန်းက မျက်ရည်သူတ်ကာ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်

၏။

တဖန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်”

ချီးအင်းက...

“ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘဲ ညီမ ငိုနေစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ပြောပြပါလား။ ကျုပ်ကူညီနိုင်ဖို့ ကူညီပါရစေ”

ယိစင်းဖန်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။
ချိုအင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးလူရှိတန်ကြောင့် မဟုတ်လား”
ယိစင်းဖန်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းပြန်ထောင်လာသည်။

ချိုအင်းကို ရင်းရင်းနီးနီးရှိနေသည့်အလျောက် ဖွင့်ဟပြောဆိုလိုက်လေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီးလူရှိတန်က အမြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာ ရှင်သိသလား”

ချိုအင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။
ယိစင်းဖန်းက...

“အယင်ကဆို ကျွန်မနဲ့လက်တွဲပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောသေနေတဲ့လူတွေကို ကူညီတယ်။ စေတနာထားတယ်။ သဘောထားတယ်။ အခုတော့ သည်လိုမဟုတ်ဘူးရှင်၊ အင်မတန် အတ္တဆန်တယ်။ ဒေါသလည်းကြီးလိုက်တာ လွန်ပါရော၊ ကျွန်မကိုလည်း တစ်ချို့အပြစ်မရှိအပြစ်ရာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတော့တာပဲ။ သူ့ဘာကိုမှ အလိုမကျတော့ဘူးရှင်”

ချိုအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်သိခဲ့တဲ့ လူရှိတန်မှ ဟုတ်သေးလား”

တောင် တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားမိပါသေးတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောသင် ကျုပ်လည်း မပျော်တော့ပါဘူး။ အလုပ်ထွက်ဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဟင်”

ယိစင်းဖန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင် အလုပ်မထွက်ပါနဲ့လို့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ အစ်ကိုကြီးလူရှိတန်က အံ့ဩစရာတောင်းအောင် ပြောင်းလဲသွားတာ ကျွန်မလည်း အလိုလိုနေဖမ်း အထီးကျန်သလို ဖြစ်နေပါရှင်၊ ရှင်သာ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတစ် ဝေ မတွေးခွဲအောင်ပဲ”

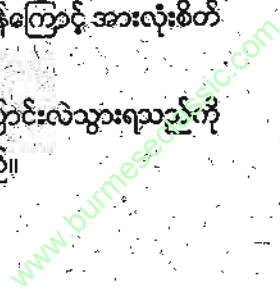
သူမ ဗျာဗျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်သည်နှင့် ချိုအင်း အယ်ကြိုသွားလေတော့သည်။

ရေနစ်နေသူတစ်ယောက်သည် ကောက်ရိုးတမျှင်ကိုပင် စားကိုးအားထားရာအဖြစ် ဆွဲငင်ယူတတ်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အတ္တကြီးသူ၊ ဒေါသကြီးသူ၊ ရန်လိုသူအဖြစ် အံ့ဩစရာတောင်းအောင် ပြောင်းလဲသွားသော လူရှိတန်ကြောင့် အားလုံးစိတ်ညစ်နေပြီဖြစ်လေသည်။

လူရှိတန် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှပြောင်းလဲသွားရသည်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ချိုအင်းက...

“သူက အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ခါတိုင်းလို စိတ်
မဝင်စားတော့ဘူး။ အပေါင်ဆိုင်မှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေလည်း
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလုပ်ကထွက်ကုန်ကြပြီ။ အတိုးနှုန်း
လည်းကြီးတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို မတရားယူတယ်ဆိုပြီး နာမည်
လည်းပျက်နေပြီ။ လူတွေ သိပ်မလာကြတော့လို့ စင်ငွေထိခိုက်နေတာ
အမှန်ပါ။ ကြာယင် အပေါင်ဆိုင်ကိုတောင် ပိတ်ပစ်လိုက်ရမယ်ထင်
တယ်။ ဒါပေမယ့် ညီမ သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ဦး သူ့မှာအကြောင်း
တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပါ။ ကျုပ် ဖျောင်းပျကြည့်ပါဦးမယ်”

ယီစင်းဖန်း ကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။

“ကျွန်မတော့ ရှင့်ကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ”

ချိုအင်းသည် ယီစင်းဖန်းအား ငဲ့ညှာလိုက်ခြင်းကြောင့်
ရိုတန်ထံမှ ရုတ်တရက် ထွက်မသွားဖြစ်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဆိုးဝါးသော အပြစ်
ပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေတော့သည်။

အပေါင်ဆိုင်မှ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားများနှင့် ချိုအင်း
ရောက်လာပြီးမှ ကူဖော်လောင်ဖတ်အဖြစ် ခေါ်ယူထားသော
အလုပ်သမားများမှာ လူရှိတန်၏ အသားလွတ်ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှု
များကြောင့် ဒဏ်မခံနိုင်တော့ဘဲ အလုပ်မှ ထွက်ကုန်ကြလေသည်။

လူရှိတန်၏ အတ္တကြီးမှုကြောင့် နာမည်ပျက်ကာ အပေါင်
ဆိုင်သို့ လူမလာတော့ပါ။

တစ်ဖြုံ လုံးကလည်း လူရှိတန် လောဘကြီးကြောင်း၊ ဒေါသ
ကြီးကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြတော့သည်။

လူရှိတန်နှင့်ယီစင်းဖန်းတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးလည်း အဆင်
မပြေတော့ဘဲ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တကျက်ကျက်ဖြစ်နေတော့၏။

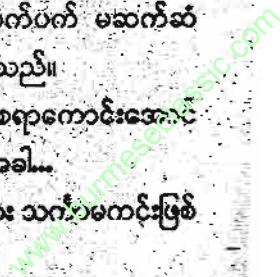
လူရှိတန်က အရွဲတိုက်ကာ ပို၍ဒေါသကြီးပြုသည်။ ပို၍
ဆူပူကြိမ်းမောင်း မာန်မိသည်အပြင် အရက်ကိုလည်း အလွန်အကျွံ
သောက်လာလေတော့သည်။

ချိုအင်း ဖျောင်းဖျဖြောဆိုလိုသော်လည်း အခွင့်အရေးမရ
တော့ပါ။

လူရှိတန်က သူ့ကိုပင် ဟက်ဖက်ပက်ပတ် မဆက်ဆံ
တော့ဘဲ လျစ်လျူရှုထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ချိုအင်းက အဘယ်ကြောင့် မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင်
ဖြောင်းလဲသွားရသည်ကို စဉ်းစားကြည့်သောအခါ...

“ငါနဲ့ ယီစင်းဖန်း ငြိစွန်းနေတယ်လို့များ သင်္ကာမကင်းဖြစ်

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြီး ထင်ရာစိုင်းနေတာများလား”

ဟု တွေးလာမိလေတော့သည်။

သို့သော်...

လူရှိတန်က သူ့အား အထင်မှားမည်မဟုတ်ဟု ကိုယ့် သိက္ခာကိုယ် ယုံကြည်မှုဖြင့် ထိုအတွေးကို ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့လေသည်။
ယိစင်းဖန်းကလည်း သူ့ကိုပိုပြီး အားကိုးအားထားပြုလာ ၏။

ယခင်ကထက်ပိုပြီး လက်ပွန်းတတီးရှိလာသည်။

အချိန်ရတိုင်း နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ လူရှိတန် အကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမိကြလေသည်။

လူရှိတန်နှင့် ဝေးကွာသွားပြီး ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့ ပို

ရွှန်းကပ်သလိုရှိလာသည်ကို ကာယကံရှင်များဖြစ်ကြသော ချီအင်း နှင့်ယိစင်းဖန်းတို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ဖြစ်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကား ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။

ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့ တတွဲတွဲရှိနေကြသည်ကို အမျိုး မျိုးဝေဖန်ပြောဆိုလာကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အခြေအနေ ပို၍ဆိုးဝါးသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၄၅

တစ်နေ့တွင် လူရှိတန်က ချီအင်းအားခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့ လေသည်။ ချီအင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုခေါ်တယ်ဆိုလို့ ဘာများခိုင်းစရာ..”

သူ၏စကား မဆုံးမီ လူရှိတန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဘာမှခိုင်းစရာမရှိဘူး၊ အပေါင်ဆိုင်က အရုံးပြနေပြီ။

လာပြီးပေါင်နှံမယ့်လူလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆိုင်ကိုပိတ် ထားလိုက်ရတော့မယ်”

ချီအင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

နှစ်ယောက်သား အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံရလျှင် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကာ ဖျောင်းဖျော့ဆိုမည်ဟူသော စိတ် ကူးလေးများပင် ကြိုက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားရတော့ သည်။ ထိုအပြင်...

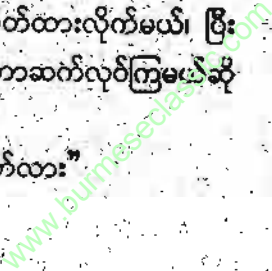
လူရှိတန်၏ စီးပွားပျက်ပြီး လူအများပြစ်တင်ပြောဆိုခံနေရ ချိန်၌ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ထွက်မသွားသင့်ဟု ယူဆမိလေသည်။

ယိစင်းဖန်းအတွက်လည်း ရှိနေသေးခြင်းကြောင့် အလုပ် ထွက်မည့်စကားကိုလည်း မပြောဖြစ်တော့ပါ။ လူရှိတန်က...

“လောလောဆယ် အပေါင်ဆိုင်ပိတ်ထားလိုက်မယ်၊ ပြီး

ယင် ကျုပ်ခရီးသွားမယ်၊ ကျုပ်ပြန်လာမှ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆို တာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“နောင်ကြီးက ခရီးထွက်မယ် ဟုတ်လား”

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“တုတ်တယ်၊ သိပ်ကြောပါဘူး၊ ကျုပ် ခရီးထွက်တုန်း ငါ့
စင်းဖန်းကို စောင့်ရှောက်ထားဖို့ မှာချင်လို့ မင်းကိုခေါ်လိုက်တာ”

“စိတ်ချပါ၊ ယိစင်းဖန်းအတွက် ကျုပ်တာဝန်ယူပါမယ်။
ချီးအင်းက ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးမှ လူရှိတန် ပြုံးနေသည်။
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

လူရှိတန်၏အပြုံးမှာ လျှို့ဝှက်သောအပြုံးမျိုးမဟုတ်
လာ။

အရက်အလွန်အကျံ့သောက်ခြင်း၊ ဘိုသိဘတ်သိ မှု
ခြင်းနှင့် ဒေါသကြီးခြင်းတို့ကြောင့် လူရှိတန်၏အသွင်မှာ ကြောက်
စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်အသွင်မျိုး ပြောင်းလဲနေ
ပါသည်။

မြို့သူမြို့သားများကလည်း လူရှိတန်ကိုကြည့်ကာ
လန်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ လူရှိတန်က ချီးအင်း၏ပခုံးကိုပုတ်
“မင်းကို ငါစိတ်ချပါတယ်ကွာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သူက စိတ်ချသည်ဆိုခြင်းမှာ မည်သည့်အဓိပ္ပါယ်ရှိသည်
ချီးအင်း မတွေးတတ်ပါ။

သူ့အား ညီရင်းအစ်ကိုပမာ စိတ်ချယုံကြည်ခြင်းမျိုး
ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ရလေတော့သည်။

ပတ်သက်လာသူများ

ယခုတလော အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်း တိုးတက်လာသဖြင့်
လူဖုံး ကျေနပ်မိလေသည်။

အလုပ်များပြီး မအားမလပ်ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ပင်ပန်း
သည်ဟု သဘောမထားပါ။

ငွေရဖို့က အဓိကမဟုတ်သား။

လူဖုံးသည် စားပွဲပေါ်၌ တင်ပိုင်ပိုင်နေသော အပေါင်
အလုပ်များကိုကြည့်ပြီး...

“ခုတလော တကယ့်အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေချည်း လာက
တယ်၊ ငွေရင်းများသလို အတိုးများများရနိုင်တော့ ကျေနပ်စရာ

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုရှေ့တံလိုက်သည်။

အားရကျေနပ်မှုရှိလာသောအခါ လူတစ်ယောက်ကိုယ်
သတိရလာလေသည်။

လူရှိတန် ဖြစ်သည်။

တူသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူက ဝမ်းသာစရာရှိလျှင် သူ

လူရှိတန်ကိုလည်း ဝမ်းသာစေလိုသည်။

သူ၏လုပ်ငန်း တိုးတက်အောင်မြင်ပုံကို လူရှိတန်အား

ပြလိုသည်။

သို့သော် လူရှိတန်က သူ့အား အဆက်အသွယ်ဖြတ်

လေသည်။

“သူကော အဆင်ပြေပါ့မလား”

လူရှိတန်က ခေါင်းမာသော်လည်း သူက ဥပေက္ခာ

ပါချေ။

လူရှိတန်၏သတင်းကို အမြဲနားစွင့်နေခဲ့လေသည်။

ကြားရသည့်သတင်းများကား စိတ်ပျက်စရာကောင်း

သည်။

လူရှိတန်သည် အလုပ်ကို မယ်မယ်ရရမလုပ်ဘဲ

ရုညိုးသောက်နေသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဆိုင်သို့လာသော

များအပေါ်၌ မောက်မာရှင်းပျစွာ ဆက်ဆံသည်ဟူ၍လည်း

ဆိုင်အလုပ်သမားများအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံပြီး

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၄၉

တာမောင်းထုတ်တတ်သလို ဇနီးသည်နှင့်လည်း တကျက်ကျက်ရန်
ဖြစ်ကာ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာဟူသော သတင်းများကိုလည်း
ကောင်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

လူရှိတန် လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်ကို
များမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေသည်။

“သူက ငါ့ကိုအရွံ့တိုက်ခဲ့တာပဲ”

လူဖုံးက ထိုသို့တွေးခဲ့လေသည်။

ယခုတော့ လူရှိတန်၏အခြေအနေကား အဖတ်ဆည်မရ

အောင်ဆိုးဝါးနေချေပြီ။

လူဖုံး တွေးတောနေစဉ် တာဝန်ခံရောက်ရှိလာ၏။

“သခင်ကြီးအတွက် စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်”

ယူလာသော စာတစ်စောင်ကို ကမ်းပေး၏။

လူဖုံးက စာကိုယူပြီး မဖတ်သေးဘဲ..

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

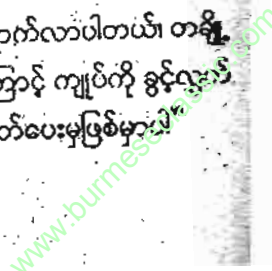
တာဝန်ခံက...

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေက တဖွဲဖွဲရောက်လာပါတယ်၊ တချို့

ပစ္စည်းတွေဟာ တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့ ခက်ခဲတာကြောင့် ကျုပ်ကို ခွင့်လှမ်း

စေချင်ပါတယ်၊ သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပေးမှဖြစ်မှာပဲ။”

လူဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျောက်မျက်ရတနာတွေဟာ လက်ရာမြောက်တယ်
အတုအပပေါ့တယ်။ သေသေချာချာ စစ်ဆေးအကဲခတ်ပြီး တန်ဖိုး
ဖြတ်နိုင်မှဖြစ်မှာ ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျုပ်ဘယ်မှမသွားပါဘူး။ သွားစရာ
လည်း မရှိပါဘူးလေ”

“ဒါဆို ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားမှာပါ သခင်ကြီး”

“ကဲ...ကဲ...ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တာဝန်ခံ လှည့်ထွက်သွားသောအခါ လူဖုံးက စာကိုအောင်
ဖတ်လိုက်လေသည်။

စာဖတ်ယင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး တံခါးဝသို့ရောက်ရောက်
ဖြစ်သည့် တာဝန်ခံအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဧကနေဦး”

တာဝန်ခံ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်...

“ကျုပ် အရေးတကြီး ခရီးထွက်မှဖြစ်မယ်။ ဆိုင်ကို ခင်ဗျား

ပဲတာဝန်ယူထားလိုက်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

လှလှနီဖြူ ညနေခင်း...။

မိုးမှောင်ကြီးကျနေသဖြင့် တစ်မြို့လုံး အုံ့မှိုင်းညိုဆိုင်းနေ
သည်။

ကျောက်စရစ်ခဲများ အစီအရီခင်းထားသော လမ်းမကြီးအ
ရိုင်း အနက်ရောင်မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် အပြင်းမောင်းနှင်လာ
သည်။

မြင်းလှည်းကို ခောင်းနှင်လာသူမှာလည်း အနက်ရောင်
ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှ သားနားဆည်ဝါသော ဝင်းခြံတစ်ခုရှေ့
ရောက်တွင် မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းရပ်တန့်မသွားမီမှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်က
မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုမြင်းလှည်းမောင်းသမား ဝတ်စုံနက်၏ လှုပ်ရှားမှုက
အနက်ရောင်ဝတ်စုံဆန်လွန်းသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများကပင် သူ့ကို လူထူးဆန်းသဖွယ်
သိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သွားကြသည်။

ဝတ်စုံနက်သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပါချေ။
သူက သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်းခြံတံခါးဆီသို့

သွက်သွားသည်။

ထို့နောက်....

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

အဆက်မပြတ် တံခါးကို တအားလွှဲရိုက်နေ၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများက သူ၏ကြမ်းတမ်းသော လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသူပြုံး၊ ရယ်သူရယ် သွားကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စတုရန်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဝရံစိုက်ပါချေ။

သူ အာရုံပြုနေသည်က တံခါးပွင့်လာရေးပင် ဖြစ်သည်။

တံခါးကို သံကွင်းဖြင့် တဒုန်းဒုန်းမြည်အောင် ရိုက်နေလျှင် ကစား တံခါးဖွင့်ပေးမည့်သူက အချိန်မီ ပေါ်မလာ။

ထိုစတုရန်းက ခြံဝင်းတံခါးရှေ့တွင် အတန်ကြာသည်အထိ ရပ်စောင့်နေသည်။

သို့သော်...

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ရှည်ဟန်မတူချေ။

တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်စောနေဟန်ရှိသည်။

ဝတ်စုံနက်၏ အပြုအမူမှာ ရိုင်းစိုင်းလွန်းသဖြင့် တချို့

လမ်းသွားလမ်းလာများက အထူးအဆန်းသဖွယ် ရပ်တန့်ကြည့်ကြသည်။

ရပ်တန့်ကြည့်နေသော လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦး

မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

“အင်း...သည်လူဟာ ‘စွမ်းအား’ အပေါင်ဆိုင်အကြောင်း

သူ့ရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၅၃

သိသေးဘူးနဲ့တုတယ်၊ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားတာ သုံးလလောက်တောင် ရှိသွားပြီပဲ’

“ခင်ဗျား သည်လိုစကားမျိုးပြောယင် နည်းနည်းပါးပါးဆင်ခြင်ပါ။ အဲသည် အပေါင်ဆိုင်က ဦးစီးဦးဆောင်တဲ့ လူရှိတန်ဆိုတဲ့ လူကြားသွားယင် ခင်ဗျားမလွယ်ဘူး သည်လူက ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

လူရှိတန်၏အကြောင်းကို သိထားသော လူတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ပြီး သတိပေးသလိုဖြင့် အတင်းအဖျင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

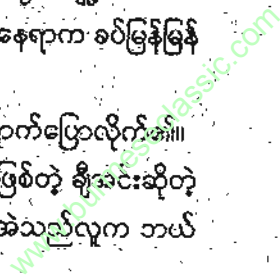
အားကျမခံ ဝတ်စုံနက်ကိုရပ်ကြည့်နေသူ လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးကလည်း သူသိသမျှကို ပြောနေပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ၊ အဲသည်လူရှိတန်ဆိုတဲ့ လူဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ခြံဝက ဝတ်စုံနက်နဲ့လူကိုသေချာချာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ လူရှိတန်နဲ့ မတူဘူးလား”

“အေးဗျာ၊ တကယ်ပါပဲ၊ လူရှိတန်နဲ့ချုပ်စွပ်ပဲဗျို့၊ တကယ်လူရှိတန်သာဖြစ်ခဲ့ယင် ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာက ခပ်မြန်မြန် ဖမ်းမယ်”

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ဝင်ရောက်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...သူ့ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်တဲ့ ချီးအင်းဆိုတဲ့ အတောင် သူ့ဒဏ်မခံနိုင်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ရတယ်၊ အဲသည်လူက ဘယ်

လောက်ဆိုးသလဲဆိုတာ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်း ပိတ်ရတာကို ကြည့်တော့”

“ကျုပ်သိသလောက် ပြောရယ် ခင်ဗျားပြောတဲ့ ချီအင်း တဲ့လူက လူရှိတန်ခိုးမိန်းမကို ကြာခိုသွားတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဟုတ်မှလည်းပြောမိ၊ ခင်ဗျားက လူရှိတန်ခိုးမိန်းမတွေ့ဖူးလို့လား၊ သိလို့လား”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ သူ့နာမည်က ယိစင်းဖန်းလို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက အသည်အမျိုးသမီးရဲ့ အခြေအနေကိုဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ပြီးတော့ သူမက လှကော်လှရဲ့လား”

“တဖန်နယ်မြေလိုက်တာလဲဗျာ၊ ယိစင်းဖန်းဆိုတဲ့ မိန်းမလေးက သိပ်ချောသိပ်လှတာပေါ့၊ သူ့ရဲ့အလှကို မိနိုင်းတဲ့မိန်းမတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြောက်ဖို့ကောင်မလေး သူဟာ သိုင်းပညာမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် တတ်မြောက်တယ်၊ ပညာထက်တဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတော့ ကြောက်ဖို့ကောင်မလေးပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“သည်မိန်းကလေးကိုတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကြိုက်မမြင်ဖူးဘူး၊ ကျွန်တော်သိရသလောက်ဆိုယင် သူမဟာ အင်းယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ချီအင်းအတွဲတယ်ဆို အများက ပြောနေကြသေးတယ် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့်ကိုး၊ ယိစင်းဖန်းဆိုတဲ့”

ယောက်ျားလူရှိတန်ခိုး အတွဲမညီဘဲ ချီအင်းနဲ့မှ အတွဲညီတယ်လို့ အများကသမုတ်နေကြတော့ ချီအင်းကြာခိုသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာလည်း သည်ကစပြီး အခြေခံတယ်နဲ့တူတယ် ဟား ဟား ဟား”

လမ်းသွားလမ်းလာ သုံးလေးဦးသည် ကိုယ့်တိစ္ဆမဟုတ်ပါဘဲလျက် ခြံတံတံစုံနက်ကိုကြည့်ယင်း ပြောလိုက် ကြသည့်စကားတွေ စုံသွားသည်။

အားပါးတရ ပြောနေကြသည်။

ထို့နောက်...

သဘောကျစွာဖြင့် ဟဟားဟဟားလှယ်ဟောနေကြ၏။

ခြံတံခါးကို ခေါက်သော်လည်း တံခါးဖွင့်သူခေါ်လောသဖြင့် ဝတ်စုံနက်က စိတ်တိုလာဟန်ရှိသည်။

သူသည် တံခါးကို ဝပ်ပြင်းပြင်း ဝပ်ကြွန်းကြွန်း ထုခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ပြီးနောက် ဝတ်စုံနက်သည် ဆောင်းထာသော ခြံတံခေါက်ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး အခုခွဲ အမှတ်ခွဲ ထမ်းတက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အလို...လူရှိတန်ခိုးမှ လူရှိတန်ပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ကလေး မဟုတ်ယင်တော့...ခေါင်းပြုတ်သွားလိမ့်မယ်၊ သွားကြည့်နဲ့”

လမ်းမပေါ်တွင် ရပ်ပြောနေသော လူတစ်ယောက် သူ့ကို တိုယ်သူတို့ မလုပ်မလဲဖြစ်ပြီး တကြိုးတည်းသွတ်ပြောမိ ထွက်သွား

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြလေတော့သည်။

လူရှိတန်က ရုတ်တရက် လူစွဲသွားသော လူများကိုကြည့်

ပြီး အံ့ဩနေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံက ထိုလူစုနောက်သို့ လိုက်ကြည့်မိ၏။
နောက်ဆုံး ထိုလူများသည် မိမိ၏အထင်တွေ ပြောနေကြ

သလောဟူ၍ ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခြံတံခါးပွင့်လာ၏။

ခြံစောင့်ဟု ထင်ရသော အဘိုးအိုတစ်ဦးက ထွက်လာ၏။
လူရှိတန်သည် ထိုအဘိုးအိုအား စီးတောက်နေသော မှုတ်

လုံးအစုံဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေ၏။

ထို့နောက်...

တစ်စုံတစ်ရာ စကားမပြောဘဲ သူ၏လက်တစ်ဘက်...
လှုပ်ရှားသွားသည်။

အဘိုးအိုမှာ မရှောင်သာ မတိမ်းသာဘဲ အရိုက်ခံလိုက်...
သည်။

အဘိုးအိုသည် တစ်စုံတစ်ရာမပြောရဲဘဲ ခေါင်းငိုက်နိုက်...
လျက် ငြိမ်ကုပ်နေသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် အဘိုးအိုသည် ခြံတွင် အစောင့်တာဝန်...
ကျနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၅၇

သူတို့ထံ အစေအပါးအဖြစ်နှင့် နေခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင်
အဘိုးအို အသက်ခြောက်ဆယ့်တစ်နှစ်ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ။

လူရှိတန်ဆိုသည့်လူကလည်း တကယ့်ကိုကြမ်းတမ်းသူ တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

ဒေါသလည်း အလွန်ကြီးသည်။

ဒေါသနှင့်အတူ သူ၏လက်ကလည်း ပါတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ လှုပ်ရှားမှုကလည်း မြန်သည်။

ယခုလည်း မိမိအား တံခါးဖွင့်ပေးတာ နောက်ကျရမည်
လားဆိုပြီး ကိုယ့်ထက်အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူတစ်ဦးကိုပင် စိတ်

လိုက်မာန်ပါ လုပ်လိုက်သည်။

ရွယ်တူတန်းတူဆိုလျှင် ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။

သူ့အကြောင်းကို ထိုအဘိုးအိုက ကောင်းကောင်းသိထား
သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

“အဘိုးကြီး ဂုရု... မြင်းလည်းကိုခြံထဲဆွဲသွင်းလိုက်”
လူရှိတန်၏ ကိုယ်အမူအရာသာ ကြမ်းတမ်းသည်မဟုတ်

ပါချေ။

နှုတ်ကလည်း ကြမ်းသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဘိုးအိုက အမိန့်ကိုနာခံယင်း ခြံအပြင်သို့ အပြေးကလေး ထွက်သွား၏။

မြင်းလှည်းကို ခြံတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလာခဲ့သည်။

“ပူး-ပူး”

ကြောက်စရာ တိရစ္ဆာတစ်ကောင်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အသံမှာ မြင်းလှည်းနောက်ဘက်တံခါးမှ ထွက်ပေါ်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းနောက်ဘက်တံခါးမှ အတွင်းသို့ ဝင်စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“အလိုလေး... ဝက်ဝံဖြူကြီးပါလား”

အဘိုးအိုသည် ကြောက်လန့်တကြား နှုတ်မှရှေ့တံထိုး ဖိသည်။

“အိုဗျာ ဝက်ဝံများ ကြောက်စရာလား”

လူရှိတန်က ပြောပြောဆိုဆိုမင် မြင်းလှည်းနောက်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဝက်ဝံတစ်ကောင်သည် မြင်းလှည်း တွင်းမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလာတော့သည်။

ဝက်ဝံ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။

လည်မင်းတွင် သံကွင်းတစ်ခုစွပ်ထားပြီး ယင်းသံကွင်း

သူရဲတောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၅၉

သံကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်။

ဝက်ဝံက အရိုင်း၊ လူစိမ်းမြင်တော့ ချွန်ထက်ဖြူဖွေးသော သွားများဖြူပြီး ဝူးခနဲအော်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် စူးရှသော မျက်လုံးနီနီကလေးဖြင့် လူရှိတန်ကို စူးစိုက်ကြည့်ယင်း မာန်ဖီနေ၏။

“ဝုန်း”

ဝက်ဝံကလည်း ဒေါသအလွန်ကြီးသည်။

ဒေါသကြီးလွန်းပါသည်ဆိုသော လူရှိတန်ကို အတင်းခုန် အုပ်လိုက်သည်။

လူရှိတန်ကလည်း မြန်သည်။

သူ၏လက်တွင်းရှိ ခမောက်ဦးထုပ်ကို ဝက်ဝံ၏ပါးစပ်အ တွင်းသို့ အတင်းထိုးသွင်းပေးလိုက်ပြီး တဟတ်ဟတ်ဖြင့် ရယ်မောနေ သည်။

သူ၏ရယ်သံက ရယ်ချင်လွန်း၍ ရယ်မောသံမဟုတ်။ မရယ်ချင်မိဘဲနှင့် သက်သက်မဲ့ရယ်နေခြင်း။

သို့မဟုတ် ကြောက်စရာကောင်းသည့် ရယ်မောခြင်းမင် ဖြစ်သည်။

လူရှိတန်သည် ဘယ်ဘက်မှ ကိုင်ထားသော သံဆူးကြိုးကို ဝက်ဝံ၏ပါးစပ်အတွင်း ရစ်မတ်ထားလိုက်ပြီး တအားကုန်ခံစောင့်ဆွဲ တုတ်လိုက်သည်။

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဝူး”

ဝက်ဝံသည် တစ်မျက်သာ အော်လိုက်နိုင်သည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ဘုန်းဘုန်းလဲကျသွားလေတော့သည်။

လူရှိတန်၏ လက်သီးချက်များသည် ဝက်ဝံ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဆက်တိုက်ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

လက်သီးဖြင့် အားမရနိုင်တော့ချေ။

ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ပြန်သည်။

ဝက်ဝံသည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်။ ဒေါသကြီးသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။

သို့သော်..

သူ့ထက်ကြမ်းတမ်း ရက်စက်ရမ်းကားသော လူရှိတန်နှင့် တွေ့တော့ ခပ်သွားသည်။

အခြီးကုပ်ပြီး မြေပြင်တွင် ဝပ်နေသည်။

မကြာခဏဆိုသလိုပင် ဝူးခနဲ ဝူးခနဲဖြင့် လူရှိတန်၏ မကျေနပ်ကြောင်း ဆန္ဒပြနေ၏။

“မင်းလို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က ငါ့ကိုများ အန်တုချင်လို့လား။ ဘယ်ရမလဲကွာ”

လူရှိတန်သည် ဝက်ဝံအားချည်နှောင်ထားသော ကြိုးကို တအားဆွဲယူလိုက်ပြီး လက်တစ်ဘက်မှ ခမောက်ဦးထုပ်ကို ခြေကြား

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၆၁

ပေါ်ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

“မင်းတော့လား။ နောက်ကို သည့်ထက်နာဖို့ရှိသေးတယ်”

လူရှိတန်သည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဝက်ဝံကို မာန်မဲနေ၏။

ဝက်ဝံမှာမူ လူရှိတန်ကိုကြောက်ရွံ့ပြီးမြေပြင်တွင်ဝပ်နေ၏။

ဤမျှ ကြမ်းတမ်းသော ဝက်ဝံပင်လျှင် လူရှိတန်ကို ပြန်ကြောက်နေရသည့်အဖြစ်။

အဘိုးကြီးဝုချိုးအနေဖြင့် လူရှိတန်အား မည်သို့အန်တုရပါမည်နည်း။

လူရှိတန်၏မျက်နှာက တင်းမာခက်တန်နေသည်။

သူသည် မြေပြင်မှာ ပြားပြားဝပ်နေသော ဝက်ဝံမျှတ်လုံးနီနီကလေးကို စူးစူးရှဲရှဲဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူ၏လက်တစ်ဘက်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

သူ၏ခြေလှမ်းများက ဝက်ဝံရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းလှမ်းသွားသည်။

ဝက်ဝံကလည်း ကြောက်သည်။

တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

လူရှိတန်ကလည်း မရပ်။

ဝက်ဝံထံသို့သာ တိုးကပ်သွားသည်။

ဝက်ဝံနောက်ဆုတ်ရန် နေရာမရှိတော့။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီမာအောင်

နောက်မှ မြင်းလှည်းနက်ကြီးက ခံထားသည်။

ဆုတ်သာတိုးသာမရှိတော့သည့် အခြေအနေတွင် ဝက်ဝံ ရိုင်းသည် မိမိ၏ကံကြမ္မာကို သိဟန်တူသည်။

လျှင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဝုန်းခနဲ လူရှိတန်ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေတော့သည်။

သို့သော်...

သူ့ထက်မြန်သော လူရှိတန်၏လက်သီးချက်ကို မရှုမလှ ခံလိုက်ရသည်။

ပြင်းထန်သော လူရှိတန်၏ ဘယ်ညာလက်သီးအစုံသည် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ဝက်ဝံ၏မျက်နှာကို ထိုးချလိုက်၏။

တောတွင်းသတ္တဝါဝက်ဝံရိုင်းသည် လဲကျသွားတော့၏။

မီးစပ်အတွင်းမှ သွေးများယိုစီးကျလာပြီး မြေပေါ်တွင် မြေကားယား လက်ကားဃားကျပြီး အသံဝင်မထွက်နိုင်တော့ချေ။ သေလှမြောပါး ခံလိုက်ရသည်။

ဝက်ဝံသည် မြေပြင်တွင် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် မချိမအေ ခံနေရသည်။

မျက်လုံးအိမ်မှ သွေးများယိုစီးကျလာသည်။

အဘိုးအိုက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဝက်ဝံ၏အဖြစ်ကို ကြည့် နေသည်။

“ဪ...အမြတ်တနိုး မွေးဖိုဝယ်လာတဲ့ ဘာမှမသိတဲ့

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၆၃

တိရစ္ဆာန်ကိုတောင် မျက်စိကန်းအောင် ရက်စက်လိုက်ပါကလား”

အဘိုးအိုက ဂရုဏာသက်စွာဖြင့် စိတ်တွင်းမှ ရေရှတ်နေ မိသည်။

ဝက်ဝံသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် နာကျင်လွန်းသဖြင့် တအီး အီးအော်နေသည်။

ဝက်ဝံသည် ဒေါသကြီးသော သတ္တဝါ၊ မိမိ၏ရန်သူကို သေ သည်အထိ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်တတ်သည်။

ယခုလည်း လက်သည်းကြီး တကားကားထုတ်နေပြန် လေသည်။

သို့သော်...

သူ့ထက်မိုက်ကန်းသည့် လူရှိတန်နှင့်တွေ့တော့ ဘာမျှမ ဆတ်နိုင်တော့ချေ။

လူရှိတန်က လက်ထဲမှသံကြိုးဖြင့် တအားကုန်ရွှဲရိုက်လိုက် လေသည်။

ဝက်ဝံသည် နောက်သို့ ကျွမ်းတစ်ပတ်လည်ပြီး ကျသွား ထာသည်။

သံကြိုးဖြင့် လှိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် သည်တစ်ချိတွင် ဝက်ဝံ သည် ပြန်မထနိုင်တော့ချေ။

မြေပြင်တွင်ဝပ်တွားလျှက် တအီးအီးသာ အော်နေတော့ သည်။

စွမ်းအား၊ အပေါင်ဆိုင်အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ကျွန်
ဝန်းသော ခန်းမကြီးတစ်ခု။

ယင်းခန်းမကြီးသို့ လူရှိတန် မရောက်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ
ယခုဟုတ်စွာ ထိုခန်းမကြီးအတွင်းသို့ လူရှိတန် ပြန်ရောက်လာ
ခဲ့ပြန်သည်။

ယခင်ကမူ ထိုခန်းမကြီးသည် လူရှိတန်၏သိုင်းလှေတွင်
သည့် ခန်းမကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ပျံ၏အပေါင်းအဖော်များနှင့် လမ်းခွဲခွဲပြီးနောက်ပိုင်းတွင်
ထိုခန်းမဆောင်ကြီးကို အသုံးမပြုဘဲထားလိုက်သည်။

တစ်ခေါက်တလေမျှ ယောင်ပြီး မရောက်ဖြစ်တော့ပဲ။

ထိုအချိန်မှစပြီး လူရှိတန်သည် ယခင်ကထက် စိတ်တိုတမ်း
သည်။ ဒေါသလည်းကြီးလာသည်။

တစ်ချိန်က ဆူဆူညံညံရှိသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု
လုံးသည်လည်း လူသူကင်းမဲ့လျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ၏ဇနီးယိစင်းဖန်းသည် ခြံ၏အနောက်ဘက်တွင်
သိုင်းလှေကျင့်နေသည်။

ကျယ်ဝန်းကြီးမား၍ခမ်းနားလှသော သိုင်းလှေကျင့်
ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ယခုအခါ ဝက်ဝံမွေးမြူရေးအခန်းကြီး ဖြစ်
သည်။

လူရှိတန်က ဝက်ဝံကို တိုင်စာစီတိုင်တွင် သံကြိုးဖြင့် ချည်
နှောင်ထားသည်။

အစာရေစာများကိုလည်း ဝက်ဝံ၏အနီးအနားတွင် ချထား
စားကျွေးမွေးထားသည်။

ပြီးနောက် သူ့နှိပ်စက်ထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို
အဖြင့်ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး ဆေးထည့်ပေးနေပြန်သည်။

စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လှုပ်နေသူတစ်ယောက်ပင်။

သို့သော်..

ထိုဝက်ဝံကို သူဘာလုပ်ဦးမည်နည်း။

ဝက်ဝံကမူ လူရှိတန်လုပ်သမျှကို အသာပင်ငြိမ်ခံနေသည်။

လူရှိတန် ပြုသမျှ နှုတ်မည့်ဘဝပင်။

ယခုတော့ အန်မတုရဲတော့ပေ။

ငြိမ်ခံနေရသည်။

ဝက်ဝံ၏မျက်လုံးနှစ်ဘက်ကို ပိတ်ဖြူဖြင့်စည်းနှောင်ပေး
ထားသည်။

ဝက်ဝံ၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး လူရှိတန်က သဘောကျနေ၏။
သူသည် မည်သို့အတွေးပေါက်လေသည်မဟိ။

ဝက်ဝံစားနေသော အစာခွက်ကို ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်လိုက်
သည်။

ဝက်ဝံ ဒေါပွလာသည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တဝှူးဝှူးဖြင့် ဒေါကန်နေသည်။

သို့သော် လူရှိတန်ကို အန်တုယဉ်ပြိုင်ရန်မဝံ့တော့ အစား
သာအနံ့ခံ၍ လိုက်ရှာစားသောက်နေသည်။

အဘိုးအိုက ထိုအချင်းအရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် တစ်
တမည်ခံစားနေရသည်။

“အင်း...ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့
သည်တိရစ္ဆာန်ဝက်ဝံကိုမှ ရွေးပြီးမွေးရသလဲမသိဘူး၊ စိတ်မှကောင်
ပါသေးရဲ့လား၊ အန္တရာယ်ရှိတဲ့သတ္တဝါကိုမှ မွေးမြူတယ်၊ ပြီးထော
နှိပ်စက်တယ်၊ မျက်စိလည်း ကန်းသွားပြီ၊ ဘာဆက်လုပ်ဦးမ
မသိဘူး၊ ဒီလောက်တောင် နှိပ်စက်လွန်းတော့ ကြိုးသာဖြုတ်
လိုက်ယင် သူ့ကိုကိုက်သတ်မှာ သေချာပေါက်ပဲ၊ အင်း အန္တရာ
များလိုက်ပါဘိတော့တယ်”

အဘိုးကြီးက သူ၏ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်း
မဝံ့ရဲပါချေ။

စိတ်တွင်းမှသာ မချင့်မရဲဖြင့် မှတ်ချက်ပြုနေရှာသည်
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်တော့ ဒုက္ခများလိမ့်မည်ထို
အဘိုးအိုက ကြိုတင်တွက်ဆထားခဲ့သည်။

အဖြစ်အပျက်ဆန်းများ ဖြစ်ပျက်လိမ့်ဦးမည်ဟုလည်း
မြင်ယောင်မိသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူမတတ်နိုင်ချေ။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၆၉

သည်အိမ်တွင် လူရှိတန်သည် အရှင်သခင်။

သူ့အား လွန်ဆန်နိုင်သူမရှိပါချေ။

လူယန်မြို့၏ ညဉ့်လယ်သန်းခေါင်ယံ။

မြို့လယ် ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသွားလူ
လာ ကင်းမဲ့နေ၏။

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သည့်အတွက် လမ်းသွားလမ်းလာများ
ခင်းလင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်စရစ်ခင်း လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူ
တစ်ယောက် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။

အရက်မူးသမားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။

သူက လူယန်မြို့မှ သူဌေးသားတစ်ယောက်။

သူ့နာမည်က ကျန်းစွန်း...။

အချိန်မတော် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်၌ လူသူကင်းမဲ့သော
လမ်းမပေါ်တွင် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် မည်သည့်အတွက် လမ်းလျှောက်

နေရသနည်း။

အမှန်စင်စစ် ကျန်းစွန်းသည် နတ်မိဇယ်ဂေဟာမှ ပြန်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

နတ်မိမယ်ဂေဟာဆိုသည်မှာ လှယန်မြို့တွင် နာမည်ကြီးစားစားမယ်ဂေဟာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ယခု...

သူ၏အိတ်ထဲတွင် ငွေစဆိုလို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမရှိ

သူသည် ငွေရှာသည့်အတတ်ပညာကို မတတ်။

ငွေဖြုန်းစားရမည့်ကိစ္စကိုသာ သူသိသည်။

ငွေဖြုန်းရမည်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်မရှိ။

သူ၏ဖခင်ကြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသလောက် ငွေရှာသလောက် သူကလည်း ငွေဖြုန်းသည့်ဘက်တွင် သူမတူတော်သည်။

ကျန်းစွန်းသည် လှရှင်းသောလမ်းမကြီးတလျှောက်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ချင်သလိုလျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်...

လမ်းတစ်ဘက်မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်လူရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်လူရိပ်သည် သူ့ထံသို့ တရွေ့တကပ်လာသည်ကိုတွေ့ မြင်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစွန်းက အလန့်တကြားဖြင့် မြေပြို

၏။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါကွ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့မျက်နှာဖုံးကိုချွတ်လိုက်ပါ။ သည်အတိုင်း မင်းမျက်နှာကိုမြင်ဘဲနဲ့ မင်းကိုငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်မှာလဲ”

“မင်း ငါ့မျက်နှာကို မြင်ချင်ထင်လည်း ပြရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သည်နေရာမှာတော့ မပြနိုင်သေးဘူး”

“ခါဖြင့် ဘယ်ကိုရောက်မှ မင်းမျက်နှာကိုပြမှာလဲ”

“မင်း သေရမယ့်အချိန်ကိုရောက်တော့မှ ငါပြပါမယ်။ စိတ်သာချ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် ဝတ်စုံနက်က ပြောယင်းဆိုယင်း ရှေ့တိုးကပ်လာသည်။

သူ၏အခြေအနေမှာ ဒုက္ခပေးတော့မည်ကို ကျန်းစွန်းနားလည်လိုက်သည်။

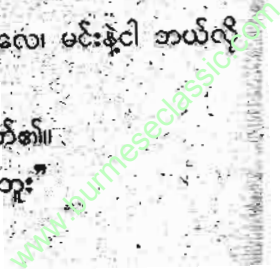
ကျန်းစွန်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့..ဟေ့..မင်းသည်လို့မလုပ်နဲ့လေ။ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လို

ရန်ငြိုးမှလည်း မရှိပါလား”

ကျန်းစွန်း ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိပါဘူး”

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်းစွန်းအံ့ဩသွားမိသည်။

သူက ဝတ်စုံနက်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သည်လိုဆိုလည်း ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်မူနေတာလဲ”

“ဒါက ငါ့ရဲ့အလုပ် မင်းသိဖို့လိုသေးလို့လား”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲဗျာ”

ကျွန်းစွန်းက ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သည်မှာကိုယ့်လူ မင်းကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနိုင်ဖို့ ယင် မင်းကို သတ်ပစ်မှဖြစ်မယ်”

ကျွန်းစွန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

တုန်တုန်ချိချိဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသင်း..

“အို တကယ်ပဲလားဗျာ”

ကျွန်းစွန်းက ငိုသံပါကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့၊ ကလေးကစားနေတာမှ ဟေ့လဲ့ဘဲ”

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက အေးစက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သင်း ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၇၃

“နေပါဦး မိတ်ဆွေ..နေပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကို အကျိုးအကြောင်းလေးလောက်တော့ ပြောပြပါဦး”

ကျွန်းစွန်းက စိတ်ထိန်းပြီး အချိန်ခွဲကာ မေးနေလေသည်။

“အေး..ကောင်းပြီ၊ ငါပြောပြမယ်၊ အခုလောလောဆယ် မင်းကို ငါမသတ်သေးဘူး”

“ဗျာ..ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဗျားလဲ”

ကျွန်းစွန်းသည် နားမလည်သလို ဝတ်စုံနက်အားကြောင်တိကြောင်တောင်ကြည့်ယင်း အစိတ်တလန့် မေးလိုက်လေသည်။

လောလောဆယ် မသတ်သေးဘူးဆို၍ စိတ်နည်းနည်း

အေးရပေမယ့် သတ်တော့သတ်မှာပဲဆိုသည့်သဘော။

ကျွန်းစွန်းမှာ မတွေးခုံအောင် ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုအခါ..

ဝတ်စုံနက်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အေးစက်သောအသံကြွကြီး ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“မင်းသိချင်ယင် ကောင်းကောင်းနားထောင်၊ အခု မင်းကို တစ်နေရာကို ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်၊ ရုတ်တရက်တော့ မသတ်သေးဘူး၊ ချုပ်ထားရလိမ့်မယ်၊ မင်းကို မသတ်သေးဘူး နားလည်ပြီလား”

“ညော်..ဟဲ ဟဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့်

ကိုး၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးဆွဲပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေဆီက ငွေယူမယ်ဆိုပါတော့”

ကျွန်းစွန်းက သူ့အတွေးပေါက်သလို ခပ်မြူးမြူးပင်
မြန်းနေသည်။

ဝတ်စုံနက်က တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေမပေးဘဲ ကျွန်းစွန်းကို
သာလှထူးလှဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေသည်။

ကျွန်းစွန်းကမူ သူ့အတွေးမှန်ပြီဟု ယူဆပြီး အားတက်သ
ရောဖြစ်သွားသည်။

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေပြန်မပေးခဲ့သော်
လည်း သူကဆက်လက်၍ရှင်းပြနေပြန်သည်။

“သည်ကိစ္စကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားအကြံကိုတော့
လက်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နားလည်မှုတစ်ခုတော့ လုပ်ရ
လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက ငွေအယ်လောက်လိုချင်တာလဲ။ ခင်ဗျားကို
သလောက်ငွေထက် တစ်ဝက်ပိုပြီး တောင်းရလိမ့်မယ်။ အဲသည်
တစ်ဝက်ကို ကျွန်တော့်ကိုပေးရမယ် အယ်နယ်လဲ”

အရေးထဲ ကျွန်းစွန်းက အကြံစကားပြောလာသဖြင့် ဝတ်စုံ
နက်နှင့်လူက တအံ့တဩဖြစ်လျှင် ဩဏ်ဟူ၍သာဆိုသော်လည်း ငါ့အ
ထက်ရယ်အားသန်နေပါသည်။

သို့သော်...
သူ့ မရယ်နိုင်ပါ။

ကျွန်းစွန်းကမူ သူ့အစီအစဉ်ကို အားတက်သရော ဆက်
လက်ပြောနေပြန်ပါသည်။

“သည်မှာ မိတ်ဆွေ အံ့ဩသွားသလား။ ထူးဆန်းတယ်ထင်
ထင် ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တာ ကျွန်တော့်အဖို့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ အခု
တလော ကျွန်တော့်မှာ ငွေပြတ်နေတယ်။ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်
ကို အကန့်အသတ်နဲ့လုပ်နေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မကြိ
တတ်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ အခုလို ခင်ဗျားနဲ့အခွင့်ကောင်းကြုံတုန်း
တစ်ချက်ခုတ်နစ်ချက်ပြတ်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့အလိုဆန္ဒကိုလည်းပြည့်
စွမ်းယင်း ကျွန်တော့်ရဲ့လိုအပ်ချက်ပါ တစ်ခါတည်း ကူညီခဲ့စေလို
တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော်
ကူညီပါမယ်။ သည်တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့သည်လောက်ဆိုယင်
သဘောပေါက်လောက်ပါတယ်နော်”

“အို မလိမ့်ပါဘူး။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

မျက်နှာဖုံးစွပ် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ခပ်
ထန်ထန်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်းစွန်း တစ်ယောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ တပါတည်း
ပူးပေါင်းဖို့ကြံစည်တာလား။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ”

ဝတ်စုံနက်က မျက်နှာဖုံးမှဖောက်ထားသော မျက်လုံး
ပေါက်မှနေ၍ ကျွန်းစွန်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုအခါမှ သူ၏စူးရှသော အေးစက်မာကျောသည်အကြည့်
ကြောင့် ကျွန်းစွန်းမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းပင်ထဲသွားသည်။

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝတ်စုံနက်၏အကြည့်စူးစူးကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘဲ ချက်ချင်း ပင်ဆွဲ အသူမမာ နှုတ်ဆိတ်ကာ ခေါင်းငွေ့ကာ တစ်ကိုယ်လုံးမှီလည်း တုန်ခါနေပါသည်။

ထိုအခါ။

ဝတ်စုံနက်၏ ကြောက်မမန်းလိလိအသံ တိုးတိုးကလေးက ခစ်ဩဩပေါ်ထွက်လာသည်။

“သည်မယ်ကိုယ့်လူ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ငါလိုချင်တာက ငွေမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းရဲ့ အသက်၊ မင်းရဲ့ အသက်ကို ငါလိုချင်တာ”

ဝတ်စုံနက်သည် ပြောပြောဆိုဆို သူ၏လက်တစ်ဘက်က လေထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဤတွင် ကျန်းစွန်းသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တစ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြေးယင်း။

“ကယ်ကြပါဗျို့။”

ပါးစပ်ကလည်း အထိတ်တလန့်နှင့် ငယ်သံပါအောင်အော် ယင်း ပြေးရန်ကြိုးစားသော်လည်း မလွတ်ပါချေ။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုထက် ဝတ်စုံနက်၏လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်သည်။

သူက ကျန်းစွန်းနောက်သို့ မလွတ်တမ်းလိုက်လာပြီး လတ်တစ်ဘက်က ကျန်းစွန်း၏ပါးစပ်ကို လှမ်းရှိပိတ်လိုက်ပြီး ညာဘက်လက်သီးက ကျန်းစွန်း၏နောက်ကျောသို့ ခပ်ပြင်းပြင်းထိုးသွင်းလိုက်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၇၇

လေသည်။

ကျန်းစွန်းသည် ဆက်လက်မအော်နိုင်တော့ချေ။

ခွေခနဲ လမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ထိုသို့ ကျန်းစွန်းလဲကျသွားစဉ်မှာပင် ဝတ်စုံနက်၏လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက်က ကျန်းစွန်း၏ကုပ်ပိုးကို ထိထိမိမိ ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

ကျန်းစွန်းတစ်ယောက် လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားတော့သည်။

လုံးဝ သတိလစ်မေ့မြောသွားတော့၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် ကျန်းစွန်းအား ပခုံးပေါ်ထမ်းလျက် လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ပြေးဝင်ဖောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သူ၏အပေါင်းအသင်းများကလည်း အသိအကျွမ်းမှန်သမျှ
တိုအကူအညီတောင်းပြီး ကျန်းစွန်းသတင်းကို စုံစမ်းကြသည်။

ကျန်းစွန်းသည် ကျန်းပုချန်း၏ အချစ်ဆုံးသော သားတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် သားသုံးယောက်ရှိ၏။

သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူသည် ဦးနှောက်မကောင်းဘဲ ရူးနေ
ရှာရှည်။

ဒုတိယသားတစ်ယောက်ကတော့ လေဖြတ်ပြီး အောက်
ပိုင်းသေနေသည့် ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်။

နောက်ဆုံး သားအငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ကျန်းစွန်းတစ်ယောက်
သာ သန်သန်မာမာရှိသည်။

သို့သော် ငွေအလွန်ဖြုန်းသည်။

မိန်းမမူ ပြောသည်။

အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့သောကြောင့် အခြေအနေဆိုး
ဆာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဖခင်သည် ခါတိုင်းလို ငွေများဖောဖော
သီသီမဝေးဘဲ အကန့်အသတ် အတိုင်းအဆဖြင့် သုံးစေခဲ့သည်။

ထိုသို့ စည်းကမ်းဘောင်အတွင်းသို့ သားဖြစ်သူကို ပြန်
စည်ဆွဲယူနေစဉ်ကာလမှာပင် ကျန်းစွန်း ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတော့သည်။

သို့အတွက် အပေါင်းအသင်းများနှင့်မိမိအပိုင်းအဖွဲ့များကို

ပျောက်ဆုံးခြင်း

ကျန်းစွန်းတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးဆွားသည်မှာ သုံးလေး
ရက်ပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ။

သို့တိုင်အောင် သံတင်းအစအန မရရှိခဲ့ချေ။

သူ၏ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကလည်း
သူ့သွားလာတတ်သည့် နေရာများသို့ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။

သတင်းအစအနပင် မရပေ။

ထူးခြားမှုလည်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဖခင်ကျန်းပုချန်းမှာ သောကပင်လင်
စေနေပါသည်။

စေလွှတ်၍ သတင်းစုံစမ်းခိုင်းသော်လည်း အစအနပင် မရဘဲရှိနေခဲ့သည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ကျန်းပုချန်းသည် သားဖြစ်သူ သွားတတ်သော နာမည်ကြီးဂေဟာဖြစ်သော နတ်မိမယ်ဂေဟာသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့သည်။

ဤတွင် သတင်းအစအနကို ခြေရာခံရရှိခဲ့သည်။

သူ၏သားကျန်းစွန်းသည် လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်ခန့်က ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် တစ်ယောက်တည်းပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်ဟု သောသတင်းစကားကို ကြားခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်..

သူတောင်းစား အဘွားအို၏ သတင်းပေးချက်အရ ထွန်းစွန်းအား ဝတ်စုံနက်နှင့်လူတစ်ယောက်က ရိုက်နှက်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

ဤတွင် သူဌေးကြီးကျန်းပုချန်းသည် သူ၏သားအား ပြန်ပေးဆွဲသွားသည်ဟု တထစ်ချတွက်ဆမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မင်းမှုထမ်းသို့ အကူအညီပေးပါရန် တိုင်ကြားလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီးကျန်းပုချန်း၏ တိုင်ကြားချက်အရ လှယန်မြို့သည် ကျန်းစွန်းပျောက်ဆုံးသည့်ကိစ္စကို အထူးကိစ္စတစ်ရပ်အဖြစ် အထောက်တော်များစေလွှတ်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် အမိန့်

လိုက်လေသည်။

ကျန်းစွန်းသည် လှယန်မြို့၏ မြို့မျက်နှာဖုံးသူကြွယ်ကြီး တစ်ဦး၏သားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစွန်းပျောက်ဆုံးသည့်ကိစ္စကို အရေးတယူ ဖြင့်မင်းမှုထမ်းများက မြေလှစ်ရှာကြသည်။

စုံစမ်းကြသည်။

သို့သော် အချည်းနှီးသာဖြစ်ခဲ့သည်။

ပင်လယ်ထဲသို့ ခဲတစ်လုံးဝစ်ချသည်ကမှ အသံမြည်ပေးဦးမည်။

ကျန်းစွန်းပျောက်ဆုံးသည့်ကိစ္စမှာ စုပ်စုပ်မြုပ်နေသည့် မည်သည့်သတင်းအစအနကလေးမျှ စုံစမ်းရှာဖွေရန် နေလေသည်။

ဤအမှုမှာ မြို့မျက်နှာဖုံး၏သားတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးနေသည့်အမှု။

သည်တော့ လှယန်မြို့စားကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါဝင်စားပြီး တွန်းအားပေးနေသည့်အမှုလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မင်းမှုထမ်းများအဖို့ အခက်အခဲနှင့်ကြုံတွေ့နေရပေသည်။

မင်းမှုထမ်းအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ဝမ်ယုဖြစ်သည်။

သူသည် အမှုထမ်းလုပ်ငန်းများကို လက်တွေ့စုံစမ်းနေ

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

သည်သာမက အတွေ့အကြုံလည်း ရင့်ကျက်သူဖြစ်ပေသည်။
 စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရာတွင် ထူးချွန်သူ လုပ်သက်ဝါရင့်သူတစ်
 ယောက်လည်းဖြစ်သည်။
 ဝမ်းယုသည် ရဲရင့်သည်။
 ဘယ်နေရာမှာမဆို သတ္တိလည်းရှိသည်။
 လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု အပြည့်ရှိသည်။
 ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အချိန်ပိုင်းအတွင်း မှန်ကန်စွာ ဖေ
 ရတာဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသူ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။
 သို့သော်...
 ယခုကိစ္စတွင် အမှုကို ဘယ်ကအစ လိုက်ရှာရမည်ကို
 မသိနိုင်အောင် အကြပ်ရိုက်နေခဲ့သည်။
 ထို့ပြင် အမှုကို မြို့စားမင်းကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စား
 ကြောင့် သူ့မှာ အခက်တွေ့နေရပေသည်။
 အရပ်သားများထံမှလည်း မည်သည့်သတင်းစေးမှ
 မရဘဲဖြစ်နေ၏။
 ထောက်လှမ်းရန်လည်း အစမပေါ်။
 အကြီးအကျယ် အကြပ်ရိုက်နေတော့သည်။
 ဤတွင် အရေးကြီးသဖြင့် သူ၏အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ
 ယောက်ကို သတိရမိတော့၏။
 ဝမ်းယု၏မိတ်ဆွေအမည်မှာ ဟန်ထင်းရီဖြစ်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၈၃

ဟန်ထင်းရီသည် သိုင်းလောကတွင် လတ်တလော နာမည်
 ကျော်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
 သူ၏ရုဏ်သတင်းက မွှေးပျံ့နေသည်။
 ဟန်ထင်းရီသည် ဒုစရိုက်လောကသားများကို အထူးရွံ့မှန်း
 ပေသည်။
 ဟန်ထင်းရီသည် မတရားမှုမှန်လျှင် သူနှင့်သက်ဆိုင်သည်
 ဖြစ်စေ၊ မသက်ဆိုင်သည့်ဖြစ်စေ အမှန်တရားဘက်မှ မားမားမတ်
 မတ် ရစ်တည်ခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။
 အထူးသဖြင့် ဒုစရိုက်လောကသားများ၏ မုန်းတီးခြင်းကို
 ခံရသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
 မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူကောင်းသူကောင်းများ ကောင်း
 ရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်သော ဆင်းရဲသားများ ယုံ
 ကြည်အားကိုးခြင်း၊ ချစ်ခင်လေးစားခြင်းကိုမူ အဖြည့်အဝရခဲ့ပေ
 သည်။
 ဖေဘူယျအားဖြင့် လူများစု၏ ချစ်ကြောက်ရိုသေခြင်းကို
 ခံရသောလူငယ်သိုင်းသမား အကျော်အမော်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်
 ပေသည်။

လူယန်မြို့၏ ညနေဆည်းဆာသည် သာယာလှပေစွာ
မြို့တွင်း၌လည်း စည်စည်ကားကားရှိနေ၏။

အထူးသဖြင့် ညဈေးတန်းတွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုး ကြက်ပုံ
ကျစည်ကားလျှက်ရှိ၏။

ဤတွင် လူငယ်သိုင်းသမားဟန်ထင်းရှိသည် ရည်ရွယ်ချက်
ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ညဈေးတန်းဘက်သို့ ခြေဆန့်လျက် လျှောက်သွားနေ
ခဲ့သည်။

ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေသော ဆိုင်များ
ကြည့်ပြီး လျှောက်သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤတွင် ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းစီးလူစွာ
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါမှ ထိုလူရွယ်သည် သူ၏
မိတ်ဆွေကြီးဝမ်းယုဖြစ်နေသည်ကို အမှတ်ရမိတော့သည်။

ဝမ်းယုက မြင်းပေါ်မှ ကဗျာကယာဆင်းလိုက်ပြီး လူငယ်
သိုင်းသမားဟန်ထင်းရီအား ပြေး၍ဖက်လိုက်၏။

“ဟာ...အစ်ကိုကြီးဝမ်း မမျှော်လင့်ဘဲ အစ်ကိုကြီးနဲ့တွေ့
တာ ကျွန်တော်ဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာမိတယ်”

ဟန်ထင်းရီက ဝမ်းယုအား ဝမ်းသာအားရပြန်လည်စေ
လိုက်ယင်း အားရပါးရ ပြောလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ အစ်ကိုကြီးက သည်မြို့ကို ဘယ်လို
ရောက်လာတာလဲ”

ဟန်ထင်းရီက သိလိုစေဖြင့် မေးနေပြန်သည်။

“အိုကွာ အကြောင်းစုံကိုတော့ နောက်မှပြောပြမယ်၊ အမှန်
ပြောရယင် မင်းကို သတိရနေတာ မင်းအသက်ရှည်ဦးမယ်ဟေ့”

ဝမ်းယုကလည်း လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာအားရပြောယင်း
ဟန်ထင်းရီအား အနီးအနားရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဆွဲခေါ်သွား
ခဲ့၏။

ထို့နောက်...

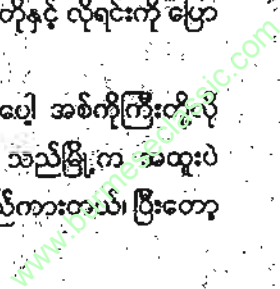
ဆိုင်တွင်းမှ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင် နေရာယူ
ဆိုင်လိုက်ကြသည်။

“က ဆိုစမ်းပါဦး အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးက သည်မြို့ကို
ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“ရောက်လာတဲ့အကြောင်းက ဘာဆန်းလို့လဲ ပိုညီရာ တာ
အံ့အရ နန်းတွင်းကနေ ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့သဘောပေါ့”

ဝမ်းယုက သူ၏အကြောင်းကို ခပ်တိုတိုနှင့် လိုရင်းကို ပြော
ပြလိုက်၏။

“အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ သည်လိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ အစ်ကိုကြီးတို့လို
အမည်ကျော်ဝါရင့်အမှုစမ်းတစ်ယောက်ကို သည်မြို့က အထူးပဲ
ကိုးကွယ်အပ်နေတာပေါ့၊ သည်မြို့က လှပတယ်၊ စည်ကားတယ်၊ ပြီးတော့

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒုစရိုက်မှုခေါများတယ်၊ ဒုစရိုက်လောကသားတွေ ပျော်မွေ့ရာဆို
တော့ အစ်ကိုကြီးတော့ အလုပ်ရှုပ်နေမှာ အသေအချာပဲ”

လူငယ်သိုင်းသမားဟန်ထင်းရိုက သူ၏ထပ်မြင်ချက်ကို ဖွင့်
ပြောလိုက်၏။

ဟန်ထင်းရို၏စကားကြောင့် ဝမ်ယု ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်နေ၏။

“ငါ့ညီပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့၊ အခုလည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့
မြို့ထဲထွက်လာခဲ့တာ၊ အခု မမွှော့လင့်ဘဲ ငါ့ညီကိုတွေ့ လိုက်ရတော့
အစ်ကိုကြီးခေါင်းရှုပ်နေတဲ့ကိစ္စကိုတောင် မေ့လျော့သွားခဲ့တယ်”

ဝမ်ယုက သူ့ရှင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်၏။

“တို့အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ခေါင်းရှုပ်အောင်
လုပ်နိုင်တဲ့သူဟာ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုအရောင်
တွေများ ခေါင်းရှုပ်နေရတယ်ဆိုတာ ညီလေးကိုလည်း ပြောပြဦး
ပေါ့၊ ဒုစရိုက်မှုဆိုလင် ကူညီပေးပါမယ်”

“ဒုစရိုက်မှုလို့ ထင်ရတဲ့ လူပျောက်မှုပါပဲ”

ဝမ်ယုက ပြောယင်း ခေတ္တရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထင်
ချက်ဝေကြည့်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရိုသည်လည်း မျက်နှာတင်းမာလာကာ ဝမ်ယု
စကားအဆက်ခင် သူဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

သူရဲတောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၈၇

“ဒုစရိုက်မှုဆိုလင် ကျွန်တော် အချိန်မရွေးကူညီမယ် အစ်ကို
ကြီး၊ ဒုစရိုက်မှုဆိုလင် ကျွန်တော် သိပ်မှန်းတာ အစ်ကိုကြီးလည်း
သိပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဒုစရိုက်လောကထဲ ရောက်သွားတဲ့ သိုင်း
သမားဆိုလင် ကျွန်တော် စိတ်အနာဆုံးပဲ၊ သူတို့ကြောင့် သိုင်းလော
ကနာမည်ပျက်နေတာ၊ သည်လိုလူတွေကို ကျွန်တော် အပြတ်ချေ
မှုန်းပစ်မယ် အစ်ကိုကြီး”

ဝမ်ယုသည် ဟန်ထင်းရိုကို တလေးတစားကြည့်ယင်း သူ
စကားဆက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ မြင်ကွင်းတစ်ခု
ကြောင့် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ သူ၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံ
အပြတင်းပေါက်မှတဆင့် လမ်းမလယ်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။
လမ်းမပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်က သိုင်းကွတ်နင်း၍
လျှောက်သွားသည်။

တလောကလုံး သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည့်အလား
တစ်လမ်းလုံးအပြည့် လျှောက်လာသည်။

လမ်းမ၏ ဟိုဘက်မှသည်ဘက်၊ သည်ဘက်မှဟိုဘက်သို့
အယိုးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာနေသည်။

လဲကျမသွားစေရန် သူ့ကိုယ်သူ အတော်ပင်ထိန်းလျှောက်
လာရဟန်ရှိသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ မြင်းရုပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဘူ၏။

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

ဆံပင်က စုတ်ဖွား၊ မျက်နှာကရှည်ရှည်၊ ပါးစပ်က တစ်ဘက်သို့ ရွဲစောင်းနေသေးသည်။

ကျက်သရေ လုံးဝမရှိသည့် လူတစ်ယောက်ပင်။

ဝမ်းယုက အမှုထမ်းပီပီ မယုံသင်္ကာသည့်မျက်လုံးများဖြင့် ထိုသူ၏လှုပ်ရှားမှုကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ဤသည်ကို လူငယ်သိုင်းသမား ဟန်ထင်းရိက သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့သည်။

“အစ်ကို သူ့ကိုသိသလား”

ဝမ်းယု ခေါင်းခါယမ်းယင်း..

“မသိဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။

“သည်လိုဆိုယင် သည်လူ့ကိုသွားတွေ့လိုက်ကြရအောင်လားဗျာ”

“သည်လူ့ကိုကြည့်ရတာ မသင်္ကာစရာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

သိုင်းကွက်နင်းလာသော မြင်းမျက်နှာနှင့်လူ၏ ပခုံးတို့ ထိယုက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပုတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့..သည်မှာလာပြီး ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက် လှုပ်မနေခဲ့သောက်တတ်ယင် တချောင်ချောင်မှာ သွားထိုင်သောက်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၈၉

ထိုလူသည် ဝမ်းယု၏အနားကပ်လာပြီး လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလာသည်။

“ကျွန်တော် ဆရာ့ကို သတင်းပေးစရာ ရှိလို့ပါ”

“ကဲ..ဒါဖြင့် ပြောစမ်း၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟုတ်စွာ ကျွန်တော်ဟာ အရက်နေ့နေ့တယ်လို့ ဆရာတို့က ထင်မယ်၊ တာတယ်တွေ့ ကျွန်တော် အရက်မမူးပါဘူး၊ ဆရာကြီးသည်ကိုရောက်နေတာသိလို့ တာမင်သတ်သက် မူးချင်ဟန်ဆောင်ပြီး လာခဲ့တာပဲ”

“မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ တိုတိုပြောရယင် လူသတ်မှုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော်က ကြိုပြီးမြင်ထားတယ်”

“ဟင် လူသတ်မှုဖြစ်မယ်၊ အခု မဖြစ်သေးဘူးဆိုပါတော့ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုသတ်မှာလဲ”

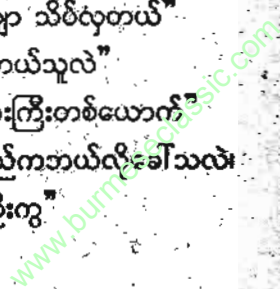
ဝမ်းယု၏မျက်လုံးအစုံသည် တောက်ပြောင်သွားပြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သိပ်ချော သိပ်လှတယ်”

“ဟုတ်ပြီ သတ်မယ့်လူကကော ဘယ်သူလဲ”

“အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ နာမည်ကဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဘယ်မှာဖြစ်ပွားမှာလဲ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဦးကွ”

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဆို ဗျာ ဒါကတော့ ကျွန်တော်သီသလောက်တော့ ဒါပါပဲ၊ လူကြီးမင်းဟာ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ သည်လောက် သတင်းရယင် တော်ရောပေါ့”

“မင်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သည်အကြောင်းတွေကိုသိခဲ့လဲ”

“ဒါကတော့ သွားယင်းလာယင်း လှုပ်ရှားယင်းနဲ့ ကြားခဲ့တဲ့ သတင်းပဲ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တရားခံစစ် စစ်ဆေးပေး မြန်းနေရတာလဲ၊ ကျွန်တော် သီသလောက် သတင်းပေးတာကို မကျေနပ်ဘူးလား”

ဝစ်ယုက ထိုသူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

အမှန်စစ်စစ် ထိုသူ၏အပြုအမူကို သိပ်ပြီးမကြိုက်လှပါ ချေ။

မထိတထိစကားကြောင့် ပို၍ဒေါသဖြစ်မိသည်။

“ဟိတ်...မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်းကိုလည်း ငါမသင်္ကာဘူး”

“သည်မှာ လူကြီးမင်းခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာတွေဟာ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ယုံချင်မှယုံ၊ မယုံချင်လည်း နေနိုင်တယ်၊ အဖြစ်ရာချင်တယ်ဆိုသင် ရှာကြည့်နိုင်တယ်”

“မင်း တော်တော်ကြီးကျယ်ပါလား၊ မင်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကျင်းပဲ့”

“ဘယ်မှာနေသလဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၉၁

“မြို့အပြင်ဘက်က လောင်းကစားပိုင်းမှာ နေပါတယ်”

“မင်းရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကကော”

“အလုပ်က ကြေးစားလူပိုင်း၊ မယုံယင် အသည်ကစားပိုင်း မှာသွားခေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါလောက်ဆိုယင်တော့ ပြည့်စုံပြီလို့ထင်ပါတယ်”

ကျင်းပဲ့က ဖိုင်ထိုးဖိုင်ထိုးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့ သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟန်ထင်းရိုက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။

“သည်ကျင်းပဲ့ဆိုတဲ့လူ ပေးတဲ့သတင်းက မှန်ချင်လည်းမှန် ဖယ်၊ အရက်မူးပြီး ပြောချင်ရာပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“အေး... ငါ့ညီမေးသလိုပဲ အစ်ကိုကြီးလည်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ် သုံးသပ်ကြည့်နေတာပဲ”

“ဒါဆိုယင်လည်း ကျွန်တော့်အမြင်ကို တင်ပြပါရစေ၊ အခု လိုအချိန်မြန်းနေမယ့်အစား ကျင်းပဲ့ကို နောက်ရောင်ခံလိုက်ကြည့် တာက အကျိုးရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဝစ်ယုက ပြောရမှာ တုန်နှေးနေသည်။

“အင်း... ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဘာလဲ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အားနာနေလား၊ ကျွန်

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တော် သည်မြို့ကိုရောက်နေပြီပဲ၊ အစ်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုဖက်
တည်းခိုခန်းကို လာနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ငါ့ညီက လမ်းခွဲပြီး တစ်ယောက်တည်းကျင်းပဲ့
နောက် လိုက်မလို့ မဟုတ်လား”

ဟန်ထင်းရီ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကိုင်း...ကျွန်တော့်တို့ လိုက်ကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောဖြင့် နောက်မှ
လိုက်နေစဉ်မှာပင် ရှေ့မှသွားနေသော ကျင်းပဲ့မှာ လမ်းချိုးတစ်ခု
ကိုချိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး မြန်မြန်လိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ကျင်းပဲ့တစ်
ယောက် ကျွန်တော်တို့ကို ခြေရာဖျောက်သွားပြီ”

လူငယ်သိုင်းသမားဟန်ထင်းရီက ဝမ်းယုအား လှမ်း၍သတိ
ပေးစကားပြောလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ကျင်းပဲ့နောက် အစီလိုက်သွားကြပြီး
လေသည်။

“သည်ကောင်ကြီး သည်အနီးအနားတဝိုက်မှာပဲ ရှိမှာပဲ
ပြီးတော့ သူလည်း သတင်းလာပေးတယ်၊ တိတိကျကျလည်း ပြော
ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ညီဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရအောင်
ကျင်းပဲ့ဟာ အဲသည်လူနှစ်ယောက်စလုံးကို မုန်းတီးနေတဲ့ပုံပဲ အဲ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၉၃

ကြောင့် ကျွန်တော်ကောင်ခတ်တာကိုလည်း သူကကြည့်ချင်သေးတယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်အမှုမဖြစ်ပွားအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်တား
ဆီးနိုင်အောင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့”

“မှန်တယ်၊ ငါ့ညီပြောသလို ရာဇဝတ်မှုကို မဖြစ်ပွားအောင်
တားဆီးဖို့လိုတယ်၊ ကဲ တို့မြန်မြန်လိုက်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ပြောသင်းဆိုလင်း သွေးနွေးလင်းနှင့်
သုတ်ခြေတင်လိုက်သွားကြသည်။

အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ရောက်ကွယ်
လျက် အမှောင်ထုက တစ်စထက်တစ်စ ကြီးစိုးမင်းမူနေပေသည်။

သည်ကနေကျမှပင် ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်
လျက်မိုးမှောင်ကျနေသည်။

မြို့တွင်း၌ လူများသွားလာလှုပ်ရှားလျက် စည်ကားနေ
သော်လည်း မြို့ပြင်မှာမူ မီးများသည် ညအမှောင်ထုကို အတင်းထိုး
ဖောက်လျက်ရှိသည်။

ရှေ့မှသွားနေသော ကျင်းပဲ့သည် သူ၏နောက်တွင် လူ
လိုက်လာသည်ကို သိရှိပါလျက် တစ်ချက်ကလေးမျှ နောက်သို့လှည့်
မကြည့်ချေ။

ခပ်တည်တည်ဖြင့် ရှေ့သို့သာ တွင်တွင်ကြီးသွားနေခဲ့သည်။
ဝမ်းယုနှင့်ဟန်ထင်းရီတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း မျက်ခြည်အ
ခြွတ်မခံချေ။

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆက်လက် လိုက်မြဲလိုက်နေခဲ့၏။

ကျင်းပဲ့သည် ရှေ့မှသွားယင်း ဝင်းခြံနံရံကို ခြေထောက်ဖြင့်
ဖြေးကန်လိုက် လက်ဖြင့်ထုလိုက်ဖြင့် သူရူးတစ်ယောက်သဖွယ်
လှုပ်ချင်ရာကို လျှောက်လှစ်နေသည်။

“ညီလေး ဟန်ထင်းရီ သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်မှမှန်ရဲ့လား”

“အစ်ကိုကြီးကလည်း အဲသည်လိုမထင်လိုက်နဲ့နော်၊ သူ့အ
တော်တော် ဉာဏ်များတဲ့လူတစ်ယောက် ရူးသလိုပေါသလို ဉာဏ်
ဆင်နေတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သတိထား သည်ကောင် ကျွန်တော်တို့
ကို လမ်းစဖျောက်လိမ့်မယ်”

ဟန်ထင်းရီ၏ စကားပင် မဆုံးသေးချေ။

ကျင်းပဲ့သည် ရုတ်တရက် လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ လှန်
ခနဲပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဟော...သွားပြီ၊ အစ်ကိုကြီး လာ လာ အမြန်လိုက်မှ”

ဟန်ထင်းရီက ဝစ်ယုကို သတိပေးယင်းကျင်းပဲ့နောက်
လိုက်လာလေတော့သည်။

လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ အရောက်တွင် မြင်းလှည်းတစ်
သည် တရကြမ်း တအားမောင်းနှင်လာသည်နှင့် ကြုံတွေ့လိုက်
သည်။

“ဘေးကို...ဘေးကို”

မြင်းလှည်းမောင်းသမားက ကြာပွတ်ကို တစ်ဖန်ဖြင့်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၉၅

အားလွှဲရိုက်ယင်း နှုတ်ကလည်း လမ်းဖယ်ပေးရန် တကြော်ကြော်
အော်ယင်း မောင်းနှင်သွားသည်။

သူသည် အလွန်အလွန် အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကြောင့်
တရကြမ်းမောင်းနှင်သွားနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“သည်လောက်တောင် မြင်းလှည်းကိုမောင်းရသလား”

ဝစ်ယုက သူ၏နံဘေးမှ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖြတ်သန်း
မောင်းနှင်သွားသော မြင်းလှည်းမောင်းသမားကို လှမ်း၍ကျိန်ဆဲ
လိုက်မိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။

မြင်းလှည်းကို သတိမထားနိုင်ဘဲ ကျင်းပဲ့နောက်သို့လိုက်စို့
က အရေးကြီးသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျင်းပဲ့သွားသည်ဟု ထင်ရသောလမ်းမအတိုင်း ဆက်
လက်လျှောက်ခဲ့သည်။

မကြာမီ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုပေါ်မှ တံစုတ်ကလေး
တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

တံစုတ်အတွင်း၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။

ရှေ့သို့ဆက်လက် လိုက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

တွေ့ချေပြီ။

ကျင်းပဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူတို့ကို လမ်းစဖျောက်၍မရတော့။

ကျင်းပွဲကို တွေ့နေရပေပြီ။

သူသည်ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီး၏ဝင်းခြံတွင် ထိုင်

လျှက်ရစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်စုံတစ်ခုအား အကြံထုတ်နေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေ

သည်။

အတွင်းဘက်သို့လည်း ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည်။

အတွင်းဘက်သို့ ဝင်မည်လော။

သို့မဟုတ် လမ်းစပျောက်လို၍လော။

“သည်လူ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မယ့်ပုံပဲ အစ်ကိုကြီး”

ဟန်ထင်းရီ နှုတ်မှလွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျင်းပဲ့သည် လူနှစ်ရပ်စာလောက်ဖြင့်

သော ဝင်းခြံတံခါးကို ကြောင်တစ်ကောင်အလား ပေါ့ပါးလျင်မြန်

ခုန်ဝင်သွားတော့သည်။

ကျင်းပဲ့၏သိုင်းပညာကလည်း ခေလှသည် မဟုတ်ပါ။

သူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ အထူးကောင်းမွန်လှသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျင်းပဲ့၏သိုင်းပညာအဆင့်သည် မြင့်မားပေလိမ့်မည်

ခန့်မှန်းတွက်ဆနိုင်ပေသည်။

“သည်လူကိုကြည့်ရတာ အခုဝင်သွားတဲ့ ခြံဟာ သူ့နေ

တဲ့နေရာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ခြံဝင်းဆိုတာကော အစ်ကို

သိသလား”

ဟန်ထင်းရီက မေးလိုက်သည်။

ဝမ်ယုက ပျာဠာသလဲ ခေါင်းခါသမ်းပြလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးလည်း မသိဘူးကွ”

“သည်လိုဆိုယင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဝင်းခြံထဲဝင်လိုက်

သွားကြရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ကိုယ်ဖော့ပညာကို တတ်

မြောက်ထားသူများပီပီ ကျင်းပဲ့ကဲ့သို့ပင် ဝင်းကိုကျော်လျက် ခုန်ဝင်

လေသည်။

“တို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ အိမ်ရှင်က သူခိုးအောက်မေ့နေ

တာမှာပဲ”

ဝမ်ယုက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း တယ်လည်း သတိမေ့တတ်တာကိုး။

အစ်ကိုကြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ အမှုထမ်းဝတ်စုံကို

တံဆင်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်သူက အစ်ကိုကြီးကို သူခိုး

နိုင်မှာလဲ”

“ဟေ့...ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ မေ့နေလိုက်တာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသံထွက်အောင် မရယ်မိစေရန်

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မနည်းချုပ်တည်းနေလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်...

စူးဝါးနက်ကျောသော အော်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

အော်သံထွက်ပေါ်လာရာဆိုသို့ အပြေးအလွှားဝင်လိုက်သွားခဲ့သည်။

မှောင်မည်းနေသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူရိပ်သဏ္ဍာန်သည် တခြားလူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကျင်းပဲ့ဖြစ်နေသည်။

ကျင်းပဲ့၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးတူးကြောင်တောင်နှင့် အစွန်းမျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အရိပ်အရောင်များ လွှမ်းနေသည်ကို အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

“ဟိတ်...ကျင်းပဲ့ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်လာသော ကျင်းပဲ့အား အဝင်ခန်းဝင်ယူက တားဆီးမေးမြန်းလိုက်သည်။

ကျင်းပဲ့က ဝမ်းယူ၏အမေးကိုကြားဟန်မတူ၊ မကြားမယောင်ဆောင်သွားသလားဟု အသေအချာမပြောနိုင်။

“ဟိုမှာ ဝက်ဝံကြီး၊ ဟိုမှာ ဝက်ဝံကြီး”

တုန့်လှုပ်ရှောက်ချားသော အသံဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၉၉

လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးသွားသည်။

မှန်ပေသည်။

ဝက်ဝံကြီးက ကျင်းပဲ့နောက်သို့ အတင်း အရောသောပါးပြေးလိုက်သွားပြန်သည်။

ဝက်ဝံ၏ကိုယ်တွင် သွေးများစွန်းပေနေ၏။

ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်ဖြုတ် ဖြူငွေသောအစွယ်များတွင်လည်း သွေးများပေကျနေသည်။

ဝက်ဝံ၏ကိုယ်တွင် သံကြိုးဖြတ်တစ်ပိုင်တစ်စ တန်းလန်းပါသွားသည်။

သည်တစ်ခါတွင် ကျင်းပဲ့လွယ်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

တစ်နေရာအရောက်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကျင်းပဲ့ကို မိသွားလိမ့်မည်မှာ မလွဲတော့ဟု ခန့်မှန်းလိုက်ရသည်။

မှန်ပေသည်။

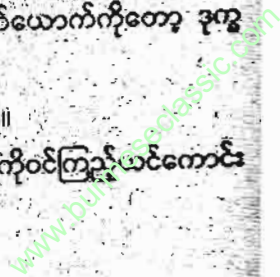
ကျင်းပဲ့သည် ဝက်ဝံ၏လက်မှလွတ်အောင် ပြေးနိုင်ဖွယ်မရှိပါချေ။

အသေဆိုးနှင့်သေရမည်မှာ အမှန်မှချ။

“သည်ဝက်ဝံဟာ လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ဒုက္ခပေးသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ဝမ်းယူက မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်တို့ အထဲကိုဝင်ကြည့်ယင်ကောင်း”

မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျင်းပဲ့နောက်ကိုလိုက်ပြီး ကယ်ရယင်ကောင်
မလား”

သိုင်းသမားဟန်ထင်းရီက အလောသုံးဆယ် ဝမ်းယုကို မေး
မြန်းလိုက်၏။

“အိုကွာ...ကျင်းပဲ့ဟာ လျင်ပါတယ်၊ အေး တစ်ခုတော့ရှိ
တယ်၊ သူသာ အကင်းမပါးယင် ဒါမှမဟုတ် ပြေးယင်းလွှားယင်း
လဲနေမယ်ဆိုယင်တော့ ဝက်ဝံရဲ့အစာဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ သူ့အ
သက်ကိုတော့ သူ့နမြောမှာပါ။ တို့ အခန်းထဲဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဝမ်းယုက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတွင်းမှ ဝယ်သံပါအောင် အော်လိုက်
သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်
သည်။

ထိုအော်သံကြောင့် ဝမ်းယု၏ခြေလှမ်းများ တုန်ခန် ရပ်တန့်
သွားလေသည်။

အော်သံမှာ စူးစူးဝါးဝါး ကြောက်ခမန်းလိလိ အော်သံဖြစ်၍
တွေးပင်မတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်နေတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မှောင်မည်းနေသော အခန်းတွင်းသို့
သတိပရိယဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

စူးဝါးသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အော်သံကြောင့် ဝမ်းယု
နှင့်ဟန်ထင်းရီတို့နှစ်ဦးသည် သုတ်သုတ်ပျာပျာဖြင့် အခန်းတွင်းသို့
ပြေးဝင်သွားကြ၏။

အခန်းတွင်းမှာ မှောင်မည်းနေ၏။

ထိုအခန်းမှထွက်လိုက်ပြီး ညာဘက်သို့ခိုးတွေ့လိုက်သည်
တွင် ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ထိုခန်းမဆောင်တွင် စီးအိမ်များထွန်းညှိထား၏။

အခန်း၏အလယ်ဗဟိုတွင် သိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထား
သည်။

“သိုင်းလှေကျင့်ခန်းမဆောင်”

ဟူ၍ရေးသားထားသည်။

သိုင်းလှေကျင့်ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ လှုပ်ရှားနေသောလူ
များမတွေ့ရ။

ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

အခန်းဝတွင် လူနှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လျှက် အသက်
ညာဉ်ကင်းမဲ့နေသည်အလား မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေ၏။

တစ်ယောက်သောသူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ လှပ
ချောမောသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား ပြေပြစ်သည်။

ကျန်တစ်ယောက်က လူရွယ်တစ်ဦး။

၁၀၂ ❖ ဓာတ္တုသိုလ်သီဟအောင်

သူက အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် သန်မာထွေးကိုင်သည်။

ဥပမာရုပ်ခန့်သားပြီး မိန်းကလေးနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် အတူညီသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်လက်ကိုင်တစ်ယောက်ဆုပ်တိုင်ထားလျက် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ပမာ ငေးကြောင့်နေသည်။

လို့သော်...

သူတို့၏မျက်လုံးအစုံက အခန်းတွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာပြင်တွင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်သွေးမရှိတော့သည့်အလား တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့် လက္ခဏာများက လွှမ်းမိုးထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ ဝမ်းယုနှင့် ဟန်ထင်းရီတို့ရောက်လာသည်ကိုပင် သတိမထားမိဘဲ ကြက်သေသေနေကြ၏။

“အယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ဝမ်းယုက စတင်၍ စူးစမ်းယင်း မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းယု၏အသံကြောင့် အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားတို့ လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကာ အမျိုးသမီးသည် အထိတ်တလန့်နှင့်ရောက်ဆုတ်ကာ...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၀၃

“ရှင်..ရှင်တို့က ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီးက အံ့အားသင့်သည့်လေသံနှင့် မေးလိုက်သော်လည်း သူမ၏ကိုယ်နေဟန်မှာ သတိအနေအထားသို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဝမ်းယုပါ”

“ဪ...ဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော် နာမည်ကိုကြားဖူးပါလား၊ နန်းတွင်းကလာတာ မဟုတ်လား၊ လူကိုသာ မတွေ့ဖူးတာ”

အမျိုးသားက ကြားဝင်ဖြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ဝမ်းယု၏ဝတ်စုံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နန်းတွင်းမှလာသော အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို သိလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ဝမ်းယုက ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဆရာတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ အထဲဝင်ကြည့်ပါတော့ဗျာ”

ထိုလူက အခန်းတွင်းသို့ လက်ညှိုးထိုးပြုမင်း ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းယုနှင့်ဟန်ထင်းရီတို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းငုံ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းတွင်းမှမြင်ကွင်းက သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စကားပင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ

ကောင်းလှသည်။

အသည်းငယ်သူများဆိုလျှင် ယခု ချက်ချင်းနေရာတွင်ပင် သေသွားစေနိုင်သော အကျည်းတန်လှသည့် မြင်ကွင်းဆိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းယုနှင့်သိုင်းသမားဟန်ထင်းရီလို ယောက်ျားရှင်မကြီး များပင် ကြက်သီးမွေးညင်းထဲသွားမိသည်။

အခန်းတွင်း၌ လူတစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲလျှက် မရှုမလှသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော်..

ထိုသူ၏သေပုံကား ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။ ဖော်မပြပုံလောက်အောင် ရက်စက်လှသည့်မြင်ကွင်းကြီးဖြစ်သည်။

သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းမဆောင်ကြီးအလယ်တွင် လူကြီးတစ် ယောက် ပက်လက်လန်လျက် လဲကျသေနေ၏။

ဝမ်းယုသည် လူသေကောင်ကို အသေသအချာလေ့လာ ကြည့်ရာတွင် အလောင်းမှာ မကြာသေးသော အချိန်အတွင်းတွင် သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

လောလောလတ်လတ် သေဆုံး သွားခဲ့သည်ဆိုက ပိုမှန်ပေ မည်။

သာမန်အားဖြင့် ဝက်ဝံကိုက်ခြင်း၊ ကုတ်ခြင်းခံရပြီး မရှုမလှ သေဆုံးသွားသည်ကို မျက်မြင်ထင်ရှားတွေ့နေရသည်။

ဝမ်းယုနှင့် ဟန်ထင်းရီတို့သည် လူသေအလောင်းကို အတန် ကြာစေ့စေ့စစ်စစ် လေ့လာကြည့်ရှုနေခဲ့ပြီး စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ခါယမ်းလိုက်ပြီး အခန်းဝတွင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားတို့ထံသို့ လှမ်း၍အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း အကြောက်မပျက်သေးဘဲ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျှက်ရှိသည်။

အမျိုးသမီးက အမျိုးသား၏လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ဆုပ် ကိုင်ထားသည်။

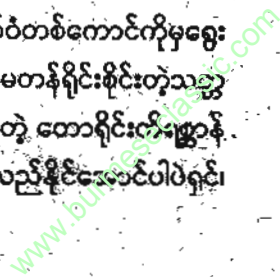
ဝမ်းယု၏မျက်လုံးအစုံက ထိုအမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားတို့ ထံမှမခွာချေ။

ဘယ်လိုလဲဟူသော အဖြေ ရှာဖွေနေသည့်သဘောပင်။ ဤသည်ကို အမျိုးသားက သတိထားမိပြီး..

“အဲသည်လူဟာ ဝက်ဝံပိုင်ရှင်ပါပဲ”

သူက ဝမ်းယု ဘာမှမမေးခင်မှာပင် ကပျာကယာဝင်ဖြေ လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ တောရိုင်းဝက်ဝံတစ်ကောင်ကိုမှရွေး ပြီးမွေးထားတယ်၊ ဝက်ဝံဆိုတာမျိုးဟာ အင်မတန်ရိုင်းစိုင်းတဲ့သတ္တဝါမျိုးပဲ၊ သည်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တောရိုင်းကီးဣန္ဒာန် တို့မှရွေးပြီး မွေးတာကို ကျွန်မဖြင့် နားမလည်နိုင်ပေဘဲပါပဲရှင်၊

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျွန်ခ သူ့ကိုအတန်တန်တားမြစ်ပါဟယ်၊ ဖျောင်းဖျော့ပါတယ်
မရဘူးရှင်၊ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူမွေးတဲ့
ဝတ်စုံက သူ့ကိုမဂ္ဂမလှ ကိုက်သတ်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လားရှင်”

အမျိုးသမီးက ဝမ်းယုကို ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းကာပြောပြ
နေ၏။

“ဝက်ဝံက ပိုင်ရှင်ကို ကိုက်သတ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတော့ ပိုင်
ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“သူပဲရှင်”
အမျိုးသမီးက ကယောင်ကတစ်ဖွင့် အခန်းတွင်းမှ ရှစ်
ပျက်ဆင်းပျက် လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်းကောင်ကို လက်
ညှိုးညွှန်ပြယင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်...
သူမ၏အဖြေက မပြည့်စုံချေ။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ဘေးမှ ထိုလူကြီးက ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်
ရ၏။

“သူလား၊ သူဟာ လူရှိတန်ဆိုတဲ့လူပဲခင်ဗျာ”

ဝမ်းယုက မိန်းကလေးဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်
ယင်း မေးလိုက်ပြန်သည်။

“လူရှိတန်ဆိုတော့ သူဟာ စွမ်းအားအပေါင်ဆိုင်ရဲ့ ဦးစီး
လူကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၀၇

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကကော”

“ကျွန်တော့်အမည်က ချီအင်း”

“ဪ...ဪ...ဟုတ်ပြီ ဟိုတုန်းက သည်ဆိုင်မှာ အမှု
ထမ်းခဲ့တယ်ထင်တယ် ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် သည်ဆိုင်က ခွဲသွားတာကော ဘယ်လောက်ကြာ
သွားပြီလဲ”

ဝမ်းယု၏အမေးကြောင့် ချီအင်း တအံ့တကြွပ်သွားလေ
သည်။

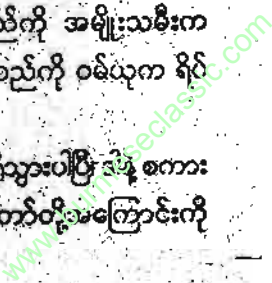
သူ၏မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့သည့်အလား ဖြူဖပ်ဖြူ
ရော်ဖြစ်ကာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မ အရိပ်အယောင်များ ယုတ်သန်းသွား
ပါသည်။

သို့သော်...

ချက်ချင်း ကျွန်တော်လိုက်ပါသည်။

ဤသို့ ချီအင်းမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို အမျိုးသမီးက
မလိုလားဟန်နှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို ဝမ်းယုက ရိပ်
ခနဲလှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“သည်က ခွဲသွားတာ ကိုးလလောက်ရှိသွားပါပြီ ဒါ့ စကား
မစပ် မေးစမ်းပါရစေ၊ လူကြီးမင်းက ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒါလောက်တောင် အတွင်းကျကျ ဘယ်လိုကြောင့် သိနေရတာလဲ”
ချီအင်းက တတ်နိုင်သလောက် အသံထိန်းယင်း မေးလိုက်
ပါသည်။

“ဪ...မင်းက အံ့ဩနေသလား၊ ဒါတွေက မဆန်းပါဘူး
ကွ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မပြောနဲ့၊ မင်းတို့အားလုံးရဲ့ ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင်တွေ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေတယ်”

“ဪ...ဒါကြောင့် သိနေတာကိုး”

“အေး...မင်းနဲ့လူ့ဂိုဏ်းတို့ဟာ သွေးသောက်တွေဖြစ်တယ်
ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

ချီအင်း ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

သူတို့အကြောင်းကို ခုလိုအတွင်းကျကျသိသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ
အောင့်သက်သက်နိုင်လှပေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ဆရာတို့က သည်ကိစ္စဖြစ်နေတာကို
ဖြစ်ဖြစ်ခြင်း သည်လောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဘယ်လိုလုပ်သိရတာလဲ”

ချီအင်းက လေသံချိုချိုနှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့ပုံစံ
မှာ မချိုဘူးဖြစ်ပုံဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားစေသည်။

ဝမ်ယုက မထီတထီ ပြုံးလိုက်သည်။

တို့နောက်...

ချီအင်း၏မျက်နှာကို တစ်ချက် စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်
လိုက်သည်။

သူ့ရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၀၉

“ဟုတ်တယ်...မင်း အံ့ဩနေသလား၊ အဆင်သင့်လို့ပါ တို့
ကကျန်းပုချန်းရဲ့သား ပျောက်ဆုံးမှုကို စုံစမ်းယင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင်သည်ကို ရောက်လာတာပဲကွ”

ဝမ်ယု၏စကားကြောင့် ချီအင်း၏မျက်နှာသည် တစ်ချက်
ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“အ ကျန်းပုချန်း သားအဖကို ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူ့ရဲ့သား ပြန်ပေးအဆွဲခံရတဲ့သတင်းကို အခုမှသိရတယ်၊ ကျွန်
တော်က သည်မြို့မှာမနေတော့ သည်သတင်းတွေကို မကြားနိုင်
ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်းက အခုဘယ်မှာနေသလဲ”

“အခုလား မြို့ကနေ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ရွာမှာ
ကျွန်တော် အိမ်တစ်အိမ်ဝယ်ပြီး နေပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
အေးချမ်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှစ်သက်လို့ပါပဲဗျာ”

“တကယ်ဆိုယင် မင်းနဲ့သည်လုပ်ငန်းနဲ့ မအပ်စပ်ဘူးလို့
ဆိုရမယ်”

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် သည်အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းမှာ မင်းက ဘာ
ကြောင့်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရသလဲ”

ဝမ်ယုက မရှင်းလင်းသည့်ဖန်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ
သည်။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ သည်လိုပါ။ လူရှိတန်ဟာ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်လိုက်တယ်။ အဲသည်အခါမှာ သူ့အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို ဝင်ရောက်ကူညီဖို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောလာပါတယ်။ အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လောလောဆယ် အလုပ်အကိုင်ကလည်း မရှိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် လူရှိတန်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့တာပါ။

“သည်အတိုင်းဆိုတော့ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို လူရှိတန် တစ်ဦးတည်းပိုင်တာပေါ့နော်”

ဝစ်ယုက ပိုမိုရှင်းလင်းသွားအောင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
“ဗျာတိပါတယ်။ လူရှိတန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ရည်ကို ရည်ကို သဘောကျပြီး ဆိုင်နာမည်ကိုတောင် ပြောင်းလဲခေါ်ခဲ့တယ်”

“ဪ... ဪ... သည်လိုဆိုတော့လည်း မင်းတို့က ဘယ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတော်သံယောဇဉ်ရှိကြသားပဲ”

“လူရှိတန်ရဲ့ ကျေးဇူးက ကျွန်တော့်အပေါ်တင်ရှိနေတာပါ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်သခင်ပါ။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တို့တို့ပြောရယင် တစ်ခါက ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာ ဝက်ဝံတစ်ကောင်နဲ့ ဝက်ပင်းတို့မိခဲ့တယ်။ တော့ရဲ့ သွားလမ်းပိတ်ဆို့ထားပြီး ကိုက်တော့တာပါပဲ။ အဲသည်အ

မှာလူရှိတန်က အတင်းဝင်တိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဟင်... သည်လိုဆို ဘာကြောင့် မင်းက သူ့နဲ့လမ်းခွဲခဲ့ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ လမ်းခွဲမထွက်လိုပေမယ့် လမ်းခွဲခဲ့ရတယ် ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ် လွန်းအားကြီးလို့ပါပဲ”

“ဘယ်လိုကွ သူက မသင်္ကာဘူးဟုတ်လား၊ ဘာကိုမသင်္ကာရတာလဲ”

“သူ့ဇနီးနဲ့ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာဘူး။ ဇောက်မြန်တယ်လို့ အတင်းစွပ်စွဲတယ်”

ချီအင်း၏ပွင့်လင်းသော စကားကြောင့် လူရှိတန်၏ဇနီးဆိုသူမိန်းကလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ချီအင်း၏လက်မောင်းကို ဖက်ထားသော သူ၏လက်ကို လွှတ်လိုက်မိလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာပြင်တွင် ရှက်သွေးယှက်သန်းသွားသဖြင့် နီဖြန်းလျှက်ရှိသည်။

ဆရာဝန်ယုကလည်း လှုပ်သည်။
ရှက်တရက် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်။

“အခု သေဆုံးတဲ့လူရှိတန်နဲ့ သည်သူ့ယေမန့်က ဘယ်လိုဆက်စပ်မှုရှိသလဲ၊ သူမ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝစ်ယု၏မေးခွန်းကို ကာယကံရှင် မိန်းကလေးက မဖြေ

ချေ

ချီအင်းကပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

“သူက သေဆုံးသူ လူရှိတန်ရဲ့ ဇနီးပါ။ သူမအမည်က ယိစင်း ဖန်းလို့ခေါ်ပါတယ်။”

“ဟင်”

ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာမထား တတ်အောင် ရှက်နေကြသည်။

ဤတွင် ဟန်ထင်းရိုက လူငယ်ပီပီ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ကြားဝင်ပြောရတော့သည်။

“ဘာမှ ရှက်မနေပါနဲ့။ သည်လောက်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အနိဗ္ဗာန်မြင်ကွင်းကို မြင်ရယင် မိန်းကလေးမပြောနဲ့ ကျွန် တော်တော် ကြောက်လန့်တာကြား မကြည့်ရအောင်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ သည်အတွက် ဘာမှစိတ်ထဲမထားပါနဲ့”

ဟန်ထင်းရိုက အရှက်ပြေစေရန် စကားဆိုလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အများထင်သလို ဖောင် ပြားခွဲခြင်း အလျဉ်းမရှိပါဘူး အစ်ကိုကြီးလူရှိတန်အပေါ်မှာ တာဏှယ် သစ္စာထားခဲ့ပါတယ်”

ချီအင်းက အတည်ပေါက်ဖြင့် လေးနက်စွာပြောနေပါသည်။

“သည်လိုမှပေါ့ကွ၊ သစ္စာတရားဆိုတာ လူတိုင်းစောင့်ထိန်း

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုဗ္ဗာ (၃) ❖ ၁၁၃

လိုက်မှာရမယ့်တာဝန်တစ်ရပ်ပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့လမ်းခွဲပြီးတဲ့နောက် သည့်အိမ်ကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြန်ရောက်လာခဲ့ဖူးသလဲ”

ဆရာဝစ်ယုက စူးစမ်းသလို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လား အခုအကြိမ်ဟာ ပထမဆုံး ပြန်ရောက် လာခြင်းပါပဲ။ ယခင်က တစ်ခေါက်မှ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါဘူး။ လာစရာ လည်း ဘာအကြောင်းမှမရှိခဲ့ပါဘူး”

ချီအင်းက ဖြေရှင်းသလို ရှင်းလင်းတင်ပြနေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် မင်းက သည်ကို ဘယ်လိုကိစ္စခွဲရောက် လာရတာလဲ”

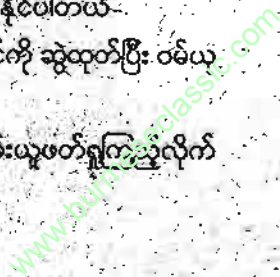
“အမှန်က ကျွန်တော်ရောက်လာတာဟာ ဘာမှမကြာ သေးဘူး”

“မင်း တာကြောင့်လာစာယ်ဆိုတာကိုသာ ဖြေပါ။ မင်း ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူးဆိုတာငါသိတယ်။ မြင်းလှည်း တစ်စီး တို့ ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်သွားတာ ငါတို့တွေ့ လိုက်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လာခဲ့တဲ့အကြောင်းက အစ်ကိုကြီးလူရှိတန်ဆို က စာတစ်စောင်ရခဲ့လို့ပါပဲ။ ဆရာဖတ်ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ချီအင်းက အိတ်တွင်းမှ စာတစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဝစ်ယု ၏လက်သို့လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဝစ်ယုကလည်း အလိုက်သင့်ပင် လှမ်းယူဖတ်ရှုကြည့်လိုက် ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လပိုင်းက လပြည့်နေ့ညက ပြောခဲ့တဲ့စကားကိုမှတ်မိသေးရဲ့လား”

သူ့ရွေးသားထားသည့်စာမှာ ဤမျှသာ။
ဖြူဖွေးသော စာအိတ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟင်...သည်စာက တယ်လည်းထူးဆန်းပါလား၊ ရေးသူက မည်လည်းမဲပါ။ ဘယ်သူ့ဆီရေးမှန်းလည်းမသိ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသည်စာကို မင်းရခဲ့တာလဲ”

ဆရာဝန်ယုက ချီအင်း၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကံကို အထိခက်ကြည့်ယင်း မေးမြန်းလိုက်၏။

“သည်စာကို သူ့ရဲ့ဇနီးကိုယ်တိုင်က လာရောက်ပေးခဲ့တာပါ”

ချီအင်းက ထပ်မံ ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။

သူ ထပ်ရှင်းတော့မှ ဝိုဆိုလော့သည်။

ဝမ်ယုက ပို၍အံ့ဩသွားလို့ မယုံသင်္ကာလည်း ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်ယုက ယိစင်းဖန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်ယု၏ ရူးရှအေးစက်သောအကြည့်ကြောင့် ယိစင်းဖန်းမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြူးထွက်သွားတော့၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ မိန်းကလေး မင်းကိုယ်တိုင် သွားပေးခဲ့တာဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လူရှိတာနဲ့ကိုယ်တိုင်က သည်စာကို ချီအင်းထံ မင်းကိုယ်တိုင်သွားပို့ရမယ်လို့ ဝိုင်းစေခဲ့သလား”

ယိစင်းဖန်းက နှုတ်ဖြင့်မပြောချေ။

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကသေကာံဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့တောင် လူရှိတာနဲ့က သူမသင်္ကာတဲ့လူတစ်ယောက်ဆီကို သူ့ရဲ့ဇနီးကိုစေလွှတ်တယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပဲ”

ယိစင်းဖန်း၏မျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။

“ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေရင်၊ သူဟာ ကျွန်မကို သည်အိမ်မှာ မရှိစေလိုတဲ့သဘောနဲ့ ကျွန်မကို ဝိုင်းထိုက်တာလို့ထင်တယ်၊ ကျွန်မအပြင်သွားနေနိုက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်၊ အဲသည်အခါမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မွေးထားတဲ့ ဝက်ဝံကို ကြိုးဖြတ် လွှတ်ပေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်လို့ပဲ ကျွန်မထင်မိပါတယ်ရှင်”

ယိစင်းဖန်း၏ပြောပြချက်ကို ဆရာဝန်ယုက အဓိပ္ပာယ်နားထောင်လိုက်ပြီးမှ သူကပြုံးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးဆိုလိုတာက မင်းရဲ့ခင်ပွန်းသည်ဟာ သူ့

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကိုယ်သူ လုပ်ကြံသတ်သေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။”

ယိစင်းဖန်းက အပေါ်နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ရှေ့သွားဖြင့်
လိုက်ယင်း အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

ဝမ်ယုနှင့်ဟန်ထင်းရှိတို့ကလည်း သူမ၏အဖြေကို ငုံ့လင့်
ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မအထင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ လုပ်ကြံစား
လို့ပဲထင်ပါတယ်။ အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုသာ
အပြင်ကို ပ...ထုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာရှိတဲ့လူတွေကိုလည်း
နှင်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။”

ယိစင်းဖန်း၏စကားကြောင့် ဝမ်ယုတစ်ယောက် တွေ
သွားတော့သည်။

“အဲသည်အခိုင်းအစေတွေကကော ဘယ်ရောက်နေကြ
လဲ”

“သူတို့အားလုံးကို နှင်လွှတ်လိုက်ပြီရှင်၊ မြို့ပြင်က မြို့
ဆီပြန်သွားကြတယ်။ သည်ကိစ္စမပေါ်မီက ကျွန်မစိတ်တွေ သိပ်
လေးမိတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ချီအင်းကို အခေါ်လွှတ်တဲ့အ
မှာ ကျွန်မစိတ်ဆဲမှာ ထမျိုးကြီးပဲခံစားမိတယ်။ စိုးရိမ်မိတယ်။”

“ဒါနဲ့တောင် မိန်းကလေးက မပြင်းဘူးလား။”

ယိစင်းဖန်းက မသက်သာသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်
ထုတ်လိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၁၇

ပြီးမှ သူမက ဝမ်ယု၏အမေးကို ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“ကျွန်မပြင်းယင်လည်း အပိုပါ သူက အတင်းအဓမ္မစေခိုင်း
နေတယ်”

ဝမ်ယုသည် မည်သို့သဘောပေါက်သွားလေသည် မသိပါ
ချေ။

သူ၏ဦးခေါင်းကို တွင့်တွင် ခါလမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်၊ ခင်းက ခေါင်းမာမာနဲ့စသွားသ
နေခဲ့ယင် သူဘာများ တတ်နိုင်မှာလဲ”

ဤတွင် ယိစင်းဖန်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်
သွားတော့သည်။

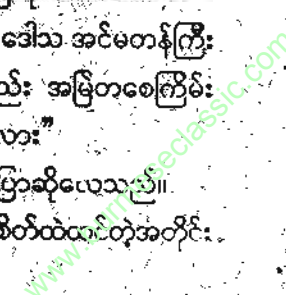
“သည်လိုသာ လုပ်ခဲ့ယင် သူ့ရဲ့ကြံ့ခွတ်စာမိမှာ သေချာ
တယ်။ သူက စိတ်မထင်ယင် မထင်သလို လက်တွေ့လုပ်တတ်
တဲ့လူတစ်ယောက်၊ သည်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်
ပါဘူးရှင်”

ယိစင်းဖန်းက သဘာဝကျကျ တင်ပြလိုက်၏။

“အင်း...ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ သူဟာ ဒေါသ အင်မတန်ကြီး
တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးပါတယ်။ လူတွေကိုလည်း အမြဲတစေကြိမ်း
စောင်းတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ် ဟုတ်ရဲ့လား။”

ထိုမေးခွန်းကို ချီအင်းက ကြားဝင်ပြောဆိုလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းပါ။စိတ်ထဲထင်တဲ့အတိုင်း

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်ကလည်းပါတယ်၊ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့သူဟာ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့သူတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်တဲ့ အဖြူအမူမျိုးကိုတော့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။

“အေးပေါ့၊ သည်အချက်ကြောင့်ပဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြတာ မဟုတ်လား။”

သည်မေးခွန်းကိုတော့ ပြန်မဖြေချေ။

ချိုအင်းက ခေါင်းငုံ့၍သာနေသည်။

ဝမ်ယုက ဆက်လက် မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“လူရှိတန်ဟာ သည်လိုအကျင့်မျိုးတွေကို ဘယ်တုန်းက စတင်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကော သတိထားမိရဲ့လား။”

“ဒါကတော့ မွေးရာပါအကျင့်တွေပဲလို့ ပြောရတော့မှာပဲ။”

“သူဟာ ဝက်ဝံကြီးကိုကော အမြဲနှိပ်စက်နေတာပဲလား။ ယီစင်းဖန်းက ကြားဝင်၍အဖြေပေးလေသည်။”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူဟာ အမြဲနှိပ်စက်ရတင်မကပဲ တွာ သက်သက် မတရားညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဝက်ဝံ ကသူ့ကို အမုန်းကြီးမုန်းတာပေါ့။ သူက တမင်သက်သက် ဝက်ဝံ မုန်းတီးအောင် လုပ်နေတယ်လို့တောင် ကျွန်မ ထင်မိတယ်။”

ဝမ်ယုသည် မယုံတဝက်ယုံတဝက်နှင့် ဒွိဟဖြစ်နေသည်။

“သူ့ရေးတဲ့စာထဲက ပြီးခဲ့တဲ့ ခုနှစ်လပိုင်းလပြည့်နေ့မှာ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို မှတ်မိသေးရဲ့လားဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လို

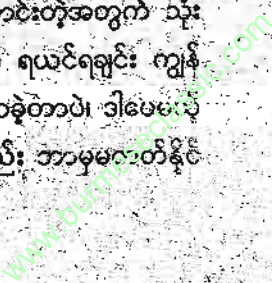
သူ့ရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၅) ❖ ၁၁၉

မိပျိုယ်လဲ”

ဝမ်ယုက ချိုအင်းဘက်သို့လှည့်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန် သည်။

ချိုအင်းက ဝမ်ယု၏အဖြေကို ရှင်းလင်းပြောပြရန် ချောင်း တစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းလိုက်လေသည်။

“သည်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောမလို့ပါပဲ။ သည်လိုပါ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းကပေါ့။ ခုနှစ်လပိုင်းလပြည့်နေ့မှာ သူ့နဲ့ကျွန်တော် ဟာကိစ္စတစ်ခုကို တာဝန်ယူပြီး ခရီးသွားကြရာက အဲသည်မှာ စားပြ တွေနပ်ကပ်ပင်းတိုးမိပါလေရော၊ စားပြတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး အကြီး အကျယ် သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြဲခဲ့ကြရတယ်။ အဲသည်ပွဲမှာ ကျွန် တော်တို့က နိုင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူရှိတန်ရဲ့ လက်နှစ်ချောင်း ရန်သူရဲ့ သံကြိုးဒဏ်ကြောင့် ကျိုးခဲ့ရတယ်။ သည်နေ့အထိ ကုသ ပေမယ့် လက်မက မူလအတိုင်း ပြန်ကောင်းမလာခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အဆိပ်လက်နက်ကိုပစ်ယင် ယခင်က ဖာစ်ချက်ဆို ဆိုသ လောက် ပစ်ခတ်လို့မလွဲခဲ့ဘူး။ တဖြင့်တည်းပစ်မှတ်လေးခုကို ပစ် နိုင်တယ်။ အခုတော့ သူ့လက်မက သိပ်မကောင်းတဲ့အတွက် သုံး ချောင်းသာ ပစ်နိုင်တော့တယ်။ အဲသည်စာကို ရယင်ရချင်း ကျွန် တော်လည်း အချိန်မီ အမြန်ဆုံး အရောက်လာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သည်ရောက်တော့ လွန်ကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင် တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။”

လူငယ်သိုင်းသား ဟန်ထင်းရိုက အလောင်းကောင်ကို
သေချာစွာ သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။

မှန်ပေသည်။

ချီးအင်းပြောသည့်အတိုင်း သေသူ၏လက်မသည် အမှန်
ပင်ကျိုးနေသည်ကို တွေးရသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သေသူမှာ လူရိုတန်ဖြစ်သည်မှာ
သေချာသလောက်ပင်။

“သည်ဝက်ဝံဟာ သေသူရဲ့အလစ်မှာ လည်ပင်းကိုကိုက်
လိုက်ပြီး သံကြိုးပြတ်ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့
ဝက်ဝံကို နိုင်နေကျဆိုတော့ အထင်သေးပြီး ပေါ့ဆလို့လည်းဖြစ်
နိုင်တယ်”

ချီးအင်းက ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြနေ၏။

ဟန်ထင်းရိုကမူ တွင်တွင်သာ ခေါင်းခါယမ်းယင်း သံကြိုး
ပြတ်ကိုကိုင်တွယ်ကြည့်ယင်း...

“ကျွန်တော့်အထင် ပြောရယ်တင် တစ်အချက် သေသူဟာ
အကြီးအကျယ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ ဝံ့စံအနေအထား မတွေ့ရဘူး
နှစ်အချက်ကတော့ တကယ်လို့သာ မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်
တယ်ဆိုယင် သံကြိုးကို ဖြေပေးလိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား၊ အခုတော့
သံကြိုးပြတ်ထွက်သွားတဲ့ပုံဖြစ်နေတယ်။ သုံးအချက် အဲသည်အချက်
ကတော့ သည်လောက်ကြီးတဲ့ သံကြိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရုန်းနိုင်

ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ယောက်က ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး ဖြတ်ထားလို့သာ
ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆစရာရှိတယ်”

“အလောင်းကိုတော့ လောလောဆယ် စီးသင်္ကြိုလ်လို့ မဖြစ်
သေးဘူး၊ သက်ဆိုင်ရာဆေးဘက်ကျွမ်းကျင်သူတွေနဲ့ စစ်ဆေးကြည့်
ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ရင်ခွဲတိုက်ကိုပို့ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယံစင်းဖန်းက စိုးရိမ်ပူပန်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဆရာဝန်
ယုကိုကြည့်နေ၏။

ဟန်ထင်းရိုက...

“အစ်ကိုကြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေးတော့၊ အမှုထမ်း
ချုပ်ကို ပြန်ယင်လည်းပြန်၊ ကျွန်တော် သည်ကစောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်”

“ဒါကြောင့် ငါ့ညီကိုအားကိုးနေရတာ၊ ကျေးဇူးပဲညီလေးရေ
အစ်ကိုကြီး ခဏပြန်ပြီး အစီအစဉ်လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ချက်ချင်းပင် ဝမ်ယုက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

မှောင်မည်းနေသော အခန်းတွင်းမှ လူရိပ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ခုန်ထွက် ရောက်ရှိလာသည်။

လူရိပ်၏လှုပ်ရှားမှုက မြန်သန်လွန်းလှသည်။

သူသည် အိမ်အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဝင်းခြံတံခါးခေါက်ဆီသို့ လျှင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ ဆက်လက်ပြေးသွားပြီး ဝင်းခြံတံခါးကိုပင် ဖွင့်ရန်အချိန်မရဘဲ ကိုယ်တော့ပညာဖြင့် မြင့်မားသောဝင်းခြံကို ဖျော်ခွာ ခုန်ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုသူကား ကျင်းပဲ့ဖြစ်သည်။

သူ့နောက်မှ ရိပ်ခနဲ အရိပ်တစ်ခု ခုန်လွှားရောက်ရှိလာသည်။

ဝက်ဝံကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ကျင်းပဲ့က ဝက်ဝံသည် မျက်စိကန်းနေသဖြင့် သူ့နောက်သို့ မည်သို့မျှ လိုက်နိုင်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့။

ဝက်ဝံသည် မျက်စိကန်းနေသော်လည်း အနံ့ခံပြီးသူ၏

နောက်သို့ မလွတ်တမ်းလိုက်နေသည်။

ညအမှောင်တွင် ဝက်ဝံ၏လည်ပင်းမှ သံကြိုးနှင့် မြေပြင်ကို ထိတိုက်သည့် အလွန်ပင် နီးကပ်နေသည်ကို ကြားသိရသည့်အတွက် ကျင်းပဲ့မှာ အပန်းမဖြေနိုင်ဘဲ ဆက်၍ပြေးနေရသည်။

သံကြိုးသံကြားလေ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုတို့က တူင်းသို့

ရင်ထဲတွင် ကြီးမားလာလေဖြစ်ခဲ့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၂၃

ကျင်းပဲ့ အလွန်အမင်း မောပန်းလာလေပြီ။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ကျင်းပဲ့ ဆက်လက်ပြေးနိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။

ကျင်းပဲ့သည် တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ ချောက်ကမ်းနဖူးတွင် ဟပ်ထိုးလကျသွားရာမှ တောင်ခြေအောက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားခဲ့လေသည်။

ကျင်းပဲ့နောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာသော ဝက်ဝံမှာလည်း ထိုနေရာမှပင် တောင်အောက်သို့ ကျင်းပဲ့နည်းတူပင် ကျသွားခဲ့သည်။

ဝက်ဝံမှာ မျက်စိကန်းနေသည့်အတွက် တော်ငံအောက်သို့ လိမ့်ကျရာတွင် ရသက်ဆာလှပေ။

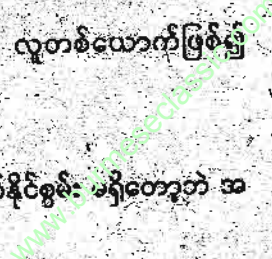
အထိနာသွားပြီး လုံးဝမထနိုင်အောင် ကျောက်တောင်တစ်ခုဖြင့် ထိခိုက်သွားခဲ့သည်။

ဝက်ဝံသည် နာကျင်လွန်းသည်ကတကြောင်း၊ မောပန်းလွန်းသည်ကတကြောင်းတို့ဖြင့် ရောက်နေသည့်နေရာမှပင် မထနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

ကျင်းပဲ့မှာ အသိဉာဏ်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အကျ တော်သွားသည်။

သူက အမောအပန်းဖြေနေ၏။

ဝက်ဝံမှာ ရန်သူကိုပင် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အ

မောဆိုက်နေ၏။

ဝက်ဝံ၏အခြေအနေကို သိနေသော ကျင်းပွဲက ဝက်ဝံအနီးသို့ နှင်းကပ်သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မင်းကိုလည်း ငါ့ဒုက္ခမပေးခဲ့ရပါလား။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငါ့ကို အသေအလဲလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရတာလဲကွ”

ကျင်းပွဲက ဝက်ဝံကို နားမလည်လေဟန်ဖြင့် စကားပြောလိုက်၏။

ဝက်ဝံ၏အခြေအနေသည် စောစောပိုင်းကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ်ယဉ်ပါးသယောင်ရှိသည်ကို သိမြင်လာသည်။

“ထို့ကြောင့်—

ကျင်းပွဲက ဝက်ဝံအနီးသို့ ထပ်မံတိုးတပ်သွားပြန်သည်။ ကျင်းပွဲက ဝက်ဝံ၏ဦးခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အရုစွန့်ပြီး ပွတ်သပ်ပေးယင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို အဆင်သင့်ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

အကယ်၍ ဝက်ဝံက အကြမ်းဘက်လာမည်ဆိုလျှင် ဝက်ဝံကို ကျောက်တုံးဖြင့် ကိစ္စတုံးပစ်ရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

ဝက်ဝံသည် မိမိ၏ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးနေသောသူသည် မိမိအား ဒုက္ခပေးမည့်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သည်ကို သိသွားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးခြင်းကို ခံနေလေသည်။ ဤတွင် ကျင်းပွဲသည် အားထက်သွားပြီး ဝက်ဝံ၏လည်

ပင်းမှ သံကြိုးကို အသာအယာ ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

ကျင်းပွဲသည် သတိဝိရိယကြီးစွာဖြင့် အခြေအနေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အခွန်လျှက် ဝက်ဝံကို သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီသို့ အသာအယာဆွဲခေါ်သွားပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ခုနှင့် ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။

ကျင်းပွဲသည်ဆိုအခါကျမှ စိတ်သက်သာရုရသွားတော့၏။ ကျင်းပွဲသည် ဝက်ဝံအနီးတွင် စိတ်ချလက်ချ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူက ဝက်ဝံကို သေချာစူးစိုက် အကဲခတ်လိုက်၏။ “ဟေ့ကောင်ကြီး မင်းဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်စိကနဲသွားရတာလဲ”

ဝက်ဝံသည် ကျင်းပွဲ၏အနံ့ကို အာရုံခံလျက် ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုသတ္တဝါသည် ကျင်းပွဲ၏စကားကို နားလည်နေဟန်တူသည်။

“သည်မှာကွ၊ မင်းနဲ့ငါဟာ သိပ်ပြီးစော့မကွာခြားပါဘူး။ ငါ့ရဲ့ရုပ်ရည်ဟာ သိပ်ပြီးအကျည်းတန်လှတယ်။ မင်းဟာလည်း မျက်စိကနဲနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၊ ပြီးတော့ မင်းကကြောက်စရာကောင်းတယ်။ တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းရအောင် မကောင်းဘူးလား”

ကျင်းပွဲက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုပင် လှူစကားနားလည်

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သကဲ့သို့ တရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောပေး ဝက်ဝံ၏ဦးခေါင်းကို ဖွတ်စေးလျက်ရှိသည်။

ထို့နောက်...

တောတွင်းမှ တောတိရစ္ဆာန်များကို ရှာဖွေ၍ ဝက်ဝံကို ကျွေးမွေးလေသည်။

ဝက်ဝံကလည်း သူ့အားကျွေးမွေးလာသူ ကျင်းပဲ့ကို အရှင်သခင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလျက် ယဉ်ပါးသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဝက်ဝံနှင့် ကျင်းပဲ့တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခင်မင်ကြင်နာသွားကြလေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာဗုဒ္ဓ (၃) ❖ ၁၂၇

ပြဿနာ

အချိန်မှာ စောသေးသော်လည်း ဝိုးမှောင်သောညဖြစ်၍ ညဉ့်နက်ပြီဟု ထင်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်နေကြရအောင်”

သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းအတွင်း လူသေအလောင်းအနားတွင် ကြာကြာမနေချင်သည့်အတွက် ဟန်ထင်းရိတ ပြောလိုက်လေသည်။

ယီစင်းဖန်းက သူ၏စကားကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်သဘောပါပဲ”

ပြောပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

ဝင်းကြီးအတွင်း၌ ဟန်ထင်းရိုက လမ်းလျှောက်ယင်း အတွေး
ဈာန်စွာကို တွေးတောလျက်ရှိနေသည်။

ယိစင်းဖန်းနှင့် ချီအင်းတို့နှစ်ယောက်က ထိုင်ခုံတစ်လုံး
တွင် နေရာယူထိုင်နေကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

အတန်ကြာ လမ်းလျှောက်ပြီးနောက် ဟန်ထင်းရိုသည် ထိုင်
ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သူက ယိစင်းဖန်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ဟန်ထင်းရိုသည် အမြဲတစေ ပြုံးနေတတ်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် သူ၏အကြည့်ကို ယိစင်းဖန်း ရင်မဆိုင်ရဘဲ
ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

ချီအင်းက စိတ်မသက်မသာစွာဖြင့်...

“အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့ကို မသင်္ကာဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဟန်ထင်းရိုက...

“အမှန်ပြောရမည်တော့ မသင်္ကာဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ
မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ မသင်္ကာစရာအခြေအနေအတွင်းမှာ ရှိနေ
တာကိုး”

မြှောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၂၉

“ရှင်”

သူ၏စကားကြောင့် ယိစင်းဖန်း မျက်နှာပျက်သွားရသည်။

ချီအင်းက...

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး”

“ဒါ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ မင်းတို့နဲ့
မသက်ဆိုင်ပင် ဘာမှပူပန်သောက ဖြစ်နေစရာမလိုဘူး။ အမှန်တ
ရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်နေ့တော့ ပေါ်လာ
မှာပဲ။ အစ်ကိုကြီးဝမ်းယုဟာ ဒီကိစ္စကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်
ပါတယ်”

ဟန်ထင်းရိုက ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့ကို နှစ်သိမ့်စကား
ပြောလိုက်၏။

ချီအင်းက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်တော့်အတွက်က သိပ်အရေးမကြီးပေမယ့် ယိစင်း
ဖန်းကတော့ အထင်အမြင်အလွဲခံရမှာ စိုးရိမ်မိတယ်။ ကျွန်တော်က
အစ်ကိုနဲ့ဆရာဝန်ယုတို့ကိုပဲ အားကိုးရတော့မယ်”

ဟန်ထင်းရိုက...

“မြင်းမျက်နှာနဲ့ ကျင်းပဲ့ဆိုတဲ့လူကို သိလား”

မေးလိုက်လေသည်။

ချီအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီလူဟာ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖွဲ့

သားတစ်ယောက်ပဲ”

“သူ့ရဲ့အကျင့်စားရိက္ခာကကော ဘယ်လိုရှိလဲ”

“သူဟာ ရုပ်ရည်ဆိုးသလောက် သူ့ရဲ့အကျင့်ကလည်း မကောင်းဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုနှင်ထုတ်လိုက်တာပါ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ယိစင်းဖန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်မကပဲ ရှင်းပြပါရစေ”

ဟန်ထင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ..ပြောပါ”

“ဧည့်သည်မှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လောက်က ကျွန်မဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့အတွက် ညီမလေးကို ကျွန်မကပဲခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်။ ကျွန်မညီမကို ကျင့်စားမှုက မျက်စိကျပြီး အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မညီမကို သူတို့မသိနိုင်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ တိတ်တဆိတ် သွားပို့ထားလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ကျင်းပဲ့က မင်းတို့ကို အငြိုးထစားပြီး ဒုက္ခပေးဘူးလား”

“ယိစင်းဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုတော့ ကျင်းပဲ့ မလုပ်ရပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း လူရှိတန်ကိုတော့ သူသိပ်ကြေခက်တယ်ရှင်”

“ဖြော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ လူရှိတန်ကို သေမလောက်ကြောက်တာဗျ”

ချီအင်းဇာပါ ဝင်ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် ခြေနင်းသံ သံသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ခြေသံကြားသည်နှင့် ဟန်ထင်းရီက သတိနှင့်နေလိုက်သည်။

ခြေနင်းသံကြောင့် ယိစင်းဖန်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

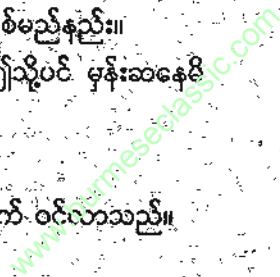
အသံလာရာဆီသို့ သတိအနေအထားဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဝမ်းယုတို့လူစုသည်လည်း သည်လောက်မြန်မြန်ပြန်မလာနိုင်သေးသည်ကို ဟန်ထင်းရီက ခန့်မှန်းတွက်ချက်ကြည့်မိသည်။

သို့ဆိုလျှင် ခြေသံရှင်သည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။ ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့ကလည်း ဤသို့ပင် မှန်းဆနေမိသည်။

မကြာပါချေ။

ခြံအတွင်းသို့ မီးအိမ်ကိုင်လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှေ့ဆုံးမှ စီးအိမ်ကိုကိုင်ဆောင်လာသူမှာ ဂူချုံးဆိုသော အဘိုးအိုဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူကြီးအား မြင်လျှင် ယိစင်းဖန်း အံ့ဩသွားရ၏။

“ဟင်.. ဦးလေးလူဖုံးပါလား”

မှန်ပေသည်။

ထိုအဘိုးကြီးမှာ သူမခင်ပွန်း၏ဦးလေးအရင်း လူဖုံးပင်ဖြစ်သည်။

လူဖုံးမှာ ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါချေ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်က ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့အား သိုင်းလောကသားတိုင်းက သိရှိသည်။

သူသည် သိုင်းလောကကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီးအရောင်းအဝယ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေခဲ့သူဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးဂူချုံးက ယိစင်းဖန်းနှင့် ချီအင်းတို့ကို တစ်ခုစီ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအိမ်တွင် ဒေါသရောင်များ ဝင်းဝင်းတောင့်နေသည်ကို အကဲခတ်သိနိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကောင်းသောလာခြင်းမဟုတ်သည်မှာ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၃၃

ရှားနေ၏။

အဘိုးကြီးလူဖုံးသည် ယိစင်းဖန်းနှင့်ချီအင်းတို့အား မျက်ထောက်နိကြီးဖြင့်ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ”

သူ၏အသံမှာ ဒေါသသံကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်ဟိန်းထွက်နေသည်။

ချီအင်းတို့က မဖြေပါ။

တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

လူဖုံးမှာ ပို၍ဒေါပွသွား၏။

“ဪ... မင်းတို့တော့က ငါ့ကိုတောင်မမူချင်တော့ပါလား”

ထိုစကားကြောင့် ချီအင်း ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဒီ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်”

လူဖုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

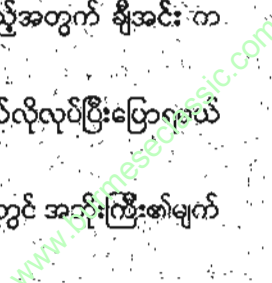
“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ငါမေးတာကို ပြန်မဖြေရတာလဲ”

အဘိုးကြီး ဒေါပွနေသည်ကို သိသည့်အတွက် ချီအင်း က

ပျာပျာသလဲ ဖြေလိုက်၏။

“ကွန်တော် ဖြေရခက်နေလို့ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

ချီအင်း၏စကား ကြားလိုက်ရသည်တွင် အဘိုးကြီး၏မျက်

လုံးအစုံ ပြုံးကျယ်သွားတော့သည်။

“ဘာ...မင်းဘာပြောတာလဲ၊ ငါတုနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား၊ အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့ကိုကော မတွေ့ပါလား။”

လူဖုံးက အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

ချိုအင်းကလည်း မည်သို့အဖြေပေးရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်တော့ဘဲ အိမ်တွင်းမှ သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

လူဖုံးသည် နောက်ထပ်စကားတစ်စုံတစ်ရာမဆိုတော့ဘဲ သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

လူဖုံးသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကြောင့် နောက်ကြောင်းသို့ မြန်လှည့်လာသည်။

ပြီးနောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် ချိုအင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ချိုအင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဦးလေးရဲ့တူ လူရှိတန်ရဲ့အလောင်းပါပဲ။”

လူဖုံးက...

“ငါ့ရဲ့တူကို ဘယ်သူက ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတာလဲ”

ချိုအင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့ဆိုသတ်သွားတာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျွေးမွေးထားတဲ့ ဝက်ဝံဖြူကြီးပါပဲ။”

ထိုစကားကြောင့် အဘိုးအိုလူဖုံး၏မျက်နှာ မည်းမှောင်

သွားလေသည်။

“မင်းတို့က ငါ့ကို သူငယ်နှပ်စားရှား အောက်မေ့နေလား၊ ငါ့ရဲ့တူက ဒီလိုတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုတောင် မနိုင်ဘူးတဲ့လား၊ မင်းတို့လုပ်ကြံဇာတ်ခင်းမနေနဲ့၊ လူရှိတန်ရဲ့အရည်အချင်းကို ငါကောင်းကောင်း နားလည်တယ်၊ မင်းတို့ ထင်ရာပြောလို့မရဘူးမှတ်ထား။”

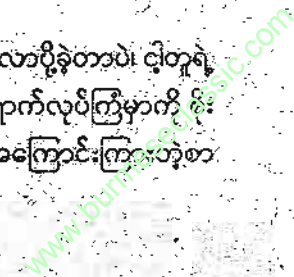
ချိုအင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်လည်း ဒါထက်မိုပြီး မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟေ့ ဒီကိစ္စကို မင်းတို့နှစ်ယောက်မှ မသိဘူးဆိုယင် ဘယ်သူတွေက သိနိုင်ဦးမှာလဲ၊ အလကားကောင်တွေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် သွေးအေးအေးနဲ့ ငါတူကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ကြတာ မဟုတ်လား၊ အခုမှ လိမ်လို့မရဘူးကွ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။”

ပြောယင်း လူဖုံးက စာတစ်စောင်ကို အိတ်တွင်းမှဆွဲထုတ် ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီစာကို ဝူရုံးကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီလာဖို့ခွဲတာပဲ၊ ငါတုရဲ့ စာထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုလားရောက်လုပ်ကြံမှာကို စိုးရိမ်နေတဲ့အတွက် လာရောက်ကယ်တင်ဖို့ အကြောင်းကြားတဲ့စာစဲကွ”

၁၃၆ ❖ တာရှည်သိင်္ခာအောင်

ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အင်မတန် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းတို့ ဖောက်ပြန်ချင်တိုင်း ငါတို့ကို လုပ်ကြံတယ်”

သူ၏တူ သေဆုံးခြင်းအတွက် ယိစင်းဖန်းနှင့်ချီအင်းတို့အား စွပ်စွဲလိုက်လေသည်။

အနားတွင် ရပ်နေသော ဟန်ထင်းရီက ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဘေးမှပင် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ချီအင်းက...

“ဦးလေး...ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ ဒီလို တဘက်သတ်ပြောတာဟာ လွန်လွန်းပါတယ်။ အမှန်တရားဟာ တစ်နေ့ပေါ်လာမှာပါ”

လူဖုံးက သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားကို နားမထောင်တော့ပါ။

သူက အနီးတွင်ရပ်နေသော ဟန်ထင်းရီဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

သူ၏တူ သေဆုံးခြင်းအတွက်လည်း များစွာယူကြီးမားဖြစ်နေ၏။

ခံပြင်းစွာဖြင့် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

“တောက်...ကျုပ် ဒီစာကိုရရချင်း ချက်ချင်းလိုက်လာတာ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၃၇

ပါ။ အခုတော့ နောက်ကျသွားပြီ”

“အို...ဦးလေးရာ၊ ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး၊ နောက်မကျသေးပါဘူး”

ချီအင်းက လေပြေဝင်ထိုးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့အဖို့တော့ ဘယ်နောက်ကျမှာလဲ မင်းတို့အပြစ် မင်းတို့ခံရမယ် နားလည်လား”

ပြောယင်း သူ၏ခါးမှာသုံးမြှောင့်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ယောက်မှာ တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဦးလေး...ဒီလို အလောတကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

“ငါ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ချင်သင် သေရဲရမယ်ကွ။ အခု ငါတူ လူရှိတန်ရဲ့ သွေးကြွေးကို ပြန်ဆပ်ရမယ်ကွ”

လူဖုံးမှာ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေ၏။

သူ၏စားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

ချီအင်းက ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဦးလေး ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်

ခဲ့ရပါဘူး၊ ဦးလေး သေချာစဉ်းစားပါဦး”

လူဖုံးမှာ ထိုစကားကြောင့် ပို၍ဒေါသထွက်လာ၏။

“ဟိတ်...မင်းတို့က ငါ့ကို အခုချိန်ထိ လိမ်ချင်နေတုန်းပါ

လား၊ ဟောဒီစက ငါ့ကို လူရှိတန်ကိုယ်တိုင်ရေး လိုက်တာကွ။ မင်းတို့ ငါ့ကိုလိမ်လို့ရမယ်များ မှတ်နေသလား”

“ကျွန်တော် တောင်းဖန်ပါတယ် ဦးလေး၊ ဦးလေးကို ကျွန်တော်တို့ လိမ်မပြောရဲ့ပါဘူး၊ ဦးလေးရတဲ့စာဟာလည်း အမှန်အတန်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

ချီအင်း၏စကား မဆုံးသေးခင်မှာပင် လူဖုံးကကြားဖြတ် ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဆင်ခြေမျိုး ပေးချင်သေးလို့လဲ၊ လူသတ်ကောင်ဟာ လူသတ်ကောင်ပဲကွ။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်ပြေးလို့မရဘူး မှတ်လိုက်ပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရှက်မရှိတဲ့လူတွေပဲ၊ မင်းတို့အစား ငါ့ရှက်တယ်ကွ”

လူဖုံးသည် ပြောယင်း ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲမှစားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

“ကဲ..သေပေတော့”

ပါးစပ်မှလည်း အော်ပြောလိုက်၏။

ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့ ထိတ်လန့်သွားသည်။

အထိတ်တလန့် ရှောင်လိုက်ရ၏။

“ဦး”

လူဖုံး၏ဇားချက်မှာ လွှဲချော်သွားရလေသည်။

ယိစင်းဖန်း၏မျက်နှာမှာ တမုဟုတ်ချင်း တင်းမာကော်ထန်

သွားတော့သည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် နှိမြန်းခက်ထန်နေ၏။

“ဒီမှာ ဦးလေး ဒါလောက်တောင် ရှင်းပြနေတဲ့ကြားက ဦးလေးတင်းမာလာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးတစ်ယောက်မို့ ကျွန်မတို့သည်းခံနေခဲ့တာ၊ ဝိုပြိုးလွန်မလာပါနဲ့”

လက်ညှိုးထိုး၍ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။

သူမနည်းတူ ချီအင်းကလည်း ပြောရာပြေကြောင်း ပြော၍ ပြေလည်မလာသည့်အပြင် ဝိုဆိုးလာသည့်အတွက် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာမိသည်။

“ဒီမှာ ဦးလေး၊ ဒီလို မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့၊ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာကြောင့် မဆင်မခြင်ဘဲ စာရားလက်လွတ် လုပ်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ အခုလို တဘက်သတ် တိုက်ခိုက်နေမယ်ဆိုယင်တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

ချီအင်းက ဒေါသကို ထိန်းပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ပြေလည်စွာ ပြောပြလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ထိုစကားများမှာ လူဖုံး၏ဒေါသကို ဆွဲလိုက်သလိုရှိနေပေတော့သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုများ အန်တုမယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား လာခဲ့စမ်း မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချီအင်း၏ မျက်နှာထား ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

တမုဟုတ်ချင်း မာကျောခက်ထန်သွား၏။

သူ၏မျက်လုံးအိမ်ဝယ် ဒေါသအရိုးအငွေ့များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

သူ၏ညာဘက်လက်က ဘယ်ဘက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားရိုးပေါ်သို့ အဆင်သင့်ရောက်ရှိသွား၏။

“အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် တို့ကို သည်လောက်အထိ စွပ်စွဲနေတာ ကျွန်တော်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဦးလေးကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ”

လူဖုံး ဒေါ်ပွဲသွား၏။

“ကောင်းတယ်၊ ငါ့တူကိုလည်း ရက်ရက်စက်စက်သတ်ပစ်တယ်၊ ငါ့ကိုပါ မင်းတို့က အပျောက်ရှင်းချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ သေဖို့သာ ပြင်ထားကြ”

လက်ထဲမှဓားကို ဝှေ့ယမ်းယင်း ကြိုးဝါးလိုက်၏။

ယိစင်းဖန်းမှာလည်း ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

သူမက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် အံ့တိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

သူမ၏အမူအရာကို လူဖုံးက သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဪ...နင်တပါ အာခံချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါ့တူလူ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၄၁

တန်သေတာ နင့်ပယောဂလည်း မကင်းဘူးနှင့်ကိုလည်း သတ်ပစ်ရမယ်”

လူဖုံး၏စကားက သူမအသည်းနှလုံးကို အစ်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရသည်။

သည်းခံနိုင်သည့် အတိုင်းအတာထက် လွန်ကဲသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် ယိစင်းဖန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ချီအင်းလို တွေ့စေဦးစားမနေတော့ပါ။

သူမကပင် စတင်၍ လူဖုံးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်းပျောင်းပျောင်းနှင့် ဣန္ဒြေရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော်...

ယခုတော့ ယိစင်းဖန်း၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ လှုပ်မြန်သွတ်လက်ပြီး ကြမ်းတမ်းလှသည်။

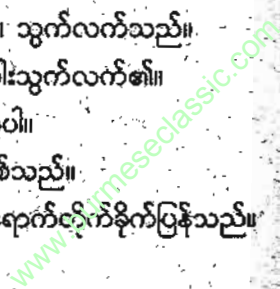
သူမက ဓားကိုဝှေ့ယမ်းပြီး လူဖုံးထံသို့ ပြေးဝင်ခုတ်လိုက်သည်။

သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုက ပြန်သည်။ သွက်လက်သည်။ လိပ်ပြာမယ်ကလေးပမာ ပေါ့ပါးသွက်လက်၏။

သို့သော် လူဖုံးက ဒေသုမဟုတ်ပါ။

သိုင်းအကျော်အမော် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ချီအင်းကလည်း တဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော မြကြီးအတွင်း၌ ဓားစားချင်း ဖိစိတ်သံများက တချွမ်းချွမ်းဖြင့် မြည်လျှက်ရှိသည်။

အထူးဆဖြင့် ယိစင်းဖန်း၏ဓားချက်များသည် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်လှပြီး မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

သို့သော် ချီအင်းမှာ သူမကဲ့သို့ အပြင်းအထန် ပညာထုတ်မသုံးဘဲ အကာအကွယ်သဘောဖြင့်သာ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

လူဖုံးမှာမူ အကွက်ကောင်းမိသည်နှင့် အသေသတ်မည့်သဘောပင်။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေ၏။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် လူငယ်နှစ်ယောက်၏ အသက်လှပွဲဖြစ်နေသည်။

တစ်ဦးချင်းသာဆိုလျှင် လူဖုံးအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းပေသည်။

လူဖုံး၏ဓားဖျားတွင် အသက်ပါသွားမည်မှာ မလွဲပါချေ။ ယိစင်းဖန်းကလည်း ဒေါသပြင်းထန်သူတစ်ဦးပင်။

လူဖုံးကို အတင်းဝင် အတင်းထိုးခတ်သည်။

သို့သော် လူဖုံးက သူမ၏ဓားချက်ကို အသာအယာပင်

ဖယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဤတွင် ယိစင်းဖန်းသည် ဒေါသပိုထွက်လာပြီး မိမိ၏အန္တရာယ်ကိုပင် မမြင်တော့ဘဲ အတင်းအဓမ္မလှမ်းမ၏ချက်နှာကို သူမ၏ဓားဖြင့် တစ်ချက်တည်း အပိုင်ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သည်။

လူဖုံးက ဝညာသားပါဝါဖြင့် သူမ၏အပိုင်ခုတ်ချက်ကို တစ်ဘက်သို့တစ်ခါချွဲ ကိုယ်ကိုခွဲ ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး ဘယ်လက်ဖြင့် သူမ၏လက်မောင်းကို ဖြုတ်ခနဲ ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

“အား”

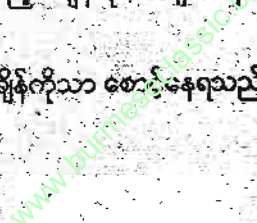
တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး သူမ၏လက်တွင်းမှဓားသည် မြေပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားတော့သည်။

လူဖုံးသည် ဘယ်လက်ဖြင့် ယိစင်းဖန်းကို ထိန်းကိုင်ထားပြီးညာဘက်မှဓားဖြင့် သူမ၏ရှင်ဝ တည့်တည့်သို့ ခိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

ယိစင်းဖန်းကလည်း မိမိ၏ ခုတ်ကို ဖမ်းချုပ်ထားခြင်းမှ ရုန်းကန်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း မမြင်ဘဲ မိမိ၏ရှင်ဝတည့်တည့်သို့ တိုးဝင်လာသောဓားကို မရှောင်ဘဲ တော့ပါ။

ဓားဦး... ဝင်က နှိုက်ဝင်လာမည့်အချိန်ကိုသာ မျက်စိမှိတ်စောင့်နေလျက်...။

တနည်းအားဖြင့် သေရမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်နေရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်...

“ထန်း”

သံသံချင်း ထိခတ်သံတစ်ခု ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာ၏။
ယိုစင်းဖန်း၏ရင်ဝတ်တည့်တည့်သို့ တိုးဝင်နေသော လူဖုံး၏
သုံးမြှောင့်စားသည် လွတ်ကျမသွားသည့်တိုင် ဘေးသို့ချော် ထွက်
သွားခဲ့ပြီး လူဖုံးကိုယ်တိုင် ယိုင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

လူဖုံးသည် မိမိကိုယ်ကို လဲမကျအောင် မနည်းကြိုးစား
ယင်း နောက်သို့ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားခဲ့ရသည်။

ယိုစင်းဖန်းမှာလည်း သေဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်
မြောက်သွားခဲ့ရသည်။

သူမသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေသည်။

နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် မနေသာ၍
ဟန်ထင်းရီက ဝင်ရောက်ကယ်ဆယ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ရပ်လိုက်ကြပါ”

အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ သုံးဦးသား လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

တိုက်ပွဲအလယ်သို့ ကျလာသော ဟန်ထင်းရီကို သုံး
ယောက်စလုံးက တအံ့တကြည့်နေမိသည်။

သူ၏လက်တွင်း၌ တွေ့ရသည်ကား ချွန်ထက်နေသည့်
ငွေရောင်တလက်လက် တောက်ပလျှက်ရှိသော သံမဏိစွန်တူ
လက်နက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟန်ထင်းရီသည် အပြင်းအထန် အသက်လုပွဲဆင်နွှဲနေ
သောသူများ၏စားကို တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လွင့်စဉ်သွားအောင် သူ
၏လက်နက်ဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး တိုက်ပွဲအလယ်သို့ ခုန်လှံ့ရောက်
ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွဲရိုင်းသုံးကောင် ခတ်နေသည့် ကြောက်စရာပွဲချိုးကို
တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းပညာရှင်များက ဝင်မပါရပါချေ။

အချိန်မရွေး အန္တရာယ်များနိုင်သည်။

အချိန်အဆလွဲမှားခဲ့လျှင် ကြားဝင်ဖျန်ဖြေသူအနေဖြင့်
အသက်ပင် ပျောက်သွားနိုင်သည်။

တိုက်ပွဲအလယ်တွင် ဟန်ထင်းရီကတော့ မားမားခတ်ခတ်
ရပ်နေသည်။

သူတို့သုံးဦးစလုံး ဟန်ထင်းရီကို ကြည့်နေမိသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၄၇

ပြီးနောက် ချီအင်းဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီက မိတ်ဆွေကြီးက ဘယ်သိုင်းပညာအဖွဲ့အစည်းကပါလဲ၊ ချီရှန်းကျင်းနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေပါသလဲ”

ချီအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ချီရှန်းကျင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အစ်မအရင်းပါ”

“ဪ...ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေက အစွမ်းထက်တဲ့ ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာကို တတ်မြောက်ထားတာကိုး၊ အဲဒီသိုင်းပညာဟာ တကယ်ပဲဆန်းကြယ်ပြီး အံ့ဩလောက်ပါပေစာယ်”

ဟန်ထင်းရီက ချီရှန်းကျင်း၏မူပိုင်ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာကို ချီးကျူးလိုက်၏။

မှန်ပါသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းကွက်သည် အံ့မခန်းဖွယ်ကောင်းသလောက် ကြောက်ဖို့လည်းကောင်းသည်။

ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းကို အသုံးပြုလျှင် အသုံးပြုသူ၏လက်သည် တကယ် ကျောက်စိမ်းကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းအရောင်ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ပြီးနောက် ကိုယ်တွင်း၌ရှိသော အတွင်းအားများအားလုံးသည် အသုံးပြုသူ၏လက်နှစ်ဘက်သို့ စုရုံးရောက်ရှိသွားတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘစ်ဦးတစ်ယောက်သာ အရိုက်ခံလိုက်ရပါက နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားနိုင်ပေသည်။

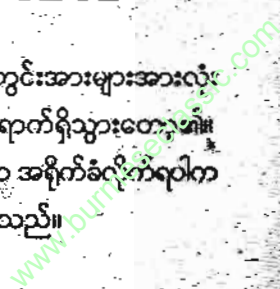
အမှန်တရား

လူဖုံး၊ ယ်စင်းဖန်းနှင့် ချီအင်းတို့သုံးယောက် အသက်လှူကားပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

ကျားရှေ့ခူးထောက်လျက် လဲသူပမာ သူတို့သုံးဦးသာသည် တိုက်ဖွဲ့အလယ်ရောက်လာသော ဟန်ထင်းရီကို အံ့ဩကြီးဖြင့် ကြည့်နေမိကြ၏။

မိမိထက် အရည်အချင်းသာလွန်ပြီး မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်လွန်းသူ တစ်ယောက် ရှေ့ရောက်လာသည့်အတွက် မည်သူမျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ခဲ့ကြပါ။

ဟန်ထင်းရီက သူတို့သုံးဦး၏ အခြေအနေကို တစ်ဦးအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုပညာရပ်ကို ချီရှန်းကျင်းတစ်ယောက်သာ တတ်ကျွမ်းခဲ့သည်။

ချီရှန်းကျင်းသည် စာစီချိန်က သိုင်းလောကတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ထိပ်တန်းသိုင်းသမီးပျိုတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ထိုသိုင်းပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့သော ချီရှန်းကျင်းသည် ဒုစရိုက်လောကသား မဟုတ်ဘဲ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကျူးလွန်သူများကို အမြစ်ပါမကျန် ဖြိုခွင်းသုတ်သင်ပစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ချီရှန်းကျင်း၏အမည်သည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့ပြီး လူအများ၏ ချစ်ကြောက်ရိုသေမှုကို ခံယူခဲ့ရသည်။

ချီအင်းသည် သူ့အဆုံးပြုမည့် ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာကို သိရှိနေသော ဟန်ထင်းရီကို အထူးပင်အံ့ဩနေမိသည်။ အထင်ကြီးမိသလို လေးစားမိတော့သည်။

“ဒီက မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ရဲ့အစ်မကို ဘယ်လိုသိခဲ့လဲလဲ ခင်ဗျာ”

ဤတွင် ဟန်ထင်းရီက ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဘာလဲ..ခင်ဗျားက အံ့ဩနေလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ချီရှန်းကျင်းကို မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကထဲဝင်တော့မယ်ဆို ဘယ်ပညာမျိုးပဲဖြစ်ပါစေ၊ ဟုသုတရှိထားဖို့ လိုတာပေါ့၊ မတတ်ပေမယ့်သိထားရတယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်သလဲ”

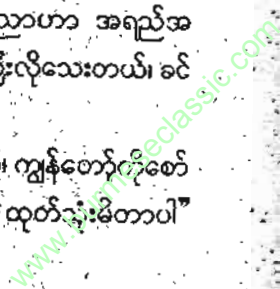
“ဪ...ဒါကတော့ စောစောက ကျွန်တော်ပြောပြပြီးပါပြီလား၊ ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းလောကမှာ လက်တွေ့လေ့ကျင့်နေတဲ့ သိုင်းပညာရပ်ဆိုယင် ထူးဆန်းသည်ဖြစ်စေ၊ သမားရိုးကျဆိုင်းကွက်ဖြစ်စေ ဇွဲကြီးကြီးနဲ့ လေ့ကျင့်လိုက်စားခဲ့ပါတယ်၊ ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းလို ထူးဆန်းတဲ့ပညာမျိုးတွေကိုလည်း အထူးဂရုစိုက်ပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်”

ချီအင်းက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ လူငယ်ပေမယ့် ပညာစုံစဟုသုတရားတော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာဟာ အရည်အသွေးကောင်းပေမယ့် ကျင့်စဉ်အပိုင်းမှာ အများကြီးလိုသေးတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့အစ်မကိုတော့ ငိုဖို့လိုပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော့်တို့စော်ကားတဲ့အတွက် မတတ်သာလွန်းလို့ ဒီပညာကို ထုတ်သွားမိတာပါ”

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်အိပ်ခန်းအောင်

ဟန်ထင်းရီက ပြုံးကာ...

“အေးပေါ့ဗျာ၊ အခု လူရှိတန်သေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပြီး စုံစမ်းပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလိုအပြေရှာနေတုန်းအခိုက်မှာ နောက်ထပ် လူသေမှုတွေ ထပ်မံမဖြစ်ပွားအောင်တော့ တားဆီးရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရဲ့ မျက်နှာကိုမှ ထောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ပေးမယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံကြည်စိတ်ချစေချင်တယ်၊ တစ်ခုပဲပြောပြပါရစေ၊ ဒီကိစ္စအတွက် နောက်ထပ်သွေးထွက်သံယိုမှုများ မရှိပါစေနဲ့လို့ ပြောပါရစေ”

ဟန်ထင်းရီ စကားဆုံးသည်နှင့် လူဖုံးက မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူက ဒေါသမပြေသေးဟန်ဖြင့်...

“မင်းကကော ဘယ်သူလဲ”

ခပ်မာမာ မေးမြန်းလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက...

“ကျွန်တော့်နာမည် ဟန်ထင်းရီပါ”

“ဒီကိစ္စမှာ မင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့ ဝင်စွက်ဖတ်တာလဲ”

ဟန်ထင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်၊ မပတ်သက်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၅၁

သက်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်”

ဟန်ထင်းရီ၏စကားကြောင့် လူဖုံးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းစကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဝမ်းယုပါ၊ သူ့ဟာ နန်းတွင်းကလွှတ်လိုက်တဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ၊ သူက တာဝန်ပေးခဲ့လို့ ကျွန်တော် ဒီမှာစောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မတ်သက်ယင်ရတယ်လို့ ပြောမိတာပါ”

“အခု သူကကော”

“သူ အခုမင်းမှုထမ်းဌာနကို ပြန်သွားတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုယူဆထားသလဲ”

“ဒီကိစ္စကို အမှန်တရားပေါ်အောင် စုံစမ်းရလိမ့်မယ်၊ လုပ်ရရာရှိတာတွေကို ဆရာဝမ်းယုက ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟန်ထင်းရီက သူ၏စကားကို ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အထူးသဖြင့် ဦးလေးကို ပြောချင်တာက ဦးလေးဟာ ကိုယ့်တူတစ်ယောက်လုံး အခုလိုသေဆုံးရတာဆိုတော့ စိတ်ထိခိုက်မှာကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆရာ ဝမ်းယုကလည်း အမှုထမ်းကောင်းပီသစွာ သည်ဒုစရိုက်မှုကြီးကို အမှန်

ကန်ဆုံးဖော်ထုတ်ပေးမယ်လို့ ငါ့ကြည့်ခေ့ချင်ပါတယ်။ ဦးလေး သည်းခံပါလို့ ကျွန်တော် စောင့်...။

ဟန်ထင်းရီက လေးငေး... စား မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် တစ် လုံးချင်းလေးလေးနက်နက် ပြောလို သောအခါ... က လက်ခံ သည့်အလား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုယင် အဲဒီ... ယာက် ဟာဥပဒေစက်ကွင်းထဲက ပြေးလွတ်မှာ... ဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့ကို ရှင်းပစ်ရမယ်”

လူဖုံးက ပြောယင်းလွတ်ကျ၍ ပြန်ကောက်ယူထားသော သုံးမြှောင့်စားကို ဝှေ့ယမ်းယင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ...

ဟန်ထင်းရီသည် လူဖုံးအား စိတ်ပျက်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သည်လောက်ရှင်းပြတောင်းပန်တာကို ဦး လေးက ဒေါသကြီးတုန်းဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ လူကြီးဆိုတာ နေရာတကာ ဒေါသရှေ့ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းခံခွင့်လွတ်စိတ်ထားမှလည်း လူတိုင်းရဲ့ လေးစား မှုခံရမှာပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် လူဖုံးက မကျေနပ်သေးဘဲ ထပ်မံ လိုက်၏။

“တကယ်လို့ အထောက်အထားရှိပါလျှင်နဲ့ သူတို့နှစ် ယောက်ကို အလွတ်ပေးခဲ့ယင်ကော”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီကိစ္စအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာဝန်ယုဟာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့အမှုထမ်းကောင်းတစ် ယောက်ပါ။ အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်ယုနဲ့ ပေါင်းပြီး ဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်”

ဟန်ထင်းရီသည် ပြောယင်း လူဖုံးအား အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။

သူ၏စကားကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရမှ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“တကယ်လို့ ဦးလေးပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ယင် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ဒီကိစ္စကို ဝင်မစွက်တော့ဘူး။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ကတိပြုပါတယ်”

“နှစ်ယောက်ဆိုတာကကော ဘယ်သူတွေကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာဝန်ယု”

လူဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... မင်းရဲ့စကားကို ကျုပ်လိုက်နာမယ်၊ တကယ် လို့ အထောက်အထားမတွေ့ခဲ့ယင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်က ဒုက္ခထပ်မပေးဘူး။ အခုလို အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်နေသူကို ကျုပ်ကလေးစားပါတယ်။ သဘောလည်းတူပါတယ်”

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူဖုံးက အလွယ်တကူပင် လက်ခံလိုက်သည်။

သူ့တွင် မည်သို့သော အကြံအစည်များရှိနေသည်ကိုမူ မည်

သူ့အထိနိုင်ကြပါချေ။

ဤကိစ္စများမှာ ကာယကံရှင်နှင့် လူဖုံးကိုယ်တိုင်သာလျှင်
သိနိုင်မည်ဖြစ်ပါစော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၅၅

ထင်ယောင်ထင်မှား

တိုက်ပွဲ ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မုန်တိုင်းကြီးကျရောက်ပြီးသွားသောအခါ ငြိမ်သက် တိတ်
ဆိတ်သွားသကဲ့သို့ လူဖုံးတို့သုံးဦး၏ တိုက်ပွဲရပ်တန့်သွားပြီးနောက်
ခြံတွင်းတွင်း၌ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စကားမပြောကြပါချေ။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

ဟန်ထင်းနီမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း အကြံအိုတ်လျှင်
ခြံတွင်း၌ အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်နေသည်။

သူ၏ရင်တွင်း၌မူ အမှုကိစ္စအတွက် အမျိုးမျိုး ငြင်းစားနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တရားခံအစစ်အမှန်ကိုလည်း စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။
မှန်ပါသည်။

တရားခံသည် မည်သူနည်း။

ပထမအချက်အနေဖြင့် သေသူသည် လူရှိတန်အစစ်မှ ဖြစ်
ပါ၏လော။

ဤအချက်ကို သံသယဖြစ်နေမိသည်။

သံသယဖြစ်စရာအကြောင်းမှာ ဝက်ဝံဖြူ၏ကုတ်ခြစ်ရာ
များပင်ဖြစ်သည်။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် ဝက်ဝံဖြူဆိုသည့် သတ္တဝါ
သည် လူတစ်ယောက်၏ရင်ဘတ်လောက်သာ ကုတ်ဖြစ်နိုင်မည်ဖြစ်
သည်။

မျက်နှာကို ကုတ်ခြစ်မည်ဆိုစဉ်း ထိုမျှ တိကျစွာ ဘယ်ပြန်
ညာပြန် ကြက်ခြေခတ်ရှုပ်ထွေးနေအောင် ကုတ်ခြစ်ထားသည်မှာ
မယုံကြည်နိုင်စရာပင်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုပင် ကြည့်ရှုစစ်ဆေး
မရစေရန် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကို နေရာအနှံ့ကုတ်ခြစ်ထားသည်ကို
ထောက်ရှုလျှင် ပို၍ပင်သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိနေသည်။

ဒုတိယ သဝင်မကျသည့်အချက်မှာကား ဝက်ဝံဖြူ ချည်
နှောင်ထားသည့်သံကြိုး အဘယ်ကြောင့် ပြတ်ထွက်သွားရသနည်း။

ဤအချက်မှာလည်း အထူးစဉ်းစားစရာ ကောင်းနေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၅၇

ဝက်ဝံဖြူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သံကြိုးပြတ်ထွက်
အောင် ရုန်းမထွက်နိုင်သည်မှာ သေချာသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်ယောက်က သက်သက်မဲ့
စီမံထားခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

ဝက်ဝံဖြူ ရုန်းကန်သောအခါတွင် လွတ်ထွက်သွားစေရန်
သံကြိုးကွင်းဆက်ကို တေ့တေ့ကလေးဖြုလုပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

သည်လိုဆိုလျှင် မည်သူက သံကြိုးကို လုပ်ကြံပြီးကွင်း
ဆက်ကို တေ့တေ့ကလေးဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားခဲ့သနည်း။

သည်လို ရိုင်းစိုင်းသည့် တောတိရစ္ဆာန်အနားသို့ တော်တန်ရှိ
လူတစ်ယောက်သည် ချဉ်းကပ်ရဲမည်မထင်။

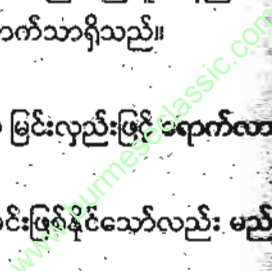
ထို့ကြောင့် ဝက်ဝံဖြူနှင့် နီးစပ်သူ သို့မဟုတ် နိုင်နင်းသူ
တစ်ယောက်ယောက်ကသာ ဝက်ဝံဖြူတွင် ချည်နှောင်ထားသော
သံကြိုးကို တေ့ဆက်ကလေးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်မှာ
သေချာသည်။

သံကြိုးကို ဖြုတ်သည့် တရားခံသည် မည်သူပေနည်း။
ဖြစ်နိုင်သူမှာ ရှိအင်းတစ်ယောက်သာရှိသည်။

သို့သော်...

ရှိအင်းသည် မကြာသေးမီကမှ မြင်းလှည်းဖြင့် ဂျောက်လာ
သည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် တရားခံသည် ရှိအင်းဖြစ်နိုင်သော်လည်း မည်

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့မဟုတ် နှစ်နှစ်ပတ်သော်လည်းကောင်း၊

ဟန်ထင်းရိသည် စဉ်းစားယင်း အတွေးတွေ ချာချာလည်လာသည်။

ခေါင်းစွပ်ရုံမှလွဲ၍ တရားခံ ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အတွေးပေါင်းစုံတို့ကို သူ၏ဦးနှောက်အတွင်းမှ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ဆရာဝန်ယုတို့ ရောက်လာသည်ကို သာစောင့်မျှော်နေမိတော့သည်။

မကြာပါချေ။

ဆရာဝန်ယုတို့အဖွဲ့ ရောက်လာလေသည်။

အခန်းတွင်း၌ စီးတိုင်မှမီးများကို ထိန်လင်းသွားအောင် ထွန်းညှိလိုက်ကြ၏။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို သတိထားမိလိုက်သဖြင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ဝမ်းယုက မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ညီလေး...သူက ဘယ်သူလဲ”

ဟန်ထင်းရိက...

“ဒီကဦးလေးက လူရှိတန်ရဲ့ဦးလေးလူဖုံးဆိုတာပဲ၊ သူကလည်း စာရလို့လိုက်လာခဲ့တာ”

ဝမ်းယုက...

“စာထဲမှာ ဘယ်လိုရေးထားလို့လဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၅၉

“အဲဒီစာကို လူရှိတန်က ရေးလိုက်တာပဲ၊ သူ့စာမှာက မကြာခင်သူ့ဆီမှာ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် အမြန်ဆုံးလာရောက်ကယ်တင်ပါလို့ပဲ ရေးထားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဘိုးကြီးက ပြဿနာလုပ်သေးလား”

“ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့”

“ငြည့်ကတော့ လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ် မထင်ပါဘူး”

“ပထမတော့ သူတို့ရဲ့အကြောင်းသိရအောင် အသာ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်လာမှာစိုးတာနဲ့ တားဆီးလိုက်ရတယ်”

ဝမ်းယုအား ပြောယင်း သတိရသွားဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဪ...ဒါနဲ့ ကျင်းပဲ့နောက်ကိုကော လူလွတ်ကြည့်ခိုင်းထားသေးသလား”

“အေး...လွတ်လိုက်တယ်၊ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ကျင်းပဲ့နောက်လိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်ပြီးပါပြီ”

ထိုအချိန်တွင် အလောင်းကို စစ်ဆေးရာတွင် ဝက်ဝံကုတ်ခြစ်ရာများအပြင် သေသု၏ နှုတ်သန်ဘက်တွင် လက်နက်ပုန်းအပ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေသည်ကိုလည်း ထပ်မံစစ်ဆေးတွေ့ရှိရသည်။

ဤတွင် ဝမ်းယုက ရှိအင်းဘက်သို့ လှည့်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“သည်လက်နက်ပုန်းကို ဘယ်သူကိုင်ဆောင်တတ်သလဲ”

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချီအင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီလက်နက်ပုန်းဟာ ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်တဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်ခွာသွားတော့ တချို့ တဝက် ဒီမှာပဲကျန်ခဲ့ပါတယ်”

ဝမ်ယုက...

“လက်နက်ပုန်းကို ဘယ်လိုအမည်ပေးထားသလဲ”

“ခုနစ်စင်ကြယ်လို့ အမည်ပေးထားပါတယ်”

ဝမ်ယုက ချီအင်းအား အလေးအနက် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ယင်းအကဲခတ်ကာ သူသိလိုသည်များကို ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ...နောက်ထပ် မင်းအနေနဲ့ ဘာများပြောပြစရာ ရှိသေးသလဲ”

ချီအင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး”

ဝမ်ယုက...

“လက်ရှိ အခြေအနေအရဆိုလျှင် အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ်။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်လက်နက်ပုန်းကလည်း သေသူရဲကိုယ်ပေါ်မှာတွေ့တယ်။ ဒီတော့ အမှန်တရား ဖော်ထုတ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ထိန်းထားရလိမ့် မယ်။ တကယ်ကို ချုပ်နှောင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဖြေမှန်ရှာရအောင် မင်းတို့ကိုထိန်းသိမ်းထားတဲ့သဘောပဲ။ နားလည်သလား”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၆၁

ဘာမြောချင်သေးသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဖြစ်လာမှ တော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ လုံးမယ့်ကြည်ပါတယ်။ မကြာမီမှာ တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ချီအင်းအဖို့ မထောင်းသာသော်လည်း ယိစင်းဖန်းမှာ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာကိုလက်နှစ်ဘက်အုပ်လျက် ငိုကြွေးနေတော့၏။

“ကိုင်း...မင်းတို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားကြတော့”

အနီးရှိ လက်အောက်ငယ်သားနှစ်ဦးအား ဝမ်းယုက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

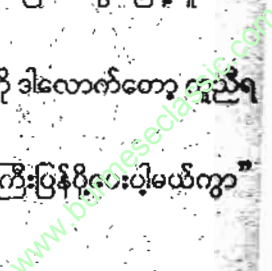
ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ဦးက ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားတော့၏။

ဝမ်ယုက ဟန်ထင်းရိသက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ယင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှလိုက်သည်။

“ငါ့ညီလည်း အတော် ဦးနှောက်ခြောက်သွားပြီနဲ့တူတယ်”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ကိစ္စကို ဒါလောက်တော့ ကူညီရမှာပေါ့”

“တည်းခိုခန်းအရောက် အစ်ကိုကြီးပြန်ပေးပါမယ်ကွာ”

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

“ထိခွဲရှေ့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မနက်ဖြန်ကျယ်သာ ကျွန်
တော့ကိုတွေ့ချင်ယင် တည်းခိုခန်းကို လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဝမ်ယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြော...ဒါထက် ငါ့ညီ ဘာမှမစားရသေး
ဘူး မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီးတို့ဌာနကိုပဲ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့တော့
ဟိုမှာ စားစရာတွေ ပြင်ဆင်ထားစာယ်ကွ”

ပြောပြောဆိုဆို ဝမ်ယုက ဟန်ထင်းရီ၏ပခုံးကို ဖက်လျက်
အိမ်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လူဖုံးက ဝမ်ယုတို့ထွက်သွားသည်ကို စူးစိုက်ကြည့်ယင်း အံ
ကြိတ်လျှက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူ၏စိတ်တွင်း၌ ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ယောက်အား
တရားဥပဒေအရ အရေးယူခြင်းထက် လောလောဆယ်ပင် သူ၏တူ
အတွက် အသက်ကို အစားပြန်ယူလိုသည်။

“ဒင်းတို့ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

လူဖုံး၏ကြိမ်းဝါးသည် ခြံတွင်း၌ ပုံတင်ထပ်သွားလေ
တော့သည်။

ကြေးစား

လူယန်မြို့...။

လူယန်မြို့၏ နံနက်ခင်းသည် သာယာလှပပေသည်။

နံနက်ခင်း မိုးနှင်းများအောက်တွင် မြို့သူမြို့သားများ လှုပ်

လှုပ်ရွရွ သွားလာနေကြလေပြီ။

သို့သော် အချိန်မှာ စောလွန်းသေးသဖြင့် အထူးစည်ကား

လှခြင်းတော့ မရှိသေးပေ။

ထိုစဉ်...

ဟန်ထင်းရီသည် အစောကြီးနိုးလျက် ရှိနေပါသည်။

သူသည် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်

မြင်ယောင်နေမိသေးသည်။

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဆုံးသဖြင့် လူဖုံးတိုသော အဘိုးကြီးကိုသွားပြီး သတိရ လိုက်သည်။

လူဖုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို သံသယဖြစ်နေမိသည်။

တို့ကြောင့် ဟန်ထင်းရီသည် လူဖုံး၏အကြောင်းကို အလေး အနက် ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိ၏။

လူဖုံးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဖြစ်မိသည်။

လူဖုံးသည် သူမနှစ်မြို့သူ နှစ်ဦးဖြစ်သော ချီအင်းနှင့် ယိ စင်းဖန်းတို့အား အမှုထမ်းဝမ်းယုက ဖမ်းဆီးအရေးယူထားပြီဖြစ် သည့်အတွက် ကျေနပ်ဖို့ကောင်းသည်။

သို့သော် လူဖုံးသည် အကြမ်းဖက်ရန် ဆန္ဒပြင်းထန်လျက် ရှိနေသည်။

အားမတန်၍သာ မာန်လျှော့လျက် အသာကြည့်နေလိုက် ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဤအတွက် လူဖုံး၏သဘောကို နားလည်ရန် ခက်နေ သည်။

သည်အမှုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျက်ဆီးပစ်မည်မှာ သေချာ လှသည်။

အမှုကို စုံစမ်းမရရှိစေရန် လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းသာ ရှိစေရန် မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အဟန့်အတားပြုမည်မှာ ကျိန်းသေ ပေါက်ဖြစ်၏။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၆၅

သို့မှသာ ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့ ကြိုးစင်တက်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

လူဖုံး၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့ နှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှ ကျေနပ်မည့်သဘောပင်ဖြစ်ပေသည်။

အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးကို မလိုလားဘဲ တနည်းနည်းဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပေးတော့မည် ဖြစ်သည်။

သို့အတွက် ဟန်ထင်းရီသည် တည်ခိုခန်းအတွင်းရှိ စား သောက်ခန်းမသို့ အစောကြီးဝင်ရောက်လာပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို အယင် ဖြည့်ဆည်းလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဆိုင်လုလင်တစ်ဦးအား သူ၏မြင်းကိုယူလာရန် ပြောလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီသည် အချင်းဖြစ်ပွားရာ အနီးဝန်းကျင်သို့သွား ရောက်ပြီး လူဖုံး၏လှုပ်ရှားမှုများကို တစစတစစောင်း အကဲခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော မြင်းညှို့ကြီး တစ်ကောင်က အဆင်သင့်ရပ်လျက်ရှိနေသည်။

ဟန်ထင်းရီသည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ စုန်တက်လိုက်၏။ သူ၏မြင်းညှို့ကြီးကလည်း မျိုးကောင်းမျိုးသန့် အဖိုးတန်

မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

သူ၏သခင် ကျောပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် မဆိုင်းမတွ တန့်နီထိုးပြေးထွက်သွားတော့သည်။

မြင်းညိုကြီး၏ ဦးခေါင်းသည်လူရိုတန်၏အိမ်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသည်။

လူယန်မြို့၏ မြူနှင်းမှုန်များအကြားဝယ် ဝတ်စုံဖြူနှင့် လုလင်တစ်ယောက်သည် မြင်းညိုကြီးကို အပြင်းနှင်းစီးသွားသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တမျိုးပင် ပန်တင့်လှသည်။

မြင်းညိုကြီးသည် လမ်းတွေ့တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားသည်။

မြင်းပေါ်မှ ဝတ်စုံဖြူနှင့် သိုင်းသမားဟန်ထင်းရီသည် အတန်ငယ် အလှမ်းကွာဝေးသေးသော ဝင်းခြံကြီးဆီသို့ လှမ်းလျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

မြူနှင်းမှုန်များ ကျနေသဖြင့် မြင်ကွင်းက ဓပ်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုဝင်းခြံကြီးကိုတော့ သူကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

ယင်းဝင်းခြံကြီးသည်ကား လူရိုတန်၏နေထိုင်ရာ အိမ်ဂေဟာကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ယခုတိုင် ထိုအိမ်ဂေဟာအတွင်း၌ လူရိုတန်၏ဦးလေးလူဖုံး

က စတည်းချနေထိုင်လျက်ရှိသည့်အပြင် လူရိုတန်အား ဝတ်စုံဖြူကိုက်သတ်သွားသယောင်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသော အမှုကို အမှန်အတိုင်းမပေါ်ပေါက်စေရန် လူဖုံးသည် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် နေတင့်ယုက်လျက်ရှိသည်။

မျက်မြင်သက်သေကျင်းပဲ့ကိုလည်း နှုတ်ပိတ်ရန် ကြံရွယ်နေခဲ့သေးသည်။

ပြီးလျှင် လူဖုံးသည် အစ်အားကို အလွန်အားကိုးသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

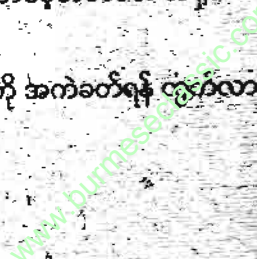
အမှုထမ်းများက အရေးယူခြင်းထက် သူမှန်မည်ထင်ရာသို့မဟုတ် သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ် သတ်ချင်သူကိုသတ်ပစ်ရန်သာ ကြိုးစားနေခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

တနည်းအားဖြင့်မူ သူသည် တရားလွတ်ပြီး မိမိတတ်မြောက်သော သိုင်းပညာဖြင့် လူတွေ့ကို အနိုင်ကျင့်လိုသည့် သဘောလည်းရှိသည်။

ဤသည်ကို ယမန်နေ့ညကပင် တွေ့ဆုံခဲ့ကတည်းက ဟန်ထင်းရီက လူဖုံး၏အတွင်းမနေရာကို တစေ့တစောင်း သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှုများကို အကဲခတ်ရန် တွင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူရှိတန်၏ခြံတွင်းမှ မြင်းတစ်စီး ရိပ်ခနဲ ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

နှင်းမှုန်များကျနေသဖြင့် မြင်းပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါသွားသောမြင်းစီးသမား၏ ရုပ်သွင်ကို ကောင်းစွာ မမြင်လိုက်ရပေ။

မြင်းသည် မြို့၏မြောက်ဘက်တံခါးဝဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားလျှက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဟန်ထင်းရီသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားနောက်လိုက်၍ နောက်ယောင်ခံရလျှစ်ကောင်းမည်လော။

သို့မဟုတ် ကျင်းမဲ့အား စုံစမ်းလျှင် ကောင်းမည်လော။

သို့လော..သို့လောဖြင့် ဟန်ထင်းရီတစ်ယောက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

ပြီးမှ သူက ယဝါပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် မြင်းကြီးအား တစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။

မြင်းညှိကြီး၏ဇက်ကြီး လှုပ်ခါသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် မြင်းညှိကြီးသည် သခင်၏အလိုဆန္ဒကို သိနေသည့်ပမာ နေရာမှ တဟုန်တိုးပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

မြို့၏မြောက်ဘက်တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားသော မြင်းစီးသမားသည် နှင်းမှုန်များအတွင်းတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုမြင်းစီးသမားနောက်သို့ ဟန်ထင်းရီက ထပ်ကြပ်မတော့

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၆၉

နောင်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့သည်။

မြောက်ဘက်မြို့ဝင်တံခါးသို့ ဟန်ထင်းရီရောက်သွားချိန် ရှေ့မှ ပြေးလွှားနေသော မြင်းစီးသမားသည် မြို့ပြင်သို့ရောက်သွားပြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်နံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူစီးနင်းသွားသော မြင်းမှာ မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းရီ၏ မြင်းညှိကြီးသည် တခဏအတွင်းမှာပင် ထိုမြင်းစီးသမားအား ခြေရာခံမိသွားလေသည်။

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တောလမ်းလေးတစ်ခု...။

လမ်းမှာ လူသွားလမ်းသာလောက်သာရှိပြီး တစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများဖြင့် ပိတ်ပုံးလျက်ရှိသည်။

တောရိပ်အတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့်ချမ်းစိန်သွားအောင်ပင် အေးချမ်းသွားလေသည်။

တောရိပ်တောင်ခြေက သာယာသည်။

ကြည့်နူးဖွယ်၊ လှမ်းမောဖွယ် ကောင်းလှသည်။

နံနက်ခင်း အစာရှာထွက်လာသော ကျေးငှက်သာရကာတို့ နီတာသာဘာဝ ကျူးရင့်သံကလေးများသည် တောအုပ်ကလေး အတွင်းတွင် ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ဟန်ထင်းရီသည် ရှေ့မှသွားနေသော မြင်းစီးသမားအား အမိလိုက်နိုင်သော်လည်း ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြည်းဖြည်းသာသာဖြင့်သာ နောက်မှလိုက်သွား၏။

မကြာမီ...

ရှေ့မှ အပြေးနှင်နေသော မြင်းစီးသမားသည် မြင်းစက် ကြီးကို ဆွဲလိုက်ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဟန်ထင်းရီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

အရှေ့မှ အစိမ်းရောင်မြင်းစီးသမားနှင့် ဝါးတရိုက်ခန့်သာ ဝေးကွာသဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၇၁

မြင်းကြွကြီးပေါ်မှာ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်မြင်းစီး သမား သည် ဓားရှည်ကို ဝန်းတွင်လွယ်ထားသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းသန်ခာပြီး သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ် သည်ကို အလွယ်တကူပင် သိသာနိုင်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာဖြင့် ထိုင်လျက် ဘေးဘက်ကို အကဲခတ်ကြည့် နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် တောက်မြောက်စူးရှပြီး မျက်နှာ ထားမှာ ခက်ထန်ပုံရသည်။

သူက အေးဆေးစွာဖြင့် မြင်းပေါ်တွင်ထိုင်ယင်း တောင် မြောက်လေးဝါးကို မျက်စိကစားလျက်ရှိသည်။

ဟန်ထင်းရီသည် ထိုလူ၏မြင်ကွင်းမှ ပုန်းကွယ်လျက် သစ် ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်မှ အသာအယာ ချောင်းမြောင်းနေမိသည်။

အထူးသဖြင့် အစိမ်းရောင်မြင်းစီးသမား၏ ဟန်မူရာ လှုပ် ရှားမှုကို လေ့လာကြည့်ရှုရသည်မှာ သင်္ကာမကင်းဖွယ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှုများကို စောင့်ရှုအကဲခတ်နေမိ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သာ သူ့ကို စောင့်မျှော်နေဟန်တူသည်။

အဟန်ကြာသည်အထိ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမလာပါ။

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းမရှိပါ။
ထို့ကြောင့် ဟန်ထင်းရီမှာ စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိ
တော့သည်။

ဟန်ထင်းရီသည် တတ်နိုင်သလောက် သူ၏လှုပ်ရှားနေ
သောစိတ်ကို ထိန်းထားသည်။

သူက မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲလိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းဖြင့်
အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ဟန်ထင်းရီကို တွေ့သွားသည်။

“ဟင်”

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ
ဟန်ထင်းရီအား စားတော့ဝါးတော့မတတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဟန်ထင်းရီကမူ မည်သည်ကိုမျှ အရေးမစိုက်လေဟန်ဖြင့်
ဟန်မပျက်ဘဲ ဆက်လက်တိုးကပ်သွားသည်။

“ဟေ့..မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက သူ့အနားသို့ရောက်လာသော
ဟန်ထင်းရီအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် တောက်မြောက်လျက်ရှိသည်။

သူ၏လေသံမှာလည်း မည်သူ့ကိုမျှ မကြောက်ရွံ့သော
လေသံမျိုးပင်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၇၃

မာတန်သည်။ အထက်စီးနိုင်လှသည်။
ဟန်ထင်းရီက ထိုအစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ မျက်နှာကို
တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အကြည့်ကာ အေးစက်မာကျောနေသည်။

ပြီးနောက် လုံးဝအမှုမထားဟန်နှင့် ဘာမျှ ပြန်လည်ပြော
ကြားခြင်း မပြုဘဲ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် လက်တစ် ထမ်းအတွာတွင်
ရပ်တန့်လိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ဒေါပွသွားသည်။

“ဟေ့လူ..မင်းကိုမေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ မင်းဘယ်သူ
လဲ”

ထပ်မံ၍ မာထန်စွာမေးလိုက်သည်။

သူ့ကို အဖက်မလုပ်၍ ဝီခြီးခံပြင်းနေဟန်တူသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့စကားသံသည် ဝီ၍ပင် မာထန်လာသည်။

ဒေါသသံပါလာသည်ကိုလည်း လေ့လာမိလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကကော ဘယ်သူလဲ”

ဟန်ထင်းရီက ဖြေရမည့်အစား သူကပင် ပြန်လည်မေးခွန်း
ထုတ်လိုက်၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူမှာ ဝီ၍ခံပြင်းကာ သူ၏မျက်နှာ
သည်လည်း ရုတ်ခြည်း မူပျက်သွားသည်။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ဒေါသရောင်များ လွှမ်းမိုးနေသည်။ သူ့က မှီပြူးတံခံချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောနေရဦးမှာလား။ မင်း ငါ့ကို ကြည့်ဖို့ ခပ်လောက်တယ် ဟဲ့ ဟဲ့”

ပြောဖင်း ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရိက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

သူက အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား ခေါင်းကို အသာအယာ ခါပြုဖင်း...

“ဘာလဲ...မင်းက ဒီတော့အုပ်ထဲရောက်လာတဲ့လူတွေကို အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်လှယ်ကနေတဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်လား”

ခနဲလိုက်၏။

ထိုစကားကြားလျှင် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူမှာ ဒေါသပိုထွက်သွားသည်။

သူ၏လက်တစ်ဘက်က နောက်ကျောဆီမှ ဓားဆီသို့အဆင်သင့်ရောက်နှင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း...မင်း ငါ့အကြောင်း မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်၊ သေချင်ပြီလား”

ဟန်ထင်းရိက...

“ဟာ...မသိလို့မေးနေတာပေါ့၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟန်ထင်းရိက အေးအေးဆေးဆေးပင် မြင်းညိုကြီးပေါ်မှာ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁) ❖ ၁၇၅

ထိုင်ဖင်း တစ်ဘက်လူ ဒေါသကိုဆွပေးသကဲ့သို့ အေးစက်စက်လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်လျက် ဒေါသအရိုးအငွေ့များသည် သူ၏မျက်လုံးတွင် ဖြည့်လျှံနေတော့သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါမေးနေတယ်၊ ပြောစမ်း”

သူ၏အသံမှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဟိန်းထွက်သွားသည်။

တော်ရုံတန်ရုံလူဆိုလျှင် သူ ဒေါသသံနှင့် လဲကျသွားနိုင်၏။ ဟန်ထင်းရိကမူ အပြုံးမပျက်ပါချေ။

ထိုအစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား ကြည့်ကာ...

“မင်းနာမည်ကို အယင်ပြောပါ။ ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကို မသိဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှစကားပြောလေ့မရှိဘူး။ မင်းနာမည်ကို အယင်ပြောစမ်း”

လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ပါချေ။

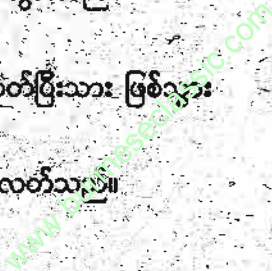
ဓားရိုးပေါ်မှ သူ၏လက်က လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ခွမ်း”

အသံနှင့်အတူ ဓားအိမ်တွင်းမှဓားထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွား

၏။

ဓားထုတ်ခုံက လျင်မြန်သည်။ ဖျတ်လတ်သည်။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

ဤသည်ကို ကြည့်လျှင် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ဓား
ရေးကွမ်းကျင်သော အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ဦးမှန်း သိနိုင်သည်။
အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“မင်းလို့ မလောက်လေးမလောက်စားက ငါ့ကိုများ အန်
တုရှင်တယ်ပေါ့လေ၊ မင်းနာမည်ကို မပြောမချင်း ဟောဒီတော့အုပ်
ထဲက မင်းပြန်ထွက်ရလိမ့်မယ်လို့ စိတ်မကူးနဲ့”

ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

ဟန်ထင်းရီ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သန်းသွားသည်။

“မင်းက တကယ်ပြောတာလား၊ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ
မတားဆီးနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်သွားချင်ယင် သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မှတ်
ထားပါ”

“အေး...ဒါပေမယ့် မင်းကို ဒီတော့အုပ်ထဲကနေ ငါက သွား
ခွင့်မပြုဘူး”

ဟန်ထင်းရီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်က ဒီတော့အုပ်ထဲက ရအောင်ဖြတ်သွား
မယ်၊ ကျုပ်ကို တားဖို့ ခင်ဗျားဓားကို အဆင်သင့်ပြင်စား”

ဟန်ထင်းရီက စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ကောင်းပြီ၊ ငါမင်းကို တားဆီးနိုင်ခဲ့ယင်ကော”

ပြောပြီး အဗိုလ်ပါပါဖြင့် ဟန်ထင်းရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၇၇

ဟန်ထင်းရီက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တားဆီးနိုင်တယ်ဆိုယင် ဟောဒီမှာ
ပါလာတဲ့ ကျုပ်ရဲ့မြင်းကို ခင်ဗျားကသိမ်းယူလိုက်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို
ခင်ဗျားကြိုက်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အဲ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရုံးခွဲ
ယင် ကျုပ်မေးတာကို အမှန်အတိုင်း မလိမ်တဲပြောရမယ်၊ ဘယ်လို
လဲ”

ဟန်ထင်းရီက အတေးအယူစကား ပြောလိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ရယ်စရာစကား ကြားလိုက်
ရသကဲ့သို့ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်က ဟန်ထင်းရီကို လူညံ့လူအကလေး
တစ်ယောက်အဖြစ် မှတ်ယူနေဟန်တူ၏။ သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်...

“ကောင်းပြီလေ၊ စိန်လိုက်၊ ပြီးတော့မှ နောင်တမရနဲ့”

ဟန်ထင်းရီက...

“ဒါဆို ခင်ဗျား အယင်စတိုက်ပါ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက....

“မင်းကို သနားလို့ မတိုက်ခိုက်ချင်တာ၊ မင်းက သေချင်
နေမှတော့ ကဲ လာပြီ”

ပြောယင် ဟန်ထင်းရီအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေးဘာ
သည်။

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

တောစမ်းကလေးအတွင်း၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ရုတ်ခြည်းဖြစ်
ပေါ်လာသည်။

“ဟိုး”

“ရွမ်း...ရွမ်း”

လေထဲ၌ဓားငှေ့ယမ်း၍ ထွက်လာသောအသံက ကျော
ချမ်းစရာပင်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူမှာ...

“ကျား”

မာန်သွင်းယင်း ဟန်ထင်းရီအား အသေအကြေ တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

ဟန်ထင်းရီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ပြောယင်း ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

ထိုအခါ...

“ဝုန်း”

“အင့်”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ မသဲမကွဲညည်းညူသံ
တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဟန်ထင်းရီ၏ လှုပ်ရှားမှုများက လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျှင်
မြန်လှသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၇၉

ရုတ်ဓားရက် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား အံ့သြမင်သက်
သွားရစေ၏။

သူသိလိုက်သည်မှာ သူ၏ဓားကိုင်လက်တစ်ဘက်သည်
ကျိုးလှမှုတတ်ဖြစ်သွားပြီး မြင်းပေါ်မှ ခြေပေါ်သို့ကျသွားခဲ့သည်။

ဟန်ထင်းရီ၏ လျှင်မြန်သော လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့် အဆင့်လွန်မြှင့်ဘက်ကင်း သိုင်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို
အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

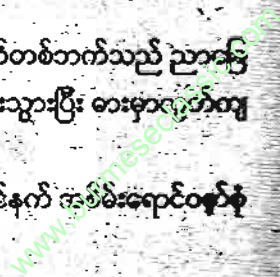
အမှန်မှာ ဟန်ထင်းရီသည် ဓားကိုင်သိုင်းသမားတစ်
ယောက်အား လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်နည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းရီ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် သာမန်သိုင်းသမားများ မ
ပြုလုပ်နိုင်သည့် ပညာတစ်ကွက်ကို ပြသလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေယင်းမှ ရုတ်တရက် ဓားကိုင်
သမားထံသို့ ကိုယ်ဖာပညာဖြင့် ခုန်လွှားရောက်ရုံအားဖြင့် လေတွင်
ငှေ့ယမ်းနေသော ဓားကိုင်လက်ကိုသာ ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် လှမ်းကန်
ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ လက်တစ်ဘက်သည် ညာခြေ
တစ်ဘက်ခတ်လိုက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် ကျိုးသွားပြီး ဓားမှာလှုပ်တကျ
သွားသည်။

ဓားလွတ်ကျသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ

နှင့်လူသည်လည်း မြေပေါ်သို့ လိမ်ကျသွားခဲ့ရလေသည်။

ဟန်ထင်းရှိသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ဘေးသို့ ရောက်နေပြီး အေးဆေးစွာဖြင့် ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တားဆီးနိုင်ဦးမှာလား”

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် သူ၏ဘေးကိုလက်ကို ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားယင်း ခေါင်းယမ်းပြနေသည်။

သူက ဟန်ထင်းရှိအား တားဆီးလို့ရမည်မဟုတ်သည်ကို သိလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဟန်ထင်းရှိအားကြည့်ကာ...

“ကျုပ် ကတိတည်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား...ဘာမေးမှာလဲ မေးပါ” ဟုပြောလိုက်၏။

ဟန်ထင်းရှိက သူ့စကားကိုကြားလျှင် သဘောကျသွားလေသည်။

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဘာကိစ္စကြောင့်ပဲ အဲဒါအယင်ဖြေပါ”

မေးလိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ကျုပ် လူတစ်ယောက်ဆီကိုသွားမယ်၊ စာသွားပေးမလို့”

“ဘယ်သူ့ဆီကို သွားမှာလဲ”

“တန်ကျေရင်ဆီကို”

“ဟင်...တန်ကျေရင်က ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်ပဲကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သုံးယောက်”

ဟန်ထင်းရှိက ပြုံးလိုက်သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မြေပေါ်မှ လူးလဲထလာသည်။

ဟန်ထင်းရှိက...

“ကဲ...ကောင်းပါပြီ၊ ဟောဒီမှာ မင်းရဲ့ဓား၊ မင်းသွားမယ့်ခရီးကို ဆက်သွားနိုင်ပါပြီ”

ပြောလိုက်၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် မျက်နှာကြီးနီရဲလျက် သူ၏ဓားကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ပြန်တက်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူက ခရီးမဆက်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
မြင်းခွာသံနှင့်အတူ လူသုံးယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
သုံးယောက်စုလုံးသည် ဆောင်စားကိုယ်စီ ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲ
ထားသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမားတစ်
ယောက်ထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏မြင်းဖြင့် ထိုသူထံသို့ တိုး
တက်သွားသည်။

“ဘာအကြောင်းထူးသလဲ”

လူသုံးယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူ
တစ်ယောက်က မေးမြန်းလိုက်သည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကျန်လူနှစ်ယောက်က မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်သည်။

“အကြောင်းထူးကိုတော့ ဒီစာပဲဖော်ကြည့်”

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ
အား စာတစ်စောင် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် သူ၏မြင်းကော်ကြီးကိုဆွဲ
လျှက် တချိုးတည်းလာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်လျှက် ခုန်းစိုင်းထွက်
ခွာသွားတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် မာခုမှပင် ဟန်ထင်းရိုက်

အာရုံရောက်သွားသည်။

သူက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ဟန်ထင်းရိုက်သို့
လျှောက်သွား၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက်မှာလည်း မြင်းပေါ်မှ
ဆင်းကာ ဝတ်စုံနက်နှင့်လူနောက်သို့ လိုက်လာ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မယုံသင်္ကာမျက်လုံးအနံ့ဖြင့်
ဟန်ထင်းရိုက်အား လေ့လာကြည့်လျှက်ရှိသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဝတ်စုံနက်က စတင်မေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရိုက်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်နာမည်ကို သိစရာမလိုဘူးနဲ့တူတယ်၊ ခင်
ဗျားသာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

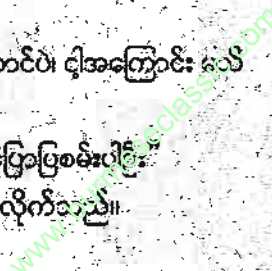
ဟန်ထင်းရိုက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြင်းညှိကြီးပေါ်သို့
ခုန်တက်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီရဲသွားလေ
သည်။

“မင်း တော်တော် လျှာရှည်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါ့အကြောင်း မသိ
သေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းအကြောင်းပြောပြစမ်းပါဦး”

ဟန်ထင်းရိုက်က ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်သည်။

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာလို့”

ဝတ်စုံနက်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွသည်။
သူ၏နောက်မှ လူနှစ်ယောက်သည်ပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်
သွားသည်။

ဝတ်စုံနက်က...

“အေး...မင်းက အေးအေးဆေးဆေး မပြောချင်တာ နာဖို့
သာပြင်ထား”

ကြိမ်းဝါးယင်း သူ၏ညာဘက်လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်လေ
သည်။

ဤတွင်...

“ဝိုး”

လေကိုးသံနှင့်အတား မည်းမည်းသဏ္ဍာန်လက်နက်ပုန်း
တစ်ခုသည် ဟန်ထင်းရီထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ဟန်ထင်းရီ ဖွံ့ဖြိုးပြီးလိုက်သည်။

“သည်လိုနဲ့ရမှာလား”

ပြောယင်း သူက မရောင်ဘဲ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်း က
လေးများဖြင့် လက်နက်ပုန်းကိုပြန်၍တောက်လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

“ဝိုး”

“ဖောက်”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၈၅

လေတိုသံနှင့်အတူ ဝတ်စုံနက်ဝစ်လွှတ်လိုက်သော အဆိပ်
လက်နက်ပုန်းသည် ဝစ်လွှတ်လိုက်သူ၏ရှေ့သို့ ဖြန့်စည်ကျရောက်
သွားတော့သည်။

“ဟင်”

ဝတ်စုံနက်မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားလေသည်။
သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စိုးရိမ်သော အရိပ်လက္ခဏာများ
ပေါ်လွင်နေသည်။

ပြီးမှ သူက ဟန်ဆောင်ကာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။

“အင်...မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ဟန်ထင်းရီက တစ်စုံတရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဝတ်စုံနက်
နှင့်ကျန်လူနှစ်ယောက်တို့၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေ
သည်။

ဝတ်စုံနက်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မင်းက ငါပစ်လိုက်တဲ့ လက်နက်ပုန်းကိုတောင် ကာကွယ်
နိုင်တယ်ဆိုတော့ မခေဘူး၊ မင်းဘယ်သူလဲ”

ဟန်ထင်းရီက...

“မေးပြန်ပြီ၊ ကျုပ်ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ လူတစ်ယောက်
ရဲ့နာမည်ကို ကျုပ်မသိရဘဲနဲ့ ကျုပ်ရဲ့နာမည်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မ
ပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနာမည်ကို ခင်ဗျားမပြောပေမယ့် ကျုပ်
ကသိထားပြီးပြီ”

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟန်ထင်းရီ၏စကားကြောင့် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက အံ့ဩ
သွားသည်။

သူက ဟန်ထင်းရီအား မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ကာ...

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနာမည်က တန်ကျေရင်၊ ကြေးစားတစ်ယောက်ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဝတ်စုံနက် ပါးစပ်အပေါင်းသား ဖြစ်
သွားရသည်။

ဟန်ထင်းရီအား တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

မှန်ပါအည်။

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် အမှန်တကယ်ပင် တန်ကျေရင်ဆို
သော ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတတ်ကျွမ်းသော သိုင်းပညာရပ်ကို အများပြည်သူ
အတွက် အကျိုးရှိသောနေရာတွင် အသုံးမချဘဲ မကောင်းသော ခုစ
ရိုက်သားများအတွက် ခုစရိုက်လုပ်ငန်းများကိုသာ လုပ်ကိုင်နေသော
လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် လူဆိုးလူခိုက်များကို စုစည်းထားလျက် မကောင်း
မှုမှန်သမျှကို ကြေးစားအဖြစ် လက်ခံလုပ်ကိုင်ပေးသော လုပ်ငန်းဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၈၇

ထို့ကြောင့် တန်ကျေရင်ဆိုလျှင် အော့ရှလုံးနာကြသည်။
သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရလျှင် သေခင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်နှင့် အ
တူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု လူအထားသည်။

သူရောက်လာသောအရပ်တွင် သွေးထွက်သံဖျိခူများ ဖြစ်
ပွားတော့မည်ကို လူအများက သိရှိနေကြသည်။

အမှန်စင်စစ်လည်း သူသည် အကြောင်းခွဲ ရောက်လာ
တတ်ပါချေ။

ရောက်လာပြန်လျှင်လည်း အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်
ရှိလာစမြဲ။

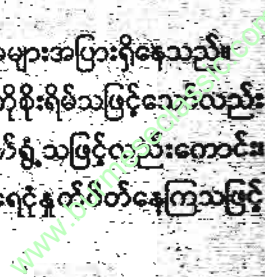
ထို့ကြောင့် လူအများက သူနှင့်မတွေ့လိုဘဲ ရှောင်ကြမ်း
လှူသတ်ခြင်းသည် သူ၏အကြိုက်ဆုံးသော လက်အတွေ့
ဆုံးသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

သည်လိုလူမျိုးကို အမှုထမ်းများက မည်သို့သောအ
ကြောင်းများကြောင့် ခွင့်လွှတ်ထားရပါသနည်း။

အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိသည်။
မှန်ပါသည်။

ခိုင်လုံသော အကြောင်းရင်း အများအပြားရှိနေသည်။
တနည်းအားဖြင့် ရန်ပွားမည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့်လေ့လည်း

ကောင်း၊ တလွဲစားချေမည်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့်လည်းကောင်း၊
စကားနည်းရန်စ နည်းလမ်းအတိုင်း ရေင့်နှုတ်ပိတ်နေကြသဖြင့်

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အမှုထမ်းများထံသို့ မည်သည့်သတင်းပေးမှုမှ ရောက်ရှိမလာချေ။
ထို့ကြောင့် တန့်ကျွေ့ရင်သည် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများဖြင့် အ
သက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
သို့သော်..

ယခု ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်တွင် ထိပ်တိုက်တွေ့နေကြလေ
ပြီ။

တန့်ကျွေ့ရင်သည် သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်
မြောက်သည်။

ပြီးလျှင် ကော့ကံကျစ်စဉ်းလဲသည်။
လူသတ်ရန် စန်မလေသူတစ်ယောက်။
လက်မရွံ့ ဓားသမား တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။
သည်လိုလူမျိုးကို ဟန်ထင်းရိုက တွေ့ချင်နေသည်မှာ ကြာ

ပေပြီ။
တန့်ကျွေ့ရင်၏သတင်းဆိုးများကို ကြားသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် တန့်ကျွေ့ရင်ကို ဆိုးမရန်ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။
ယခုတော့ ဟန်ထင်းရိုအဖို့ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။
သူတွေ့လိုပါသည်ဆိုသော တန့်ကျွေ့ရင်တစ်ယောက်ကို
ရင်ဆိုင်တွေ့နေရလေပြီ မဟုတ်ပါလော။
တန့်ကျွေ့ရင်သည် ကြေးစားတစ်ယောက်ပီပီ ဟန်ထင်းရို

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၈၉

ကို ပထမဆုံးအကြိမ်မှာဝင် ချက်ချင်းသေဆုံးသွားနိုင်သည့် အဆိပ်
လက်နက်ပုန်းဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

သူ၏အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို အသာအယာ လက်နှင့်
တောတ်ထုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသော် တန့်ကျွေ့ရင်သည်
ဟန်ထင်းရိုကိုကြည့်ပြီး လန့်သွားခဲ့သည်။

သိုင်းပညာတွင် အဆင့်မနိမ့်သူဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်
သည်။

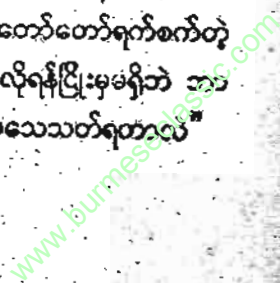
တန်းတူရည်တူ ရင်ဆိုင်နိုင်သည်ထားဦး ဟန်ထင်းရိုကို
ကျောနိုင်ရန် လွယ်ကူလိမ့်မည် မထင်။

ဤသည်ကို အကင်းပါးသော ကြေးစားလူသတ်သမား
တန့်ကျွေ့ရင်က သိလိုက်သည်။

တန့်ကျွေ့ရင်၏နောက်မှ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်
ယောက်ကမူ သူတို့၏ဆရာတန့်ကျွေ့ရင်၏အရိပ်အခြည်ကို အကဲ
ခတ်ကြည့်နေသည်။

ဟန်ထင်းရိုက...

“ဒီမှာ တန့်ကျွေ့ရင် ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ရက်စက်တဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်က ဘယ်လိုရန်ငြိုးမှမရှိဘဲ ဘာ
ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို အဆိပ်လက်နက်ပုန်းနဲ့ အသေသတ်ရတာလဲ”
မေးလိုက်လေသည်။
ထိုခကားကြားလျှင်...

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟား...ဟား...ဟား”

တန်ကျေရင်က အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးမှ..

“ရက်စက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်အလုပ်ပဲ၊ ဒါကို မင်းလည်းသိပါတယ်”

ဟန်ထင်းရီက ဘာမှမမြောဘဲ နေလိုက်သည်။

တန်ကျေရင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မေးတာကို မင်းကဘာကြောင့် မဖြေရတာလဲ၊ ကျုပ်ကိုဆန့်ကျင်ယင် ဒီလိုခံရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်းသိသွားတာပေါ့၊ အခုမင်းကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ မင်းမမိုက်ပါနဲ့ မင်းဘယ်သူဆိုတာ ပြောစမ်း”

ထိုစကားကြောင့် ဟန်ထင်းရီမှာ ဝါးလုံးကွဲရယ်မောနေတော့သည်။

“ကျုပ်ရဲ့နာမည်ကို ဘာကြောင့်သိချင်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားဟာအဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ခင်ဗျားဆီမှာက လူတွေကိုသတ်ဖို့ အဆိပ်လက်နက်တွေလည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုတော့ နောက်ထပ်အဆိပ်လက်နက်ပုန်းနဲ့ တိုက်မယ်လို့တော့ မကြံရွယ်လိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ရှာသလိုဖြစ်သွားမယ်၊ မယုံယင်တော့ စမ်းကြည့်၊ ကျုပ်က ဘယ်အဆိပ်ကိုမှ မကြောက်ဘူး”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၉၁

ဟန်ထင်းရီက မင်နှင့်မောင်းနှင့် ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်။

အခုနံတကယ်လည်း ဟန်ထင်းရီမှာ မည်သူ့ကိုမျှမကြောက်ပေ။

အထူးသဖြင့် တန်ကျေရင်လို သိုင်းပညာရပ်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေသည့် လူရမ်းကားကို ပို၍ပညာပေးချင်သည်။

ဟန်ထင်းရီသည် လူငယ်သော်လည်း သူ၏စိတ်ဓာတ် အစဉ်သဖြင့် တည်ကြည်ခိုင်မာသည်။

ဟန်ထင်းရီ ပြောစကားသည် အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်းပေလော။

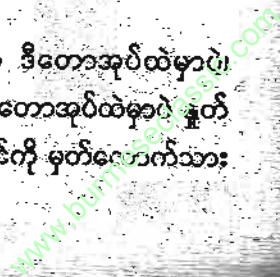
သို့တည်းမဟုတ် အတည်ပေါက်နှင့် ဟန်ဆောင်နေခြင်းလော။

တန်ကျေရင်မှာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့ပေးမည့်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်သည်ကို ဟန်ထင်းရီက နားလည်ထားသည်။

တန်ကျေရင်က... “ဟိတ်...မင်းရဲ့သေတွင်းကတော့ ဒီတော့အုပ်ထဲမှာပဲ၊

ဒါလောက် စကားများတဲ့လူတစ်ယောက် ဒီတော့အုပ်ထဲမှာပဲ နှုတ်ပိတ်ထားခဲ့ရမယ်၊ ယကွန်ကျားကြီး ဒီကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးလိုက်စမ်း”

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ၏အမိန့်ပေးသံဆုံးသည်နှင့်...

“ရှမ်း”

“ရှမ်း”

ယက္ခနှင့်ကျားကြီးတို့က ပြိုင်တူပင် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်

ကြ၏။

“သေပေတော့”

ယက္ခနှင့်ကျားကြီးတို့က ဓားကိုယ်စီလေတွင် ဝှေ့ယမ်းလိုက်
ယင်း ဟန်ထင်းရီထံသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

လက်နက်မဲ့ လူတစ်ယောက်အား ဓားကိုယ်စီကိုင်လျှက်
တပြိုင်တည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်မှာ တရားနည်းလမ်းမမျှ
တပါ။

တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ ဆူးပြောင့်ခလုတ်
ဖြစ်နေသော ဟန်ထင်းရီကို အသေသတ်ရေးသည်သာ အဓိကဖြစ်
သည်။

လက်မရွံ့ဓားသမားများ၏လက်သည် ဓားရိုးပေါ်သို့ လက်
ရောက်သွားသည်နှင့် သူတို့၏ဓားကို သွေးမသောက်ရဘဲ မည်သည့်
အခါမျှ ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ပြန်သွင်းရိုးထုံးစံမရှိခဲ့။

သည်လောက်အထိ ဖိုက်ကန်းလှသော လူရမ်းကားများ
ဖြစ်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၉၃

ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုင်ဆောင်သော ဓားများကို သွေး
သောက်ဓားဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားကြသည်။

လူသတ်ရာတွင် လက်မရွံ့သူများပီပီ ယက္ခနှင့်ကျားကြီးတို့
ကဘယ်ညာတစ်ဘက်စီခွဲ၍ ဟန်ထင်းရီထံသို့ လျှပ်တပြက် ဝင်တိုက်
လိုက်ကြသည်။

ဟန်ထင်းရီက မြင်းညိုကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ရာမှမထပါချေ။
သို့သော် သူက လက်နှစ်ဘက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။
ထိုအခါ...

ဓားကိုယ်စီဝင့်၍ ဟန်ထင်းရီထံသို့ ပြေးဝင်လာသော ယက္ခ
နှင့်ကျားကြီးတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ထဲတွင် ဓားများကိုင်ဆောင်
ထားယင်း ဟန်ထင်းရီ၏မြင်းညိုကြီးဘေးတွင် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်
နေသည်။

ဟန်ထင်းရီ၏လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်ပင်မြန်ဆန်လွန်းလှ
သည်။

သူ၏ဘယ်ညာလက်များသည် အတွင်းအားများကို စုစည်း
လျှက် ပြေးဝင်လာသော ယက္ခနှင့်ကျားကြီးတို့၏လည်ကုပ်ကို လျင်
မြန်စွာဖြင့် ဖမ်းကုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တနည်းအားဖြင့် အသေမသတ်လို၍ သွေးကြောပိတ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျားကြီးနှင့်ယက္ခတို့နှစ်ယောက်သည် ဓားကိုယ်စီကိုင်

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လျှက် တွေ့ကပ်ရပ်ကြီးများပမာ မလှုပ်မယှက် တောင့်တောင့်ကြီး
ရပ်လျှက်ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော တန်ကျေရင်သည်
အထူးပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းထားသူပီပီ သည်
တောသည်တောင်တဝိုက်တွင် သူ့အားယှဉ်နိုင်သူရှာမှရှားလှသည်။

ယခု...

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်သည် ဘယ်နေရာမှ ရောက်လာခဲ့လေ
သနည်း။

ဝတ်စုံဖြူ၏ သိုင်းပညာအဆင့်သည် မမြင်ဖူးအောင် မြင့်
မားလွန်းသည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၍သာ ယုံကြည်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ရိုးရိုးတန်းတန်း သိုင်းပညာချင်းယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည် မဟုတ်
သည်ကိုလည်း တန်ကျေရင် အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

ပြီးနောက် မိမိ၏တပည့်နှစ်ယောက်ကိုလည်း သွေးကြော
ပိတ်ထားပြီဖြစ်သည်။

တန်ကျေရင်က ဟန်ထင်းရီကို အပိုင်ကိုင်နိုင်ရန် ဉာဏ်
ဉာဏ်နက်များကို စဉ်းစားလိုက်သည်။

သူစဉ်းစားရသည်မှာ အဆိပ်လက်နက်ပစ်မလွှဲသော
နောက်ဆုံးတီထွင်ထားသည့် လက်နက်ပုန်းဖြင့် အပိုင်ပစ်ခတ်ရန်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၉၅

တစ်လမ်းသာရှိတော့သည်။

ထိုလက်နက်ပုန်း ထိမှန်ခံရသူသည် မြေပွေးအကိုက်ခံရသူ
ထက်ပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သေခြင်းကိုရင်ဆိုင်ရသည်။

တန်ကျေရင်သည် မိမိရှုံးနိမ့်နေသည်ကို သိပါလျက် ခိုက်
ခိုက်ကန်းကန်း ရှေ့ဆက်တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းရီ ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။

သူက မည်သူ့အဆိပ်ကိုမျှ မကြောက်ပေ။

တန်ကျေရင်မှာ ဧဝံဝေဖြစ်နေသည်။

သူသည် ဟန်ထင်းရီ၏စကားကို ယုံရမလို့ မယုံရမလို့ ဖြစ်
နေသည်။

သို့သော်...

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်နယ်တဝိုက်တွင် ကြေးစားတန်ကျေ
ရင်ဆိုလျှင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြပေသည်။

ယခု ဝတ်စုံဖြူနှင့်တွေ့မှ အရှုံးပေးရမည်လော။

တန်ကျေရင် ခံပြင်းသွား၏။

ဟန်ထင်းရီအား သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

ဟန်ထင်းရီက ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဘယ်လိုလဲ၊ တန်ကျေရင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊
တယ်နည်းနဲ့ ကျုပ်ကိုသတ်ချင်သေးသလဲ၊ ကျုပ်ကို လုပ်ကြံမယ်

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တော့မကြံနဲ့ ခင်ဗျား တစ်ချက်ကလေးလုပ်လိုက်တာနဲ့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ဓူတ်ထားပါ။

ပြောလိုက်လေသည်။

ခပ်ကြားကြားလေသံဖြင့် ပြောဆိုခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် တန့်ကျွေရင် ဒေါသထွက်သွား၏။

သို့သော် ဟန်ထင်းရီ၏ ပြောစကားသည် သူ့စိတ်ထဲမှ ကြံစည်နေသည့်စိတ်ကူးအား ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် သူသည် အမှန်ပင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

တန့်ကျွေရင်သည် ဒေါသထွက်နေသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ သူကိုယ်တိုင် မလှုပ်ရဲပါချေ။

သူ့ကြောက်နေမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက ဟန်ကိုယ့်ဖို့နှင့် စိတ်ထိန်းကာ..

“ဟိတ်...မင်းငါ့ရဲ့တပ်ညှိနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သွေးကြောမိတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အခုချက်ချင်း ပြန်ဖွင့်ပေးစမ်း”

တင်းမာခက်ထန်သောလေသံဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ဟန်ထင်းရီက...

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ် သူတို့ကိုမသတ်ပါဘူး၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ စိုးရိမ်ရတာက ခင်ဗျားရဲ့အသက်ပဲ၊ ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိတယ်၊ ကောင်း

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၉၇

ကောင်းဖြေယင်ဖြေ မဖြေယင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့”

သူ၏စကားသည် ပြောသည့်အတိုင်းတကယ်လုပ်မည့်ဟန်၊ လေသံကလည်း မာသည်။

တန့်ကျွေရင်က စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဟန်ထင်းရီအား ကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက်..

သူ၏လက်တစ်ဘက် လှုပ်ရှားသွားသည်။

သူက ဟန်ထင်းရီအလစ်တွင် အိတ်အတွင်းမှ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မရပါချေ။

ဟန်ထင်းရီက တန့်ကျွေရင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို အကဲခတ်နေသူပီပီ တန့်ကျွေရင်၏လက်က ရင်ဖုံးအင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ မရောက်မီမှာပင် ဟန်ထင်းရီ၏ လက်တစ်ဘက်က လှုပ်ရှားသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“အား”

တန့်ကျွေရင်သည် အားခနဲ တစ်ချက်သာ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်နိုင်သည်။

သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ကို ကျန်လက်ဖြင့်ကိုင်လျှက် ခွေခနဲလဲကျသွားတော့သည်။

၁၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အား”

အသံစာစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တန့်ကျွေရင်မှာ မြေပေါ်
လဲကျသွားသည်။

သူသည် ဟန်ထင်းရီအား မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအ
စုံဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်း”

စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်
နေ၏။

တန့်ကျွေရင်က လက်နက်ပုန်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်နေ
စဉ်မှာပင် ဟန်ထင်းရီ၏လက်တွင်းမှ ကြိုးတပ်သံမထိလုံးတစ်လုံး
ကစိုးခနဲ ရှောက်ရှိလာပြီး လှုပ်ရှားသောလက်ဖျံကို ထိမှန်သွားခဲ့
သည်။

ထိမှန်သည်မှာ အံ့သြစရာမရှိသေး။

ထိုသံလုံးဖြင့် တစ်ဘက်လူ၏ လက်ဖျံကျောမှ သွေးကြော
ဆို ပိတ်နိုင်သည်မှာ အထူးဂင်အံ့ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

တန့်ကျွေရင်မှာ မြေပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးလဲကျနေ၏။

သူ၏အနီးသို့ ဟန်ထင်းရီက လျှောက်လာသည်။

တန့်ကျွေရင်၏အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သူက တစ်ချက်ပြီးလိုက်
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကြောက်နေသလား၊ သူများတွေကို တရား

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၁၉၉

လက်လွတ် လိုက်သတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒါလောက်တောင်
သွေးပျက်နေရသလား”

တန့်ကျွေရင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောပါ။

သူ၏လက်မှ ဒဏ်ရာ၏ကိုက်ခဲနာကျင်မှုဝေဒနာကို အံ
ကြိတ်ပြီးခံနေသည်။

တစ်သက်လုံး လူတကာဖိုလ်ကျခဲ့သမျှ ယခုတော့ ကောင်း
ကောင်းဝဋ်လည်လေပြီ။

ဟန်ထင်းရီသည် တန့်ကျွေရင်အား တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

တန့်ကျွေရင်မှာ လန့်သွားသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကျစ်စွာနှင့်တို့လိုက်သကဲ့သို့ တွန့်ခ
နဲဖြစ်သွားသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ဟန်ထင်းရီထံမှ ဆုံးမမှုကို ခံရလိမ့်ဦး
မည်ဟု အထင်ရောက်ပြီး ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

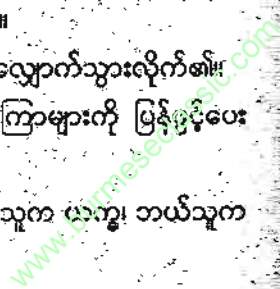
သို့သော်...

ဟန်ထင်းရီက သူ့ကိုဂရုမစိုက်ပါ။

သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ပိတ်ထားသော သွေးကြောများကို ပြန်ဖွင့်ပေး
လိုက်သည်။

“ယကွန့်ကျားကြီးတို့လား၊ တယ်သူက ယကွ၊ တယ်သူက

ကျားကြီးလဲ”

ဟန်ထင်းရီက ခါးထောက်၍မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ယကွ၊ သူက ကျားကြီး”

ယကွဆိုသောသူက ပျာပျာသလဲ ဖြေလိုက်သည်။

သူတို့ဆရာတန်ကျွေ့ရင် ကိုယ်တိုင် မြေပြင်တွင် လှိမ့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက အခြေအနေမဟန်မှန်း ရိပ်စားမိသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ယကွက ဘာလုပ်သလဲ၊ ကြေးစားလုမိုက်အလုပ်ပဲလား”

ဟန်ထင်းရီက လေသံခပ်မာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ယကွက ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က စိုက်ပျိုးရေးသမားပါ။ သူ့ဆီမှာတပည့်ခံပြီး အကူအညီခေါ်လာလို့ လိုက်ခဲ့ရတာပါ”

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် ရှင်းပြနေပါသည်။

ဟန်ထင်းရီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ယကွအား အကဲခတ်

ကြည့်ကာ...

“ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ တရားတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ နောင်ကို ကြေးစားတွေနဲ့ မပေါင်းမိဖို့ သတိထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယကွက မာန်ချပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက ကျားကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီးမေးလိုက်ပြန်

သည်။ ကျားကြီးမှာလည်း ကြောက်ရွံ့နေ၏။

“ကျားကြီးကကော ဘာလုပ်လဲ”

ကျားကြီးက ပျာပျာသလဲပင်...

“ကျွန်တော်က ဒီတောထဲမှာ အမဲလိုက်သမားပါ၊ သူတို့က ဗဟာရောက်ပူးပေါင်းလို့ လိုက်လာခဲ့မိတာပါ”

မှန်ပါသည်။

ကျားကြီးသည် မုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အမဲလိုက်သူများသည် သူ့ထံသို့သွားရောက် ချဉ်းကပ်ရသည်။

သူက ဒီနယ်တဝိုက်ရှိ တောတောင်ရေမြေသဘာဝကို မျက်စိမိုတ်သွားရောက်နိုင်လောက်အောင် နယ်ကျွမ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

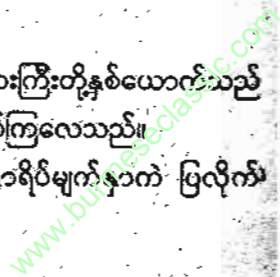
ဟန်ထင်းရီ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အခု ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့သွားကြမှာလဲ”

ထပ်မံ မေးလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ယကွနှင့်ကျားကြီးတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကျားကြီးက ယကွကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ ပြလိုက်သည်။

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယကွက ဟန်ထင်းရီ၏အမေးကို ဖြေဆိုရန် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ။ လူယန်မြို့ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ပါတယ်။ အကျိုးရှိမယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့မသိပါဘူး။ သူ့ကိုကြောက်လို့သာ လိုက်လာတာပါ”

ယကွက အမှန်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်၏။
ဟန်ထင်းရီက သူတို့နှစ်ဦးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့၏ အသွင်သဏ္ဍန်မှာ ရိုးသားမှုအရိပ်အယောင်များ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေပါသည်။

သို့အတွက် ဟန်ထင်းရီသည် ထိုလူနှစ်ယောက်၏အပြောကို ယုံကြည်သွားပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ မသိသင် ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ဒီလိုဗျ လူယန်မြို့မှာ မနေကလူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားတယ်။ အဲဒီလူသတ်မှုကို အမှုမှန်ဖော်ထုတ်မရအောင် လူပုံးဆိုတဲ့လူက ဖျက်ဆီးဖို့ လူစုနေတယ်။ မျက်မြင်သက်သေတွေကို နှုတ်ပိတ်ဖို့ကြံရွယ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကြေးစားလူသတ်သမားတန်ကျေရင်ကို ငှားတယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က အဖော်လိုက်လာတယ်။ ရှင်းပြီလား”

ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၂၀၃

“ဟာ”

ဟန်ထင်းရီ၏ ရှင်းပြမှုကြောင့် ယကွနှင့်ကျားကြီးမှာ ပြိုင်တူအသံထွက်သွားပြီး တအံ့တကြွပ်သွားကြလေသည်။

ဟန်ထင်းရီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ။ နောင်ကို တရားလက်လွတ်ကိစ္စမျိုး မလုပ်မိဖို့ကြိုးစားကြပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ နှစ်ရှည်လများ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ရတဲ့ သိုင်းပညာကိုလည်း အလွဲသုံးစားမလုပ်စေချင်ဘူး။ တကယ် သိုင်းပညာကို မြတ်နိုးယင် သိုင်းပညာနဲ့ လူထုတွေ အထင်ကြီးလေးစားအောင် သိက္ခာရှိအောင် မှန်ကန်တဲ့လုပ်ရပ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းကြပါ။ သိုင်းပညာနဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ မလုပ်မိဖို့နဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကို သိုင်းပညာနဲ့ တတ်အားသရွေ့ ကာကွယ်ကြပါ”

ဟန်ထင်းရီက ရှည်လျားစွာပြောယင်း တန့်ကျောရင်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကဲ..အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆရာကို ပြန်ခေါ်သွားပေတော့။ ဒါဟာ သင်ခန်းစာပဲ။ နောင်ကို ဒီလိုမျိုးထပ်လုပ်နေဦးမယ်ဆိုယင်တော့ ကျုပ် ဒီလိုခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ သွားနိုင်ပါပြီ”

ယကွနှင့်ကျားကြီးက ဟန်ထင်းရီအား ဦးညွတ်အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး..

“ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေကို”

လည်းမှတ်ထားပါမယ်”

ပြောလိုက်၏။

ပြီးနောက် လဲနေသောသူတို့၏ဆရာအား ဖေးမထူပေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက တန့်ကျွေ့ရင်ကိုကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ တန့်ကျွေ့ရင် နောက်ထပ် ဒီလိုမျိုး မတရားမှုတွေ ထပ်လုပ်မယ်မကြံပါနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့အသက်နဲ့ အလျော်ပေးရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ အခုလည်း ခင်ဗျားဟာ အတော်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ အပြစ်မရှိတဲ့လူကို ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ အသက်သေအောင် ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားလို တရားမဲ့မလုပ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မသုံးနိုင်အောင်တော့ ခင်ဗျားကို ဆုံးမလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ညာဘက်လက်ဟာ ဘယ်တော့မှ သွေးသောက်ခားကို အသုံးပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်လိုက်ပါ”

ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် တန့်ကျွေ့ရင်မှာ ဟန်ထင်းရီအား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးသွား၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်တင်းမာနေသည်။

နာကျည်းနေမှုကို ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်မရနိုင်ပါချေ။

အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်..

နောက်ထပ် လက်နက်ပုန်းအသုံးပြု၍ မရအောင် ဟန်ထင်းရီက သူ့အားဆုံးမထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

“ကိုင်း...သွားနိုင်ပါပြီ”

ဟန်ထင်းရီက လက်နှစ်ဘက်ဝှေ့သမ်းကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ယက္ခနှင့်ကျားကြီးတို့က တန့်ကျွေ့ရင်အား တွဲလျက် ထိုနေရာမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသည်။

ပြီးနောက် မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ ဒုန်းနိုင်းထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မကြာမီ တောအုပ်အတွင်း သစ်ပင်များကြားမှ သူတို့သုံးဦးစလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းခွာသံများ တဖြည်းဖြည်း တေး၍တေး၍ပျောက်ကွယ် သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ဟန်ထင်းရိက တန်ကျွေရင်တို့ သုံးဦးပျောက်ကွယ်သွားမှ ဝမ်းကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူသည် တန်ကျွေရင်ကို ဆုံးမလွတ်လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ် လျှက်ရှိနေသည်။

အထူးသဖြင့် လှယန်မြို့ကလူသတ်မှုကို ခင်ရောက်နှောင့် ယှက်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ပြန်သွားရသည်ကို အထူးကျေနပ်နေမိသည်။

ဟန်ထင်းရိသည် အတန်ကြာအောင် ပြုံးနေပြီးမှ မြင်းညို ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ခုန်တက်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် လှယန်မြို့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျက် ဒုန်းစိုင်းနှင့် လိုက်လေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၃) ❖ ၂၀၇

တောလမ်းကလေးသည် သာတောင့်သာယာ ရှိလှသည်။ ကျေးငှက်သာရကာများ၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်အသံ လေးများသည် လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အချိန်မှာ နေ့မွန်းတည့်ချိန် ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ယခုမှပင် သူ၏ဝမ်းစိုက်က ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာမှန်း အတိရမိလိုက်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် လှယန်မြို့ရှိ တည်းခိုခန်းသို့ အမြန်ရောက်ရှိစေ ရန် ခြေကုန်တင် ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်ပြီး ပြန်လာခဲ့လေသည်။

လှယန်မြို့သို့အဝင် လူရှိတန်တို့၏ အိမ်ဂေဟာခြံကြီးဆီသို့ လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ..
ခြံဝတွင် ခမောက်ကြီးတစ်လုံးအား ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်း ထားသော လူဖုံးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

လူရှိတန်၏ အိမ်ခြံဝင်းအပြင်တွင် လူဖုံးသည် ခမောက် ကြီးကို အကာအကွယ်ယူယင်း ရုပ်ဖျက်၍ အဝင်အထွက်ကို ထောက် လှမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းရိ မွဲလိုက်၏။
အမှုအတွက် လူဖုံးသည် မည်သို့မည်ပုံ အကြမ်းကော်ဖျက် ဆီးဦးမည်ဆိုသည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိရှိ။
မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မည်သို့မိမြစ်စေ လူဖုံးကိုလည်း သည်အတိုင်း လက်ပိုက်

ကြည့်ပြီး လွှတ်ဆား၍ဖြစ်နိုင်တော့မည် မထင်။

ထိုကိစ္စကို ဆရာဝန်ယူနှင်တွေ့ဆုံတော့မှ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်
ရန်လိုအပ်လာပြီဟု ဟန်ထင်းရိက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအတွက် လူဖုံးအား ထိပ်တိုက်မတွေ့သေးဘဲ သူ၏
တည်းခိုခန်းရိုရာသို့ပင် ဒုန်းစိုင်းပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

ခုတီယပိုင်းပြီး၏။

တတီယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်

သိပ္ပံအောင်

သုရ်ကောင်းနှင့်မေတ္တာပုစွာ

(တတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

မာမုခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၁၁၃၁၀၀၉၀၉
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၁၁၂၈၂၀၉၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ (ချိုတေးသံကပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးဆော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H) နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမြေကွဲရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ☆ အရွယ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်မြဲခံစားချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

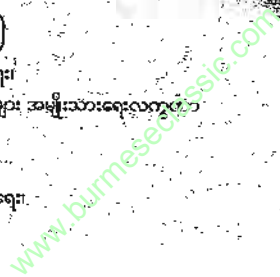
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ☆ ဗိုဗာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓမ္မတိရစ္ဆာန် ပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုမွှမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်မားရေး။
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၅

သူ့အကြံကိုယ်အကြံ

တောအုပ်ကလေးတစ်ခုလုံး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။
 ကျေးငှက်သာရကာများ၏ သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံ
 တလေးများသည် လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။
 တောအုပ်မြေကွက်လပ်တွင် မြင်းညိုတစ်ကောင် ရှိနေ၏။
 မြင်းညိုအနီးတွင် လူရွယ်တစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်
 ရပ်နေသည်။
 ယင်းလူရွယ်မှာ 'ဟန်ထင်းရီ' ဖြစ်သည်။
 ဟန်ထင်းရီမှာ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် ရှိနေသော်လည်း သူ၏
 ဇွန်နာပေါ်တွင် ကျေနပ်သော အပြုံးရိပ်များ ဖြစ်ပေါ်နေလျက်
 ရှိသည်။

❖ ❖ တက္ကသိုလ်ဆီဟအောင်

ကြေးစားတန်ကျေရင်တို့ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူက ကျရောက်လာမည့် အနှောင့်အယှက်တစ်ခုကို ဖယ်ရှားလိုက်နိုင်၍ ဝမ်းသာနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အထူးသဖြင့် လှယန်မြို့မှ လူရှိတန်၏ အရှုပ်အထွေးကို ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်သည်ကို အထူးကျေနပ်နေမိသည်။

ဟန်ထင်းရှိသည် အတန်ကြာ ရပ်နေပြီးမှ ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြင်းညိုကြီးခေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လှယန်မြို့ဘက်သို့ ဦးတည်လျက် ခုန်းစိုင်းနှင့် လာခဲ့တော့သည်။

အချိန်မှာ နေမွန်းတည့်ချိန် ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုမှပင် သူ၏ဝမ်းစိုက်က ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေမှန်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် လှယန်မြို့ တည်းခိုရိပ်သာသို့ အမြန်ရောက်ရှိ စေရန် ခြေကုန်တင် ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်ပြီး ပြန်လာခဲ့၏။

လှယန်မြို့သို့ အဝင် လူရှိတန်၏အိမ်ဓမ္မဟာကြီးဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်ရှုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခြံတွင် ခမောက်ကြီး တကားကားဖြင့် လူဖုံးကို လှမ်း၍ မြင်နေရသည်။

လူရှိတန်၏အိမ်ခြံဝင်းအပြင်တွင် လူဖုံးသည် ခမောက်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူယင်း ရှစ်ဖျက်၍ အဝင်အထွက်ကို ထောက်လှမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၇

အမှုအတွက် လူဖုံးသည် မည်သို့မည်ပုံ အကြမ်းဖက် ဖျက်ဆီးဦးမည်ဆိုသည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိရှိ မခန့်မှန်းနိုင်ပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ...

လူဖုံးကို ယခုအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်၍ လွှတ်ထားခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

လူဖုံးသည် စာနည်းနည်းနှင့် ကြိုးစားလာဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

လူဖုံး ကိစ္စကို အမှုထမ်းဝမ်းယုနှင့် တွေ့ဆုံတော့မှ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် ဟန်ထင်းရှိ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက လူဖုံးနှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့ သေးဘဲ တည်းခိုရိပ်သာသို့ပင် ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စွမ်းအားခြံဝင်း...

ခြံဝင်းရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်သည် ခမောက်ကြီး တကားကားဖြင့် ဣန္ဒြေမရနိုင်လောက်အောင် လူးလာခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိသည်။

ထိုလူသည် သူ၏မျက်နှာကို အများတကာ ဖြင်တွေ့မည်စိုးသဖြင့် ပါးခမောက်ကြီးကို ရှေ့သို့ ငိုက်လျက် ဆောင်းထားသည်။ သူသည် ခြံစင်းအတွင်းသို့လည်း မဝင်နိုင်၊ အပြင်ဘက်တွင် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

အမှန်စင်စစ် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်ဖြင့် ဒေါသယမ်းဆိုးပေါက်ကွဲနေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသူကား လူရှိတန်၏ဦးလေးဖြစ်သူ လူဖုံးပင် ဖြစ်သည်။ သူက ဝမ်းယုတို့လူစုအား အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူစီစဉ်ထားသော အစီအစဉ်များ ပျက်ပြားသွားခဲ့ပြီ ဟုတ်လား။

ယခုထက်တိုင် ခေါ်ယူထားသော ကြေးစားလူမိုက်တစ်ကျွေရင်တို့လူစု ရောက်မလာသေးပါ။

သူ၏လူ ပြောပြချက်အရ ဝမ်းယု၏မိတ်ဆွေ ဟန်ထင်းရီကြားဖြတ်ဟန်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။

အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ တန်ကျွေရင်တို့လူစုကား ပေါ်မလာသေးပါချေ။ လူဖုံးမှာလည်း ပို၍ ဒေါသထွက်လာသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၉

ဟန်ထင်းရီကြောင့် တန်ကျွေရင်တို့လူစု ရောက်လာတော့မည် မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

လူဖုံး လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။

လူဖုံးသည် ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ဦးအား အကြီးအကျယ် မျက်မှန်းကျိုးလျှောက် ရှိသည်။

အခွင့်အရေးရလျှင် သူ့တူ၏အသက်ကြွေးကို ပြန်ဆပ်ရန် အဆင်သင့် ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ယောက်အား ခေါ်ယူထိန်းသိမ်းထားခြင်း မရှိလျှင် သူနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ပြီး ဖြစ်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါချေ။

ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့ အာဏာသားများ၏လက်ထဲ ရောက်နေသည့်တိုင် သူက ဒုက္ခပေးဖို့ပင် ကြိုးစားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူဖုံးမှာ အသက်ကြီးသလောက် ဒေါသကြီးသူလည်း ဖြစ်သည်။

ချီအင်းတို့ ဒုက္ခရောက်စေရန် တနည်းမဟုတ်တနည်း ကြံစည်အားထုတ်ဦးမည် ဖြစ်သည်။

လွယ်လွယ်နှင့် လက်လျော့မည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါချေ။ ဝမ်းယုတို့အနေဖြင့် ချီအင်းတို့အား ခေါ်ယူထိန်းသိမ်းထားသည်မှာ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်နေသည်။

သို့မဟုတ်လျှင် မလိုလားအပ်သော ပြဿနာများ ဖြစ်ပွား

လာနိုင်သည်။

ယခုမှ နောက်ထပ် ရာဇဝတ်မှု မဖြစ်ပွားစေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

သက်သေများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပြီး ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့အား ကြိုးစင်တင်ရန် အစီအစဉ် ပျက်ပြားသွားရသည့်အတွက် အထူးပင် ဒေါသထွက်လျက် ရှိသည်။

“တောက်”

လူဖုံးသည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

“သိကြသေးတာပေါ့၊ မင်းတို့အားလုံး ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်”

လူဖုံးက သူ၏လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ရုတ်စာရက် သူသည် တွေ့စေကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြံစည်အားထုတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူကြံစည်အားထုတ်နေသည်ကား ကောင်းသော ကိစ္စ၊ ကောင်းသော အကြံဉာဏ်များ ဟုတ်နိုင်မည် မထင်ပါချေ။

အတန်ကြာမှ သူက တစ်ချက်ရယ်မောကာ ဦးခေါင်း အောက်ဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၏။

သူ၏အကြံအစည်အား အလွန်သဘောကျသွား၏။

“ဟန်ကျလိုက်တာ၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ၊ သူတို့

အားလုံးကို ရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ ငါလုပ်ချင်ရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင်ပြီ၊ ပထမဆုံး မြို့စားကြီးနဲ့ သွားတွေ့မယ်၊ ဝမ်းယုတို့အုပ်စု တရားခံဘက်လိုက်တယ်၊ အမှုကို သေချာစွာ ရုံးတင်မစစ်တဲ့အကြောင်း တိုင်ကြားရမယ်၊ ပြီးတော့ ကဇော်ကသမားကျင်းပဲ့ ဒီကောင်က သက်သေဖြစ်နေတယ်၊ ကျင်းပဲ့ကို အစဖျောက်လိုက်ဖို့ ချီအင်းတို့ သေဒဏ်ပေးခံရမှာ သေချာတယ်”

လူဖုံးသည် သူ့စိတ်ကူးသူ အကြံအား သူကိုယ်တိုင် သဘောကျလျက် ရှိနေသည်။

လူဖုံးသည် သူ့အလွန်ချစ်သော တူဇော်မောင်လူရှိတန် လုပ်ကြံခံရခြင်းမှာ ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့ ပူးပေါင်းလုပ်ကြသည်ဟု မဆင်မခြင် တရားသေ စွဲမှတ်၍ ဒေါသပွားနေပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့ သေဒဏ်ပေးခံရအောင် သူသည် နည်းမျိုးစုံ အဆိုးပြုရန် ဖိုက်မဲစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

လူဖုံးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည်။

ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်တတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ သူ၏ခြေလှမ်းများ တ မြို့စားဝေဟာသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားနေသည်။

အမှုအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေရန် သွားရောက်တိုင်ကြားဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မည်သို့ ကြံစည်သည်ဖြစ်စေ ဝမ်းယုအဖို့ ခေါင်းကိုက်ရဦး
မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ ကြံစည်သည်ဖြစ်စေ ဝမ်းယုနှင့် လူဖုံးတို့၏ ပြိုင်
ဆိုင်မှုသည်ကား ကြီးထွားလာခဲ့လေပြီ။

လူဖုံး မည်သို့ ကာကွယ်ပေးမည်နည်း။

ဝမ်းယုသည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော မင်းမှုထမ်း အာ
ဏာသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် နာမည်ကောင်း ဆုတ်ဆိပ်များ ရရှိထားသော
ဘုရင့်အထောက်တော် အမှုထမ်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သူနှင့်အတူ လိုက်ပါကူညီနေသူတစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်။
ထိုလူမှာ အသက်အရွယ်ငယ်သော်လည်း ကြောက်မက်

ဖွယ် သိုင်းပညာရပ်များ တတ်မြောက်ထားသူ၊ မကောင်းမှုအား
အလွန်ရှုံ့မှန်းသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးဦး၏ ပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ်ဖြင့် လှုပ်ရှားမှုများ
သည် အသည်းပေးဖွယ် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ...

အမှန်တရားကို မည်သူက ဖုံးကွယ်ထားနိုင်အံ့နည်း။

အမှန်တရားဟူသည် တစ်နေ့တွင် အဖြစ်မှန် ပေါ်ပေါက်
စမြဲပင် ဖြစ်၏။

ဝမ်းယုသည် ဤအမှုတွင် အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်အောင် စုံစမ်း
ဖော်ထုတ်နိုင်ပါမည်လော။

အနှောင့်အယှက်များကို ကျော်လွှားနိုင်ပါမည်လော။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၃

လှယ်နံမြို့၏ နာမည်ကြီး ဧည့်ရိပ်သာတစ်ခု...

ဟန်ထင်းရီသည် စားသောက်ခန်းအတွင်းရှိ ထောင့်ကျ
သော စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အရ
သာခံ၍ တဖြူဖြူ စားသောက်လျက် ရှိ၏။

သူက ပြတင်းပေါက်မှ နေပြီ အပြင်ဘက်မှ လူသွားလူလာ
များကို ငေးမောကြည့်နေသည်။

အချိန်မှာ နံနက်စာစားချိန် ဖြစ်၍ စားသောက်ခန်းမ အ
တွင်း၌ လူစည်ကားနေသည်။

လူစည်ကားသည့်အလျောက် ခန်းမတစ်ခုလုံး ဆူဆူညည်
ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး ဟန်ထင်းရီ စားပွဲ
ထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။

ထိုလူအား မြင်လျှင် ဟန်ထင်းရီက ပြုံးယင်း...

“အစ်ကိုကြီးဝမ်းယုပါလား၊ လာဗျာ”

ထိုင်ခုံ တမ်းပေးကာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ဝင်ရောက်လာသူမှာ ဝမ်းယုပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းယုက ခမ်းပြုံးပြုံးဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ရောက်
ထိုင်ချလိုက်၏။

“ငါ့ညီကတော့ ဒိမ်ဝဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်

ခင်း အနားယူနေတယ်ပေါ့”

ဟန်ထင်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ထင်လို့ပါဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးကသာ အခုမှ ရောက်

လာတာ ကျွန်တော်က စောစောတည်းက အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပြီးခဲ့ပြီ”

“ဟ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ငါ့ညီက အစောစောထပြီး ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ စောစောထ လမ်းလျှောက်ပြီးတော့ ဒီမှာ လာမိမိကျနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်းယူ၏စကားကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး ပွဲကျသွားပြီး ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

“ဒါနဲ့ ညကကိစ္စ ဘယ်လို အခြေအနေရှိလဲ”

ဝမ်းယူက ရှောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ညီကို ပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

ဟန်ထင်းရီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာများလဲဗျ”

“ငါ့ညီ ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ကျင်းပဲ့ဆီက စာတစ်စောင် ရခဲ့တယ်”

ဟန်ထင်းရီ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ကျင်းပဲ့က ဘာတွေများ သတင်းလာပေးပြန်တာလဲ”

“ဒီလိုကွ၊ စာကို ခဲတစ်လုံးနဲ့ ထုပ်ပြီး ဌာနချုပ်ထဲ ပစ်သွင်းခဲ့တာ၊ ကျင်းပဲ့ကိုတော့ မတွေ့လိုက်ဘူး”

ဟန်ထင်းရီ စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျင်းပဲ့က ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတာလဲ အစ်ကိုကြီး၊ သူ့လာတွေ့ပြီး သတင်းပေးနိုင်တာမဲ မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ စာထဲမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းထူးပါသလဲ”

“စာကတော့ ခပ်တိုတိုပါပဲ၊ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ဝက်ခံဖြူကို ချည်ထားတဲ့ သံကြိုးကို ယံစင်းဖန်း ဖြုတ်နေတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်တယ်ဆိုတာပါပဲ”

ဟန်ထင်းရီ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင် သူ့မေးတဲ့ သတင်းက ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ညီကကော အယ်လိုအဘောရသလဲ”

ဝမ်းယူ၏စကားကြောင့် ဟန်ထင်းရီ အနည်းငယ် စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းဝေဖန်ရမယ်ဆိုယင်တော့ ဒီစာရဲ့ သဘောကို မသင်္ကာဘူး၊ သတင်းပေးတဲ့လူဟာ သံသယ ဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သတင်းပေးသူဟာ ကျင်းပဲ့ ဖြစ်တယ်ထားဦး၊ အဓိကကျတဲ့ ဒီအချက်ကို ကျင်းပဲ့ သိခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး”

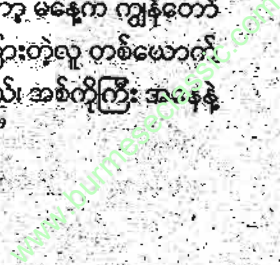
ဝမ်းယူ အနည်းငယ် တွေဝေသွားသည်။

“ဒါကိုတော့ ကျင်းပဲ့နဲ့ တွေ့မှပဲ သေသေချာချာ စစ်မေးကြည့်ရမယ်”

ဟန်ထင်းရီ သက်မြင်းချလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ စာပေးတဲ့လူဟာ ကျင်းပဲ့သာဖြစ်ခဲ့မင် အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်စရာ မလိုဘူး၊ ပြီးတော့ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးနေတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကြားတဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်လို့ပဲ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ အစ်ကိုကြီး အခုနဲ့ အဲဒီ အချက်ကို တခြားလူ ပြောပြသေးလား”

ဝမ်းယူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ပါဘူး”
ဟန်ထင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူ့ မသိတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီသတင်းကိုသာ
လူတိုင်းလေး လူတိုင်းသာ သိသွားယင် ဆူညံဆူညံ လုပ်မှာ သေ
ချာတယ်၊ မြို့စားကြီးလဲ သိသွားနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျင်းပုံကို တွေ့ဖို့
မလွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျင်းပုံကို ရှာမတွေ့ ခဲ့ယင် ချီအင်းနဲ့
ထိစင်းမန်းတို့နှစ်ယောက် အသားလွတ် နစ်နာသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို
တော့ အစ်ကိုကြီး သတိထားရလိမ့်မယ်”

ဝမ်ယုက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...
“ချီအင်းနဲ့ ထိစင်းမန်းတို့ကို ငါ့ညီ ဘယ်လိုထင်လဲ”
ဟန်ထင်းရီ တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်၏။

ပြီးမှ...
တွေးတွေးဆဆ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ လက်တလော အခြေအနေအရ
အနီးစပ်ဆုံး လူတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူရှိတန်ကို လုပ်ကြံမယ်ဆိုယင်
ဝက်ဝံဖြူကိုတောင် အသုံးချစရာ မလိုဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က သေ
ချရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ခုနစ်စင်ကြယ် လက်နက်ပုန်းနှစ်ခုကို တွေ့ရ
တယ်၊ ဒါဟာ သက်သက်မဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ်
သွားတာပဲ၊ တကယ်လို့ လက်နက်ပုန်းနဲ့ လုပ်ကြံတယ်ဆိုယင် အဓိက
သွေးကြောနေရာတွေကို ထိမှန်ရမယ်၊ အဲဒါတော့ သက်သက်မဲ့ နူး
ဆစ်နှစ်ဘက်ကိုမှ ရွေးချယ်ပြီး ထိုးသွင်းထားတာဟာ အတော်ကို
စဉ်းစားစရာ ကောင်းနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာ

တော့ တရားခံဟာ ချီအင်းပဲ ဖြစ်နေတာပေါ့”
ဝမ်ယုက စကားအဆုံးတွင် သူ၏ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာခါ
ယမ်းလိုက်၏။

ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်ဆိုသည့် သဘောပင် ဖြစ်
သည်။

ဟန်ထင်းရီက အားပေးသော အပြုံးဖြင့် မြိုးပြလိုက်ပြီး...
“ဒီအမှုက အတော်လေး ရှုပ်ထွေးပြီး ဦးနှောက်ချောက်စရာ
ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကွင်းဆက်ကီဘာ ရှာနိုင်ယင် အဖြေက
ရှင်းသွားမှာပါပဲ၊ လက်ရှိမှာ သက်သေ ဟာ ကျင်းပုံတစ်ယောက်သာ
ရှိတယ်၊ သူ့ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

“အစ်ကိုလဲ ကျင်းပုံနောက်ကို လူလွတ်ပြီး လိုက်ခိုင်းထား
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုထက်ထိတော့ သတင်းမရသေးဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်မယ်၊ အဓိက
ကျတာ ကျင်းပုံပဲ၊ ကျင်းပုံကို မတွေ့ယင် ကွင်းဆက်မရှိဘဲ ဖြစ်နေ
လိမ့်မယ်၊ လက်ရှိ ဖမ်းထားတဲ့လူနှစ်ယောက်က အချောင်ခံနေရလိမ့်
မယ်၊ အခု ဤ ဦးနှောက် သက်သေကျင်းပုံကို အစဖျောက်ပစ်မှာ
တို နိုးရိမ်ရတယ်၊ တွေ့ယင်တော့ တနည်းနည်းနဲ့ ထိန်းထားဖို့ လို
တယ် အစ်ကိုကြီး”

ဟန်ထင်းရီ၏စကားကြောင့် ဝမ်ယု မျက်မှောင်ကုပ်သွား
၏။

တဖန် ဟန်ထင်းရီအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...
“ငါ့ညီက ဘယ်လိုသတင်းတွေ ရထားလို့ ကျင်းပုံကို အစ

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟန်ထင်းရီက နိုးရိမ်နေတာလဲ”

ဟန်ထင်းရီက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

“အစ်ကိုကြီး အနေနဲ့ လူဖုံးကိုလည်း လွတ်ပေးထားမနေနဲ့ အနီးကပ် စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ လူဖုံးက ကျင်းပဲ့ကို အစပျောက်ပစ်မယ်လို့ ငါ့ညီက ထင်နေလို့လား”

“ဆိုပါတော့၊ ကျင်းပဲ့ကို အစပျောက်ပစ်ဖို့လည်း သူ့အလွန် မှန်တီးနေတဲ့ ချီအင်းနဲ့ ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ယောက်က သေဒဏ်ခံရဖို့ပဲ စိတ်ထဲ မထုတ်လား။ ဒီတော့ လူဖုံးက ဒီလို မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး ပြောနိုင်မလား”

ဝမ်းယု ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၏။

“အင်း ငါ့ညီ အတွေးအခေါ် မဆိုးဘူး။ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်တွေပါပဲ။ ငါ့ညီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဝမ်းယုက လိုက်လံစွာ ထောပနာ ပြုလိုက်သဖြင့် ဟန်ထင်းရီလည်း အားတက်ပြာ ဆက်လက်၍ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဆက်လက် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရုံတင်မကဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီမနက် အစောကြီးထုပြီး စုံစမ်းမှု ခြုံခဲသေးတယ်”

“ဘာတွေများ ထူးခြားတာ တွေ့ခဲ့လဲ”

ဝမ်းယုက အားတက်သရောဖြင့် မေးလာသည်။

ဟန်ထင်းရီက တညီကြည့်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဒီနေ့ မနက် လူဖုံးက အတော်လေး ထုပ်ရှားနေတယ်”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉

သူလွတ်ပြီး ကြေးစားသိုင်းသမားတန်ကျေရင်နဲ့ ချိတ်ဆက်နေတယ်။ လူဖုံးဟာ အမွေနည်းသုံးစွဲ စိုင်းပြင်းနေတာ ထင်ရှားနေပြီ။ တကယ်ဆို သူ့မှာ အကြံအစည် မရှိဘူးဆိုလင် အခုလိုမျိုး ကြေးစားလူဖိုက်တွေနဲ့ ချိတ်ဆက်စရာ မလိုဘူး။ သူ့သဘောမကျတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့က ဖမ်းထားလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အမှုက အဓိကကျတဲ့ သက်သေကို ပျောက်ဖျက်ပစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာပေါ့။ ကျင်းပဲ့ကိုသာ ရှင်းပစ်လိုက်ဖို့ ချီအင်းနဲ့ ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ယောက် သူ့ဖြစ်လိုတဲ့အစဉ်း လူသတ်တရားခံ ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ လူဖုံးဟာ အတော်ညာဏ်များတယ်။ အစ်ကိုကြီး သူ့ကို သတိထားရ လိမ့်မယ်”

ဟန်ထင်းရီက တွေးတွေးဆဆဖြင့် သတိပေးစကား ပြော ပြားလိုက်သည်။

ဝမ်းယုက တအံ့တညံ နားထောင်နေသလို သူ့စိတ်ထဲမှ နည်း ဟန်ထင်းရီကို အလွန်ပင် အားကိုးအားထား ပြုမိနေသည်။ သူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ...

“ငါ့ညီ ပြောပုံအရဆိုလင် လူဖုံးကိုလည်း အလွတ်ပေးထား နဲ့ မဖြစ်ဘူး။ အင်း သူ့ကို လူလွတ်ပြီး စောင့်ကြည့်ခိုင်းတော့မှ ဖြစ် မယ်”

“တန်ကျေရင်ကိုတောင် ငှားတယ်ဆိုတော့ လူဖုံးဟာ မျက် သက်သေဖြစ်တဲ့ ကျင်းပဲ့ကို အပျောက်ရှင်းမှာ အမှန်ပဲ”

“အင်း ကျင်းပဲ့က အမှုမှန်ပေါ့စို့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ သက်သေပဲ။ ကျုပ်လဲ လူလွတ်ရှာခိုင်းထားပြီးပါပြီ။ မကြာခင်သတင်း

ရမှာ သေချာတယ်”

ဟန်ထင်းရီက ဝမ်းယုအား အကဲခတ်ကြည့်ယင်း အကြံတစ်ခု ရလာသည်။

“ကျင်းပုံကို ဖော်ထုတ်တဲ့နည်း ကျွန်တော်ရပြီ”

ဝမ်းယု အံ့ဩသွားသည်။

“ဟေ့ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အစ်ကိုကတော့ ခေါင်းပူပြီး အကြံဆိုက်နေတယ်၊ ကျင်းပုံဟာ အဝေးကို ရှောင် နီးသွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်မျက်ပြီး လှုပ်ရှားနေသလား မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ကို တွေ့ဖို့ ခက်ခဲတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ငါ့ညီ စဉ်းစားထားတဲ့ကိစ္စ”

ကျင်းပုံအား ဖမ်းမိနိုင်သော အကြံဖြစ်နေ၍ စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းရီက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီ။

“ရယ်စရာများ ကောင်းနေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က စိတ်ရှုပ်လာယင် ငါးသွားများတဲ့ အကျင့် ရှိပါတယ်၊ အခုလဲ ကျွန်တော်တို့က ကျင်းပုံကို ငါးတစ်ကောင် အဖြစ်နဲ့ မျှားယူရလိမ့်မယ်”

“ဟေ့ ငါ့ညီဏ ကျင်းပုံကို အထင်မသေးလိုက်နဲ့၊ သူ့ကို ငွေနဲ့ မြို့လို့လဲရချင်မှရတာ၊ အခုလောလောဆယ် ပြဿနာက ကျင်းပုံက အဓိကဇာတ်ကောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ခက်တာက သူက ငါတို့ကို ရှောင်ပုန်းနေတယ်၊ သူ့ကို များဖို့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး”

ဝမ်းယုက ဟန်ထင်းရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ယင်း ပြောလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက ပြုံးလျက် တစ်ထက်ကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက မလွယ်ဘူးဆိုပေမယ့် လွယ်တဲ့ နည်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိထားတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ကျင်းပုံကို မျှားဖို့ ငါးစာကောင်းကောင်း ရှိနေတယ်၊ အခု ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ယိစင်းဖန်းဆီက ဝဲ အကူအညီ တောင်းရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို ယိစင်းဖန်းဆီက အကူအညီယူမယ် ဟုတ်လား” ဝမ်းယုက တအံ့တဩဖြင့် ဖြော်မေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီ လက်ကသပြုလိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ကျွန်တော့်စကား မဆုံးသေးပါဘူး” ဝမ်းယုက အသာပြန်ငြိမ်နေလိုက်၏။

ဟန်ထင်းရီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ယိစင်းဖန်းဆီမှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ‘ယိစင်း’ လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျင်းပုံက ယိစင်းကို တစ်ဘက်သတ် မေတ္တာပြုပြီး အတင်းလိုက်ကပ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ယိစင်းကို ကျင်းပုံ နှောင့်နှောက်လို့ မရတဲ့ နေရာကို ပို့ထားလိုက်တယ်၊ အခု ယိစင်းကို ပြန်ခေါ်မိန်းမပြီး အစ်မဖြစ်သူ အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေတာ လာကြည့်ပါစေ”

“လိုမျိုး သုံးလေးရက်လောက် အယောင်ပြယင် ကျင်းပုံတစ်ယောက် သိသွားမှာ သေချာတယ်၊ သူက မတွေ့ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ ယိစင်းကို ကျွန်တို့ ကြိုးစားမှာ ကျိန်းသေတယ်၊ ယိစင်း ရှိတဲ့နေရာ မရှာရောက်လာဘဲ၊ ဒီအခါကျမှ ကျွန်တော်တို့က ဖမ်းပြီး ခေါ်သွားလိုက်ရမယ်”

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော့်အကြံ မကောင်းဘူးလား”

ဝစ်ယုမှာ အကြီးအကျယ် သဘောကျသွားလေသည်။

သူက စားပွဲအား တစ်ချက်ပုတ်ကာ...

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲပေါ့၊ ကျင်းပဲ့ဟာ သူတစ်ဖက်သတ် မေတ္တာရှိနေတဲ့ ယိပုံးကို လာတွေ့မှာ သေချာတယ်၊ တို့ရဲ့ အမှုထမ်း တွေကို ရုပ်ဖျက်ပြီး စောင့်ဖမ်းခိုင်းမယ်၊ အနည်းဆုံး ကျင်းပဲ့ ခိုအောင်း တဲ့နေရာကို တွေ့ရမှာ ကျိန်းသေတယ်”

စကားဆုံးလျှင် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြ သည်။

“ကျင်းပဲ့ မလွတ်စေရဘူး”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ပြောသင်း အရက်ခွက်ချင်း ဟှင့် လျက် မော့ချလိုက်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အရက်သောက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက် စားသေခတ်လိုက်နှင့် ပွဲကျသွားတော့သည်။

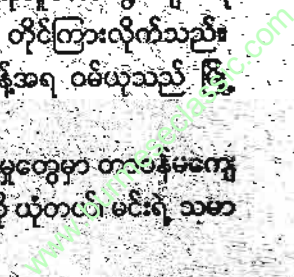
သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁-သိမ်း) ❖ ၂၃

တည်ကြက်

အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်များ ရရှိ၍ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်၍မှ မဆုံးသေးမီ စိတ်ပျက်စရာ အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိပြန်သည်။ မမွှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

လူရိုဇာန် လုပ်ကြံခံရမှုအတွက် အရေးယူဆောင်ရွက်ချက်ကို မကျေနပ်သဖြင့် လူဖုံးက မြို့စားကြီးထံသို့ တိုင်ကြားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့စားဂေဟာ၏အမိန့်အရ ဝမ်းယုသည် မြို့စားကြီးရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

“ဝမ်းယု၊ အခုတလော လိုက်တဲ့ အမှုတွေမှာ တာဝန်မကျေ တာကို တွေ့ရတယ်၊ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို ယုံတယ်၊ မင်းရဲ့ သမာ

သမတ်စိတ်ကို နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဌေးသား ပျောက်ဆုံးတဲ့ အမှုကိုလဲ အခုထိပေါ်အောင် မစုံစမ်းနိုင်သေးဘူး။ အခု လာပြန်ပြီ၊ လူနီ ဝန် သေဆုံးမှု၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီး ပူးပေါင်းသတ်တဲ့အမှုဟာ ဘယ်လောက်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အပြုအမူလဲ၊ ဒါကို မင်းက ကာကွယ်ပေးနေတယ်လို့ စွပ်စွဲထားတယ်။ ဒီအမှုကို သုံးရက်အတွင်း အပြီးသတ် ကျုပ်ဆီကို အစီရင်ခံရမယ်။ ရှေ့ ဟောသည်မှာ လူဖုံးရဲ လျှောက်တင်ချက်”

ဝမ်ယုက လူဖုံး၏တိုင်ကြားစာကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။
ပြီးနောက်...
ခွဲစားကြီးကို အရိုအသေပြုပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝမ်ယုမှာ အလွန်စိတ်ထိခိုက်နေသည်။
သူ့တွင် အချိန်မရှိတော့ပါ။
မြို့စားကြီးက သုံးရက်အတွင်း အစီရင်ခံရမည်ဟု ရာသေပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ဟန်ထင်းရီ တည်းခိုရာသို့ အပြေး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဟန်ထင်းရီက သူ့အား ဆီးကြိုလိုက်သည်။
“အစ်ကိုကြီးပါလား၊ ဘာတွေ ထူးလာပြန်ပြီလဲ ထိုင်လေရာ”

ဝမ်ယုက ဟန်ထင်းရီ၏ဘေးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချစမ်းသက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေ၍ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ အမောဖြေနေသည်။

ဟန်ထင်းရီမှာ ဝမ်ယု အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး အားမလို အားမရ ဖြစ်နေမိသည်။

သူက ဝမ်ယုအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...
“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ယိစင်းဖန်းကို တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား”

ဝမ်ယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဒီလိုဆိုယင် သူ့ညီမ လိပ်စာကို ရခဲ့လား”

“နေရပ်လိပ်စာရလို့ အထူးအထောက်တော် စေလှယ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းထားတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် ပြီးနေပြီပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကြံအစည်”

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အထောင်အထည် ဖော်နိုင်တော့မှာ သေချာတယ်၊ ဒါနဲ့များ အစ်ကိုကြီးက ဘာကြောင့် စိတ်ပျက်နေတာလဲ”

ဝစ်ယုက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်လေသည်။
သူ၏စကားအဆုံးဝယ် ဟန်ထင်းရီမှာ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း ဒီအတိုင်းဆိုယင် အချိန်သုံးရက်ပဲ ရတော့တာပေါ့”
ဝစ်ယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျင်းပွဲကို အမြန်တွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီအတောအတွင်း ကျင်းပွဲကို မတွေ့ယင်တော့ ပြဿနာပဲ၊ လက်ရှိ ဖမ်းဆီးထားတဲ့ လူကိုပဲ စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီး တရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲရတော့မယ့် အခြေအနေ ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ညည်းညူပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် အထောက်တော်လောင်ကျွန်းတစ်ယောက် သူတို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ခရီးရောက်စေ့စိုက်မိမှာပင် ဝစ်ယုက လှမ်း၍ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ အခြေအနေ ဟန်ရဲ့လား”

လောင်ကျွန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝစ်ယု၏မျက်နှာ ဝင်းပသွားခဲ့သည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

လောင်ကျွန်းက တံခါးဝဘက်သို့ လှည့်ကာ...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၂၇

“မိန်းကလေး ဝင်ခဲ့တော့”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

လှပချောမောပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

အသားအရေမှာ ဖြူဖွေးဝင်းစိုနေပြီး တကယ်ပင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ဤတွင်မှ ဝစ်ယုက ယုံကြည်မိတော့၏။

“ဪ... ဒါကြောင့်လဲ ကျင်းပွဲက အရူးအမူး ဖြစ်နေတာကိုး”
ရင်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိလိုက်သည်။

ထိုလှပလွန်းသော မိန်းကလေးမှာ ‘ယိဖိုး’ ဖြစ်သည်။
သူမက မဝံ့မရဲနှင့် လှမ်းလာပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်

လိုက်သည်။
ဝစ်ယုက ထိုင်ခုံအား ညွှန်ပြကာ...

“ထိုင်ပါဦး”

ယိဖိုးက အသတိအယာ လှမ်းသွားကာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ဝစ်ယုက သူမအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မိန်းကလေးက ယိစင်းဖန်းရဲ့ညီမ ယိဖိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မယိဖိုးပါ”

သူမ၏အသံက ချိုလွင်သာယာလှပေသည်။

ဝစ်ယုက အသာပြုံးယင်း...

“ကျုပ်က ဒီမြို့က အာဇာသားခေါင်းလောင် ဝစ်ယုပါ။

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူကတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေဆိုလည်း မမှားဘူး၊ ကျုပ်ညီငယ်ဆိုလည်း မမှားဘူးလို့ ပြောရမယ် 'ဟန်ထင်းရီ'ပါ။ ဒီအမှုအတွက် ကူညီပေးနေ သူပေါ့။"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့ သိကျွမ်းခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အားလည်းကိုးပါတယ်ရှင်"

ယိဖိုးက ဝမ်ယုနှင့် ဟန်ထင်းရီတို့အား ကြည့်ကာ အပြုံးလေးဖြင့် ပြောလာသည်။

"အေး ကိုမှာ အချိန်သုံးရက်ဘဲ ရတော့တယ်၊ မင်းရဲ့အစ်မကို ကယ်တင်ဖို့ မင်းရဲ့ အကူအညီ အများကြီး လိုအပ်တယ်"

ဝမ်ယုက ယိဖိုး နားလည်စေရန် အကြောင်းစုံကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

သူ၏စကား နားထောင်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

"ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ကျွန်အနေနဲ့တော့ အစ်မယိစင်းပန်းနဲ့ အစ်ကိုကြီးချီးမင်းတို့မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်စေဖို့ အစွမ်းကုန် ကူညီပါ့မယ်။ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များများ ရင်ဆိုင်သွားမှာပါ။ အပြစ်မရှိသူကို အပြစ်မကျရောက်စေချင်ပါဘူး။"

ယိဖိုးမှာ ရုပ်ရည်ချောမောသလို စကားပြောရာတွင်လည်း သွက်လက်ကာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။

မဟုတ်မခံနှင့် သတ္တိရှိပုံလည်း ရသည်။
"ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြမယ်"

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၂၉

ဝမ်ယုက သူမအနေဖြင့် ကျင်းပဲ့ ရောက်လာအောင် ကိုယ်ရောင်မြဲရမည့် အစီအစဉ်ကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

ယိဖိုး လုပ်ဆောင်ရမည့် အချက်အလက် အပြည့်အစုံ၊ ဆက်သွယ်ရမည့် ကိစ္စအဝဝကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ယိဖိုးသည် ဝတ်ကောင်းစားလှကို ဝတ်ဆင်လျက် လက်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့်ထားသော ခြင်းကို ဆွဲလျက် အချုပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

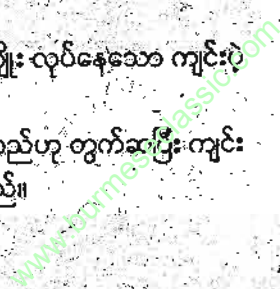
အလွန်တစ်ရာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၍ လူအများသည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။

ယိစင်းပန်း၊ ချီအင်းတို့နှင့် ပတ်သက်သော မိန်းမချောလေး တစ်ယောက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာပို့သော သတင်းသည် အနီးအနားတဝိုက်၌ ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

လူအများသည် လူသတ်မှုနှင့် ဆက်စပ်လျက် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အကြောင်း အမျိုးမျိုးသော သတင်းများ လွှင့်ထုတ်နေကြသည်။

ထိုသတင်းသည် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်နေသော ကျင်းပဲ့၏နားထံသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ယိဖိုးပင် ဖြစ်သည်ဟု တွက်ဆပြီး ကျင်းပဲ့မှာ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယိဖိုးအား မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီမို့ အလွန်ပင် မြင်တွေ့
ရှင်နေမိသည်။

သူက ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်ယင်း အကြံထုတ်နေမိ
သည်။

ယိဖိုးအား တွေ့လိုသောကြောင့် ထောင်ချောက် ဖြစ်စေ
ကာမူ သူက စင်တိုးမည်သာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သူက အကြံတစ်ခု ရလာသည်။

ရုပ်ဖျက်သွားရန်ပင် ဖြစ်သည်။

သူက ရုပ်ဖျက်ပညာ ကျွမ်းကျင်ကြောင်း မည်သူ တစ်ဦး
တစ်ယောက်ကမှ မသိသောကြောင့် တစ်မျိုးကောင်းသွားသည်။

ယင်းပညာသည် ယခုအချိန်၌ အလွန်ပင် အသုံးဝင်လာခဲ့
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူက ရုပ်ဖျက်ရန် ပစ္စည်းများ စုလိုက်ပြီး ယိဖိုးအား သွား
တွေ့ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၃၁

ဂန်မြီး

စွမ်းအားခြံဝင်း...

နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်တွင် စွမ်းအားခြံဝင်းအတွင်းမှ
မြင်းတစ်ကောင် ထိုးထွက်လာသည်။

မြင်းပေါ်တွင် မီးနိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်ခမောက်ဆောင်းထားသူ
တစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်
သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။
ခမောက်နှင့်လူက ကျေနပ်စွာ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်လေ

သည်။

ထို့နောက် မြင်းထပ်ကြိုးကို ဆွဲကာ ဒုန်းစိုင်းထွက်ခွာသွား
တော့သည်။

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သို့ပါအောင်

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဝမ်းယူ အားထားရသော မင်းမှ ထမ်းနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းယူက လူဖုံးအား စောင့်ကြည့်ရန် သူတို့အား တာဝန်ပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုမင်းမှထမ်းနှစ်ယောက်၏အမည်မှာ ထန်အုနှင့် ပုစုတို့ ဖြစ်သည်။

ထန်အုက ခမောက်ဆောင်းထားသူ ထွက်ခွာသွားရာသို့ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်ယင်း...

“လူဖုံးတော့ ထွက်သွားပြီ၊ ဝို့ အခြေအနေသိအောင် လိုက်ကြယင် ကောင်းမယ်”

ပုစု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝှက်ထားသော မြင်းများကို ထုတ်ယူကာ ခမောက်ဆောင်းထားသူ ထွက်ခွာသွားရာဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်းနှင်ကာ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-ဆိမ်း) ❖ ၃၃

လုယန်မြို့ပြင် နှစ်ခိုင်ခန့်အကွာတွင် ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု ရှိသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူသည် ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ကိုယ်တည်း သဘောတူစွာ ပြီးကာ...

“ငမိုက်သားတွေ လာကြပေစေ ပို့အကြောင်း တွေ့မယ်” ရေရွတ်ယင်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထားယင်း ဘုံကျောင်းပျက်နောက်သို့ ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ထန်အုနှင့် ပုစုတို့သည် တရကြမ်း လိုက်လာကြသည်။
မကြာပါချေ။
ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။
ခမောက်ဆောင်းထားသူ၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ

ပါ။

“ဒီနားလေးတင် ပျောက်သွားတာပါ”
ပုစုက ရေရွတ်လိုက်၏။
ထန်အုက ဘေးဘီဝယာသို့ တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

ရာ ခမောက်ဆောင်းထားသူ၏ မြင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
သူက မြင်းအား ညွှန်ပြယင်း...

“ဒီမှာ မြင်းရှိသေးတယ်”
ပုစုက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါဆို ဒီအနီးတဝိုက်မှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်”
မှတ်ချက်ချကာ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။
ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အနီးပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်

လိုက်လံရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။
သို့သော်...

လူရိပ်လူရောင်ပင် မတွေ့ရချေ။
ပုစု အံ့ဩသွားသည်။
“မြင်းတွေ့ပြီး လူ မတွေ့ဘူး၊ အတော် ထူးဆန်းပါလား”
ထန်အု မျက်မှောင်ကွပ်သွားသည်။
“ဧကန္တ ငါတို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာများ သိသွား

လို့များလား”

ပုစု ထိတ်သွားသည်။
“ဒါဆို သူက တို့ကို ပြန်ပြီး...”
“ဟား...ဟား...ဟား”

ပုစု၏စကားမဆုံးမီ တူယံလောင်သော ရယ်မောသံကြီး
တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထိတ်သွားကာ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်
ရာသို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ဘုံကျောင်းပျက် ခေါင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသော
ခမောက်နှင့်လူအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

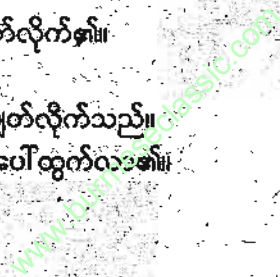
ခမောက်ဆောင်းထားသူက အေးတီအေးစက် လေသံဖြင့်...
“မင်းတို့ ဘာကြောင့် ငါ့နောက်က တကောက်ကောက်
လိုက်နေကြတာလဲ”

ပုစုတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ မည်
သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ထန်အုက သက်ပြင်းချကာ...
“ခင်ဗျားက လူဖုံး မဟုတ်လား”

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ခမောက်အား ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။
လူဖုံး၏အေးတီအေးစက် မျက်နှာ ပေါ်ထွက်လာ၏။
ထန်အုက အသာပြုံးကာ...

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်တို့ ဆရာက ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်ရမယ်လို့ မှာထားလို့ပါ”

“ဘက”

လူဖုံး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ပုစုတို့အား စူးရှစွာဖြင့် ကြည့်ကာ...

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် စောင့်ကြည့်ခိုင်းရတာလဲ”

လဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့က တာဝန်ပေးတာအတွက် အာဇာနည်ရတာပါ”

ပု က ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

လူဖုံး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ကျုပ်တို့ကို သတ်သွားတဲ့ တရားခံတွေကိုတောင် အပြစ်မပေးဘဲ သတ်သွား၊ ကျုပ်ကိုလဲ မသင်္ကာသလို စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့”

“ဘယ်တယ်၊ တော်တော်ကောင်းတယ်”

ပုက လူဖုံးအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဘယ်မှ မသွားဘဲ ယူရုံဖြိုမှာပဲ ရှိနေသင့်တယ်၊ ဒါမှ ထူးခြားမှု ကြုံယင် အပေးနိုင်မှာပေါ့”

လူဖုံး၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားသည်။

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ အမိန့်ပေးလို့ မရဘူး၊ ကျုပ်ဘာမှ မနေချင်ဘဲ မယ်၊ သွားချင်သွားမယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

တာဝန်မှာ မောက်မာလွန်းသော လူဖုံးအား အမြင်စာ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၃၇

သွားသည်။

“ကျုပ်တို့က တာဝန်အရ လုပ်ဆောင်နေလယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိထားပါ၊ ခင်ဗျား သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်ဘေးမှ ဘယ်လားမယ်ပြောပါ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့က တကောက်ကောက်လိုက်ရလိမ့်မယ်”

လူဖုံး ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားသည်။

“တောက် မင်းတို့ အတော်တရားလွန်နေပြီ ငါ့ နက်စိတ်ဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့”

စကားဆုံးလျှင် လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ရပ်လိုက်”

ထန်အုက ဟန်တားကာ လမ်းပိတ်ထားလိုက်သည်။

လူဖုံး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

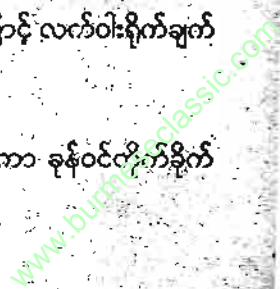
“ဝုန်း”

ထန်အုမှာ မထင်မှတ်ထားသောကြောင့် လက်ဝါးရိုက်ချက်မိကာ နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

ပုစု ဒေါသထွက်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ခုန်ဝင်ကိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူဖုံး မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။
 လတ်ထဲမှ ခမောက်သည် ပုစုထံ တိုးဝင်သွား၏။
 ခမောက်ပစ်လွှင့်လာသော အရှိန်မှာ အလွန်ပြင်းထန်လှ၍
 ပုစု ရင်ထိတ်သွားသည်။
 သူက လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ကပ္ပာကယာ ခုတ်ချလိုက်၏။
 ယင်းခဏမှာပင် ဝင်းလက်သော အလင်းရောင်တစ်ချက်
 ပြာထွက်သွားသည်။
 “အား”
 ပုစု နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။
 ခမောက်အတွဲနှင့်အတူ မြေပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၃၉

မပျော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ထန်အုမှာ ကြက်
 ဆသေနေ၏။
 ပုစုတစ်ယောက် မြေပေါ် လဲကျနေပြီ ဖြစ်သည်။
 သူ၏ရင်ဝတွင် ကန့်လန့်ဖြတ် ဓားထစ်ခုကြီးတစ်ခု ဖြစ်
 ပေါ်နေသည်။
 ထိုခဏမှာ သွေးများ စီးကျနေသည်။
 ပုစုက ခမောက်အား ခုတ်ချလိုက်ချိန်တွင် လူဖုံးက ရှေ့
 ဆိုးကာ ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။
 လူဖုံး၏လက်ထဲတွင် သွေးစွန်းနေသော ဓားတစ်လက် ကိုင်
 ဆောင်ထားသည်။
 သူက အေးတီအေးစက် မျက်နှာဖြင့် ထန်အုအား စိုက်
 ဩဇာနေသည်။
 ထန်အု မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။
 တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်မည်ဆိုလျှင် လူဖုံးအား မည်နည်းနှင့်
 ရင်မဆိုင်နိုင်ကြောင်း သူက သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။
 သူက ပုစု အလောင်းအား ညွှန်ပြကာ...
 “ခင်..ခင်ဗျား သူ့ကို သတ်လိုက်တယ်”
 လူဖုံးက အေးတီအေးစက်ဖြင့်...
 “ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်သလဲ”
 “ခင်..ခင်ဗျား ရာဇဝတ်မှုသင့်ပြီ”
 “ဟား..ဟား..ဟား”
 လူဖုံး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တဖန် ထန်အုအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က မင်းကိုပါ ရှင်းလိုက်ယင် ကျုပ်လက်ချက်ဆိုတာ ဘယ်သူက သိတော့မှာလဲ”

ထန်အု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ခင်...ခင်ဗျား”

သူက နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်သွားသည်။

လူဖုံး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရက်စက်သော အရိပ်အရောင် များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းတို့က ကျုပ်ကို လူသတ်ချင်အောင် စိတ်ဆွပေးနေတာ ကိုး”

ထန်အုက အခြေအနေ မဟန်မှန်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ သူက နောက်လှည့်ကာ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ယင်းခဏမှာပင် လူဖုံးက ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်ကို သိလိုက်၏။

တဆက်တည်းပင် ကျောပြင်၌ နာကျင်သော ဝေဒနာတစ် ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ထန်အုက ဒယ်ဒယ် ဖြစ်သွားကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လူဖုံးမှာ သူနှင့် နီးကပ်စွာ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

ထန်အုက တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်များ ဆုတ်ယုတ်နေသည့်

ဟု ခံစားမိလိုက်သည်။ လူဖုံး ပြူးလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၄၁

အလွန်ရက်စက်သော အပြုံးမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းအဖော်နဲ့အတူ ငရဲပြည်သွားပေတော့”

လူဖုံးက ပြောယင်း ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်၏။

ထန်အုက မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

“အား”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ယင်း မြေပေါ် လဲကျသွားတော့၏။

လူဖုံးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်တဲ့လူ မှန်သမျှ ကျုပ်ဓားချွက် မိရ ဖယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

ကြိမ်းမောင်းယင်း ဓားကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ယင်းနောက် သူ၏မြင်းပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့ သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့ဝယ် ထန်အုနှင့် ပုစုတို့ လဲကျနေ၏။ သခင်မဲ့သော မြင်းနှစ်ကောင်မှာ ရှည်လျားစွာ တစ်ချက်ဟီ

ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက် မတ်ခန်းကျင်တွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်း ခုနေလေတော့သည်။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တက်ခေါက်ကာ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် တခုနဲ့တခု ထုနေကြသည်။

လူဝကြီးသည် လူဆိုးလူမိုက်များနှင့် ယဉ်ပါးနေသူမို့ ဤလို အပြုအမူများသည် အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

ထို့ပြင် ထိုလူသုံးယောက်ကိုလည်း သူက ကောင်းစွာ သိထားပေသည်။

ဝတ်တီးစည်းနှောင်ထားသူသည် ဤနယ်တဝိုက် ကျော်ကြားနေသော ကြေးစားလူမိုက်တစ်ကျွေရင်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ဗျိုင်းနှင့်တူသူမှာ သံခြေထောက်ဆိုသူ ဖြစ်ပြီး အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်လာသည်မှာ မကြာသေးသော လူမိုက်တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ခေါင်းတုံးနှင့်လူကား ဤမြို့တွင် အလွန်ဆိုးသွမ်းပြီး မင်းမှုထမ်းများကပင် ကြောက်ရွံ့နေသော မြို့ခံလူမိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

တကယ် လူဆိုးလူမိုက်များသည် ဤနေရာ၌ လာရောက်စုဝေးနေပေသည်။

လူစုံလျှင် ပြဿနာတစ်ရပ်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။

သို့သော် ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက ဂရုမစိုက်ပါ။

ကြောက်လန့်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါ။

ဤဆိုင်သို့ လာသော လူဆိုးလူမိုက်များသည် မည်သူမှ ပြဿနာ မဖြစ်ကြပါ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၄၅

ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးအား ကြောက်ရွံ့၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူဝကြီး--

လူဝကြီး၏အမည်မှာ ဝုကျား ဖြစ်သည်။

ဝုကျားအား လူဆိုးလူမိုက်များက ပြဿနာ မရှာရသည့်

အပြင် ရှိသေးလေးစားစွာ ဆက်ဆံကြသည်။

အကြောင်းမှာ လူဝကြီးဝုကျားသည် သူတို့ထက် ပို၍ ဆိုးမိုက်နေသူ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ချောင်ယင်နယ်တွင် စားပြု
ဆယ်နှစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

စားပြုအမည်မှာ 'သေမင်းပွဲစား'ဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

သေမင်းပွဲစားအား မင်းမူထမ်းများက ဖမ်းဆီးရန် ခြေရာ
ခံနေစဉ်မှာပင် အာမခံဌာနသုံးခု လူယက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

တရားခံမှာ သေမင်းပွဲစားပင် ဖြစ်သည်။

ချောင်ယင်နယ်စားသည် သေမင်းပွဲစားအား အသေရာ
အရှင်ရရ ဖမ်းပေးနိုင်လျှင် ဆုငွေပေးမည်ဟုပင် ကြေငြာရတာမျှ
ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားများသည် သေမင်းပွဲစားအား လိုက်လံရှာဖွေ
ကြသည်။

သို့သော် သေမင်းပွဲစားအား မဖမ်းမိသည့်အပြင် အသက်
များပါ သေဆုံးခဲ့ရသည်။

သေမင်းပွဲစားသည် ရုပ်ဖျက်ပညာ ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်သူ
လည်း ဖြစ်သည်။

သူက ရုပ်ဖျက်တိမ်းရှောင်ယင်း လိုက်လံရှာဖွေသူများအား
သူတ်သင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နယ်စားကိုယ်ရံတော်သိုင်းသမားရှမ်းရိတုသည် သေမင်းပွဲ
စားအား ရှာဖွေနှိမ်နင်းရန် နယ်စားဂေဟာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း သတင်းအစအနပင် မရအောင် ပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ရှမ်းနိုင်ငံသာမက သေမင်းပွဲစားသည်လည်း ပျောက်ကွယ်

သွားခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ သတင်းအား မည်သူကမျှ စုံစမ်း
၍ မရခဲ့ကြပါ။

နောက်ဆုံးတွင် နယ်စားကြီးကိုယ်တိုင်က ရှမ်းရိတုနှင့် သေ
မင်းပွဲစားတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံမိပြီး သူ့သေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်ကာ
နှစ်ဦးစလုံး သေဆုံးသွားသည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်များ ကြာလာသောအခါ သူတို့နှစ်ဦး အ
ကြောင်းအား လူအများက မေ့လျော့သွားခဲ့ကြသည်။

သေမင်းပွဲစား၏ အခြားအမည်တစ်ခုမှာ 'ဝူကျား' ဖြစ်
သည်။ ဤသည့်ကို မည်သူကမျှ မသိပါ။

ဤအရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လူကြီးသည် သေမင်းပွဲစားဝူကျား
ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူဆိုးလူမိုက်များသည် ဂူကျားအား သေမင်းဗွဲစားဟု သိကြောက်ရွံ့ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဂူကျား၏သိုင်းပညာကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက အာဏာသားများ ခေါင်းကိုက်ရသော ယက္ခနှစ်ဖော်သည် ဤနယ်မြေသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့သည်။

သူတို့သည် ဂူထိုင်မြို့တွင် ခြေကုပ်ယူကာ ဇာတ်မြှုပ်သည်။

ဂူထိုင်မြို့ရှိ လူဆိုးလူမိုက်များ အပေါ်တွင်လည်း ဩဇာလွှမ်းခဲ့သည်။

အများတကာ ကြောက်ရွံ့ရသော ယက္ခနှစ်ဖော်သည် အရက်မူးကာ လူဝကြီးဆိုင်တွင် သောင်းကျန်းခဲ့သည်။

ဆိုင်ကိုလည်း ဖျက်ဆီးရန် ပြင်ခဲ့၏။

ဂူကျားက သည်းမခံနိုင်တော့၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

သိုင်းကွက်သုံးကွက်အတွင်းမှာပင် ယက္ခနှစ်ဖော်သည် ဂူကျား၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဂူကျားသည် ယက္ခနှစ်ဖော်၏အလောင်းကို ယူကာ အာဏာသားများ၏လက်ထဲသို့ အပ်ကာ ဆုငွေပင် ထုတ်ယူခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဂူကျားအား ကြောက်ရွံ့သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဂူကျားက ခပ်အေးအေးသာနေသည်။

ကိုယ်နှင့် မဆိုင်လျှင် မည်သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် လက်ပိုက်ကြည့်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၄၉

သူ့အား ထိလျှင်တော့ လုံးဝသည်းခံတတ်သူ မဟုတ်ပါချေ။ ဂူကျားသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ မှန်သော်လည်း မိမိအကျိုးအမြတ်အတွက် အလွန်ကြည့်သူ လူစားမျိုးလည်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရက်ဆိုးလွတ်ငါးလုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံကျနေ၏
ထို့အတူ...

တန်ကျွေ့ရင်တို့၏မျက်နှာသည်လည်း အရက်ရှိန်ကြောင့်
နီမြန်းနေသည်။

သူက ဟန်ထင်းရီနှင့် ဆုံတွေ့ကာ အရှက်တကွ ရှုံးနိမ့်လာ
ရသည်ကို မိတ်ဆွေများအား ရင်ဖွင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သံခြေထောက်က အရက်ခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး...

“ဒီကောင်က ဘယ်လောက်တော်လို့လဲ၊ ငါနဲ့ တွေ့ယ

အမှုန့်ကြိတ်ပစ်လိုက်မယ်”

အာလေးလျာလေးနှင့် ပြောလာသည်။

ကျွဲကြီးက တန်ကျွေ့ရင်အား ကြည့်ကာ...

“မင်းရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်ကော”

တန်ကျွေ့ရင်က တစ်ချက်ခွဲကာ...

“သတ္တိမရှိတဲ့ ကောင်တွေကို ခြေလက်ရိုက်ချိုးပြီး ဆုံး

လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်”

ကျွဲကြီး သဘောကျသွားသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒီလို ဆုံးမသင့်တယ်”

သံခြေထောက်က...

“ဒါနဲ့ မင်း အခု ဘာလုပ်မလဲ”

တန်ကျွေ့ရင်က...

“ငါ သူ့ကို မကျေနပ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

သံခြေထောက် လက်ကာပြလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၅၁

“တော်ပြီ၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ မင်း မကျေနပ်ဘူးဆိုရင်
ဖြန်ပြီး ဆုံးမရမှာပေါ့၊ ငါတို့လည်း ရှိတယ်၊ ဒီလို ကောင်မျိုးကို
ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပစ်မယ်”

ကျွဲကြီးက ထောက်ခံလာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ပါရင် ဒီကောင် ခံရမှာ သေချာတယ်”

တန်ကျွေ့ရင် စစ်းဘာသွားသည်။

သံခြေထောက်နှင့် ကျွဲကြီး ပါလာလျှင် ဟန်ထင်းရီအား ရင်

ဆိုင်နိုင်မည်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

သူက တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“မင်းတို့ ပါမယ်ဆိုယင် ဒီကောင်ကို မှုစရာ မလိုတော့ဘူး

ပေါ့ကွာ”

ပြောယင်း အရက်ခွက်အား မော့ချလိုက်၏။

ကျွဲကြီးနှင့် သံခြေထောက်တို့မှာလည်း အရက်ခွက်အား

ပြိုင်တူ မော့ချလိုက်၏။

ထိုအခါ သူငယ်အရက်ဆိုင် အတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် လှမ်း

ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကား လူဖုံးဝင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

၅၂ ❖ စာတ္တုဆိုလ်သီဟအောင်

ဆိုင်ထဲသို့ လူဖုံး လှမ်းဝင်လာသည်။
တန့်ကျောရင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။
သူက လူဖုံးအား ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။
အကြောင်းမှာ...

လူဖုံး ခိုင်းထားသော အလုပ်အား မလုပ်ခင် ဟန်ထင်ကြောင့် ထပ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။
သို့သော် လူဖုံးက သူ့ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

တန့်ကျောရင်က မနေသာတော့ပါ။
“ခင်ဗျား ရောက်လာတာကိုး၊ ထိုင်ပါဗျာ”
လူဖုံးက ဂျှုကြီးနှင့် သံခြေထောက်တို့အား မသိပါ။
ထို့ကြောင့် တစ်ချက် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။
တန့်ကျောရင်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“သူက သံခြေထောက်လို့ ခေါ်တယ်၊ သူကတော့ ကျွဲပြာကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ”
ထိုအခါကျမှ လူဖုံးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကျုပ်က လူဖုံးပါ”
ကျွဲကြီးနှင့် သံခြေထောက်တို့ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။
“လက်စသတ်တော့ တန့်ကျောရင်ကို ငှားရမ်းတဲ့လူကိုး”
လူဖုံးက...
“ဟုတ်ပါတယ်”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၅၃

သူက တန့်ကျောရင်းအား ကြည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။
“မင်းက ဟန်ထင်းရီနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်”

“သူက မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်ပေါ့”
တန့်ကျောရင်၏မျက်နှာ နီခြမ်းသွားသည်။
“ကျုပ်က သူ့ကို အထင်သေးလိုက်မိလို့ပါ။ အခုလဲ ကျုပ်မိဆွတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ၊ သူ့ကို မဖြစ်မနေ ဆုံးမမယ်”
ထိုစကားကြားလျှင် လူဖုံး ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ဆုံးမနိုင်ယင် ကျုပ်က ငွေတစ်ထင်းပေးပါမယ်”

တန့်ကျောရင်တို့သုံးယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။
မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ဝင်းလက်သွားသည်။
တန့်ကျောရင်က...

“ခင်ဗျား တကယ် ပြောတာလား”
“တကယ်ပေါ့”

သံခြေထောက်က ရယ်မောယင်...
“ကြိုက်သွားပြီဗျာ၊ အခုလို ဆုကြေးလေးပါတော့ ပိုပြီး ခင်ပြေသွားတာပေါ့”

လူဖုံးက သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...
“မင်းတို့ ဘယ်တော့ သွားမလဲ”
တန့်ကျောရင်က...
“ကျုပ်တို့က အလုပ်မှမရှိဘဲ၊ အခုပဲ သွားလိုက်ပါမယ်”

၅၄ ❖ အတ္တသိုလ်သီဟအောင်

လူဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ အောင်မြင်ရင် ကျုပ်ဆီက ငွေတစ်သောင်း လာယူပါ။ ဒီအရက်ဝိုင်းကိုလည်း ကျုပ်ပဲ ရှင်းပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

တန်ကျေ့ရင်က အဖော်နှစ်ယောက်အား မျက်စုပစ်ပြလိုက် ၏။

ထို့နောက်...

သုံးယောက်သား ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သေမင်းပွဲစား

တန်ကျေ့ရင်တို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လူဖုံးက ထိုင်ရာမှပင် မထပါ။

အရက်တစ်အိုးပင် ထပ်မှာ၍ သောက်လိုက်၏။

သူက အချိန်ဖြုန်းနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

လူတစ်ယောက်အား စောင့်ခိုင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူစောင့်စားနေသူသည် ကြေးစားလောကတွင် နာမည်ကြီး

နေသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏အမည်မှာ 'သွေးလက်ဝါး' ဖြစ်သည်။

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆိုက်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း လူရှင်းသွားပြီး နောက်ဆုံး လူ
ဖုံးတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

လူဖုံးသည် အရက်ကို ဇိမ်ဆွဲသောက်ယင်း သွေးလက်ဝဲ
အား စောင့်မျှော်နေသည်။

ကောင်တာစားဖွဲ့မှ ဝူကျားသည် လူဖုံးအား အကဲခတ်
ကြည့်နေ၏။

အကင်းပါးသူပီပီ လူဖုံးသည် တစ်စုံတစ်ရာသောကိစ္စ အ
တွက် ကြေးစားလူခိုက်များ ငှားရမ်းနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက် ၏။

သူက စိတ်ဝင်စားလာသည်။
ငွေကြေး မြီးမြီးမြက်မြက်ရလျှင် မိမိအတွက် အကျိုးရှိလျှင်
လုပ်ဆောင်ရန်ပင် စဉ်းစားမိသည်။

လူဖုံး တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်ဆိုင်းနေမှန်း သိလျှင်
သူက တိတ်ဆိတ်စွာပင် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတော့၏။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၅၇

အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

အရက်အိုးတစ်ဝက် ကျီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ဝ၌ လူရိပ်တစ်ခု ထင်ဟပ်လာသည်။

လူဖုံးက ခေါင်းမော့ကာ ကြည့်လိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်ဝ၌
ရပ်နေသည်။

ထိုလူအား မြင်လျှင် လူဖုံး၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

သူစောင့်မျှော်နေသော သွေးလက်ဝဲ ရောက်ရှိလာပြီ

ဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်မှာပင် သွေးလက်ဝဲသည် ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လာတော့
သည်။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

လူဖုံးရေတွင် သွေးလက်ဝါးက ထိုင်ချလိုက်သည်။

လူဖုံးက အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သွေးလက်ဝါးအား အစာခတ်ကြည့်တာ...

“ကျုပ် စာရေးပေးလိုက်တာ ရရဲ့လား”

သွေးလက်ဝါးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ရလို့ ကျုပ်လာခဲ့တာပေါ့”

အပိုအလို မရှိသော စကားကြောင့် လူဖုံး သဘောကျသွား

လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အလုပ်အတွက် ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရ

သလဲ”

သွေးလက်ဝါးက...

“လူယန် အချုပ်ခန်းထဲက ချီအင်းနဲ့ ယိစင်းဖန်းကို လုပ်ကြံ

ပေးရမယ် မဟုတ်လား”

လူဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သွေးလက်ဝါးက မေးစေအား လက်ဖြင့် ပွတ်ယင်း...

“ဒီအလုပ်က သာမန်ထက်စာယင် အန္တရာယ်များတယ်”

လူဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်က ငွေငါးသောင်းပေးမယ် ဆုံးဖြတ်

ထားတာပေါ့”

“ကျုပ်က အမှုတို့နှစ်ယောက်ကို နှစ်ရက်အတွင်း ရအောင်

ရှင်းပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၅၉

လူဖုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

သွေးလက်ဝါးက သူ့အား စိုက်ကြည့်လာသည်။

“ကျုပ်က ငွေတစ်သိန်း လိုချင်တယ်”

လူဖုံး သူ့ပုံလူပုံရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ငွေတစ်သိန်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနော့နော့ အရေအတွက်

မဟုတ်ပါချေ။

လူဖုံး ငေးငိုင်သွားသည်ကို တွေ့လျှင် သွေးလက်ဝါးက

အသာပြုံးလိုက်သည်။

“လှုပ်ရှားရမယ့် အန္တရာယ်နဲ့ ဒီလောက်တော့ ပေးသင့်ပါ

တယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်ရက်အတွင်း ကိစ္စ မဖြစ်မြောက်ခဲ့ဘူးဆိုယင်

ကျုပ်က တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘူး၊ အောင်မြင်မှသာ ယူမယ်”

လူဖုံး တွေဝေသွား၏။

သွေးလက်ဝါး ပြောသည်မှာ သဘာဝကျလှ၏။

သူက ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့အား သေစေချင်သည့်

အတွက် နောက်ဆုံးတွင် လက်ခံသဘောတူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သွေးလက်ဝါးက...

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား သဘောတူလား”

လူဖုံး ခေါင်းညိတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူတစ်

ယောက်ဟာ တစ်သိန်းနဲ့ တန်ဖိုးတန် အရည်အချင်း စစ်ကြည့်ရမယ်။

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်နှစ်လူတွေက ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ဟိတ်ဟန်ထုတ်လွန်းကြတယ်။
အေးစက်စက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရ၏။

လူဖိုးနှင့် သွေးလက်ဝါးတို့သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာသီ
သို့ ဖြိုင်တူပင် ကြည့်လိုက်မိကြတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၆၁

ငွေတစ်သိန်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါ
ချေ။

ငွေတစ်သိန်းဆိုသော စကားကြောင့် လူဝကြီးဝူကား ခေါင်း
ထောင်လာသည်။

လူတစ်ယောက်အား ရှင်းပစ်ရသည့် ကိစ္စမှာ မခက်ခဲလှဟု
သူက ထင်မိသည်။

လူနှစ်ယောက်အား ရှင်းပစ်ရုံဖြင့် ငွေတစ်သိန်း ရရှိမည်
ဖြစ်သည်။

အဘယ်မျှ လွယ်ကူလိုက်သနည်း။

လူဝကြီးဝူကားမှာ ထိုအလုပ်အား လက်ခံလိုစိတ်များ ဖြစ်
ပေါ်လာသည်။

တဆက်တည်းပင် သွေးလက်ဝါးကိုလည်း အမြင်ကတ်
လာသည်။

သွေးလက်ဝါးသည် လိုတာထက် ပို၍ ဟိတ်ဟန်ထုတ်လွန်း
သည်ဟု သူက ထင်မိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူက လှောင်ပြောင် ပြောဆိုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်
ပေတော့သည်။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

သွေးလက်ဝါးနှင့် လူဖုံး၏အကြည့်က လူဝကြီးဂူကျားထံ ရောက်ရှိနေ၏။

ဂူကျားက ခပ်ဖြိုးဖြိုး ဖျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေ၏။
သွေးလက်ဝါးက ခက်ထန်တင်းမာသော လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ”

ဟုံငေါက်ငမ်းလိုက်၏။

လူဝကြီးဂူကျားက ကောင်တာနောက်မှ ထွက်လာသည်။
သူက သဘောကျစွာ ပြုံးယင်...

“ကျုပ်က အမှန်တရားကို ပြောပြတာပါ။ တစ်ချို့ လူတွေက
တန်ရာတန်ရာကို နားမလည်ဘဲ ဟိတ်ဟန်ထုတ်လွန်းတယ်လေ”

“ခင်ဗျားစကားကြည့်ပြောယင် ကောင်းမယ်”

သွေးလက်ဝါးက ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ-ခေအံ့ငေါက်လိုက်၏။
ဂူကျားက အပြုံးမပျက်ပါ။

“ဘာလဲ-ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောတော့၊ မင်းက နား
သွားတာလား၊ ကျုပ်အထင် ပြောရယင် မင်းဟာ အရည်အချင်း
မရှိဘဲနဲ့ ငွေတစ်သိန်းကို လိမ်လျှာနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်”

သွေးလက်ဝါး ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“ကျုပ်ကို စော်ကားတဲ့အတွက် ခင်ဗျား နောင်တရစေမယ်
စကားဆုံးလျှင် လျှပ်တံပြန် ခုန်ထွက်ကာ မှိုက်ခိုက်လိုက်
တော့သည်။

ဂူကျား ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာများ ထုတ်နိုင်မှာမို့လဲကွာ၊ ဟား...ဟား...ဟား”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၆၃

ပြောယင် သွက်လက်စွာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။
ပထမတွင် လူဖုံးက ဟန်တားရန် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုစိတ်ကူးအား ချစ်ချင်းမင် ပယ်ဖျက်လိုက်
သည်။ အကြောင်းမှာ...

သူက သွေးလက်ဝါး၏သိုင်းပညာအား မမြင်တွေ့ဘူးပါ။
လူဝကြီးသည် သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသူမှန်း သူက
နိပ်မိထားသည်။

သွေးလက်ဝါးက လူဝကြီးအား ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြင့် သူ၏
အရည်အချင်းအား သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်၍ ကြည့်နေလိုက်လေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် သွေးလက်ဝါးမှာ ဂူကျားအား မြင်းပြင်းထန်
ထန် တိုက်ခိုက်နေချေပြီ။

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သွေးလက်ဝါး၏လှုပ်ရှားမှုများသည် အလွန်ပင် လျင်မြန်

သည်။

လက်ဝါးရိပ်များသည် ဝူကျား၏တစ်ကိုယ်လုံးအား လွှမ်းမိုးသွားသည်။

သို့တိုင် ဝူကျားက ခြေနှစ်လှမ်းမျှ လှုပ်ရှားပြီးသည်နှင့် ရှောင်တိမ်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

သူက သွေးလက်ဝါး တိုက်ခိုက်လာသမျှကို ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်ချည်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုတိုင် ဝူကျား၏အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင် မတိုက်နိုင်

ချေ။

နံဘေးမှ ကြည့်နေသော လူဖုံးမှာ အံ့ဩသွားသည်။

ဖြင်းထန်လွန်းသော သွေးလက်ဝါး၏တိုက်ခိုက်မှုအောင်မဝယ် ဝူကျားတစ်ယောက် မရှုမလှ ရှုံးနိမ့်သွားမည်ဟု သူက ထင်မှတ်ထားခဲ့ပေသည်။

ယခုမူ...

သွေးလက်ဝါးမှာ သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော် တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်တိုင် အင်္ကျီစပင် မထိသေးပါ။

လူဖုံးမှာ သွေးလက်ဝါးထက်စာလျှင် လူဝကြီးအား သဘောကျလာကာ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သူက တိုက်ပွဲအား စိတ်ပါလက်ပါ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်တော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၆၅

သွေးလက်ဝါး ချွေးပြန်နေသည်။

စိတ်ထဲတွင်လည်း စိုးရွံ့မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သူက ဝူကျားအား ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဝူကျားက အသာပြုံးလိုက်သည်။

“ပွဲစား”

“ဘာဗျ”

မိမိအား လှောင်ပြောင်ပြောဆိုသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ သွေး

လက်ဝါးဒေါသထွက်သွားသည်။

သူက ဝူကျားအား အသေသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူက လက်ဝါးတွင် အတွင်းအားများ စုစည်းလိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလာသလို လက်ဝါးနှစ်ဘက်

သည်လည်း အနီရောင်တောက်ပလာ၏။

နာမည်ကျော်သွေးလက်ဝါးသိုင်းအား အသုံးပြုရန် ထုတ်

ဖော်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းသိုင်းကွက်အား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပုံသူ မရှိခဲ့ပါချေ။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်သူသည် အတွင်းဒဏ် ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်

သည် မဟုတ်ပါလား။

သွေးလက်ဝါး၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ရုတ်ခြည်းပင် နှေးကွေး

သွားသည်။

သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်အား ဖြည်းဖြည်းချင်း ဟွန်းထုတ်

လိုက်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် နှေးကွေးသည်မှာ မှန်သော်လည်း ပြင်းထန်သော လေလှိုင်းအားသည် ဝန်းကျင်အနှံ့ ပျံ့နှံ့၍ နေထိုင်သည်။

“အဖော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်ဝါးချက်ပဲ”

အကဲခတ်ကြည့်နေသော လူဖုံးက စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဤသိုင်းကွက်အား လူဝကြီး မည်သို့ ချေဖျက်မည်နည်းလူဖုံးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မျက်တောင်ပင် မခတ်ဘဲ ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

လူဝကြီးဂူကျားက သွေးလက်ဝါး၏သိုင်းကွက်အား မြင်လျှင် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“မဆိုးဘူးဟေ့၊ ဘယ်လောက် ပညာပါသလဲဆိုတာ ကျွန်လေ့လာကြည့်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခုံတစ်လုံးအား လှမ်းဆွဲကာ ရှေ့သို့တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆုတ်တည်းမပင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် လျှပ်တပြောက်ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သွေးလက်ဝါး၏အားအရှိန်သည် တိုးဝင်လာသော ခုံပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။

“ဖျောင်း”

ခုံမှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမှာ ဖြစ်သွားသည်။

လက်ဝါးအား အရှိန်တန်ရှပ်သွားသည့် ခဏမှာပင် ဂူကျားလက်ညှိုးက လျှပ်တပြက် တိုးဝင်လာလေသည်။

သွေးလက်ဝါး အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဂူကျားက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာသည့် ခဏမှာပင် သူက ခက်တွေ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူက လက်ဝါးအား ရှပ်သိမ်းကာ တိုးဝင်လာသော လက်

အား လက်ဝါးစောင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြောင်း၍ ခုတ်ချလိုက်၏။

ယင်းခဏမှာပင် ဂူကျား၏လက်ညှိုးမှာ ချက်ချင်းကွေး

ဆက်ကာ အပေါ်သို့ ပင့်တက်သွားသည်။

သွေးလက်ဝါး၏လက်ဝါးစောင်း မကျရောက်မီ ဂူကျား၏

လက်ညှိုးကွေးမှာ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောအား ဖမ်းထောက်သွား ဖြစ်သွားသည်။

သွေးလက်ဝါး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

သူ၏လက်တစ်ဖက်လုံးမှာ ထုံကျင်သွားလေသည်။

ယင်းခဏမှာပင် လက်ညှိုးမှတစ်ဆင့် လက်ဝါးချောင်း

အောက်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး လက်ကောက်ဝတ်အား ကုတ်ဆွဲလိုက်

သွေးလက်ဝါး အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဂူကျားက အသာပြုယင်း လက်ဝါးချောင်းအား ပြန်ဖြင့်

ထွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည့်
သွေးလက်ဝါးမှာ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရာ
သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ စီးကျနေသည်။

လက်တစ်ဖက်တွင်လည်း သွေးကြောများ ပျက်စီး
သွေးချင်းချင်း နီရဲနေတော့သည်။

သွေးလက်ဝါးက မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား အသုံးပြုလိုက်တာ မရဏလက်ပွား သိုင်းထု
မဟုတ်လား”

အထိတ်တလန့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဂူကျား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီသိုင်းကွက်ကို လောကပေါ်မှာ ကျုပ်
ယေအက်တည်းပဲ တတ်ကျွမ်းထားတယ်”

သွေးလက်ဝါး၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည့်
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွားပြီး...

“ဒါ...ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ...”

ဂူကျားက အသာပြုံးယင်း...

“ကျုပ်က သေမင်းပွဲစားလေ”

သွေးလက်ဝါး ထခုန်မိမတတ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ယင်းနောက် စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်ကာ ဆိုင်ထဲ
တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အရောင်းအဝယ်

သွေးလက်ဝါး ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လူဖုံးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဂူကျားအား ငေး
ညှိနေသည်။

ဂူကျားက ဘာမှမဖြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် အသာအယာ ပြုံးပြ
သည်။

“ကျုပ်က တကယ့်အရည်အချင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်
ပါ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ငွေတစ်သိန်း မဆုံးတော့ဘူးပေါ့”

လူဖုံး သတိဝင်လာသည်။

သူက ဂူကျားအား ခေ့ခေ့ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက သေမင်းပွဲစား ဂူကျားဟုတ်လား”

မယ့်ကြည့်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဥက္ကား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သေသွားပြီဆို”

ဥက္ကား ရယ်မောလိုက်၏။

“မသေလို့ ခင်ဗျားတွေ့နေရတာပေါ့”

လူဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကော၊ ကိုယ်ရံတော်ရှမ်းရိတုကော ပျောက်ခဲ့သွားပြီး သေဆုံးသွားတဲ့သဇာင်း သိုင်းလောကမှာ အတော်လေးအနံ့နဲ့ ခွဲတယ်လေ”

ဥက္ကား၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တကယ်ပဲရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ကြတယ် ဒါပေမယ့် ရှမ်းရိတုကို ကျုပ်သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်လည်း မသေသာခဲ့ပါဘူး”

လူဖုံး ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ ခင်ဗျားက ဒဏ်ရာတွေကို ထစားယင်း ခြေရာဖျောက် ဇာတ်မြှုပ်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဥက္ကား ရယ်မောလိုက်သည်။

“သိတ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်သာ အဲဒီအချိန်တုန်းက မရဏလက်ပွား သိုင်းပညာကိုသာ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် တတ်မြောက်ဖို့ ယင် ရှမ်းရိတုကို အလွယ်တကူ သုတ်သင်နိုင်မှာပဲ”

“ခင်ဗျား ခုနကတိုက်ခိုက်လိုက်တာ မရဏလက်ပွားသိုင်း

ပညာရပ် ဟုတ်လား”

ဥက္ကား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဒီမှာဇာတ်မြှုပ်ယင်း မရဏလက်ပွားသိုင်းပညာရပ်ကို အမှတ်တကုတ်လေ့ကျင့်ခဲ့တာ အခုဆိုနောက်ဆုံးအဆင့် အောင်မြင်သွားပြီလေ”

သူ့က သဘောကျစွာ ရယ်မောယင်းမှ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ မရဏလက်ပွား ထိမှန်သွားတဲ့နောက် သွေးလက်ဝါးအသက်မရှင်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ကဲ သူ့ကိုခိုင်းမယ့်ကိစ္စ ကျုပ်တို့ ပြောပါ၊ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် လူဖုံး အလွန်တရာအံ့ဩသွားမိလေသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

ဥက္ကား ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလဲ ကျုပ်ကဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံးဇာတ်မြှုပ်သွားမယ်လို့ထင်နေလို့လား”

လူဖုံး ကပျာကယာ လက်ကားပြလိုက်၏။

“ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုတော့ အံ့ဩသွားမို့ပါ”

ဥက္ကား ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ဘာမှ အံ့ဩမနေနဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိစ္စလောင်ရွက်ပေးမယ်၊ ငွေတစ်သိန်းရယင် ရှေ့ခရီးဆက်လို့ရပြီပေါ့”

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခင်ဗျားက သိုင်းလောကထဲ ပြန်ထွက်တော့မယ်ပေါ့”
“ဒါပေါ့”

လူဖုံး၏မျက်နှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“ခင်ဗျား ကူညီမယ်ဆိုယင် ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုပဲ အလုပ်အပ်တော့မယ်”

သူက လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို သေချာစွာ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်၏။

ဂူကျားက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သင်း နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ သဘောကျစွာဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ အရောင်းအဝယ်တော့ဖြစ်ပြီ၊ ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားပါတော့”

လူဖုံးက အိတ်ထဲမှ ငွေထုပ်လေးတစ်ထုပ် ထုတ်ယူကာ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဟောဒီမှာ ငွေငါးသောင်း စရံပြုခပေါ့”

ဂူကျားက လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အခုမှပွဲစားတစ်ယောက်နဲ့ တူလာပြီဗျ”

စကားဆုံးလျှင် ရယ်မောလိုက်သည်။

လူဖုံးကလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အဆက်အသွယ်

အချိန်သည် အကုန်မြန်သည်ဟု ဝမ်းယုထင်မိသည်။ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ရောက်လာပေတော့မည်။ ယခုထက်တိုင် ကျင်းပဲ့၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရ

ရှေး။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ချီအင်းနှင့်ယိစင်းဖန်းတို့နှစ်ယောက်၏ ကြံစည်မှုမှာ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေသည်။

“အချိန်က ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ကျင်းပဲ့လာမှ လာပါ့မလား” ဝမ်းယုက စိတ်ပူပင်သောကဗျားစွာဖြင့် ညည်းညူလိုက်၏။ ဟန်ထင်းရီ အသာဖြိုးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးက တယ်လည်းစိုးရိမ်လွန်တာကိုး၊ ငါးကြီးကြီး

ဖမ်းယင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်ဖမ်းမှတယ်၊ အစ်ကိုကြီး စိတ်ထဲက သိပ်လောနေယင် တစ်စုံတစ်ရာ လွဲချော်တတ်တယ်၊ သတိထားမှ ပေါ့ရာ”

ဟန်ထင်းရိုက စိတ်သက်သာစေရန် အားစေးစကား ပြောနေသည်။

ဒုတိယမြောက်သောနေ့ ရေကန်ရှိလာသည်။

လှယန်မြို့ နံနက်ခင်းတစ်ခု။

ထိုနေ့နံနက်ခင်းတွင် ယိမ်းသည်လက်တွင် ခြင်းတောင်းတစ်လုံးကိုတိုင်ယင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူမသည် နို့နို့ နှောင်းနှောင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်နေသည်။ လူအများ စိတ်ဝင်စားအောင်လည်း ဟန်အမူအရာ မသိမသာလုပ်ပြုရသေးသည်။

သူမ၏အလုပ်တာဝန်ကလည်း သေ့လှသည်မဟုတ်။

စာမင်လုပ်ဇာတ်ခင်းရသည်မို့ စိတ်မောလှသည်။

သည်ကနေမှ ရာသီဥတုက သာယာလွန်းနေသည်။

ပြာလှသော မိုးကောင်းကင်အောက်တွင် လှယန်မြို့သူမြို့သားများသည် ဥဒဟိုသွားလာလှုပ်ရှားနေကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ယိမ်းတစ်ယောက်သည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။

“ကျင်းပဲ့တစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်နေပါလိမ့်၊ ဒီမြို့မှာရှိ

ကောရှီပါဦးမလား၊ သူမလားယင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

ယိမ်းက ခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက်ယင်း စဉ်းစားလာခဲ့မိ၏။

သူမ၏အစ်မအတွက် အထူးပင်ဒုက္ခခံပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် တာဝန်ကို ထမ်းရွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယိမ်းနည်းတူ စိတ်ဝှင်သောတရောက်နေသူများလည်း ရှိသေးသည်။

ဝမ်းယူနှင့် ဟန်ထင်းရိုတို့ နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ယိမ်းကဲ့သို့ပင် ထပ်တူထပ်မျှ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

လမ်းမကြီးတလျှောက်တွင် ယိမ်းကို အတာအက္ခယံပေးရန်နှင့် ကျင်းပဲ့အား စောင့်ဖမ်းရန် မင်းမှုထမ်းများကို အသွင်သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် အစောင့်ချထားခဲ့သည်။

အစောင့်အကြပ်များ အပြည့်ချလျက် ကျင်းပဲ့အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

လမ်းမပေါ်တွင် လူများ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသော်လည်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိလှပါချေ။

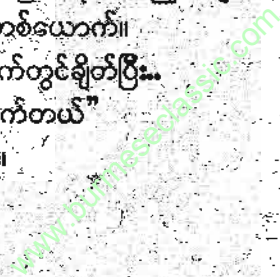
ယိမ်းနှင့် ခံဝဲလမ်းလှမ်းတွင် ဆေးမြစ်ရောင်းသည့် ဈေးသည်တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်။

ဗေဒင်ဆရာက ဆိုင်းဘုတ်ကို လက်တွင်ချိတ်ပြီး

“လက္ခဏာကြည့်တယ်၊ ဗေဒင်တွက်တယ်”

ဟူ၍တစာစာ အော်လျှက်ရှိသည်။

ထို့အပြင်...

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လေလွင့်ကြီးတစ်ပါးကလည်း မယောင်မလည်ဖြင့် ရှိနေ၏။
သူတို့အားလုံးသည် ယိမ်းကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေကြ

ကြွေးကြော်

အကြောင်းမသိလျှင် ထိုလူများသည် ယိမ်းအား လိုက်ပါ
အောင်ရောက်နေသူများဖြစ်ကြောင်း မည်သူက သိရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုစဉ် လေလွင့်ကလေးတစ်ယောက်က ယိမ်းအနီးသို့ ချဉ်း
တစ်လာသည်။

လေလွင့်ကလေး၏အသက်မှာ ခုနစ်နှစ်ခန့်ပင် ရှိနိုင်မည်
ထင်ရသည်။

အရိုးပေါ်အရေတင်လျက် ပိန်လိုလွန်းလှသည်။
“အစ်မကြီး...အစ်မကြီး”

လေလွင့်ကလေးက ခေါ်လိုက်သည်။
ခေါ်သံကြောင့် ယိမ်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လေလွင့်ကလေးကို တွေ့ရပြီး အံ့အားသင့်သွားရသည်။
“မမကို ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”
“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

လေလွင့်ကလေးက တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြော
လိုက်သည်။

“အစ်မကို အဘွားအိုတစ်ယောက်က စာပေးခိုင်းလိုက်လို့
ပါ”

ယိမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၇၇

သွားလေသည်။
“ဘယ်က အဘွားအိုလဲ”

“ဟိုနားက”
လေလွင့်ကလေးက လက်ညှိုးထိုးပြသင်း ပြောလိုက်သော်

လည်း စကားမှာ အဆုံးမသတ်နိုင်ပေ။
“ဟင်...တုတ်ကောက်နဲ့အဘွားကြီး အခုဘယ်ရောက်သွား

သလဲ မသိဘူး”
လေလွင့်ကလေးက တအံ့တကြဲဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ယိမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။
“ကဲပါလေး၊ ထားပါတော့၊ မင်းစာကိုပဲ မမကိုပေးပါ”

လေလွင့်ကလေးက စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူကာ မသိမ
သာ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ရှေး...ကလေး မုန့်ဖိုးယူသွား”
လေလွင့်ကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နေပါစေ၊ အဘွားအိုက ကျွန်တော့်ကို မုန့်ကျွေးတဲ့အပြင်
ငွေတစ်ရာတောင် ပေးသွားသေးတယ်”

လေလွင့်ကလေးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချာခနဲလှည့်၍
ထွက်သွားလေသည်။

ယိမ်း အခက်တွေ့သွားသည်။
မည်သို့ဆက်လက် လှုပ်ရှားရမည်ကို မသိအောင်ဖြစ်သွား

မိသည်။
မတတ်နိုင်တော့ပါ။

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လမ်းပေါ်မှာပင် လက်ထဲမှစာအား ဖွင့်ကာ မသိမသာမတ် ရှုလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ပါဘဲ ယင်းစာမှာ ကျင်းပုံထဲမှ ဆက်သွယ်သည့် စာပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

စာထဲ၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားပေသည်။

“ယိဖိုး”

မင်းအစ်မကို ကယ်တင်ချင်သလား၊ တကယ်တမ်း ကယ်တင်ချင်တယ်ဆိုယင် မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြိုပြင်အနောက်ဘက်က ခိုးနဂါးဘုံကျောင်းကို လိုက်လာခဲ့ပါ။ မင်းမျက်နှာကြောင့် ငါအခွင့်အရေးပေးမယ်၊ တကယ်လို့ မင်းက ဒီစာကို တခြားသူတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြုမယ်ဆိုယင် အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးသွားပြီ မှတ်ပါ။ ငါ အခုမင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ ဒါကို မမေ့နဲ့။
ကျင်းပုံ”

စာဖတ်၍ ဆုံးသွားသည်တွင် သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားသည်။

ဘေးလူများ မသိရှိစေရန် ဟန်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။

သူမက လမ်းဘေးရှိ ဆိုင်များဆီသို့ မျက်စိဝှေ့ကစား ကြည့်လိုက်သည်။

လူအတော်များများကို တွေ့နေရသည်။

ဆိုင်ထောင်တစ်နေရာတွင် အဘွားအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၇၉

ကျင်းပုံ ဖြစ်နေမည်လော။

သူမက အသေအချာ ကြည့်သည်။

သို့သော် ကျင်းပုံနှင့်တူသူကို ရှာမတွေ့ပါချေ။

ထူးခြားသောသူ၏ အခြေအနေကြောင့် ထိခွာတစ်ခုခုတော့ ပေါ်ပေါက်ပြီကို ရသေ့ဟန်ဆောင်၍ သူမအား လိုက်ပါစောင့်ကြပ်နေသော အထောက်အတော်တစ်ဦးက ခိုပိသွားသည်။

သို့အတွက် အလှူခံဟန်ဖြင့် သူမအနီးသို့ တိုးတပ်သွားသည်။

“မိန်းကလေး လှူတန်းနိုင်ပါတယ်၊ တူသိုလ်မွားမောင်နိုင်ပါတယ်”

ရသေ့က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် တဆက်တည်းပင် တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဆရာဝန်ယုလွှတ်ထားတာပါ၊ အကြောင်းရင်း မြန်မြန်ပြောပါ”

ဤတွင် ယိဖိုးက လက်ထဲမှစာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်တိုင်ထားယင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှ မထူးပါဘူး”

ရသေ့၏မျက်လုံးအစုံက သူမ၏လက်ထဲမှ စက္ကူလိပ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“မိန်းကလေးလက်ထဲက ဘာလဲ”

ယိဖိုး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟိုးဒါ..ဒါက ကံကောင်းစေတဲ့ အဆောင်လှည်းပါ”

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူမသည် ဟန်ဆောင်တတ်ပုံမပေါ်ပါ။
 သူမ၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသည့် အသွင်အပြင်များထက်
 မျက်စိထင်ထင် တွေ့မြင်နေရသည်။
 ထို့ကြောင့် သူမ လိမ်ညှာပြောသည်ကို ရသေ့ကြီးက စိတ်
 စားမိလိုက်သည်။
 ရသေ့ကြီးက ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ရွေ့လျားလိုက်
 သည်နှင့် ယိမ်းသည် လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်သွား တော
 သည်။
 တစ်နေရာတွင် သူတောင်းစားအသွင် ရုပ်ဖျက်ထားသော
 အထောက်တော်တစ်ယောက် ရှိနေသည်။
 သူတောင်းစားက သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို သတိ
 ပြုမိလိုက်သဖြင့် မသိမသာဖြင့် ယိမ်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။
 ယိမ်းမှာ သူတောင်းစားယောင် ဆောင်သူသည် ဝမ်းယုတ်
 တပည့်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် အနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
 သည်။
 “မြို့ပြင်အနောက်ဘက်က မိုးနဂါးဘုံကျောင်းကို အမြန်
 လိုက်ခဲ့ပါ”
 သူမက ညာဘက်မှာကိုင်ထားသည့်စာကို ဘယ်ဘက်
 ပြောင်းကိုင်လိုက်ပြီး ခြင်းတောင်းကို ညာဘက်သို့ပြောင်းကိုင်ယူ
 ကျင်းပုံကို လူယောင်ပြခေါ်သွားခဲ့သည်။
 သူတောင်းစားလုပ်သူက စဉ်းစားမနေအားပါ။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၈၁

သူမနောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် နောက်ယောင်ခံလိုက်သွား
 သည်။
 ရှေ့ဆုံးမှ လိုက်ပါနေသော သူတောင်းစားကလည်း နောက်
 လူများသိစေရန် စက္ကူဖြူစာစုပေါ်တွင် အလျင်အမြန်ရေးခြစ်ပြီး
 စက္ကူကို လုံးချေလျှက် ချထားခဲ့၏။
 သူကမူ ယိမ်းနောက်သို့ မသိမသာဖြင့် ဟန်မပျက် ဆက်
 လိုက်သွားခဲ့လေသည်။
 နောက်မှ ရသေ့ကြီးက စက္ကူလုံးကို ကောက်ယူကာ အ
 သွင်အမြန် ဖတ်ရှုလိုက်၏။
 ထို့နောက် ဆေးမြစ်ရောင်းသမားကို လှမ်းပေးယင်း ပြော
 လိုက်သည်။
 “ဆရာဝမ်းယုတ် အမြန်သတင်းပို့လိုက်”
 သူကိုယ်တိုင်ကမူ ဆက်၍နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားခဲ့၏။
 ဆေးမြစ်ရောင်းသမားနှင့် ဗေဒင်ဆရာတို့သည် ချက်ချင်း
 နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားသည်။
 ရသေ့ကြီးသည် နောက်မှလိုက်နေယင်း သူတောင်းစား
 အားမျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။
 ရသေ့ကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”
 သူက ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း သူ
 တောင်းစားအား မတွေ့ရပါ။
 “မထူးပါဘူး၊ မြို့အနောက်ဘက်ကို တန်းသွားတော့မယ်”

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သို့ဟအောင်

သူက ဆုံးဖြတ်ကာ မြို့အနောက်ဘက်သို့ ပြေးလွှားထွက်
ခွာထွားသည်။

မကြာမီ အရိပ်ပင် မမြင်ရအောင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့
သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတောင်းစား တစ်ယောက်မှာမူ...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၈၃

ကြားလူ

သူတောင်းစားသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် လျှောက်နေ၏။

လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် လူတစ်ယောက်က ရှေ့
သွားလမ်းကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတောင်းစားက သူ၏ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

လမ်းပိတ်ထားသူအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်သွားတဲ့လမ်းကို ဘာကြောင့်တားရတာ

မကျေမနပ်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

ထိုလူက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

သူ၏ရယ်မောသံသည် စူးရှကာ နားဝင်ဆိုးလှပေသည်။
ထိုလူက အတန်ကြာမှ ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်ကာ..

“မင်း အခုဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူတောင်းစား မှုံ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်ဘာသာ ဘယ်သွားသွား ခင်ဗျားအပူပါလို့လား”
ထိုလူက စိုက်ကြည့်လာပြီး..

“ဒီလမ်းထဲမှာ တောင်းရမ်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ခြံ
ထဲမှာမတောင်းရမ်းဘဲ လူရှင်းတဲ့နေရာကို ထွက်လာတာဟာ ထူးခြား
မနေဘူးလား”

သူတောင်းစား မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ထိုလူကိုလည်း မျက်လုံးပြုံးတာ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူက တစ်ချက်မှယင်း ဆက်ပြောလာသည်။

“ခုနက ဖြတ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးက မင်းကိုဘာပြောသွား
လဲ”

သူတောင်းစား၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

ထိုလူသည် အဘယ်ကြောင့် ဤအကြောင်းများကို သိထား
ပါသနည်း။

ထိုလူသည် မိမိတို့ လှုပ်ရှားမှုများကို အစအဆုံးစောင့် ကြည့်
နေသည်ဟုလည်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင် အန္တရာယ်၏အငွေ့ အသက်များကို
လည်း ခံစားမိလိုက်သည်။

သူတောင်းစား ပင့်သတ်ရှိုက်လိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၈၅

“ဒါ ကျုပ်တို့ကိစ္စပါ”

ထိုလူ၏ မျက်နှာထားတင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

“ဘာလဲ မင်းက မပြောချင်လို့လား၊ ခုနကသွားတဲ့ မိန်းက

လေးကို မသိဘူးလို့ ငြင်းချင်သေးလား”

သူတောင်းစား မချိုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

* “သူ့နာမည်က ယိဗိုးလေ၊ ဒါကို လူတိုင်းသိတာပဲ”

ထိုလူက သူတောင်းစားထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်လာ
ပြန်သည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ စောစောက လမ်းမပေါ်မှာ မင်းက သူ့ဆီကို
ခေါ်ပြီး စကားပြောတာတွေ့လိုက်တယ်၊ ဘာတွေပြောနေသလဲ၊ ငါ့ကို
အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

ထိုလူက သူတောင်းစားယောင်ဆောင်ထားသော အ
ထောက်တော်အား အတင်းအကျပ်ပင်မေးနေသည်။

သူတောင်းစား သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ..

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့အကြောင်းတွေကို အတော်လေးသိ
နေပါလား”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အကြောင်းတွေကို ငါမသိ
တာ ဘာမှမရှိဘူး”

သူတောင်းစား ပြုံးလိုက်သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထားသလဲ”

ထိုလူက မဲပြုံးပြုံးကာ...

“ယိုးဒယားနောက်က လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ ဝမ်းယုတ်

တပည့်တွေဆိုတာ ကျုပ်မသိဘဲ နေပါမလား”

သူတောင်းစား၏မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်သောဟာများအထင်းသား ပေါ်လွင်လာသည်။

ထိုလူအား အထင်မသေးရဲတော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က မင်းမူထမ်းတွေပဲ၊ ဒါကို သိရင်

နဲ့နှောင့်ယှက်ရုံတာ အံ့ဩမိတယ်”

ထိုလူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ ကျုပ်မေးတာသာဖြေပါ။ ဘာလဲ မင်းကနောက်မှ ရောက်လာမယ့် မင်းရဲ့အဖော်တွေကို စောင့်ပြီး ငါ့ကိုရင်ဆိုင်ချင်တာလား”

သူတောင်းစားက ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ခံပင်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေပြီး မျက်နှာမှာ ခံစားမှုကင်းခဲ့ဟန်ဖြင့် သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေ၏။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူပီပီ ထိုလူသည် အလွန်ပါးလှသော မျက်နှာဖုံးတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်ကို သိလိုက် လေသည်။

သူက ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁-သိမ်း) ❖ ၈၇

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ကျုပ်မေးတာသာ ဖြေပါ။ ကျုပ်ကို ပြန်မမေးပါနဲ့”

သူတောင်းစားလည်း မခံနိုင်တော့ပါ။

“ကျုပ်ကို မင်းမူထမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသားနဲ့ နှောင့်

ယှက်တာဟာ အတော်လွန်လွန်းနေပြီ၊ ခင်ဗျားကို အချုပ်ခန်းထဲ ဖို့လို့ရတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ။ ခင်ဗျား ဒုက္ခမရောက်ချင်ယင် ခယ်ပေးပါ”

ထိုလူက ဂရုမစိုက်ပါ။

သူတောင်းစားအား လက်ညှိုးထိုးကာ...

“မင်း ဘာကောင်မဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျုပ်ကို

ဘယ်သူမှ ဒုက္ခပေးလို့မရဘူး၊ မင်းသာ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ထိုလူသည် တမင်တကား နှောင့်ယှက်နေမှန်း သိလိုက်

သောကြောင့် သူတောင်းစား၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

ထိုလူက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

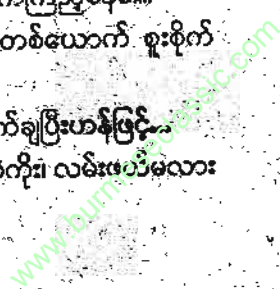
သူတောင်းစားကလည်း ပြန်လည်စိုက်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

ပြီးမှ သူတောင်းစားက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဟန်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားက အတော်ခေါင်းမာတဲ့လူပဲကိုး၊ လမ်းဖလဲမလား

မဖယ်ဘူးလား ပြောပါ”

ထိုလူက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မေးတာမဖြေဘဲ မဖယ်ပေးနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုယင်တော့ ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့တော့”

သူတောင်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်းထဲ
ခပ်ထန်ထန်ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင် သူဝှက်၍ယူဆောင်လာသော သံတူ
တစ်ချောင်းနှင့် သံကြိုးတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

သူတောင်းစားအား အထင်သေးစွာဖြင့်ကြည့်ကာ...

“မင်းက တယ်လည်းသတ္တိကောင်းပါလား။ တခြားလူ
လုပ်လို့ရမယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ မရဘူး။ အခုလိုအန်တုတာဟာ မှားမှန်
မင်းနှောင်တရလိမ့်မယ်”

သူ၏လေသံက အေးစက်တင်းမာလွန်းလှသည်။

သူတောင်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်းထဲ
စကားမပြောတော့ပါ။

ညာသံတစ်ချက်ပေးယင်း လက်ထဲမှ သံကြိုးကို ဝှေ့ယင်
ကာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား အပိုင်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသည်။

သို့သော် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရှောင်တိမ်းသွား
နိုင်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ သူတောင်းစားထက်ပို၍ လျင်မြန်နေ

သည် မဟုတ်ပါလား။

“ချွမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

သံကြိုးရိုက်ချက်က အုတ်တံတိုင်းကိုသာ ထိ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သိုင်းပညာအဆင့် မြင့်
မားပုံရသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ထင်ထားသည်ထက်စာလျှင် ပို၍အဆင့်

မြင့်ပေသည်။

“ဝိုး”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတောင်းစားဟန်ဆောင်ထားသော အထောက်တော်၏
သံကြိုးကိုင်ထားသော ညာဘက်လက်က လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။

သို့တစေ...

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လက်တစ်ဘက် ဆတ်ခနဲ
တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အင့်”

သူတောင်းစားယောင် ဆောင်ထားသော အမှုထမ်းမှာ
နောက်သို့ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

သူက ခန္ဓာကိုယ် တည့်မတ်အောင် ပြန်ထိန်းထားလိုက်၏။

ယင်းခဏမှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရင်ထိတ်
သွားသည်။

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

သူတို့ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။
ယင်းခဏမှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ လက်
တစ်ဖက်က သူတောင်းစား၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဖတ်ခနဲ ဖမ်း ဆွဲ
ထားလိုက်သည်။

သူ၏လက်တစ်ဘက်မှာ ရုန်းကန်၍မရအောင် ဖြစ်သွား
တော့၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ရယ်မောလိုက်၏။

“က ဝီလောက်ဆိုယင် မင်းသိလောက်ပါပြီ၊ ငါမေးတာကို
မှန်မှန်ပြောပေတော့”

ပြောယင်း ထွန်းသော သူ၏လက်တစ်ဘက်က သူတောင်း
စားယောင်ဆောင်ထားသော အထောက်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ကုတ်
ဆွဲလိုက်သည်။

ထိုလူ၏ ကျစ်လစ်သန်မာသော လက်ငါးချောင်းဖြင့် ဝမ်း
ဗိုက်ကို ကုတ်ဆွဲဖျစ်ညှစ်ခြင်းအထိကို မချီအောင်ခံလိုက်ရသည်။

“ချွမ်း”

သူတောင်းစားဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်း၏လက်မှ
နှံကြီးသည် လွတ်ကျသွားတော့၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းလာ
လေတော့သည်။

ထို့နောက်...

ထိုလူက သူတောင်းစားဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်း
အားလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁-သိမ်း) ❖ ၉၁

ပြီးနောက် ပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်လုံးကို သူ၏ရှင်
ဝသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ဘုန်း”

“အွန်”

သူတောင်းစားယောင်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်းမှာ မသဲ
မကွဲညည်းညူလိုက်၏။

ထို့နောက် ခွေခွေကလေး လဲကျသွားတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အေးတီးအေးစက် လေသံ
ဖြင့်...

“မင်းကို ငါအခွင့်အရေးပေးမယ် ယိမ်း မင်းကို ဘာပြော
သွားသလဲ”

သူတောင်းစားဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်း၏မျက်နှာ
ဖွံ့မဲ့နေ၏။

သူက မနိုင်မှန်းသိ၍ အားမတန်သဖြင့် မာန်လျှော့ကာ
ပြောကြားလိုက်သည်။

“မြို့အနောက်ဘက်က ဝါးတော့လို့ပြောသွားတယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ပြုံးလိုက်၏။

ဟန်မူရာကင်းမဲ့သော အပြုံးမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို လိမ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲကွာ ဝီ
လောက်တောင် လိမ်ချင်ဦး”

ထိုလူက ပြောယင်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်
စစ်လိုက်သည်။

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အမယ်လေးဗျာ”

သူတောင်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်းမှာ နာကျင်စွာအော်ဟစ်ယင်း လူးလိုမိကာ တစ်ကိုယ်လုံး အညှီအမည်း စွဲသွားတော့သည်။

နာကျင်လွန်းသဖြင့် သတိလစ်မေ့မြောမတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။

အနက်ရှောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ဒီတစ်ခါ လိမ်ပြောယင် ကျုပ်က မင်းရဲ့ခြေလက်တွေကို ချိုးပစ်မယ်၊ မင်းရဲ့လျှာကိုလည်း ဖြတ်ပစ်မယ်၊ ကဲ ပြောမှာလား မပြောဘူးလား”

သူ၏အသံသည် ခက်ထန်တင်းမာနေ၏။

သူတောင်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

အနက်ရှောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်မည့်သူဖြစ်ကြောင်း သူကနားလည်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်...

“ကျုပ်...ကျုပ်ပြောပါမယ်ဗျာ”

အနက်ရှောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ပြုံးလိုက်၏။

သူက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး “ဒါဖြင့် ပြောပါ”

သူတောင်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်းက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ပြောချလိုက်၏။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၉၃

“မြို့ပြင်.က မိုးနဂါးဘုံကျောင်း”

သူက အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အနက်ရှောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သူ့အားစူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း သေချာတယ်နော်”

အမှုထမ်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မလိမ်ဖို့ပါဘူး”

အနက်ရှောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

အကျီရင်ဘတ်ကြားမှ ပစ္စည်းတစ်ခုအား ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ထိုပစ္စည်းကိုမြင်လျှင် သူတောင်းစားဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ထိုပစ္စည်းမှာ ဓားပါးလေးတစ်လက်ဖြစ်နေသည်။

သူက အနက်ရှောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား အထိတ်တလန့် ကြည့်ကာ...

“ခင်..ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ”

အနက်ရှောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“မင်း အမှန်အတိုင်းပြောမှန်း သိပါတယ်”

“အခု”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“တခြားတစ်ယောက်က မေးယင်လည်း မင်းကအမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမှာမဟုတ်လား၊ ဒီအတွက် နောက်ကြောင်းရှင်းအောင် ကျွန်တော်က ဟောဒီစားကလေး လက်ဆောင်ပေးမလို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် သူတောင်းစားဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေသည်။

သူက တပျာကယာ ကုန်းရုန်းထရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏လက်ထဲမှ ဓားပါးလေးသည် သူ၏ရင်ဝအား ထိုးဖောက်သွားတော့သည်။

“အား”

သူတောင်းစားဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်း နာကျင်စွာ အော်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြေပေါ် ဝုန်းခနဲ ပြန်လဲကျသွားသည်။

သူ၏ရင်ဝ အသည်းနှလုံးနေရာ၌ ဓားပါးလေးမှာ စိုက်ဝင်နေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူသည် မည်သည့်အခါမှ ပြန်ထလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဓားပါးလေးအား ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်၏။

သူတောင်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော အမှုထမ်း၏

အလောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်သူမှန်သမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး”

တီးတိုးပြောယင်း ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား၏။

မကြာမီ...

လူရှမ်းသော လမ်းကြားတလေးအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

လူလည်ကျင်းပဲ

မြို့ပြင်အနောက်ဘက် မိုးနဂါးဘုံကျောင်း...။
 မိုးနဂါးဘုံကျောင်းမှာ လူသူစွန့်ပစ်ထား၍ ပျက်စီးယိုယွင်း
 နေပြီဖြစ်သည်။
 လူသွားလူလာ မရှိသလောက်ပင်။
 ယခင်က လူသွားလူလာ မပြတ်ခဲ့ပါ။
 မိုးနဂါးဘုံကျောင်းသည် အမြဲလိုလို စည်ကားနေတတ်
 သည်။
 ယခုမူ...
 မိုးနဂါးဘုံကျောင်းအား မြို့ထဲ၌ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ
 ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် မြို့ပြင်သို့ သွားလာသူမရှိတော့

ထို့ကြောင့် အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ မြို့ပြင် မိုးနဂါးဘုံ
 ကျောင်းမှာ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမည့်သူ မရှိတော့၍ တဖြည်းဖြည်းပျက်
 စီးယိုယွင်းလာခဲ့တော့သည်။
 မိုးနဂါးဘုံကျောင်းပျက်သို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်
 ရှိလာသည်။
 ထိုမိန်းကလေးသည် ယိဖိုးမင်ဖြစ်သည်။
 သူမသည် ဘုံကျောင်းပျက်ဝန်းကျင်ကို အတန်ကြာအောင်
 အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလိုက်၏။
 လူသူကင်းမဲ့လျက် အလွန်အမင်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 ထို့ကြောင့်...
 ယိဖိုးက ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်းသို့ မဝင်သေးဘဲ အဝင်ဝ
 တွင်ရပ်လျက်...
 “ကျင်းပဲ့...ကျင်းပဲ့”
 ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။
 သို့သော် မည်သည့်အသံဗလံကိုမျှ မကြားရချေ။
 ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေ
 တော့၏။
 သူမသည် မိမိကိုယ်ကို အားတင်းသည့်အနေဖြင့် တိတ်တ
 ဆိတ်ယူဆောင်လာသော ဓားမြှောင်နှစ်လက်ကို ထုတ်ပြီး အသင့်
 ကိုင်ဆောင်ထားလိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာ တစ်လှမ်းချင်း

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် ယိဖုံးသည် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အသံကိုကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထို့အပြင် ညှိစိုစိုအနံ့များကိုလည်း ရရှိလိုက်သည်။

သူမသည် ပျို့အန်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

သို့သော်...

အားတင်းကာ ဓားနှစ်လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် နားမျက်စိရှင်ရှင်ထားကာ အတဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မည်သည့်အသံမျှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်းပိုင်းသည် မှောင်နေသည်မို့ ဘာမျှ မမြင်ရပါချေ။

“ဘယ်သူလဲ၊ ထွက်ခဲ့စမ်း”

သူမက အားတင်းကာ အသံပြုလိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကုတ်ခြစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အဖြူရိပ်တစ်ခုသည် သူမ၏တူရုဆီစဉ့် ရိပ်ခနဲခုန်လွှားရောက်ရှိလာတော့သည်။

“ဟင်”

ယိဖုံးသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဓားနှစ်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလျက် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်လိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၉၉

သို့သော် ဓားနှစ်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းယင်း ဟန်ချက်ပျက်ကာ သူမသည် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားတော့၏။

ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဖြူဖွေးသော ဝက်ဝံတစ်ကောင်၏ အစွယ်ငေါငေါနှင့် ပါးစပ်ကြီးသည် သူမနှင့် တစ်ပေကျော် ကျော်ခန့်အလိုလိုသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို ထိတ်လန့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“အမယ်လေး”

ယိဖုံး အထိတ်တလန့်ဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိသည်။

“ဂရား...ဂရား”

ဝက်ဝံဖြူကြီးကလည်း ဒေါသတကြီး အော်လိုက်၏။ သို့သော် သူကရှေ့သို့ တစ်လက်မမျှပင် တိုးမလာပါချေ။ အဘယ်ကြောင့် ထိုနေရာတွင် ရပ်တန့်သွားသည် မသိရပါ။ ဝက်ဝံဖြူသည် ဒေါသထွက်လျက် ယိဖုံးအား ကုတ်ခြစ်၍ အတင်းရုန်းကန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

ယိဖုံးမှာ နောက်သို့ အလျင်အမြန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။ မလှမ်းမကမ်းရောက်မှ အသေအချာ ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘုရား...ဘုရား ကံသိပေလို့ သံကြိုးနဲ့ချည်ထားတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ နို့မဟုတ်ယင်တော့ ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတယ်” သူမက ဝက်ဝံဖြူ၏လည်စင်းတွင် သံကြိုးချည်နှောင်ထား

သည်ကို သတိပြုမိတော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဝက်ဝံဖြူသည် သူမအား ကုတ်ခြစ်ကိုက်ထဲ ရန် အတင်းကြိုးစားနေသည်။

သူမက လက်ထဲမှ ဓားနှစ်လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ် ကိုင်ယင်း သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤတွင်မှ ဝက်ဝံဖြူ၏ မျက်လုံးနှစ်ဘက်စလုံး ကန်းနေ ကြောင်းသိရတော့၏။

သူမသည် လူရှိတန်သေဆုံးသွားသည့်သတင်းကို ကြားသိ ထားရာ တအံ့တဩဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟင်.. ဒီဝက်ဝံဖြူဟာ လူရှိတန်ကို ကိုက်သတ်ပစ်တဲ့ ဝက် ဝံဖြူကြီးနဲ့တူလိုက်တာ”

သူမက လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဝက်ဝံဖြူကြီးက လည်ပင်းတွင် သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထား သည့်တိုင် လူစိမ်းနဲ့ ခြီး ကိုက်သတ်ရန် အတင်းပင် ရုန်းကန်နေ၏။

ဝက်ဝံဖြူတွင် သံကြိုးချည်နှောင်ထားသဖြင့် လူကို ဒုက္ခ မပေးနိုင်မှန်း ယိဖုံးက နားလည်လိုက်သည်။

သို့အတွက် ဝက်ဝံဖြူကို မိမိ၏ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ထိုးသတ် ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ဘုံကျောင်းမျက် အပြင်ဘက်မှ စကားပြောသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“မင်းမြှောက်တာ သိပ်မှန်တယ်၊ အဲဒါ လူရှိတန်ကို ကိုက်သတ်

ခဲ့တဲ့ ဝက်ဝံဖြူအစစ်ပဲ”

ယိဖုံး ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကမန်းကတန်းပင် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ဤတွင် အဘွားအိုတစ်ဦးသည် ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အသံမှာ ယောက်ျားသံဖြစ်နေသည့်အတွက် ထိုအဘွားအို မှာရုပ်ပျက်ထားသော ကျင်းပုံပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ယိဖုံးက တွက်ဆမိ လိုက်သည်။

ပုံသဏ္ဍာန်က ယောက်ျားမပီ၊ မိန်းမမကျ အကြည့်ရဆိုးလှ သည်။

အကျည်းတန်သည်ဟုဆိုက ပို၍မှန်ကန်ပေမည်။

ယိဖုံးက အဘွားအိုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ပြီး...

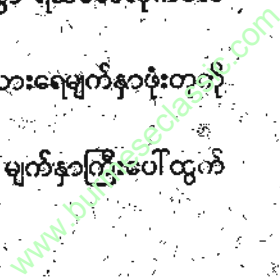
“ရှင်က ကျင်းပုံမဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ အဘွားအိုက သင်္ဘောကျရွာ ရယ်မောရိုက်လေ သည်။

တဆက်တည်းပင် မျက်နှာပေါ်မှ သားရေမျက်နှာဖုံးတကို ခွာချလိုက်၏။

ဤတွင် ကျင်းပုံ၏ အရုပ်ဆိုးသော မျက်နှာကြီးပေါ်ထွက် လာလေသည်။

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းပုံက ယိဝုံးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဒီလိုကျတော့လည်း မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို မှတ်မိသလား”

ပဲတီး”

ကျင်းပုံက ကျယ်လှသော ဝါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖြည့်လှည့်သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောနေတော့၏။

ယိဝုံးကို မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်လ ကြာရှည်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယိဝုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဒီနေရာမှာ ချိန်းတာက ဘယ်လိုသဘောလဲ ကျင်းပုံက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...”

“ဘယ်သူမှ မသိအောင်လို့ပါ။ တော်ကြာ ကျုပ်တို့အကြား စည်တွေကို တခြားသူက သိသွားမှာစိုးလို့ပါ”

ယိဝုံးက...

“ကျွန်မရဲ့ အစ်မကို ကယ်တင်နိုင်မယ့်နည်းလမ်း ရှိတာမဟုတ်လား”

ကျင်းပုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ သူမက အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

ကျင်းပုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမကလည်း ဘာကြောင့် လောနေရတာလဲ၊ စထာမြတ် ဆိုင်ပါဦး”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျင်းပုံက နှစ်ယောက်ထိုင်ရန်အတွက် နေရာရှင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် အေးအေးလူလူပင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ယိဝုံးက မထိုင်မိ။

သူမက အစ်မဖြစ်သူအား ကယ်တင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို အလွန်ပင်သိချင်နေမိသည်။

ကျင်းပုံကတော့ အေးဇီအေးစက် ဟန်မူရာဖြင့်ရှိနေလေသည်။

သူ့အားကြည့်ယင်း ယိဝုံး စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“က...ရှင်ပြောမယ့်စကား ပြောမှာဖြင့် မြန်မြန်ပြော၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မသင့်လျော်ဘူးရှင်”

သူမက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ညီမကို မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီနော်၊ ညီမက အရင်ကထက် ပိုလှလာတယ်”

ကျင်းပုံက သူပြောလိုရာကိုသာ ဇွတ်ပြောနေ၏။

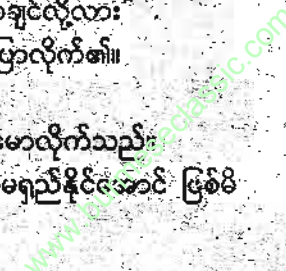
“ဒီမှာ ရှင် ဒီအကြောင်းတွေ ပြောချင်လို့လား”

ယိဝုံးက ခပ်ငေါက်ငေါက်လေး ပြောလိုက်၏။

“ဟ...ဟ...ဟ”

ကျင်းပုံက အခြောက်တိုက် ရယ်မောလိုက်သည်။

ယိဝုံး အားမလိုအားမရဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိတော့၏။

“ဒါမှာ ရှင်က အမူအရာတွေ အမျိုးမျိုးလုပ်ပြမနေနဲ့၊ အမူအရာတွေကို ကြည့်ရအောင် လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကြော်...ညီမရယ်၊ ကျုပ်က ညီမအပေါ် ဘယ်လောက်အထောက်အထားပေးသလဲဆိုတာ ညီမ သိသင့်ပါတယ်”

ယိဖိုး ဒေါပုလားသည်။

“ရှင် တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဒီဝက်ဝံဖြူ ရှင်လက်ထဲ အယ်လိုရောက်လာရတာလဲ”

ကျင်းပဲ့ ရယ်မောလိုက်၏။

“သူ့ကို ကျုပ်က အသက်နဲ့လဲပြီးခေါ်ခဲ့ရတာ၊ ကံသိလို့ သေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေဖြစ်နေပါပြီ”

ကျင်းပဲ့က ပြောပြောဆိုဆို ဝက်ဝံဖြူဘက်သို့ ဖျတ်ခေါ်လှည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ငဖြူ၊ ငါ့ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ကျင်းပဲ့၏အသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် ဝက်ဝံဖြူသည် စောစောက ရိုင်းစိုင်းသော ကြမ်းတမ်းသောအသွင်လက္ခဏာများ ရှုမိခြင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး ယဉ်ပါးသည့် ခွေးလိမ္မာတစ်ကောင်ပေသခင်၏အနားတွင် အသာအယာစပ်တွားလျက် နေသည်။

ဤသည်ကို တွေ့ရလျှင် ယိဖိုးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားမိသည်။

ကျင်းပဲ့က ဝက်ဝံဖြူအား ဝှက်သပ်ပေးလိုက်ပြီး...

“တွေ့တယ် မဟုတ်လားညီမ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေဘယ်လောက်လိမ္မာတယ်ဆိုတာ မျက်မြင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ကြီးက အရမ်း

အစားကြီးတယ်၊ လူငါးယောက်စာကို တစ်ခါတည်းစားနိုင်တယ်၊ ကြာရင်တော့ ကျုပ် ငညွှတ်သွားမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကျုပ် သူ့ရဲ့အစာ ဖြစ်မလား၊ သူကပဲ ကျုပ်ရဲ့အစာဖြစ်မလားဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး”

ကျင်းပဲ့သည် ဝက်ဝံဖြူအကြောင်းကို အမွန်းတင်ပြောကြားယင်း အချိန်ဆွဲနေ၏။

“က...ဒီလောက်လေးရှည်ရယ် တော်ရောပေါ့၊ လိုရင်းကို ပြောယင် ကောင်းမယ်”

ယိဖိုးက သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ဖြောင့်ပင်ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းပဲ့၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

“ညီမက ဒီလောက်လောနေမှတော့ ကျုပ်ပြောပြဖို့မယ်” သူက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်တားယင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

“ယိစင်းဖန်းနဲ့ ချီအင်းတို့ မလှုပ်သာအောင် ကျုပ်က မင်းမှတစ်ပါးဌာနကို စာတစ်စောင်ပို့ခဲ့တယ်၊ အခုဆိုယင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကံကြမ္မာဟာ ကျုပ်လက်ထဲမှာပဲရှိနေတယ်၊ ကျုပ်လက်ခုပ်ထဲက ရေလို သွန်လိုသွန် မှောက်လိုမှောက်နိုင်တယ်လေ”

ယိဖိုးမှာ ကျင်းပဲ့အား စိတ်ထဲမှ အတော်လေးရွံ့မှန်းသွားမိလေသည်။

သူမက မဲဖြိုးပြီးယင်း...

“မမနဲ့ အစ်ကိုကြီးချီအင်းတို့ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တရားခံ

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြေခိုင်သွားဆိုတာ ကျွန်မသိထားတယ်၊ ရှင်လျှောက်လုပ်လို့ သူ
ပြန်လာရောက်ရတာ၊ ရှင်ဟာ အတော်အကျင့်မကောင်းတဲ့လူပဲ
သူမက ဒေါသသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
သို့သော်...

ကျင်းပုံက စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာထားဖြင့်
“ဟဲ့..ဟဲ့..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာ အဆိုး
ကောင်းဟာ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်သာ ဒီအတိုင်း လက်
ပိုက်ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူသတ်မှုနဲ့ သေ
ခက်အပြစ်ပေးခံရမှာ သေချာတယ်”

ကျင်းပုံ၏ ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံး ခြောက်လှန့်သည့်စကား
လုံးများကြောင့် ယိဖိုး၏မျက်နှာသည် ဣန္ဒြေပင် မဆောင်နိုင်သလို
ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

အကင်းပါးလွန်းသော ကျင်းပုံသည် လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်
မိသည်။

ထို့နောက် ဟန်မပျက် နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်လေ၏
“ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မသွားပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ညီမနဲ့ကျုပ်
မြို့စားကြီးထံအတူသွားပြီး လူသတ်တရားခံဟာ သူတို့နှစ်ယောက်
မဟုတ်တဲ့အကြောင်း အစစ်လိက်ယင် ဒီကိစ္စဟာ ချက်ချင်းပြီးပြတ်
သွားမှာပါ။ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ကျင်းပုံက သူ့စကားကို ဆက်ပြောလင်း မေးလိုက်သည်။
ယိဖိုးသည် ကျင်းပုံ၏စကားကိုကြားရလျှင် ဝမ်းသာအား
ဖြစ်သွားမိသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ အခုသွားကြမယ့် ကောင်းမယ်”
သူမက လောဆော်လိုက်၏။
ကျင်းပုံ၏မျက်နှာ ပြုံးပြီးပြီးဖြစ်သွား၏။
“သွားတာပေါ့ ညီမရယ်”
သူက ပြောလင်း ယိဖိုး၏လက်ကလေးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်
လေသည်။

ယိဖိုးက ဆတ်ခနဲ ရှန်းထွက်ကာ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်း
လိုက်သည်။

ကျင်းပုံအား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ...

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”
ဒေါသတူကြီး မေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းပုံက ဘက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်က ညီမကို မေတ္တာရှိနေတာ ကြာပါပြီ၊ လက်ကလေး
တော့ ကိုင်ခွင့်ရှိမယ် ထင်ပါတယ်”

ယိဖိုး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ အခွင့်အရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်မ အခုလို
လိုက်လိုက်လျှော့လျှော့ ဆက်ဆံတာဟာ ကျွန်မရဲ့အစ်မကိစ္စကြောင့်
ဆိုတာ ခုတ်ထား၊ နို့မဟုတ်ယင် ရှင့်ကို မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်
ဘူး”

“ဪ...ပြောရက်လိုက်တာ ညီမရယ်၊ ကျုပ်က ညီမပေါ်
မေတ္တာရှိသလောက် ညီမကတော့ ကျုပ်အပေါ် အင်မတန်စိမ်းကား
နိုင်တယ်နော်”

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းပဲ့က အပျော့ဆွဲလေသံလေးဖြင့် ပြောကာ ထရပ်လှာ
လေသည်။

ယိဖိုးက အလစ်မပေးပါ။

သူမက ဓားနှစ်လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်

ပြီး

“ရှင် ရှေ့တိုးမယ့်မကြန့်နဲ့ ဓားဖျားမှာ အသက်ပါသွားမယ်
ရှင်က သိုင်းပညာ မတောက်တခေါက်တတ်ရုံနဲ့ ဘဝင်မြင့်ပြီး ထင်ရာ
လျှောက်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ပြီးတော့ ရှင်သီအောင် ပြောရဦးမယ်”

ကျင်းပဲ့က မျက်မှောင်ကုပ်ယင်း..

“ဘာများပါလိမ့်”

ယိဖိုးက...

“ဒီအမှုကို ကိုင်တွယ်တဲ့လူဟာ အာဏာသားခေါင်းဆောင်
ဝစ်ယူ ကိုင်တိုင်သာမကဘဲ သိုင်းလောကလူစွမ်းကောင်း တစ်
ယောက်လည်း ပါသေးတယ်။ သူ့နာမည်က ဟန်ထင်းရီလိုခေါ်တယ်
သိုင်းပညာ သိပ်တော်တာ၊ ရှင် ကောင်းကောင်းသတိထားနေပါ”

တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ယိဖိုးက အထင်ကြီး
တလေးတစားဖြင့် ပြောလာသောကြောင့် ကျင်းပဲ့ ဒေါ်ပွသွားမိလေ
သည်။

သူက မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟန်ထင်းရီ သိုင်းပညာတယ်လောက်တော်တော် ကျွန်
ရမစိုက်ဘူး၊ အခု ပြဿနာမှာ သူ့ဘာများ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ညီ
အနေနဲ့ သူများကို အရမ်းအထင်မကြီးသင့်ဘူး”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

“အထင်ကြီးတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟန်ထင်းရီဟာ တ
ကယ်ထူးချွန်ဆက်ခြက်တဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ”

“တိတ်စမ်း”

ကျင်းပဲ့က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း တင်းဆာခတ်ထန်သွားသည်။

“မင်းက သူ့ကိုအထင်ကြီးပြီး ကျုပ်ကို အထင်သေးတယ်
ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို အထင်သေးယင် မှားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား
ပါ”

ယိဖိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ လုံးဝအထင်မကြီးဘူးဆိုတာ သိထားစမ်း
ပါ ကဲပါ ရှင် ကျွန်မနဲ့နောက်သာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါတော့”

“ဟား..ဟား..ဟား”

ကျင်းပဲ့ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

ထို့နောက် လေသံမာမာဖြင့်...

“မင်းခေါ်တဲ့နောက်ကို ကျုပ်က လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား၊
အတော် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ”

“ရှင်လိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလား”

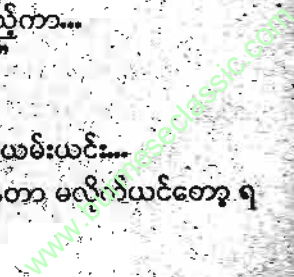
ကျင်းပဲ့က သူမအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကျုပ် မလိုက်ဘူးဆိုယင်ကော”

ယိဖိုး ဒေါသထွက်လာသည်။

လက်ထဲမှဓားအား တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းယင်း...

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်းခေါ်နေတာ မလိုက်ယင်တော့ ရ

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တုနည်းနဲ့ခေါ်သွားရလို့မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းပဲ့ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသအိုးပေါက်တဲ့ သွားတော့သည်။

“ဪ...မင်းက ကျွမ်းကိုဖမ်းလားဆီးလား လုပ်ချင်တယ် ဆိုပါတော့”

ကျင်းပဲ့က မထီမဲ့ခြင် ရယ်မောယင်း အားမရသေးဘဲ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်က မင်းအပေါ် မေတ္တာရှိလို့ သည်းခံနေတယ်မှတ်ပါ။ မင်းကို ကြောက်နေတယ်လို့ မထင်လိုက်နဲ့ ကျုပ်သည်းမခံနိုင် ယင်တော့ မင်းမလွယ်ဘူး”

ကျင်းပဲ့က ပြောယင်း တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ဆို့ချဉ်းကပ်လာသည်။

သူ၏မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် ဒေါသမီးလျှံများဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်လျှက်ရှိသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများက သူ့ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုး၍ လျှောက်လာသည်။

အန္တရာယ်ပေးတော့မည်ကို ယိမ်းက သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

လက်ဦးမှရယူသောအနေဖြင့် လျှပ်တပြက်တိုးထွက်ကာ လက်ထဲမှ ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ကျင်းပဲ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ဝင် လျင်မြန်လှပေသည်။

သူမ တိုက်ခိုက်လာမည်ဟု ကျင်းပဲ့က ထင်မထားမိပါချေ။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်လာသောအခါ သူက အထိတ်လန့်ဖြစ်သွားရသည်။

ကပွာကယာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

သို့တိုင် မဆိုစလောက် နောက်ကျသွား၍ သူ၏ဝဘက်ဘက်မောင်းတွင် ဓားရှစ်ထိသွားလေသည်။

“အွန်”

ကျင်းပဲ့ မသံမကွဲ ညည်းညူလိုက်၏။

သူ၏လက်မောင်း၌ သွေးများပြာထွက်လာသည်။

ကျင်းပဲ့ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွေးတော့သည်။

ယိမ်းအား စူးရသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက ငါ့ကိုတကယ် သေစေချင်တယ်ပေါ့လေ၊ ကောင်းမယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ မင်းက ရက်စက်တော့ ငါကလည်း ပြန်ပြီး စစ်စက်ရမှာပေါ့။ မင်းကို ဝက်ဝံစာကျွေးပစ်မယ်၊ ငါ့အတွက် ငါ့မိတ်ဆွေက ဘုန်းပြန်လိမ့်မယ်”

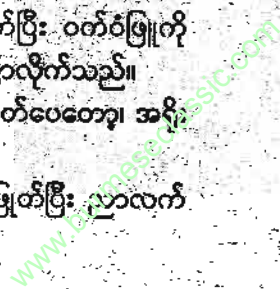
ကျင်းပဲ့သည် ဒေါသတကြီးနှင့် အရူးကြီးပမာ သွေးရူးသွေးရူးခြိမ်းခြောက်သံက ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။

သူ၏ဟန်ဝန်မှာ တကယ်လုပ်မည့်ပုံပင်။

ကျင်းပဲ့သည် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး ဝက်ဝံဖြူကို စစ်နှောင်ထားသည့် သံကြိုးကို ဖြည့်ယင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့-ငဖြူ ဒီမိန်းကလေးကို ကိုက်သတ်ပေတော့၊ အရိုးသားမကျန်အောင် တစ်စစ် လုပ်ပေတော့”

ကျင်းပဲ့က ဘယ်လက်ဖြင့် သံကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး ညာလက်

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဖြင့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန် အရာတစ်ခုကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပစ်ထုတ်
လိုက်သည်။

“ရုန်း”

ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မကြာမီ..

အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များ ထွက်လာတော့သည်။

“ဟင်”

ယိမ်းဖုံး ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုအခိုးအငွေ့များသည် မေ့ဆေးငွေ့များဖြစ်မှန်း ယိမ်းဖုံးခို
စားမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ကိုမရှူဘဲ အောင့်နေလျက် နောက်ဘက်
ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

သို့တစေ...

လျှပ်တပြက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားသည့်အတွက် အငွေ့အ
သက်အနည်းငယ်ကိုမူ ရှူရှိုက်မိလိုက်၏။

သို့ဖြစ်၍ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်းငယ် ယိမ်းယို
သလို ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လေကောင်းလေသန့်ရရှိမည့် အပြင်ဘက်ဘက်
ယိမ်းဖုံးက ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

ကျွန်းပွဲကလည်း အခွင့်ကောင်းကို လွယ်လွယ်နှင့် လေထဲ
လွတ်မခံပါချေ။

သူမနောက်သို့ အတင်းပင်ပြေးလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

နောက်မှ ဝက်ဝံဖြူကလည်း အတင်းခုန်ထွက်လိုက်လာ
တော့သည်။

ယိမ်းဖုံးသည် မဟန်နိုင်တော့သည့်အတွက် ဘုံကျောင်းပျက်
အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပေါ်အရောက်တွင် မူးနေလဲတုသွားတော့
သည်။

သူမ လဲကျသွားရာသို့ ဝက်ဝံဖြူကလည်း ထိုက်ခဲရန် အ
တင်းခုန်လွှားလိုက်သွားသည်။

ဝက်ဝံဖြူက ယိမ်းဖုံးကို တကယ်ပင် ကိုက်စော့ဇွေအရေး
တိုမြင်လိုက်သည့်အတွက် ကျင်းပွဲသည် ကဗျာကယာဖြင့် ဝက်ဝံဖြူ
ကို လှမ်းဟောက်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့...ငဖြူ အခုချက်ချင်း ရပ်လိုက်စမ်း”

ကျင်းပွဲက နောက်မှပြေးလိုက်လာပြီး ဝက်ဝံဖြူ၏ကုန်တွင်
ချည်နှောင်ထားသော သံကြိုးကို တအားဆွဲပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်
တွင် သွားရောက်ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

“က...ငဖြူ မင်း ဒီသစ်ပင်အောက်မှာပဲ နေခဲ့ပေဦးတော့
ဏာ”

ကျင်းပွဲက ဝက်ဝံဖြူကို သစ်ပင်အောက်တွင် ချည်နှောင်
ထားခဲ့ပြီး ယိမ်းဖုံး လဲကျနေရာသို့ ပြန်လည်လျှောက်လာသည်။

သူက ယိမ်းဖုံးဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ချလိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက်..

သူ၏ကြမ်းတမ်းသော လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သူမ၏ပါးပေါ်

သို့ပတ်သစ်ကြည့်လိုက်သည်။

“တယ်ချောတယ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ငါ့ဘယ်အခါက ကောင်းမှုကြောင့် ဒီလောကလှပတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့တာလဲ။ ဟန်ကျလိုက်တာကွာ”

သစ်မင်အောက်မှ ဝက်ဝံဖြူက ဟိန်းယောက်လျက် ဒေါသနေသည်။

“တောက်”

ကျင်းပဲ့က တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိလေသည်။

“ဟေ့ကောင်..မင်းက ငါ့ကောင်းစားနေတာကို မလိုလားဘူးလားကွ”

ကျင်းပဲ့က တိရစ္ဆာန်ကို လှမ်းပြီးကြိမ်းမောင်းလိုက်သေးသည်။

ဝက်ဝံဖြူကမူ ချည်နေစင်ထားသော သံကြိုးကို အတင်းပင်ရုန်းထွက်နေပေသည်။

ဝက်ဝံဖြူနှင့်အတူနေရသည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိပေသေးသည်။

ထို့ကြောင့်....

ဝက်ဝံဖြူ၏ စံရိုတ်လဲကွဏာကို ကျင်းပဲ့ မသိပါ။

သဘောမပေါက်ခဲ့ပါချေ။

အမှန်စင်စစ် ကျင်းပဲ့နောက်တွင် လူတစ်ယောက်ရှိနေသေးကြောင်း ဝက်ဝံဖြူက ဒေါသတကြီးဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရမက်စောကြွယ်နေသည့် ကျင်းပဲ့ကား သတိမမူ အလျဉ်းမသိပါချေ။

ထိုလူသည် အနီရောင်ဝတ်စုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ သရဲမျက်နှာဖုံးတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူသည် ဟန်မူရာတင်းခွံစွာဖြင့် ရပ်နေ၏။

“ဂရား..ဂရား”

ဝက်ဝံဖြူက ထိုသူကို မပြုံးဟိန်းဟောတ်နေသည်။

ယောက်ယက်ခတ်နေသော ဝက်ဝံဖြူ၏ အပြုအမူကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍ ကျင်းပဲ့က နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟာ”

ကျင်းပဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

သူ၏နောက်တွင် အန္တရာယ်ဝေးမည့်သူ တစ်ယောက်ရောက်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူက ကမန်းကတန်းပင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

သရဲမျက်နှာဖုံးနှင့်လူက မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ်ရပ်နေ၏။

ကျင်းပဲ့မှာ ထိုလူအားကြည့်ယင်း အလိုလိုပင် ကျောချမ်းသွားမိသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

သူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုလူက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်...

“မင်းက ကျင်းပဲ့-ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းပုံက လွတ်ခနဲ ဖြေလိုက်မိ၏။

ထိုလူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆို အတော်ပဲ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ”

ကျင်းပုံ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“မလိုက်ဘူး၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့လိုက်ရမှာလဲ”

“စကားမရှည်နဲ့၊ လိုက်ခဲစမ်း၊ ကျုပ်စကား နားမထောင်

ယင် အသားနာလိမ့်မယ်”

ထိုလူ၏လေသံက တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်မည့်သူဟု ကျင်းပုံ ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

သူက အခြေအနေမဟန်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဓားပါးလေးတစ်လက် ထုတ်ယူကာ ထိုအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူက လက်ဦးမှုယူကာ လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သရဲမျက်နှာဖုံးနှင့်လူ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်းတ မတောက်တခေါက် ပညာလေးနဲ့အာခံချင်တာ

ကိုး”

ပြောယင်း ခြေတစ်ဘက်ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏ခြေထောက်မှာ အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ကျင်းပုံ၏စမ်းခိုက်ဆီသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

“ဝုန်း”

“အွန်”

ကျင်းပုံမှာ မသဲမကွဲသည်။ ညည်းလင်း နောက်သို့ ဒယ်ဒယ်ိုင်ဖြင့် ဆုတ်သွားရသည်။

သရဲမျက်နှာဖုံးနှင့်လူက...

“ပြောစမ်း... ငါနဲ့လိုက်ခဲမလား”

ကျင်းပုံ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“မလိုက်ဘူး”

အော်ပြောကာ လက်ထဲမှဓားဖြင့် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

သရဲမျက်နှာဖုံးနှင့်လူ ရယ်မောလိုက်၏။

“ခေါင်းမာတဲ့လူဟာ အသားနာရတာတယ်ကွ”

ပြောယင်း ကျင်းပုံ၏ဓားကိုဝင်လက်အား ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ကျင်းပုံ၏လက်မှာ ပြုတ်တူဖြင့် ဖမ်းညှပ်ထားခြင်းခံရသလို ခုန်းထွက်မရတော့ပေ။

“လွတ်...လွတ်”

ကျင်းပုံက အတင်းပင်ရုန်းကန်နေ၏။

သရဲမျက်နှာဖုံးနှင့်လူသည် စိတ်မရှည်တော့ပါ။

ဖမ်းဆွဲထားသောလက်အား ဆုတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်တော့သည်။

“ဖျောက်”

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အား”

အရိုးကျိုးသံသ့သ့ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ကျင်းပဲ့၏မှာ ကျင်သော အော်သံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူက ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုး သွင်းလိုက်၏။

ကျင်းပဲ့မှာ မျက်နှာမဲ့သွားပြီး ပျော့ရွေကျသွားလေသည်။ ထိုလူက ကျင်းပဲ့အား မခုံးပေါ်ထမ်းတင်လိုက်သည်။

သူက မလှမ်းမကမ်းတွင် လဲကျနေသော ယိမ်းအားကြည့်ကာ ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းကို အသာခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ ကျင်းပဲ့နဲ့ပဲဆိုင်တာပဲ၊ သူက ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးလေ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ပေါ့ပါးသောခြေလှမ်းအစုံဖြင့် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

မြေပေါ်၌ ယိမ်းတစ်ယောက် လဲကျနေသည်။

သူရဲမျက်နှာဖုံးနှင့်လူမှာ ကျင်းပဲ့အား ထမ်းခေါ်ကာထွက် သွားပြီဖြစ်သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝက်ဝံဖြူ၏ ဖိန်းဟောက်သံကသာ ကြီးစိုးနေ၏။

မကြာမီ...

လူရိပ်တစ်ခုသည် လျင်မြန်သောအရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

ထိုလူမှာ သူတောင်းစားဖောင်ဆောင်ထားသော မင်းမှ ထမ်းဆီမှ သတင်းနှိုက်ယူသွားသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လဲကျသော ယိမ်းနှင့် သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ခြင်းခံရသော ဝက်ဝံဖြူတို့အားကြည့်ကာ အံ့သြနေသည်။

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။ ကျင်းပဲ့တစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ကျင်းပဲ့ မင်းပုန်းလို့လွတ်မလား”

ကြိမ်းမောင်းယင်း နေရာအနံ့ လိုက်လံရှာဖွေလိုက်သည်။ သို့သော် ကျင်းပဲ့၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရချေ။

“ကျင်းပဲ့ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မတွေးတတ်အောင်ဖြစ် သွားလေသည်။

ထိုစဉ် ဝက်ဝံဖြူက သူ့အားကြည့်ကာ ဒေါသတကြီးအော် ဟစ်နေလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ကျင်းပဲ့အားမတွေ့ရ သည့်အထံ ဝက်ဝံဖြူက ရန်လိုနေ၍ အလွန်ပင်ဒေါသထွက်သွား တော့သည်။

“မင်းကများ ငါ့ကိုမာန်မဲနေသေးတယ်၊ အသားနာတာ မမှတ်သေးဘူးကိုး၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို ဘဝပြောင်းပစ်မယ်”

သူက အင်္ကျီလက်ကြားမှ တစ်စုံတစ်ရာအား ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။

ထိုအရာမှာ သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝက်ဝံလက် သည်းနှင့်တူသည့် ထူးဆန်းသော လက်နက်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်လေ သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

နေရောင်တွင် ထိုသူ၏လက်ထဲမှ သံမဏိဝက်ဝံလက်သည်း မှာ တဝင်းဝင်းတပြောင်ပြောင်ဖြင့် တောက်ပြောင်လျက်ရှိနေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ယိဇုံအား တစ်ချက်ကြည့် လိုက်သည်။

“မင်းလည်း ငါ့ကိုစွဲထဲ ဝင်စွဲဘဲအတွက် ချမ်းသာမပေးနိုင် ဘူး၊ ဒီကနေ့ မင်းနဲ့ဝက်ဝံဖြူကို သတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျင်းပဲ့အလှည့် ပဲ့”

ထိုလူက ပါးစပ်ထဲမှ တတွတ်တွတ်ရှေ့တံယင်း ယိဇုံအနီး သို့ရောက်သွားလေသည်။

သူက ကြာကြာပင် ကြည့်မနေပါ။

လက်ထဲမှ ဝက်ဝံလက်သည်းဖြင့် အဆုံးစီရင်ရန် ဟန်ဖြင့် လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက် မြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၂

ဘယ်မှာလဲ”

မေ့နှိုးများ တရစပ် မေးလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ မှဲလိုက်၏။

လှထိအား စိုက်ကြည့်ကာ—

“မင်းတို့ မင်းမှုထမ်းတွေက အတော်စကားကြောရှည်ပါလား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး မနေချင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

ထိုစကားကြောင့် လှထိ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“မင်း ငါတို့ကို သိတယ်ဟုတ်လား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ မှဲလိုက်၏။

“မင်းတို့ သူတောင်းစားတို့က အတူတူပဲမဟုတ်လား”

လှထိသည် ယခုမှပင် သူတောင်းစားအား သတိရသွား၏။

သူတောင်းစားသည် သူ့ထက်အယင် ထွက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ဤနေရာသို့ အယင်ရောက်ရပေမည်။

ယခုမှ သူတောင်းစားအား မတွေ့ရပါ။

သူတောင်းစား ဘယ်ရောက်နေပါသနည်း။

လှထိ၏စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားလေသည်။

သူက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား ဈေးစေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“သူတောင်းစား ဘယ်မှာလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ့မြည် ရောက်သွားပြီလေ”

အကြံသမား

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ယိမ်းအား မတိုက်ခိုက် ဖြစ်တော့ပါ။

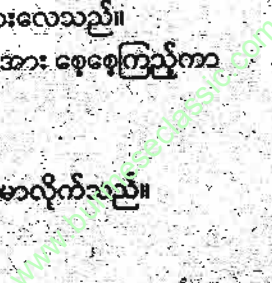
ရောက်လာသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

ထိုလူမှာ ရသေ့ယောင်ဆောင်ထားသော မင်းမှုထမ်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏အမည်မှာ လှထိဖြစ်ပြီး သူတောင်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော မင်းမှုထမ်းထက် သိုင်းပညာတော်သူဖြစ်သည်။

လှထိက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအားကြည့်ကာ—

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် သတိမေ့နေတဲ့ မိန်းကလေး ဝှာစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ချင်တာလဲ၊ နောက်ပြီး ကျင်းပဲ့ကော

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာ”

လူထိ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာသည်။
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...သူက ဒီနေရာကို လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျုပ်က အခမဲ့ရေပြည်ပို့ပေးခဲ့တာပေါ့”

“ခင်...ခင်ဗျား”

လူထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

သူတောင်းစားသည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏လက်
ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူကသိလိုက်တော့သည်။

ထိုသို့ သိလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေါသခြောင်းခြောင်း
ထွက်သွားတော့သည်။

“ခင်ဗျား တရားဥပဒေလက်က ပြေးမလွတ်ဘူး။ အခုချက်
ချင်း အဖမ်းခံပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြား
လိုက်ရသည့်အလား ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုဖမ်းမယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ လာဖမ်း
လှည့်ပါ”

လူထိမှာ ပမာမခန့် ဟန်မူရာကြောင့် ဒေါသထိန်းနိုင်
တော့ပါချေ။

ဝှက်ဆားသော ဓားတစ်လက် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အနက်
ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပညာသားပါလှပြီး အဓိကသွေးကြော
နေရာများအား ဦးတည်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ပြုံးလိုက်၏။

“မဆိုးဘူးဟေ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုနိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ပါဘူး”
သူက ပြောယင်း ခြေလှမ်းရှားရွေလျားကာ ရှောင်တိမ်း
ပေးလိုက်လေသည်။

လူထိ တိုက်ခိုက်သမျှကို အသာအယာပင် ရှောင်ထွက်သွား
နိုင်ခဲ့သည်။ လူထိ ရင်ထိတ်သွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ကြောက်စရာကောင်း
သူတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သူကရိပ်စားမိလိုက်သည်။

သို့သော် သူက အလျော့ပေးရန် စိတ်မကူးပါချေ။

“ယား”

ညာသံတစ်ချက်ပေးကာ သိုင်းကွက်ပြောင်းလဲကာ တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ပို၍လျင်မြန်လာပြီး ပို၍ပြင်းထန်
လာလေသည်။

ဓားချက်တိုင်းသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းနေပေ
တော့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မဒေါ့
ဆရဲတော့ဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

ဓားရိပ်များသည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ တစ်
ကိုယ်လုံးအား လွှမ်းခြုံခွားလေသည်။

သို့သော် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်သောအခါတွင်မူ ဓားရိပ်များ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး လူထိ
မှာနောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက စကားမပြောတော့ပဲ
သူက လူထိအား သုတ်သင်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မဟုတ်
ပါလား။

နေရောင်အောက်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏
လက်နက်ဖြစ်သည့် ဝက်ဝံလက်သည်းမှာ ဝင်းပြောင်နေသည်။

သူက ထိုလက်နက်အား ဝှေ့ယမ်းကာ လူထိအား ပြင်းထန်
စွာ တိုက်ခိုက်နေ၏။

လူထိမှာ အသေအလဲပင် ခုခံကာကွယ်နေရလေသည်။
တိုက်စစ်မှ ခံစစ်သို့ပြောင်းကာ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်
ပေးနေရလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ဝက်ဝံလက်
သည်းသည် သူ၏ရင်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် တိုးဝင်လာသည်။
လူထိက အထိတ်လန့်ဖြင့် ဓားကိုဝင့်တင်လိုက်သည်။

“ဇွမ်း”

မြည်သံနှင့်အတူ ဝက်ဝံလက်သည်းမှာ အပေါ်သို့မြောက်
တုက်သွားသည်။

လူထိက သွက်လက်စွာဖြင့် ဓားကိုလွှတ်နေသော ရင်ဝမိ
သို့ထိုးသွင်းလိုက်၏။

သို့သော်...

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ လှုပ်ရှားမှုက သူ့ထက်ပို
၍လျင်မြန်နေသည်။

အပေါ်ထောင်တက်သွားသော ဝက်ဝံလက်သည်းအား
ချက်ချင်းပင် အောက်သို့ပြန်ဆွဲချလိုက်၏။

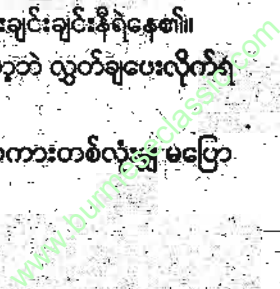
လူထိ၏ဓားချက်က ရင်သို့မရောက်မီ ဝက်ဝံလက်သည်း
က သူ့ဓားကိုင်လက်အား ဆွဲခြစ်သွားတော့သည်။

“အား”

လူထိ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။
သူ၏ဓားကိုင်လက်တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေ၏။

ဓားကိုပင် ကောင်းစွာမကိုင်နိုင်တော့ဘဲ လွှတ်ချပေးလိုက်ရ
သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက စကားတစ်လုံးမျှ မပြော
ပါ။

မိန်ခနဲ ရှေ့တိုးလာပြီး ဝက်ဝံလက်သည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ထား
ပြန်သည်။

လူထိ ကပျာကယာ ခေါင်းငုံ့ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သို့တိုင် မလွတ်မြောက်ဘဲ လည်ဂုတ်သားအား ဆွဲခြစ်မိ
သွားသည်။

အကျိုးစနှင့်အတူ အသားဖတ်ကြီးဟစ်ခုသည် လက်နှစ်
ဆန်းတွင် ချိတ်လျက်သားကပ်ပါသွားလေသည်။

လူထိသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ဖယ်သံပါအောင် စူးစူးဝါးဝါး
အော်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် မြေပေါ်သို့လှဲချလိုက်ပြီး လွတ်ရာသို့ပြေးထွက်
ရှောင်ရှားရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် မရပါချေ။

ထိုလူသည် လူထိထက် အဆတစ်ရာလျင်သည်။

လူထိ မပြေးနိုင်ပါ။

သူက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား အထိတ်တလန့်
ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရယ်မောယင်း...

“မင်းလည်း မင်းအဖော်နောက် လိုက်သွားပေတော့”

ပြောယင်း ဝက်ဝံလက်သည်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲချလိုက်သည်။

“ခင်..ခင်ဗျား”

လူထိ ကပျာကယာ လူးလို့မိရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် ဝက်ဝံလက်သည်းက သူ၏လည်ချိုသို့ ကျရောက်

လာလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ လူထိမှာ ဝက်ဝံလက်သည်း
ကြောင့် အသက်ပျောက်သွားရတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လူထိ၏အလောင်းကို
ခြေထောက်ဖြင့် ထပ်မံကန်ကျောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဝုန်း”

လူထိ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အတော်ဝေးဝေးသို့ လွင့်စင်ထွက်
သွားတော့သည်။

“ဒါဟာ ကြားဝင်ချက်သူတွေအတွက် လမ်းဆုံးပဲပေါ့”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရေရွတ်လိုက်၏။
တဖန် သူ၏စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးအစုံက မြက်ခင်း

ပေါ်တွင် ခွေခွေလေးလကျနေသော ယိဖုံးထံ ရောက်သွားပြန်သည်။
သူက ယိဖုံးထံ လျှောက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်..

“ဟူး”

အူဝတ်အစားလေတိုးသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုသည် ယိဖုံး
အနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ယိဖုံးအနီးသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူသည် မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်းထားပေးသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ခင်ဗျားကရော နှောင့်ယှက်ချင်သေးသလား”

အေးစက်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းက နှောင့်ယှက်တယ်လို့ယူဆယင် မှားသွားမှာပေါ့။

ကျုပ်က မင်းကိုကူညီနေတာလေ”

ထိုလူ၏အသံမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖူးသောအသံဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ အလွန်ပင် အံ့ဩသွားမိလေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ခေဝေဝါဖြစ်သွား၏။

“ခမောက်ချွတ်လို့ မရဘူးလား”

သူက စဉ်းစားမရသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဘာမှပြန်မပြောပါ။

ခေါင်းပေါ်မှ ခမောက်အား ခွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်...

အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်

နှာသွင်ပြင်ပေါ်လွင်လာတော့သည်။

ထိုလူအားမြင်လျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အလွန်အံ့ဩသော အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေ၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူမှာ လူဖုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။

လူဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်အံ့ဩနေသလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

လူဖုံးက ခမောက်ကို ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်ကာ ဗတ်ဝန်းကျင်

အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာစကားပြောဖို့ မသင့်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့နောက်လိုက်

ခဲ့ပါ”

၁၃၂ ❖ စာတ္တသိုလ်သီဟအောင်

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
သို့သော် သူ၏မျက်လုံးအစုံက မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် လဲ
နေသော ယိမ်းထံ ရောက်သွားပြန်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက နောက်ထပ်ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ချင်သေး
လို့လား၊ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ငါစီစဉ်ထားသမျှ နာခံတာ အကောင်
ဆုံးပါ။ သူ့ကိစ္စရှင်းဖို့ ငါစီစဉ်ထားပြီးပြီ”

သူက ဒေါသသံဖြင့် လှမ်းဟောကံလိုက်၏။
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။
လူဖုံးက ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ကောက်ကောက်
အောင် လိုက်ပါသွားလေသည်။

သူတို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ ပြေးထွက်သွား
ကြသည်မို့ တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား
ကြတော့သည်။

သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မကြာမီ လူသုံးယောက်
ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည်ကား...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

မင်းမှုထမ်းဌာန...။
ယနေ့တွင် မင်းမှုထမ်းဌာနတစ်ခုလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။
ကျင်းပဲ့၏ သတင်းအား ခြေရာခံမိပြီ မဟုတ်ပါလား။
ဝမ်းယုနှင့်ဟန်ထင်းရီတို့သည် အမှုထမ်းငါးယောက်ခန့်ခေါ်

တာမြို့ပြင်သို့ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားကြသည်။
သူတို့ မြို့ပြင်သို့ ရောက်တာနီးတွင် လဲကျသေဆုံးနေသော
သူတောင်းစားအား တွေ့လိုက်ရုံသည်။

သူတို့က စစ်ဆေးကြည့်နေသည့်အတွက် အနည်းငယ်မျှ
အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျင်းပဲ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နိုင်
သည်မို့ အလွန်ပင် စိတ်ပူသွားမိကြလည်။

“အစ်ကိုကြီး...စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်
တော်အမြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟန်ထင်းရီက မြို့ပြင်မိုးနဂါးဘုံကျောင်းသို့ အလျင်အမြန်
ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝစ်ယုသည် သူတောင်းစားအလောင်းအား သေရှာစွာ ဆေးပြီးနောက် အလွန်ပါးလွှာထက်မြက်သော ဓားတစ်လက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံလိုက်ရကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

သူက အမှုထမ်းများဘက်လှည့်ကာ...

“လောက်လှ၊ လောက်ရယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ”

“အာဂိုးအလောင်းကို သယ်သွား၊ ငါမြို့ပြင်ကို လိုက်သွားမယ်၊ ယိစန်းနဲ့ယိစု၊ ငါ့နောက်လိုက်လဲ၊ မုကျန်းက ဒီနေရာတိုင်း သဲလွန်စရာထားပါ”

သူက တာဝန်များခွဲဝေပေးကာ ယိစန်းနှင့်ယိစုတို့အားခေါ်ပြီး မြို့ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

လောက်ဝူးနှင့်လောက်ရယ်သည် သူတောင်းစား(ဝါ) အာဂိုး၏အလောင်းအား သယ်ဆောင်ကာ ဌာနသို့ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

မကျေပွဲ

ဟန်ထင်းရီသည် မိုးနဂါးဘုံကျောင်းသို့ အလျင်အမြန်ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူ့ရောက်လာသောအခါတွင် ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ပိုက်ရှင်းလင်းနေသည်။

လဲကျသေဆုံးနေသော လူတစ်ယောက်မှလွဲ၍ မည်သူမျှ ရှိနေပါချေ။

ဟန်ထင်းရီ အံ့ဩသွားသည်။

ကျင်းပွဲကိုလည်းကောင်း၊ ယိစိုးကိုလည်းကောင်း အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျွန်းပုံက ယိမ်းကို တစ်နေရာများခေါ်သွားတာသား”
ထိုသို့တွေးယင်း ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ယိမ်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ကျွန်းပုံထက်သာ
တာပဲ”

သူက ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ
လေသည်။

မြက်ပင်များ ပိပြားနေပြီး သွေးကွက်များပေကျနေသော
နေရာသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

“အင်း... ဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပုံရတယ်”

“ကျွန်းပုံအနေနဲ့ လူထိကိုလည်း ယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။
ကျွန်းပုံနဲ့ယိမ်းက ပျောက်နေတယ်။ လူထိကလည်း သေဆုံးနေတယ်။
ဒါဟာ ကြားဘူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်။ အင်း
ဒီလူဟာ သူတောင်းစားဆီက သတင်းနိုက်ယူပြီး နှုတ်ပိတ်သွားသူပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

သူက အဖြစ်အပျက်များကို ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်လိုက်
လေသည်။

ယခု တွေးသောအတွေးသည် အဖြစ်နိုင်ဆုံးဟုလည်း သုံး
သပ်လိုက်မိသည်။

သူက လူထိအလောင်းအား စစ်ဆေးကြည့်ရန် လျှောက်
လှမ်းသွားသည်။

ထိုစဉ် နောက်ကျောဘက်မှ လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ငွေရောင်တောက်ပသော အပ်ကလေးငါးချောင်းသည်
တိတ်တဆိတ် ပစ်လွင့်လာလေသည်။

ဟန်ထင်းရီ ရင်ထိတ်သွားသည်။
သို့သော်...

သူက သတိကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား ခန္ဓာကိုယ်အား
စိမ်းနွဲ့လိုက်ပြီး အင်္ကျီလက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“တောက်..တောက်”

အပ်ကလေးများသည် လမ်းကြောင်းလွဲသွားကာ အနီးရှိ
သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်တွင် သွားရောက်စိုက်ဝင်ကုန်တော့သည်။

ဟန်ထင်းရီက မျက်စိနှင့်နားကို လျှင်လျှင်ထားကာ အပ်က
လေးများပစ်လွင့်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မည်သည့်လူရိပ်လူရောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

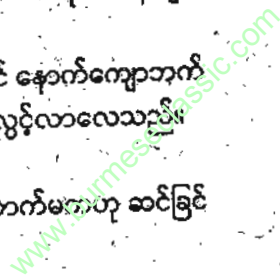
ဟန်ထင်းရီ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့အား ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံ
မှုနီးရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ သစ်ပင်မှ သစ်ရွက်
များလှုပ်ယမ်းသွားကာ ဝင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းများ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဟန်ထင်းရီက ရင်ဆိုင်ရန်ပြင်စဉ်မှာပင် နောက်ကျောဘက်
မှစားပွဲသုံးလက်ကလည်း တိတ်တဆိတ် ပစ်လွင့်လာလေသည်။

ဟန်ထင်းရီ ရင်ထိတ်သွားသည်။
တဆက်တည်းပင် ရန်သူမှာ တစ်ယောက်မကဟု ဆင်ခြင်

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိုက်မိသည်။

သူက တွေဝေမနေအားပါ။

ဝဲအက်အကျီလက်ဖြင့် အပ်ကလေးများအား ခါထုတ်ကာ
ယာဘက်လက်က ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဓားကို နောက်ပြန်
ဖမ်းလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်ပင် လျင်မြန်လှပေသည်။

အဆိပ်အပ်ကလေးများမှာ ပြုတ်ကျသွားသည့်နည်း
ဓားပါးကလေးများမှာလည်း ဓားချက်ကြောင့်မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွား
လေသည်။

ယခု နောက်ထပ်လက်နက်ပုန်းများ ပစ်လွင့်လာခြင်း
တွေ့ပါချေ။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

လူနှစ်ယောက်...။

လူနှစ်ယောက်သည် ဟန်ထင်းရီအား ရှေ့နောက်ညှပ်ကာ
ရပ်နေကြသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူမှာ သစ်ပင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းလာသူဖြစ်
သည်။

ထိုလူမှာ သံခြေထောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဓားပျံပစ်လွှင့်ခဲ့သူမှာ ကျွဲကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် တန်ကျော်ရင်ကိစ္စအား မကျေနပ်ရာမှ ဝင်ပါလာ
ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သံခြေထောက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက တကယ်ပဲမြန်ဆန်လှပါတယ်။”

ဟန်ထင်းရီအား ချီးကျူးလိုက်သည်။

ကျွဲကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့ အဆိပ်အပ်ကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့နေ့ထက်
 တော့ငါ့ရဲ့ ဓားပျံဟာ ဘယ်လိုလုပ် အန္တရာယ်ပေးနိုင်တော့မှာလဲ”
 ဟန်ထင်းရီက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။
 ထိုလူနှစ်ယောက်အား စေ့စပ်စွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး
 “ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်မသိပါလား၊ ဘာကြောင့် ရန်ရှာရတာ
 လဲဗျာ”

မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။
 သံခြေထောက် ပြုံးလိုက်လေသည်။
 “မင်းက ဟန်ထင်းရီ မဟုတ်လား”
 သူက ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။
 ဟန်ထင်းရီ အံ့ဩသွားသည်။
 မိမိက ထိုလူအားမသိပါ။
 ထိုလူက မိမိအား သိနေပေသည်။
 သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဟန်ထင်းရီပဲ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူ
 တွေလဲ”

သံခြေထောက်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...
 “ကျုပ်က သံခြေထောက်ပါ”
 သူက ကျွဲကြီးအား ညွှန်ပြယင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။
 “သူကတော့ ကျွဲကြီးပါ”
 ကျွဲကြီးက ရှေ့သို့လျှောက်လာပြီး...
 “မင်း ကျုပ်တို့ကိုသိလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။
 ဟန်ထင်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မသိဘူး”
 ကျွဲကြီး သဘောကျသွားသည်။
 “ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း မင်းကိုမသိဘူး”
 ဟန်ထင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်၏။
 “ဒါနဲ့ဗျား ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ရန်ပြုချင်တာလဲ”
 သူ၏လေသံမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နိုင်လှပေသည်။
 “ကျုပ်တို့နဲ့ မပတ်သက်ပေမယ့် ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေတံစ်
 ယောက်နဲ့တော့ ပတ်သက်နေတယ်”

သံခြေထောက်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ဟန်ထင်းရီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ခင်ဗျားတို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကြောင့် ဟုတ်လား”
 သံခြေထောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်”
 ဟန်ထင်းရီ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။
 “ခင်ဗျားတို့ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”
 သံခြေထောက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များ ပျောက်
 ကွယ်သွားပြီဖြစ်လေသည်။
 သူက ဟန်ထင်းရီအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...
 “သူ့ကို မင်းကောင်းကောင်းသိမှာပါ၊ သူ့နာမည်က တန်
 ကျွေရင်လို့ခေါ်တယ်”

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟင်”

ဟန်ထင်းရီ အံ့ဩသွားမိသည်။

တဆက်တည်းပင် ဤလူနှစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းလည်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သာ တန်ကျေရင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိမိအား ရန်ရှာတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“တန်ကျေရင်ဟာ ကြေးစားတစ်ယောက်ပဲ၊ အခုလည်း အရှုပ်အထွေးတစ်ခုထဲ ပါစင်စွက်ဖက်ချင်တာမို့ ကျုပ်က ဆုံးမလိုက်တာပဲ၊ ဒီကိစ္စအတွက် မကျေနပ်ဘူးဆိုယင် ကြိုက်သလို ရှင်းနိုင်တယ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ကျွဲကြီးက ခိုက်တိုခိုက်ကန်းဖြင့်...

“ကောင်းပြီ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေအတွက် မင်းကိုပြန်ပြီး ဆုံးမရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး”

ကျွဲကြီးက သူ့အားစူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဟန်ထင်းရီက လူထိအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဘယ်သူသတ်လိုက်တာလဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ကျွဲကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူသေနေပြီ”

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုကော တွေ့မိသေးတာ”

ကျွဲကြီး လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“တွေ့မိပါတယ်”

ဟန်ထင်းရီ၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

“သူ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ကျွဲကြီးက မဲ့လိုက်သည်။

“မင်းက ကျုပ်တို့ကို နိုင်မယ်ဆိုယင်တော့ ပြောပြဖို့ဝန်မလေးပါဘူး၊ အခုတော့ စောပါသေးတယ်”

ဟန်ထင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ယိဖိုးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသေး၍ တော်သေးသည်ဟုစိတ်ထဲ တွေးမိလိုက်သည်။

ယိဖိုး၏သတင်းအား ကြားသိရန်မှာ ထိုလူနှစ်ယောက်အား အနိုင်ရမှသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဟန်ထင်းရီက လက်ထဲမှစားအား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကြီးစားပြီး ယှဉ်ကြည့်ပါမယ်”

ကျွဲကြီးက သံခြေထောက်အား ကြည့်ကာ မျက်စိပြလှုပ်သည်။

သံခြေထောက်က အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

ဆိုနောက် နှစ်ယောက်သား အခြေအနေကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ယား”

ပြိုင်တူညီသံပေးကာ ဟန်ထင်းရီအား တိုက်ခိုက်လိုက်
တော့သည်။

ဟန်ထင်းရီက သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုအား မမှီ
မသန် အကဲခတ်ကြည့်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာဗုဒ္ဓာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ကျွန်းက တိုက်ခိုက်ယင်းမှ ပုဆိန်တစ်လက် ထုတ်ယူလိုက်
သည်။

သံခြေထောက်ကလည်း တစ်တောင်ခန့်ရှိသော ဓားတစ်
လက် ထုတ်ယူကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အသွင်သဏ္ဍာန်ကွဲ
ပြားပြီး အတွဲညီလှပေသည်။

ဟန်ထင်းရီအား မလှုပ်သွားအောင် ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းရီက ဓားကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ဝှေ့ယမ်းကာ တုန်ပြန်
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သိုင်းကွက်လေးငါးကွတ်မျှ ယှဉ်ပြိုင်စဉ်မှာပင် သံခြေ
ထောက်၏ခိုင်းပညာသည် ကျွန်းထက် အဆင့်မြင့်ကြောင်း ဟန်
ထင်းရီ ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက သံခြေထောက်အား အဓိကတား၍ တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဓားစက်စန်းသည် သံခြေထောက်အားလွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

သံခြေထောက်က ဓားကိုဝေယမ်းကာ ကာကွယ်ယင်း ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်တိုက်ခိုက်နေသည်။

သူ၏ခြေထောက်သည် ဓားထက်ပို၍ဒုက္ခပေးနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ဟန်ထင်းရီ ကောင်းစွာနားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ခြေထောက်အား ပို၍သတိကြီးစွာ ထားနေရလေသည်။

သည်ကြားထဲ ကျွဲကြီး၏ပုဆိန်ချက်များကလည်း လွန်စွာ အနှောင့်အယှက်ပေးလေသည်။

ဟန်ထင်းရီက စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏ဓားချက်များသည် ဖြာခွဲထွက်လာကာကျွဲကြီး၏ ပုဆိန်သွားနှင့် ထိတွေ့မိသွားသည်။

ကျွဲကြီးမှာ လက်တစ်ဘက်လုံး ထုံကျဉ်သွားသည်မို့ ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

သူက နောက်ဆုတ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဟန်ထင်းရီ၏ ဝဲဘက်လက်ဖြင့် တွန်းထုတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။

“ပုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ ကျွဲကြီးမှာ အတော်ဝေးဝေးသို့လွင့်စင်သွားလေသည်။

ကျွဲကြီးခံလိုက်ရသောကြောင့် သံခြေထောက် အံ့သြမှင်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

တက်သွားမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဟန်ထင်းရီ၏ဓားက ရင်ဝတည့်တည့်သို့ တိုးဝင်လာသည်။

သံခြေထောက်က ဓားဖြင့်ခံပေးယင်း ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခပ်စွေစွေနှုတ်ချလိုက်၏။
“ဒုတ်”
“အား”

သံခြေထောက် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သင်း ခွေခနဲလဲကျသွားလေသည်။

သူက ကမန်းကတန်း၊ ထရစ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ဟန်ထင်းရီ၏ဓားက သူ၏လည်မျိုအား ချိန်ရွယ်ထားပြီးဖြစ်နေသည်။

သံခြေထောက်၏ နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများကျဆင်းလာ၏။

သူက အသက်ပင် ရဲရဲမရှူရပါ။

ဟန်ထင်းရီက အနည်းငယ် အားစိုက်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ အသက် သေဆုံးသွားရမည် မဟုတ်ပါလား။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျွဲကြီးမှာ လဲကျနေ၏။

သူက နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုးသွားသဖြင့် အော်ဟစ်ညည်းညူနေလေသည်။

ကျွဲကြီးအနေဖြင့် သံခြေထောက်အား ကယ်ရန်နေ့နေသာ သာရထားသော ဝေဒနာကို အံ့ကြိုက်ခံနေရသည်။

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဟန်ထင်းရီအား ရှုံးနိမ့်သွားကြ
ဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းရီက သံခြေထောက်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရှုံးသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှုံးသွားပြီ”

သံခြေထောက်က အသက်မပါသလိုဖြေလိုက်၏။

ဟန်ထင်းရီ အသာပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအသက်က ကျုပ်လက်ထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာ နား
လည်ရဲ့လား”

သံခြေထောက် ဓမ္မပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ သတ်ချင်သတ်လိုက်”

သူ၏လေသံမှာ အလွန်ခံပြင်းမှန်း သိသာလှသည်။

ဟန်ထင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လိုများ လူ့အသက်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့လူတစ်
ယောက်လို့ ကျုပ်ကို ထင်နေလို့လား”

စကားဆုံးလျှင် ချိန်ရွယ်ထားသောခားကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။
သံခြေထောက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းယံ
သောအရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်လာသည်။

သူက ခားပြန်ရုပ်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခုန်ထကာ
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော် ဟန်ထင်းရီက ဤသို့တိုက်ခိုက်လာမည်ကို ရိပ်မိ
ထားသည့်အလား နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

သံခြေထောက် ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှု မထိရောက်သည်ကို သိလိုက်လျှင် ချက်

နင်းပင် နောက်ဆုတ်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် ဟန်ထင်းရီ၏ ပြင်းထန်သော လက်သီး

တံက သူ၏ရင်ဝတေည့်တည့်တိုးဝင်လာတော့သည်။

“ခွပ်”

“ဒွန်”

သံခြေထောက် မသဲမကွဲညည်းညူလိုက်၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ခြေပေါ်ခွေကျသွားတော့
သည်။

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သံခြေထောက်နှင့် ကွဲကြီးတို့ မြေပေါ်ခွေခွေကလေး လဲကျနေ၏။

ဟန်ထင်းရီက သံခြေထောက်အား ချေဖျက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်မေးတာကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ”

သံခြေထောက်က သူ့အားထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ဟန်ထင်းရီအား မယှဉ်နိုင်မှန်းလည်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ယိမ်း ဘယ်မှာလဲ”

ဟန်ထင်းရီက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သံခြေထောက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက် လက်ထဲမှာ”

ဟန်ထင်းရီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းသိပါတယ်”

ဟန်ထင်းရီ တွေဝေသွားသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသွားပြီး မျက်လုံးအစုံဝင်းလက်သွားသည်။

“တန်ကျေ့ရင်”

သူက လွှတ်ခနဲ ရှေ့တိုလိုက်၏။

သံခြေထောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ အခုဘယ်မှာလဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

သံခြေထောက်က ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အေးစက်သောစကားသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ် ဒီမှာရှိတယ်”

ဟန်ထင်းရီက အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှ လှမ်းထွက်လာသော တန်ကျေ့ရင်အားတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တန်ကျေရင်တို့သည် လူဖုံးတို့ထွက်ခွာပြီးနောက် မိုးနဂါးဘုံ
ကျောင်းပျက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

တန်ကျေရင်သည် ယိမ်းအား တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာသွား
သည်။

ဤနေရာသို့ ဟန်ထင်းရီ ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း နံ
စမ်းသိရှိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူက ယိမ်းနှင့် အကြပ်ကိုင်ရန် စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

ယိမ်းက မေ့ဆေးငွေ မိထားကြောင်း တွေ့ရလျှင် အသင့်ပါ
လာသောဆေးပေါင်းငွေဖြင့် ဖြေပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် သွေးကြောပိတ်ကာ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ ဝှက်
ကာ ဟန်ထင်းရီအား စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

သံခြေထောက်နှင့် ကျွဲကြီးတို့သည် ဝက်ဝံဖြူအား လွတ်ပေး
လိုက်ပြီး ဟန်ထင်းရီအား လုပ်ကြံရန် ပုန်းအောင်းနေလိုက်ကြသည်။

ယခု သံခြေထောက်နှင့် ကျွဲကြီးတို့ ခံလိုက်ရသည်ကို တွေ့
လျှင် မနေနိုင်တော့ဘဲ လှမ်းထွက်လာခြင်းဖြစ်လေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

တန်ကျေရင်သည် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်လာ၏။

သူ၏လက်တစ်ဘက်က ယိမ်းအားချုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ဟန်ထင်းရီက သံခြေထောက်အား ကျောခိုင်းလိုက်၏။

သူက တန်ကျေရင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အမှတ်မရှိသေးဘူးကိုး”

တန်ကျေရင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

ဟန်ထင်းရီ၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

သူက တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာ၏။

“ရပ်လိုက်”

တန်ကျေရင်က ဟန်တားလိုက်သည်။

သူက ယိမ်းအား မေးငေါ့ပြကာ...

“မင်း ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုယင် ငါက သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်

တန်သွားသည်။

တန်ကျေရင် သဘောကျသွားသည်။

ဟန်ထင်းရီအား ယိမ်းဖြင့် ချုပ်ကိုင်နိုင်မည်ဟုလည်း ယုံ

ည်သွားသည်။

“မင်းလက်ထဲက ဓားကိုချလိုက်ပါ”
သူက ထပ်မံ အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟန်ထင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ အခွင့်ကောင်းကိုစောင့်ဆိုင်းရန် တွေးမိလိုက်သည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဓားချလိုက်”

ဟန်ထင်းရီ ဘာမှမပြောပါ။

လက်ထဲမှ ဓားအား ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒူးထောက်လိုက်ပါ”

ဟန်ထင်းရီ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူက ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

တန်ကျေရင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ယိမ်းနှင့် အကြပ်ကိုင်ကာ ဟန်ထင်းရီအား သုတ်သင်ရန်

သူကစိတ်ကူးထားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဟန်မူရာ များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူက လက်တစ်ဘက်မြှောက်လိုက်သည်။

ထိုခဏမှပင် လေတိုးသံနှင့်အတူ လူရိပ်များ ပြေးလွှားလာ သည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

တန်ကျေရင် အံ့ဩမှင်တက်စွာဖြင့် လူရိပ်များအား ကြည့်မိ လိုက်သည်။

ယင်းခဏမှာစင် ဟန်ထင်းရီက အခွင့်အရေးကို ပြည့်စုံစွာ အသုံးချလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

သူက မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးအား ကောက်ယူကာ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင် ဓားကိုကောက်ယူကာ ခွန်ထွက်သွား လိုက်သည်။

အရှေ့ဘက်မှ လေတိုးသံကြောင့် တန်ကျေရင် သတိဝင်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

“ဒုတ်”

ဟန်ထင်းရီ ပစ်လွှင့်လိုက်သော ကျောက်ခဲက သူမြှောက် ထားသောလက်အား ထိမှန်သွားလေသည်။

တန်ကျေရင်မှာ လက်တစ်ဘက်လုံး ထုံကျဉ်သော ဝေဒနာ ကို ခံစားလိုက်ရပြီး နောက်သို့ယောင်ယမ်းကာ ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ဟန်ထင်းရီသည် မိပြခနဲရောက် လာပြီး ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလာသည်။

တန်ကျေရင် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။ သို့တိုင် မလွတ်မြောက်တော့ပါချေ။

“အား”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ယင်း လဲကျသွားတော့သည်။ ယင်းအချိန်မှာပင် ပြေးလွှားလာသော လူရိပ်များလည်း

ရောက်ရှိလာသည်။

ဝမ်းယူတို့ လူစုပင်ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

တန်ကျေရင်မှာ ဟန်ထင်းရီ၏ဓားချက်ကြောင့် သေဆုံး သွားပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်းယုတို့က သံခြေထောက်နှင့် ကျွဲကြီးတို့အား ဖမ်းဆီးချုပ် နောင်လိုက်ကြသည်။

ဟန်ထင်းရီက ယိမ်း၏သွေးကြောအား ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ယိမ်းမှာ ယခုမှပင် လှုပ်ရှားလာနိုင်တော့သည်။

သူမသည် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာရသည့်အတွက်

ဟန်ထင်းရီအား အထူးဝင်ကျေးဇူးတင်နေမိတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီမ၊ ကျင်းပဲ့ကော”

ဟန်ထင်းရီက မေးလိုက်သည်။

ယိမ်းက ကျင်းပဲ့နှင့် တွေ့ဆုံပြီး မေ့ဆေးငွေ မိသွားပြီး ဘာ မှမသိတော့ကြောင်း သူမ သတိရချိန်တွင် တန်ကျေရင်က သွေးကြော ပိတ်ကာ ဖမ်းဆီးထားကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဝမ်းယု လေပူတစ်ချက် မူတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ကျင်းပဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတာ အတော်လေးထူးဆန်းနေ တယ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာပြီး ညီလေးကို ရန်ရှာကြတာလဲ”

တန်ကျေရင်တို့အား ညွှန်ပြကာ မေးလိုက်၏။

ဟန်ထင်းရီက အဖြစ်အပျက်များအား ပြောပြလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ လေပူတစ်ချက် မူတ်ထုတ်ကာ...

“ကျင်းပဲ့က ပျောက်ဆုံးသွားပြီ၊ အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ဟန်ထင်းရီက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ဝမ်းယုအား အကြံပေးလိုက်သည်။

“တန်ကျေရင်က လူဖုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူတို့ကလည်း တန်ကျေရင်နဲ့ ပတ်သက်သူတွေဆိုတော့ လူဖုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စစ်မေးရမယ်”

ဝမ်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သံခြေထောက်နှင့် ကျွဲကြီးထံသို့ လှမ်းသွားလိုက် ပြီး...

“မင်းတို့ကို တန်ကျေရင်က ခေါ်လာတာ ဟုတ်လား” လေသံဓာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

သံခြေထောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟန်ထင်းရီကို လုပ်ကြံဖို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက အကူအညီတောင်းလို့ ကျုပ်တို့က လိုက်လာရတာပေါ့”

ကျွဲကြီးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းယု ပြုံးလိုက်သည်။

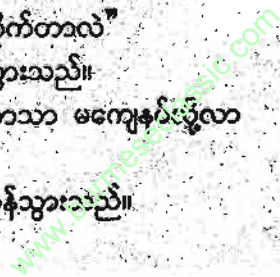
“တန်ကျေရင်ကို ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”

ကျွဲကြီး မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဘယ်သူမှ မလွှတ်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ မကျေနပ်လို့လာ

တာပါ”

ဝမ်းယု၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်းတ လိမ်ချင်နေတာကို အမှန်အတိုင်းပြောယင် သက်သာမယ်ဆိုတာ သိထားပါ။ ဆက်ပြီး လိမ်မယ်ဆိုယင်တော့ ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့”

ကျွဲကြီးနှင့် သံခြေထောက်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်းယုက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တန့်ကျောရင်က လူတစ်ယောက်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးတယ်။ အဲဒီလူက လူဖုံးပဲ”

သံခြေထောက်နှင့် ကျွဲကြီးတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့ကို လူဖုံးလွတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

သံခြေထောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တန့်ကျောရင် အတွက် မကျေနပ်တာက တစ်ကြောင်း၊ လူဖုံးကငွေတစ်သောင်းပေးမယ်ဆိုတာကတစ်ကြောင်းမို့ ကျုပ်တို့လိုက်လာခဲ့တာပါ”

သူက လိမ်မရသည့်အဆုံး အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းယု ကျေနပ်သွားသည်။

သူက တပည့်နှစ်ယောက်အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

တပည့်နှစ်ယောက်က ချက်ချင်းပင် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

ဟန်ထင်းရီက ဝမ်းယုအားကြည့်ကာ...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

“အစ်ကိုကြီး စိတ်အေးအေးထားလို့ရပြီ”

ဝမ်းယု မျက်မှောင်ကွပ်သွားသည်။

“ဘာကိုလဲ ညီလေး”

“လူရှိတန်အမှုအတွက်ပေါ့”

သူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ ရှင်းပြလိုက်၏။

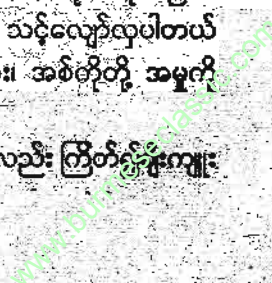
“အခု ပြဿနာက လူဖုံးဝင်ရှုပ်လို့ မြို့စားကြီးက အချိန်သုံးရက်ပဲပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခု တန့်ကွက်ခဲ့တဲ့ လူဖုံးကိုယ်တိုင်က ဒီပြဿနာထဲမှာ မသမာမှုတွေ ပြုနေခဲ့တာ ထင်ရှားတယ်။ သံခြေထောက်တို့ကို မြို့စားကြီးရှေ့မှာ ဝန်ခံခိုင်းယင် အဖြေကရှင်းသွားမှာပဲ။ မြို့စားကြီးအနေနဲ့ လူဖုံးရဲ့ကန်ကွက်ချက်ကို အတည်ပြုပေးလို့ မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျင်းပွဲကို မတွေ့သေးသည့်တိုင် အမှုမှန်ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့အချိန်ကို မြို့စားကြီးဆီမှာ ထပ်တိုးတောင်းပေါ့။ လုံလောက်တဲ့အချိန် မြို့စားကြီးကပေးမှာ သေချာတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းယုမှာ အလွန်ပင်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူကဟန်ထင်းရီ၏ ပန်းအား အသာအယာပုတ်လိုက်ပြီ...

“ငါ့ညီရဲ့ အကြံကတော့ တကယ်ကို သင့်လျော်လှပါတယ်။ လူဖုံးအနေနဲ့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အစ်ကိုတို့ အမှုကို အချိန်ယူပြီး ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီပေါ့”

ဟန်ထင်းရီ၏ ဉာဏ်သွားပုံကို ယိမ်းလည်း ကြိတ်ငြိုးနှိုးကျူးမိလိုက်၏။

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူမက ဟန်ထင်းရီအား ကြည့်မိလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့်အကြည့်ချင်း ဆိုသွားသည်။

သူမက ကပျာကယာ ခေါင်းငုံ့စားလိုက်လေသည်။

ဟန်ထင်းရီကလည်း မျက်နှာပူသွား၏။

သူက စကားလမ်းကြောင်း လှဲလိုက်သည်။

“နောက်ထပ်သံလွန်စတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

ဝမ်ယုမှာ အမှအတွက် စာဖြည်းဖြည်းအားတက်လာသည်။ ဟန်ထင်းရီအကူအညီဖြင့် အမူအား အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ် နိုင်မည်ဟု သူကယုံကြည်မိသည်။ ထို့ကြောင့်...

အလောသုံးဆယ် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို သံလွန်စများလဲ ငါ့ညီ”

ဟန်ထင်းရီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“လုထိသေဆုံးပြီးမှ သံခြေထောက်တို့လူစု ရောက်လာတာ ဝက်ဝံဖြူကို သံခြေထောက်တို့က လွှတ်ဖေးလိုက်တော့ လုထိတို့ သတ်တာ ဝက်ဝံဖြူမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဟောဒီမှာ လုထိရဲ့ဒဏ်ရာ ကိုကြည့်ဦး”

သူက လုထိအလောင်းအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

ဝမ်ယုက သေသေချာချာ အက်ခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူဟာ ဝက်ဝံလက်သည်းဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးနေတာပဲ ဝက်ဝံဖြူသတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ အတော်လေး ထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ဟန်ထင်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ထူးဆန်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သဲလွန်စပဲ”

ဟန်ထင်းရီစကားကြောင့် ဝမ်ယုနှင့်ယိဖိုးတို့ အလွန်စိတ်ဝင် စားသွားကာ နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

ဟန်ထင်းရီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“လူသတ်တရားခံဟာ ဝက်ဝံဖြူသတ်တယ်လို့ ထင်လောင် ထင်မှားဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ပုံရတယ်။ သူ့အသုံးပြုတဲ့လက်နက်ဟာ ဝက်ဝံလက်သည်းပုံဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှလည်း ဒီလိုဒဏ်ရာမျိုးရမှာမ ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ လုထိကို သတ်သွားသူဟာ လူရှိတန်ကို သတ် သွားတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူရှိတန်နဲ့လုထိတို့ရဲ့ ဒဏ်ရာက တထေရာတည်း တူညီနေတယ်လေ”

ဝမ်ယု ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“ငါ့ညီပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေများတယ်”

ဟန်ထင်းရီက...

“ပြီးတော့ တရားခံဟာ ကျင်းပွဲကို ဖမ်းခေါ်သွားတာဖြစ် ယင်ဖြစ်။ ဒါမှမဟုတ်ယင် တစ်နေရာရာမှာ နှုတ်ပိတ်လိုက်ပုံရတယ်” ယိဖိုးက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ဝင်ပြောလာ၏။

“အဲဒီလူကိုမိယင် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ များသွားပြီပေါ့နော်”

ဟန်ထင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါပေါ့ သူ့ကိုမိယင် အဖြေပေါ်ဖို့ များတယ်”

ဝမ်ယုက စိတ်မသက်သာစွာဖြင့်...

“အဲဒီတရားခံကို ရှာဖွေက ကောက်ရိုးပုံထဲ ပျောက်တဲ့အပ်

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကိုရှာသလိုပဲ ထင်စာယ်”

ဟန်ထင်းရီ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့ကိုရှာဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးတယ်”

“ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်လဲ”

“ဝက်ဝံဖြူတ လူသတ်သမားရဲ့ အနံ့ကို သိလိမ့်မယ်၊ ဒါ ကြောင့် သံခြေထောက်တို့က လွတ်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ အန္တရာယ် မပြုဘဲ ပြေးထွက်သွားတာပေါ့၊ ဒါဟာ တရားခံနောက်ကို လိုက်သွား တာပဲဖြစ်မယ်”

သူက သံခြေထောက်တို့ထံမှ စုံစမ်းရသမျှကို ထောက်ချင့် ချင့်ချိန်ကာ ပြောကြားလိုက်၏။ ဝမ်ယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...ဝက်ဝံဖြူဟာ မျက်စိကနဲနေပေမယ့် အလွန်အနံ့ခံ အာရုံကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ပဲ၊ သူက တရားခံ နောက်လိုက် သွားမယ်ဆိုယင် သိစ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟန်ထင်းရီက ယိမ်းဘက်လှည့်ကာ...

“ညီမက အစ်ကိုကြီးဝမ်ယုနဲ့ ပြန်လိုက်သွားပါ”

“အစ်ကိုက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ယိမ်းက စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ လိုက်လံရှာဖွေကြည့်မယ်လေ”

သူက ဝမ်ယုအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးက မြို့စားကြီးနဲ့တွေ့ပြီးယင် တပည့်တွေကို

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

လုယန်မြို့ အယ်ဒိုင်အနံ့ လိုက်လံရှာဖွေနိုင်ပါ တရားခံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတစ်ခုခုတော့ ကြားရမယ်ထင်တယ်”

“အေး”

ဝမ်ယုမှာ အလွန်ပင် တက်ကြွနေ၏။

တရားခံအား ဖော်ထုတ်ရန် အချိန်သည် မဝေးတော့ ကြောင်း ခံစားမိလိုက်သည်။ သူက ယိမ်းဘက်လှည့်ကာ...

“ကဲ မိန်းကလေး သွားကြစို့”

ယိမ်းက ဟန်ထင်းရီအားကြည့်ကာ...

“အစ်ကို သတိထားသွားနော်”

စိုးရိမ်သံလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဝမ်ယုက သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ် ညိတ်ဖြစ်နေ၏။

“စိတ်ချပါ ညီမရယ်”

သူက အပြုံးလေးဖြင့် ဆိုလိုက်၏။

ဝမ်ယုက လုထိ၏အလောင်းအား ပန်းပေါ်ထမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ယိမ်းအားခေါ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဟန်ထင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို...လေးနှီ အမူအရာများသည် အတော်လေး

ပြောင်းလဲလာသည်ဟု ခံစားမိလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီ သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာ ချလိုက်မိ

တော့သည်။

တရားခံ

တောင်ခြေတစ်ခုမှ တောအုပ်ညိုညိုတစ်ခု...။

ပင်ခြေရှုပ်ထွေး၍ သစ်ပင်နို့နွယ်များ ထူထပ်သည့် တောအုပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုတောအုပ်ရှေ့တွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခု ပြေးလွှားနေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တောအုပ်အတွင်းရှိ တစ်ခုသော လူသွားလမ်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား လူဖိုးနှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူပင် ဖြစ်သည်။

တောအုပ်အတွင်းသို့ ဦးဆောင်ဝင်ရောက်သွားသူမှာ လူဖိုးပင်ဖြစ်သည်။

လူဖိုးသည် ဝက်စံဖြူကိုက်သတ်၍ သေဆုံးသွားသည်ဆိုသာ လူရိတ်တန်၏ဦးလေးပင်ဖြစ်သည်။

လူရိတ်တန်၏ ဇာတ်ရှုပ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေရတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

သူက မိမိ၏တူဖြစ်သူ လူရိတ်တန် တကယ်ပင် ရက်ရက်စက်စက်အသတ်ခံရသည်အထင်ဖြင့် ပူဆွေးသောကရောက်ခဲ့ရသည်။

အပင်ပန်းခံ၍ ရာဇဝတ်မှုမကင်းသော လုပ်ဆောင်ချက်များကို တူဖြစ်သူအတွက် စွန့်စွန့်စားစားဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သူက တဖွတ်ထိုးလုပ်ဆောင်ယင်းမှ အမှားများဆက်တိုက်ပေးလှူလာခဲ့မိသည်။

သူက နောက်မဆုတ်ဘဲ ဆက်လက်တောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယခုလည်း ယိဖိုးအား တန်ကျေရင်တို့လက်ထဲအပ်ထားခဲ့ရာ ဟန်ထင်းရီနှင့်ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တောအုပ်အတွင်း မြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် လူဖုံး၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။

ဤနေရာတွင် နားခိုရန်အစောင်းဆုံးနေရာအဖြစ် သတိ မှတ်လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး နောက်မှ လိုက်လာသော မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး။ ငါ့နားမလည်လို့ မေးစမ်းပါရစေ။ မင်းကဘာ တွေ့ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုမျိုး လုပ်ဖို့အ တွေးအခေါ်ဝင်သွားတာလဲ”

လူဖုံးက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်သော ယန်မှုရာဖြင့်မေးလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက တစ်စုံတစ်ရာ မဖြေပါ ချေ။

ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“မင်းကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်နေတယ်။ ငါ့မှာတော့ ခမောက်တကားကားနဲ့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ လွန်မိရော”

လူဖုံးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ် ထုတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဦးလေးက ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်နေတာ

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

လူဖုံး၏မျက်နှာက ခက်တန်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ အရေးထဲမှာ ကျင်းပုံက ပျောက်နေရာက ပြန်ပေါ်လာတယ်။ မင်းဘာနားလည်လို့လဲ”

“ကျင်းပုံ ပြန်ပေါ်လာတာနဲ့ ဦးလေးမောတာဘာဆိုလဲ”

လူဖုံး ခသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတော်တော် ညှိသေးတာပဲ။ ကျင်းပုံကို အကြောင်းရှိ ယင်ကယ်ဆယ်လို့ရအောင် ခမောက်ကြီးကို အကာအကွယ်ပေးပြီး

သူ့နောက်လိုက်ကြည့်ရတယ်။ တကယ်လို့ အရေးအကြောင်း ဖြစ် ပေါ်လာခဲ့ယင် ကျင်းပုံကို ကယ်သင့်ကယ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်

ခါတည်း နှုတ်စိတ်သင့်ယင် နှုတ်ပိတ်လိုက်ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျင်းပုံ ကိုကယ်ဆယ်ပြီး ငါခေါ်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့သေးတယ်”

“ဦးလေးက ကျင်းပုံကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကယ်ဆယ် ချင်တာလဲ။ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်သိ ပါရစေ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏အမေးကြောင့် လူဖုံး တွေ ဝေသွားသည်။

ပြီးမှ သူက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွာ။ ဒီအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေဆိုလို့ ကျင်းပုံတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူ့ကို ဝမ်းယုတို့က ရှာမတွေ့ခဲ့ယင်

နီအင်းနဲ့ ယိစင်းဖန်းတို့ ရာဇဝတ်မှုသင့်ပြီ။ ပြီးတော့ ကျင်းပုံကိုခေါ် ထားယင် အဖြစ်အပျက်အမှန်ကိုလည်း သိရမယ်။ ကျင်းပုံက ကြား

ထဲက ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မလိုပါဘူး။ ကာ

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယက်ရှင်ကိုယ်တိုင်နဲ့ တွေ့နေရပြီပဲ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော့် ဖန်တီးမှုတွေ ဦးလေးသိသွားပြီပေါ့”

လူဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ မင်းဇာတ်ရှုပ်က ရှင်းသွားပြီလေ၊ ဟိုတုန်းကတော့ အဖြစ်မှန်မသိခဲ့လို့ အတော်လေး ဒေါသထွက်ခဲ့ရတယ်၊ ချီအင်းနယ်စင်းဖန်းတို့ကိုလည်း ငါတ ဟိုက်ခိုက်ခဲ့သေးတယ်”

“ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်”

လူဖုံး အံ့ဩသွားသည်။

“ဟေ့..ဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက မင်းအိမ်ထဲမှာပဲ ရှိသေးလို့လား၊ တစ်နေရာရာက ချောင်းကြည့်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ်ဟုတ်လား”

လူဖုံးက အံ့ဩလွန်းသဖြင့် သူကထင်မြင်ယူဆချက်ကို အလောသုံးဆယ် မေးလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်က ကျွန်တော် အိမ်အပြင်ရောက်နေခဲ့ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ကျင်းပဲ့ဟာ အိမ်ထဲက သုတ်ခြေတင်ထွက်ပြေးသွားတာကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို မသင်္ကာဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖန်တီးလုပ်ဆောင်ချက်တွေကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိသွားပြီလို့ သံသယဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ဂေဟာထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရတယ်၊ အဓိကအကြောင်းကတော့ တွေ့တွေ့ထူးထူး ဘယ်လိုအခြင်းအရာတွေကို သိသွားတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ ပြန်ဝင်ခဲ့တာပါ”

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

“ဝမ်ယုနဲ့တွေ့နေတဲ့ လူငယ်သိုင်းသဏ္ဍာန်ထင်းရိုကို မင်းသိသလား”

“မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ မျက်စိလျှင်မှုကိုတော့ အကဲခတ်ရိပ်စားမိပါတယ်၊ သူဟာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်တယ်၊ တကယ်လို့ ဟန်ထင်းရိုနဲ့ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ဖော်ဆိုယင် ကျွန်တော်နိုင်ဖို့ သေချာဘူး”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်တဲ့အခါမှာ တိုက်ရိုက်ဝင်ဘဲ အကာအကွယ်ယူပြီး ဝင်ခဲ့တာပေါ့၊ မှောင်ရိပ်မှာ ပုန်းခိုယင်း အခြေအနေကို ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ၊ ဟန်ထင်းရိုရဲ့ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကြောင့် ဦးလေးတို့ တိုက်ပွဲကို ဝင်ရောက်ရပ်စဲပေးလိုက်တာကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟန်ထင်းရို ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး”

လူဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း..တကယ်တော့ မင်းဟာ ငါတို့တိုက်ပွဲအခြေအနေကို အသေအချာသိရှိမယ်၊ မထင်ဘူး၊ တကယ်တမ်းပြောရယူင် တိုက်ပွဲမှာ ငါရုံးသွားနိုင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် ချီအင်းက ပညာလွှဲထားလို့ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ အောက်လေးအံ့ဩသွားလေသည်။

“မယ့်နိုင်စရာပဲလား၊ ဘယ်လိုကြောင့် ချီအင်းက အစွမ်း

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

ထက်နေပေါ့လိမ့်။ သူ့ရဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် အသိဆုံးပါ။ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ တတိယတန်းစားအဆင့်လောက်သာ ရှိတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီပွဲမှာ ဦးလေးအနိုင်ရသွားမယ်လို့တောင် ကျွန်တော်က တွက်ဆထားမိတယ်။ အခုတော့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သူက ပညာလျှို့ ထားရတာလဲ”

“ဒါကြောင့် မင်းသိပ်ညီတယ်လို့ ငါပြောတာပေါ့။ ချီအင်း နဲ့ပေါင်းသင်းလာတာကြာပြီ ဒါနဲ့တောင် သူ့အကြောင်းကို စုံစုံလင် လင်မသိခဲ့ဘူး။ မင်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးတာမှားတယ်”

လူဖုံးက အားမလိုအားမရဖြင့် သူ၏တူအား မာန်မနေပါ စတော့သည်။

စင်စစ် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည်ကား လူရှိတန် ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

လူရှိတန်သည် အကြံအစည်တစ်ခုဖြင့် သူက အားလုံးအ ပေါ်လှည့်စားထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူဖုံးက လူရှိတန်အားကြည့်ကာ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။

“မင်းဟာ အတော်နဲ့အတုံး လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီမှာ ကျောက်စိမ်းလက် ချီရှန်းကျင်းကို မင်းကြားဖူးလား”

လူရှိတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ သိုင်းပညာအလွန်တော်သူတစ်ယောက်လို့ ကြား ဝိထားပါတယ်”

“အေး...မသိယင်မှတ်ထား။ ချီအင်းဟာ ကျောက်စိမ်းလက်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ချီရှန်းကျင်းရဲ့ မောင်အရင်းပဲကွ”

“ဗျာ”

လူဖုံး၏စကားကြောင့် လူရှိတန် အလွန်အံ့ဩသွားရသည်။ သူက လူဖုံးအားကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ချီ...ချီအင်းဟာ ကျောက်စိမ်းလက်ချီရှန်းကျင်းရဲ့မောင်အ ရင်း ဟုတ်လား”

လူဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူဟာ မင်းအသက်ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးတို ထောက်ပြီး မင်းကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ မင်းဆီမှာ အမှုထမ်းခဲ့တာပါ။ တကယ်တမ်းယှဉ်မယ်ဆိုရင် မင်းသူ့ကိုအနိုင်ရဖို့ မသေချာဘူး”

လူဖုံးသည် တူဖြစ်သူအတွင်းကျတူ သိရှိနားလည်စေရန် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြနေသည်။

လူရှိတန် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် လုံးဝမသိခဲ့ဘူး။ သူဟာ ချီရှန်းကျင်းရဲ့မောင်အ ရင်းလို့ သတင်းအစအနတောင် မသိခဲ့ရဘူး။ တော်တော်နေနိုင်တဲ့လူ ပါ။ ချီရှန်းကျင်းဟာ သိုင်းပညာတော်သလို ရန်သူလည်းများတယ်”

လူဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအချက်ကြောင့် ချီအင်းက သူတို့ရဲ့အကြောင်းစုံကို မင်း တို့ဖြင့်ဟမပြောခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့အတွက်နဲ့ မင်းမှာ သည်း ရန်များမှာ စိုးရိမ်လို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့လေတနာပဲ ဖြစ်မယ်။ သူ့အနေနဲ့ အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ ကျောက်စိမ်းလက်

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သိုင်းပညာကို လေ့လာထားတာကို တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ ရေနှင့် နှုတ်ဝတ်နေခဲ့တာဟာ တနည်းအားဖြင့်တော့ သူ့ရဲ့စေတနာကို ပြသ တဲ့သဘောပဲ”

လူရှိတန် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာရပ်အကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်၊ ဦးလေးသိသလောက် ပြောပြပါဦး”

လူဖုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

“ဒီလိုကွ၊ ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာဆန်းကို ငါ့အနေနဲ့ အတွင်းကျကျတော့ မသိဘူး၊ ဒါဝေမယ့် ငါသိသလောက် မင်းကို ပြောပြပါမယ်”

လူရှိတန်က ဘာမျှမပြောဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင် နေ၏။

လူဖုံးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ သူ့စကားကို ဆက်လိုက် သည်။

“ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာကို သင်ချင်တိုင်းလည်း သင် လို့မရဘူး၊ အခြေခံသိုင်းပညာကို ကောင်းကောင်းတတ်မြောက်ထား ရမယ်၊ အထူးသဖြင့် အတွင်းအားကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်၊ အတွင်း အားလေ့ကျင့်မှုမရှိယင်လည်း သင်ကြားတတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး”

“အတော်စည်းစနစ်ကြီးတဲ့ ပညာရပ်ပဲ”

“ဒါပေါ့ အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို သီးခြားလေ့ကျင့်ရတယ်၊ ပြီးတော့မှ အဲဒီအတွင်းအားနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်း

သူရဲကောင်းနှင့် ဓမ္မတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ပညာကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ရတယ်”

လူရှိတန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေသည်။

“ထူးဆန်းတဲ့ သိုင်းပညာရပ်ဆိုတော့ လူတိုင်း မတတ် မြောက်နိုင်ဘူးပေါ့”

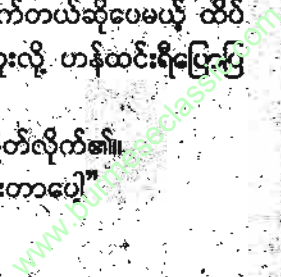
“မှန်တယ်၊ လူတိုင်း မတတ်မြောက်နိုင်သလို အပြင် လူတွေ လည်း လေ့ကျင့်လို့မရအောင် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ပညာဆန်း တစ်ခုပဲ၊ အဲဒီကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာကို သူတို့ရဲ့စိသားစုသာ သင်ကြား ခွင့်ရှိတယ်၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက ဒီသိုင်းပညာတတ် မြောက်သွားယင် အတွင်းအားထုတ်ဖော်တဲ့အခါ လက်နှစ်ဘက် ဟာ ကျောက်စိမ်းရောင်သမ်းလာတယ်၊ အဲဒီအခါမှာလိုသလို အသုံးချ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိလာတယ်၊ ကျောက်စိမ်းလက်ထိယင် တော်ရုံ ကုစားလို့မရဘဲ သိုင်းပညာဆိုးရှုံးသွားရလေ့ရှိတယ်”

လူရှိတန်က စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ ငြိမ်၍နားထောင်နေ၏။ လူဖုံးက...

“ဒါဝေမယ့် ခုနက ငါပြောတဲ့အခြေအနေက ကျောက်စိမ်း လက်ပညာကို အောင်မြင်စွာ တတ်မြောက်တဲ့ပညာရှင်ကိုပြောတာ နေနဲ့၊ ချီအင်းအနေနဲ့ကတော့ တတ်မြောက်တယ်ဆိုပေမယ့် ထိပ် တန်းရောက်အောင် မလေ့ကျင့်နိုင်သေးဘူးလို့ ဟန်ထင်းရီပြောပြ ချက်အရ သိရတယ်”

လူရှိတန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“အခုလို သိထားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဒါကြောင့် အားလုံးကို သုံးသပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် နှိုင်း
အနေနဲ့ မင်းကိုသတ်ဖို့ ဝက်ဝံဖြူကို အသုံးချစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ်တိုင်
ရင်ဆိုင်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။”

“အင်း...ဒါကြောင့် အထူးစိုးရိမ်နေတာ မဟုတ်လား။”

လူဖုံးက သူ့အားတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ငါက မြို့စားကြီးကို တိုင်တန်းပြီး အခြေအနေရှုပ်ထွေး
အောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကလည်း ငါ့ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာမို့
ကြေးစားငှားပြီး ပြဿနာကို ပိုပြီးရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်လိုက်တယ်။
ငါကတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နောက်ကွယ်ကနေ အခြေ
အနေစောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ တိတ်တဆိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့
မင်းကို သတိထားမိခဲ့တာပဲ။ မင်းက မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားပေမယ့် ငါက
ယေယေလေးကတည်းက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူဆိုတော့ မင်းရဲ့
အမူအရာနဲ့ လှုပ်ရှားဟန်ကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ မှတ်မိတယ်။ ပြီးတော့
မင်းရဲ့သိုင်းပညာကိုငါကပဲ သင်ကြားပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မင်း
ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ဖျက်ထားပါစေ၊ ငါ့ကိုတော့ တပတ်ရိုက်လို့မရဘူး။”

လူရှိတာနဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

သူကပါးလွှာသော မျက်နှာတုအား ခွာချလိုက်၏။

ဤတွင်...

လူရှိတာနဲ့၏ရှုပ်သွင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် လမ်းမှာ သူတောင်းစားတို့ ကျွန်တော် အ
ပြတ်ရှင်းပစ်ခဲ့တာ ဦးလေးခြင်လိုက်တယ်ပေါ့။”

“ဒါပေါ့ မင်းအန္တရာယ်ကင်းအောင် အခြေအနေကိုတောင်

စောင့်ကြည့်ပေးခဲ့သေးတယ်။ ပြီးမှ မင်းနောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာပဲ”
“ညော်...ဒီလိုကိုး”

“မင်းဟာ ငါ့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာဘူး၊ စိတ်မိုက်
စိတ်ရိုင်းတွေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရှားလာတယ်။ ဒေါသကြီးလာ
တာနဲ့အမျှ ထစ်ခနဲဆို သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ လူသတ်ချင်လာတယ်။
မင်းဘာကြောင့် ဒီလောက်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လာသလဲဆိုတာ
ငါတောင်စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး၊ မင်းဆို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
အစစအရာရာ ငါအလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထားခဲ့
တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ငါ့မျက်နှာကိုမထောက်ဘူး၊ လှုပ်ချင်ရာကို
အတင်းလျှောက်လုပ်နေခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် မင်းကြောင့် ငါ့အ
မှားများစွာကျူးလွန်ခဲ့ပြီ ဒါပေမယ့် ငါဖန်တီးတဲ့ဇာတ်ကို ငါနိုင်
အောင်ကမှပဲ။”

လူရှိတာနဲ့က လူဖုံးအား အကဲခတ်ကြည့်ယင်း...

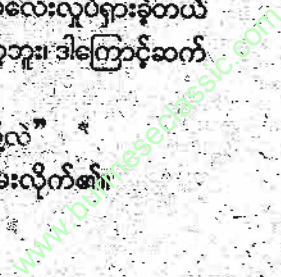
“ယိဖုံးဟာ ယိစင်းဖန်းရဲ့ညီမပဲ။ သူဟာ အစ်မဖြစ်သူလွတ်
မြောက်ဖို့ ဒီကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်နေတာ။ သူ့ကိုဘာကြောင့် ရှင်းမပစ်ခဲ့တာ
လဲ”

လူဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာ ငါအတော်လေးလှုပ်ရှားခဲ့တယ်
ငါ့အနေနဲ့ နောက်ဆုတ်ဖို့ကလည်း မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်ဆက်
ပြီးကရမှာပဲ”

“ဦးလေးက ဘာတွေလုပ်ဆောင်ခဲ့လို့လဲ”

လူရှိတာနဲ့က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူဖုံးက မချိုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက ကြေးစားတွေ ငှားခဲ့တယ်”

“ဒါကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ တန့်ကျောရင်တို့လူစု မဟုတ်

လား”

လူဖုံး လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းကို ငါတစ်ခုမေးမယ်”

လူရှိတန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မေးပါ”

“သေမင်းပွဲစား ဝူကျားရဲ့ အကြောင်း မင်းကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးတာပေါ့၊ သူဟာ သိုင်းပညာတော်ပြီး အင်မတန်

ရက်စက်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ သေဆုံးသွားတာလား

ဇာတ်မြှုပ်သွားတာလား၊ ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မသိဘူး၊ သူ့အ

တင်းပျောက်သွားတာ အတော်လေးကြာသွားပြီ၊ ဒါနဲ့ အခုကိစ္စနဲ့သူ့

ဘယ်လိုဝတ်သက်နေလို့လဲ”

လူဖုံး လက်ကပြလိုက်၏။

“သိပ်လည်း မလောဝါနဲ့၊ မင်းမသိတဲ့အချက်က သူ့မသေ

သေးဘူး”

“ဗျာ”

လူဖုံး ဝါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ မသေဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ ဇာတ်မြှုပ်ပြီး သိုင်းပညာဆန်းတစ်ခု

ကိုကြိုးစားလေ့ကျင့်နေတာပဲ၊ အခုအောင်မြင်သွားလို့ ဇာတ်မြှုပ်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

နေတော့တဲ့ ပြန်လှုပ်ရှားလာပြီ”

“ဦးလေး ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

လူဖုံး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“ငါက သူ့နဲ့တွေ့ပြီးပြီကွ”

လူရှိတန်၏မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြုံးကျယ်သွား၏။

လူဖုံးအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်ကြည့်ကာ...

“သေမင်းပွဲစားနဲ့ ဦးလေးတွေ ခွဲတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လူရှိတန်မှာ အာခေါင်များ ခြောက်ကပ်သလို ခံစားလိုက်

ရသည်။

လူဖုံးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“မင်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချီအင်းနဲ့ယိစင်းဖန်းတို့ကို မကျေနပ်

ခဲ့ဘူး၊ ချီအင်းဟာ ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထား

တဲ့အပြင် ဟန်ထင်းရီလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ချီအင်းနဲ့ယိစင်း

ဖန်းကို သုတ်သင်ဖို့ ဝူကျားကို ကြေးစားငှားခဲ့တယ်၊ ဟန်ထင်းရီကို

ရှင်းပစ်ဖို့ တန့်ကျောရင်နဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကို စေခိုင်းထားတယ်၊

ယိဖုံးကို အသုံးချပြီး သူတို့က ဟန်ထင်းရီကို လုမ်ကြိလိမ့်မယ်”

လူရှိတန်၏မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။

“ဦးလေးရဲ့ အကြံအစည်က တကယ်ကောင်းလား၊ ဒါ

ကြောင့် ယိဖုံးကို ထားရစ်ခဲ့တာကိုး”

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဦးလေးဖြစ်သူ၏ အကြံအစည်ကို လွန်စွာပင် သဘောကျ နှစ်မြိုက်သွားလေသည်။

အစီအစဉ်သာ ဖြစ်ခြောက်ပါက သူ၏ရန်သူများ အားလုံး ရှင်းလင်းသွားပြီဖြစ်သည်။

လူဖုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာချလိုက်၏။

“အကြံအစည်အောင်မြင်ယင် ကိစ္စမရှိပေမယ့် မအောင် မြင်ယင် ငါ့အတွက် ပြဿနာရှိနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခြေအနေကို ကြည့်ရမယ်၊ ဘယ်သူကမှ လုပ်ကြံလို့မအောင်မြင်ဘူးဆိုယင် ငါ့အပေါ်အပြစ်ပုံကျလာမှာပဲ”

လူရှိတန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေယင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ သူတို့ ကဦးလေးကို ခြေရာခံလိုက်ကြမှာ သေချာတယ်”

လူဖုံး လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူခဲ့၊ ငါအားလုံး စီစဉ်ထားပြီးပြီ၊ အစကတည်းက ရှေးတိုးနိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့သလို နောက်ဆုတ်နိုင်အောင် လည်း စီစဉ်ခဲ့တယ်၊ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘဲ အန္တရာယ်က ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာမယ်ဆိုယင် ဒီဒေသက အမြန်ဆုံးရှောင်ပြေးသွားကြမယ်”

“ဒီက ရှောင်ပြေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ မင်းက အပမ်းခံပြီး သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံယူမလို့ လား”

လူရှိတန်၏မျက်နှာ ရှုံ့ခဲ့သွား၏။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

လူဖုံးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က သေဆုံးသွားသူတာ မင်းမဟုတ်ဘူးလို့ သံသယ ဖြစ်နေပုံရတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ အယင်ရှောင်ပုန်းနေတာတောင်းမယ်၊ အခုကိစ္စကို ငါပဲကြည့်စဉ်လိုက်မယ်”

မိမိအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းသော လူဖုံးအားကြည့် ပြီး လူရှိတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သူက အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ...

“ကျွန်တော် ယောက်ျားပဲ၊ လုပ်ရဲယင်ခံရပါတယ်”

“မင်းပါးစပ်ဝိတ်ထားစမ်း၊ ငါက နှစ်ယောက်စလုံး လက် ခြောက်ဖို့ အခြေအနေမပေးမှပြောတာ၊ အဲဒီအခါကျယင် မင်းတစ် ယောက်ပဲ ဒီကအဝေးဆုံးကို ထွက်သွားရမယ်၊ ဘာမှ နောက်ခံတင်း ရာမလိုဘူး၊ ငါပြောတာ နားလည်လား”

“ကျွန်တော်..”

လူရှိတန်က စောဒကတက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

လူဖုံးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ငါက အသက်ကြီးပါပြီ၊ ဒီ ဝစ်ခါတော့ ငါစကားကို မင်းနားထောင်သင့်တယ်”

လူရှိတန်၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များဖြစ်ပေါ် တာလေသည်။

“ငါက မင်းအတွက်ပြောတာပါ၊ ငါ့စေတနာကို နားလည် နှင့်တယ်၊ ငါ့စကားကို နားထောင်သင့်တယ်”

လူရှိတန် ပင့်သက်ရှိလိုက်သည်။

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မယ်” *ကျွန်တော် ဦးလေးစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်

လူပုံး ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒီလိုမှပေါ့”

သူတ လူရှိတန်၏ပန်းအား ကြင်နာစွာသိုင်းဖက်လိုက်သည်
သူတို့သည် ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ဟူသောစကား
ယုံကြည်ဟန်မတူပါ။

ဥပဒေအား လက်တစ်လုံးခြား လုပ်ရန်၊ ရှောင်ပြေးရန်
စွယ်ထားကြပေသည်။

သူတို့သည် ရှောင်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ပါမည်လော။

သူနိုင်ကိုယ်နိုင်

ဝက်ဝံဖြူသည် နှာသံတရူးရှူးပေးကာ တဟုန်ထိုးပြေး
သွားသွားနေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များကို ခုန်ကျော်
သွားခဲ့သလို အကွေ့အကောက်ပေါင်းများစွာကိုလည်း ကျော်လွှား
ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် တောအုပ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာ
ခဲ့သည်။

မည်သည့်လမ်းကို ဝင်မည်နည်း။

တောအုပ်အတွင်းသို့ဝင်ရန် လမ်းများကလည်း များ

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြားလွန်းလှသည်။

သို့သော် ဝက်ဝံဖြူသည် နှာခေါင်းတစ်ဖျားဖြင့် လမ်းကလေး
တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

လူဖုံးနှင့်လူရှိတန်တို့က တောအုပ်ထဲမှ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်
သည်။ ထိုစဉ် ဝက်ဝံ အော်ဟစ်မာန်မီသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

လူဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

လူရှိတန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်က သူ့အပေါ် နှိပ်စက်ထားခဲ့တဲ့အတွက် အပြိုး
ကြီးတာကိုး။ အခုအချိန် သူ မထိုအပ်တော့ဘူး။ ဒီလောက်အမှတ်
သည်းခြေကြီးတဲ့ကောင် တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

လူရှိတန်က ဝက်ဝံလက်သည်းလက်နက်ဆန်းကို အသင့်
ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

ဝက်ဝံဖြူသည် အနံ့ခံယင်း တောအုပ်ထဲ ဝင်လာသည်။

ခြေကွက်လပ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းများ ခပ်တန့်
သွားကာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် လူရှိတန်အား ခုန်အုပ်ကာ
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လူရှိတန်ကလည်း တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လူဖုံး မနေနိုင်တော့ပါ။

ဓားဆွဲထုတ်ကာ ဝက်ဝံဖြူအား ဘိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က ပြင်းပြင်းယန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ
ဝက်ဝံဖြူမှာ စူးစူးဝါးဝါးအော်မြည်ကာ သေဆုံးသွားတော့သည်။

ဝက်ဝံဖြူ သေဆုံးသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် လူဖုံးနှင့်လူရှိ
တန်တို့သည် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟန်ထင်းရီသည် ဝတ်စားကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်ယင်း
ခြေရာခံလိုက်ခဲ့သည်။

မကြာမီ သူ၏နားထဲတွင် ဝက်ဝံဖြူအော်သံသဲ့သဲ့အားကြား
မိသလိုရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

အားတက်သွားကာ အသံထွက်ပေါ်ရာသို့ မှန်းဆကာထွက်
သွားတော့သည်။

မကြာမီ တောအုပ်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

အသံမှာ ပျောက်သွားပြီဖြစ်၍ မည်သည့်နေရာသို့ လိုက်
ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တောအုပ်ထဲမှ လူနှစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် ဟန်ထင်းရီမှာ ပါးစပ်အ
ဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ..

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လူဖုံးနှင့်လူရှိတန်တို့ ဖြစ်နေကြ
သည် မဟုတ်ပါလား။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

လူဖုံးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဟန်ထင်းရီအားတွေ့လျှင် မျက်
နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

လူရှိတန်၏မျက်နှာမှာမူ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဟန်ထင်းရီ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားတို့ လှည့်စားလို့မ
ရတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် လိုက်လာနိုင်တာလဲ”

လူဖုံးက တအံ့တကြဲဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက အသာပြုံးလိုက်သည်။

“လွတ်သွားတဲ့ ဝက်ဝံဖြူနောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ခဲ့တာပေါ့
ဝက်ဝံဖြူဟာ သူ့အမုန်းဆုံးလူရဲ့ အနံ့ကိုခံပြီး ရှာဖွေမယ်ဆိုတာ
တွေးမိခဲ့တယ်လေ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့ရပြီပေါ့”

သူက လူရှိတန်ဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားအဖြစ် မာန်ဆောင်ထားခဲ့သူက သူဌေးသားကျန်း
စွန်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုသတ်ပြီး ငါသေသလို မာန်ဆောင်ထား
ခဲ့တာပဲ”

“အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး”

လူရှိတန် ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာတော်မှန်း ငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း
တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ”

မိမိတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းတိုက်လျှင် ဟန်ထင်းရီအား အနိုင်

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

ရမည်ဟု သူကကျိန်းသေ တွက်ဆထား၏။

လူဖုံးကလည်း ဤကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ထားသည်။

ထိုစကားကြောင့် ဟန်ထင်းရီ၏ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

သို့သော် ဈာန်ဒုခမူအရာကား တစ်စက်လေးမှ မပျက်ပါချေ။

သူက အသာအယာပြုံးယင်။

“ကျုပ်က မကြောက်လို့ ဓာတ်ယောက်တည်းလာတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

လူရီတန်က ဦးလေးဖြစ်သူတက် လှည့်ကာ...

“ကဲ...ဦးလေး ဒီအရုပ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပစ်ကြတာပေါ့”

ဟန်ထင်းရီ လိုက်လာပုံလောက်လျှင် တန်ကျွေရင်တို့ အခြေအနေ ဆိုးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း လူဖုံး နားလည်လိုက်၏။

သူ၏အကြောင်းများသည်လည်း တနည်းနည်းနှင့်ပေါ်သွားမည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် လူရီတန်၏စကားကို ကြားရသောအခါ သဘောတူလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ သူ့ကိုရှင်းပစ်ကြတာပေါ့”

မြောယင်း သူကပင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လူရီတန်ကလည်း ဝက်ဝံလက်ဆည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ဟန်ထင်းရီ မပေါ့ဆရပါ။

ဓားဆွဲထုတ်၍ သတိကြီးစွာထားကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တောအုပ်ရှေ့တွင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

လေတိုးသံများ တဟူးဟူးထွက်ပေါ်နေ၏။
သံသံချင်း ထိခတ်သံလည်း ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ
သည်။

ဟန်ထင်းရီမှာ တိုက်ခိုက်မှုများအား ခုခံပြီး ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်၏။

လူဖုံးနှင့်လူရှိတန်တို့က အတွဲညီစွာ တိုက်ခိုက်နေ၏။
တစ်ယောက်ချင်းရင်ဆိုင်ရလျှင် အကြောင်းမဟုတ်သော်
လည်း ယခု နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့် အခက်တွေ့နေမိသည်။
သို့တိုင်အောင် သူ့အား ခုကွမပေးနိုင်သေးပါချေ။

“ယား”

လူရှိတန်က ညာသံပေးကာ ဝက်ဝံလက်သည်းဖြင့် အတင်း
ဒိုင်းချလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ကိစ္စတုံးသွားမည်မှာ သေချာ
ပူပေသည်။

ဟန်ထင်းရီက မျက်စိလျှင်သည်။
ရှတ်တရက် တိုက်ခိုက်လာမှုကို အသင့်တော်ဆုံးသိုင်းကွက်
ဖြင့်ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်သည်။

ဟန်ထင်းရီ၏ ခုခံကာကွယ်နည်းက အသည်းယားစရာပင်။
ခြေစုံရပ်လျက် နောက်ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်၍ ဝက်ဝံလက်
သည်းလက်နက်ဆန်းကို ခြေဖျားဖြင့် ခတ်ထုတ်လိုက်သည်။

လှလှပပပင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။
ဟန်ထင်းရီ အသုံးပြုလိုက်သည့်အကွက်မှာ လက်နက်မဲ့
လေဝဲကာကွယ်နည်းပင်ဖြစ်သည်။

လူရှိတန်သည် ကျိန်းသေတွက်ချက်ပြီး အပြတ်ရှင်းလိုက်
သော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်သွားသည့်အတွက် ဝိ၍ဒေါသထွက်လာ
သည်။

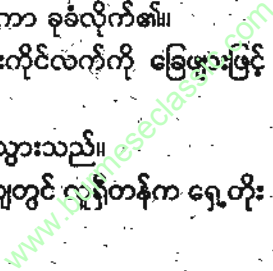
လေထဲမှ ဟန်ထင်းရီ ပြန်အကျတွင် သူကထပ်ဆင့်၍ မနား
တမ်းသူ၏လက်နက်ဆန်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

လူဖုံးကလည်း ရှောင်တိမ်းမည့်ဘက်သို့ မှန်းဆကာ ဓားဖြင့်
ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီ ရင်ထိတ်သွားသည်။
သူက ဓားကို တရစပ်ဝေယမ်းကာ ခုခံလိုက်၏။

တဆက်တည်းပင် လူဖုံး၏ဓားကိုင်လက်ကို ခြေဖျားဖြင့်
ခတ်လိုက်သည်။

လူဖုံး၏ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွားသည်။
ဟန်ထင်းရီက မြေပေါ်ခြေအကျတွင် လူရှိတန်က ရှေ့တိုး

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

ကာတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီက နေအက်ဆုတ်လိုက်၏။

သို့တိုင် မလွတ်မြောက်ပါ။

လူရှိတန်က ဝက်ဝံလက်သည်း လက်နက်ဆန်းမှ လက်ကိုင် ဘူးကို နှိပ်လိုက်သည်။

ဝက်ဝံလက်သည်း ရှည်ထွက်လာပြီး သူ၏ပခုံးမှ အကျီစ အား ဆွဲဖြဲသွားသည်။

နီရဲသောသွေးများ ဖြာထွက်လာသည်။

လူရှိတန်က လက်ကိုင်ဘူးအား ပြန်နှိပ်လိုက်လျှင် မူလအ တိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလက်နက်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော လက်နက်ဖြစ်ကြောင်း ဟန်ထင်းရီ ရိပ်စားမိသွားပြီဖြစ်သည်။

လူရှိတန် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အယ်လိုလဲ ကျုပ်ရဲ့လက်နက်ဆန်းက မကောင်းဘူးလား” လှောင်ပြောင် ပြောဆိုလာသည်။

ဟန်ထင်းရီက ဘာမှမပြောပါ။

ဒဏ်ရာမှသွေးထွက် မလွန်စေရန် ဒဏ်ရာတိုက်ရှိသွေး ကြောများကို ထိုးပိတ်လိုက်လေသည်။

ဟန်ထင်းရီ ဒဏ်ရာရသွား၍ လူဖုံး အားတက်လာ၏။

ဟန်ထင်းရီအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်မည်ဟုလည်း ယုံ ကြည်လာမိသည်။

ဟန်ထင်းရီအား သုတ်သင်နိုင်လျှင် သူတို့အကြောင်းကို

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

လူအများ သိနိုင်မည်မဟုတ်တော့ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

သူက အားထက်လာပြီး ဟန်ထင်းရီအား ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လူရှိတန်ကလည်း လက်နက်ဆန်းအား တို၍တစ်ချိန် ရှည်၍ တဖုံအသုံးပြုတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီမှာ တဖြည်းဖြည်း အခက်တွေ့လာ၏။

အထူးသဖြင့် လူရှိတန်၏လက်နက်ဆန်းအား သတိကြီးစွာ ထားကာ ရင်ဆိုင်နေရသောကြောင့် တိုက်ခိုက်မှုမှာ မြန်သင့်သ လောက် မမြန်တော့ပါချေ။

ဟန်ထင်းရီက အားမလျော့ပါ။

အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ့တွင် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိနေသည်မှာ သူလာရာလမ်း တလျှောက်တွင် ဝမ်းယုတို့လိုက်လာနိုင်အောင် အမှတ်အသားများ ထားရစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ခါး”

လူရှိတန်၏လက်နက်ဆန်းက ရှည်ထွက်လာသည်။

ဟန်ထင်းရီက ဓားကိုပင့်တင်ကာ ခုခံလိုက်၏။

တဆက်တည်းပင် ခြေဖြင့် တန်ကျောက်လိုက်သည်။

လူရှိတန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူ့က ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လူဖုံး၏ဓားက ဟန်ထင်းရီ၏ နံကြားသို့ တိုးဝင်လာ

သည်။

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

ဟန်ထင်းရီက ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းနွဲ့ကာ ရှောင်ပေးသင်
လက်ဝါးတစ်ဘက် ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

လူဖုံးက ဘေးဆို့ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ ဟန်ထင်းရီက ဓား
ဖြင့်ရှုပ်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် ဓားဒဏ်ရာရသွားလေတော့သည်။

“အား”

လူဖုံး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်၏။

သူ၏ရင်ဝ၌ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရသွားလေသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူ ခံလိုက်ရသောကြောင့် လူရိုတန် ဒေါသ
ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ကမူးရှူးထိုး ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်
တော့သည်။

“ချွမ်း”

လက်နက်ဆန်းနှင့်ဓား ထိတွေ့သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

ဟန်ထင်းရီက ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

လူရိုတန်ကလည်း လက်ငါးချောင်းဖြင့် ကုပ်ချလိုက်၏။

တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြိုင်တူလိုလိုပင်ကျရောက်သွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ စူးရှသော အော်သံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ဟန်ထင်းရီ၏လက်ဝါးသည် လူရိုတန်၏ရင်ဝအား ရိုက်ခိ
သွားသည်။

ထို့အတူ..

လူရိုတန်၏လက်ငါးချောင်းသည် ဒဏ်ရာရထားသော ဟန်
ထင်းရီ၏ပခုံးအား ကုပ်ဆွဲသွားလေသည်။

လူရိုတန်က တမင်ပင် ဒဏ်ရာရထားသောနေရာအား ရွေး
ချယ်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူရှိတန်မှာ ဒယီးယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားသည်။
သူ၏ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အောင့်သက်သက်နှင့် နာကျင်နေ

၏

အကယ်၍ ဒဏ်ရာရထားသောလက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ အခြားလက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ပါက မုချသေဆုံးရမည်ဖြစ်
သည်။

ယခုမူ ဒဏ်ရာရထားသော လက်မို့ အားလျော့သွားခြင်း
ကြောင့် သက်သာရာရသွားလေသည်။

ဟန်ထင်းရီမှာလည်း မသက်သာပါ။

ဒဏ်ရာရထားသောလက်အား ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသူ
ဖြင့် အသည်းခိုက်အောင်ပင် နာကျင်သွားမိလေသည်။

ဒဏ်ရာမှလည်း သွေးများစိမ့်ထွက်လာသည်။

သွေးကြောအချို့ ပျက်စီးသွား၍ လက်တစ်ဘက်လုံး တစ်စ
စစ်နာကျင်ကာ လှုပ်ရှား၍မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ယခု...

သုံးဦးစလုံး ဒဏ်ရာကိုယ်စီရသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလစ်မပေးဘဲ
အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့က အခွင့်ကောင်းချောင်းနေသလို အမောဖြေနေကြ
ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးအခြေအနေ တစ်ဦးလှလှယင်း...

“ယား”

ညာသံကိုယ်စီပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြန်သည်။

လူဖုံးနှင့်လူရှိတန်တို့မှာ ဒဏ်ရာကိုယ်စီရထားသော်လည်း

နှစ်ယောက်ဖြစ်၍ ခံသာနေသေး၏။

ဟန်ထင်းရီမှာကား ဓားကိုင်လက်တစ်ဘက်တည်းဖြင့်သာ
တိုက်ခိုက်နေရ၏။

သူ၏အခြေအနေမှာ မဟန်တော့သော်လည်း သူက အ
လျှော့မပေးပါ။

အားတင်းကာ တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူက နောက်ဆုံးကြိုးစားခြင်းအနေဖြင့် အထက်မြက်ဆုံး
ဓားကွက်များအား ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

ဓားရိပ်လူရိပ်များ ပွားကပ်သွားသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟန်ထင်းရီ၏ဓားချက်က လူရှိတန်၏လက်နက်အား ရိုက်
ဖယ်လိုက်သည့်အပြင် ဝဲဘက်နံကြားအား ရှပ်ထိသွားသည်။

လူရှိတန် နာကျင်စွာအော်ယင်း နောက်ဆုတ်သွား၏။

ဟန်ထင်းရီမှာလည်း လူဖုံး၏ခြေကန်ချက်မိကာ ဒယီးဒ
ယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ဟန်ထင်းရီက ခန္ဓာကိုယ်အား မနည်းပင်ထိန်းထားလိုက်ရ
သည်။

လူဖုံးနှင့်လူရှိတန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိုက်ကြသည်။

“မင်း ဘယ်လိုနေလဲ”

လူဖုံးက မေးလိုက်သည်။

လူရှိတန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရတယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ကိုအမြန်ဆုံး သုတ်သင်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားပါ”

လူဖုံးက ရင်ဘတ်မှဒဏ်ရာကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ ခေါင်း ညှိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချ..သူ မကြာခင်သေရမှာပါ”

နှစ်သောက်သား တိုင်ပင်ပြောဆိုယင်း ထပ်မံတိုက်ခိုက် ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟန်တားသံနှင့်အတူ လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ သည်။

ထိုလူစုအားမြင်လျှင် လူဖုံးနှင့်လူရှိတန်တို့မှာအကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်ယုသည် မင်းမှုထမ်းဆွယ်ယောက်ခန့်ကို ဦးဆောင်ကာ လိုက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

ဝမ်ယုသည် သံခြေထောက်တို့အား မြို့စားကြီးထံ အပ်နှံ ကာအကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက လူဖုံး၏သွေးထိုးစွကို သိမြင်သွားသော ကြောင့် ဝမ်ယုအား အစုမှန်ပေါ်ပေါက်စေရေးအတွက် လုံလောက် သောအချိန်ကို ပေးခဲ့လေသည်။

ဝမ်ယုသည် ဌာန၌ စီမံစရာရှိသည်များကို စီမံပြီးမင်းမှု ထမ်းများအားခေါ်ကာ မြို့ပြင်သို့ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ယိမ်းလည်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သူတို့သည် မြို့ပြင်တဝိုက် သံလွန်စရာယင်း ဟန်ထင်းရိရ ဟားခဲ့သော အမှတ်အသားများအား တွေ့ရှိခဲ့သည်။

သူတို့က ဆိုအမှတ်အသားများအတိုင်း အမြန်ဆုံးပင် ခြေ ရာခံလိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဟန်ထင်းရိတို့ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မင်းမှုထမ်းများသည် လူဖုံးနှင့်လူရှိတန်တို့အား ဝိုင်းရံထား
လိုက်ကြ၏။

ဝမ်းယုတို့ရောက်လာမှပင် ဟန်ထင်းရိမှာ သက်ပြင်းချနိုင်
တော့သည်။

ယိဝုံးက စိုးရိမ်စွာဖြင့် သူ၏ဒဏ်ရာများအား စည်းနှောင်
ပေးလိုက်သည်။

ဝမ်းယုက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လူရှိတန်က မသေပါလား”

ဟန်ထင်းရိ မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူက အစကတည်းက မသေပါဘူး”

“ခါဖြင့်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဟန်ထင်းရိက ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“သူနဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ချင်းတူတဲ့ ကျွန်းစွန်းကိုသတ်ပြီး

ရှုပ်ဖျက်ထားခဲ့တာပဲ”

သူက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ဝမ်းယု ခေါင်းကဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး”

လူဖုံးနှင့်လူရှိတန်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်

ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် ဝိုင်းရံထားသော မင်းမှုထမ်းများအား တိုက်ခိုက်

ကာထွက်ပြေးရန် ကြံစည်လိုက်ကြ၏။

မင်းမှုထမ်းများက စနစ်တကျဖြင့် ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်လိုက်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၁-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

ကြလေသည်။

ဝမ်းယုလည်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်။

အခြေအနေမှာ ရွပ်တွေ့သွားသည်။

မင်းမှုထမ်းသုံးယောက်မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားပြီး ထစ်ဦးမှာ

လူဖုံး၏တားချက်မိကာ သေဆုံးသွားသည်။

လူဖုံးမှာလည်း ကျွန် မင်းမှုထမ်းများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်

သေဆုံးသွားလေသည်။

“အား”

လူရှိတန်မှာလည်း ဝမ်းယု၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဒဏ်ရာ

ပြင်း ထန်စွာရကာ ဒူးထောက်ကျသွားသည်။

ဝမ်းယုက သူ၏လည်ဝတ်ပေါ်သို့ ဓားတင်ထားလိုက်သည်။

လူရှိတန် မလှုပ်သွားတော့ပါ။

သူက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားလိုက်တော့သည်။

မင်းမှုထမ်းများသည် လူရှိတန်အား ဤဖြင့်တုပ်နှောင်ကာ

ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်နိုင်မှန်း လူရှိတန်တစ်ယောက်

ကောင်းစွာ သိထားခဲ့ပြီတကား။

ပွဲစားနှင့်ပညာသည်

မင်းမှုထမ်းဌာန...။

မင်းမှုထမ်းဌာနသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။
ထိုလူသည် တရားခံတစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးလာသည်။
ထိုတရားခံမှာ ကျင်းပွဲပင်ဖြစ်လေသည်။
လာပို့သူမှာ အာဏာသားဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်။
ထိုလူ၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်တင်းမာနေ၏။
“ဝမ်းယူကော”
ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းယူမှာ ဟန်ထင်းရှိနောက် လိုက်သွားသ

ဖြင့်...

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ၂၁၀

“ဆရာဝမ်းယူ အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်သွားပါတယ်”
မင်းမှုထမ်းတစ်ဦးက ဖြေလိုက်၏။

သူတို့သည် ထိုအာဏာသားကို မသိကြပါ။

ထိုအာဏာသားမှာ ဝမ်းယူအားသိနေသောကြောင့် ဝမ်းယူ
၏မိတ်ဆွေဟု ထင်မှတ်သွားကြသည်။

အာဏာသားက...

“ကျုပ်က လှယန်နယ်စားကြီးလက်အောက်က အမှုထမ်း
ကောက်ချိန်ပဲ။ ဝမ်းယူလိုက်နေတဲ့အမှုအတွက် လိုနေတဲ့သက်သေကို
တွေ့လို့ ဖမ်းခေါ်လာခဲ့တာ”

အားလုံးမှာ ကောက်ချိန်အား လေးစားသွားကြ၏။

ကျင်းပွဲသည် ဝမ်းယူ အလိုရှိနေသူတစ်ဦးပင်။

ကျင်းပွဲကြောင့် သူတို့များစွာ အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ကောက်ချိန်က ကျင်းပွဲအား မင်းမှုထမ်းတစ်ယောက်၏
လက်ထံသို့အပ်ကာ....

“သူ့ကို သေသေချာချာ ချုပ်ထားလိုက်”

တဖန် ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်
လေသည်။

“လက်ရှိ ဘယ်သူတာဝန်ယူထားလဲ”

သူ၏ခပ်မာမာဟန်နှင့် နယ်စားအရှိန်အဝါတို့ကြောင့် အား
လုံးမှာ အလိုလိုကြောက်ရွံ့ ရှိသေးနေကြ၏။

မင်းမှုထမ်းတစ်ယောက်က လှမ်းထွက်လာသည်။

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျွန်တော့နာမည် သန်းဖုံးပါ။ ဆရာဝန်ယူရဲ့လက်ထောက်ပါ။ လက်ရှိအချိန်မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ယူထားရပါတယ်။”

ကောက်ချိန်က သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သံသယဖြစ်လို့ ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ ချီအင်းနဲ့ယိစင်းဖန်းကို ကျွပ်တွေ့ချင်တယ်။ သူတို့ကို စစ်မေးစရာနည်းနည်းရှိတယ်။ တကယ်လို့ ကျွပ်ထင်တာမှန်မယ် မကြာခင် တရားခံကိုမိတော့မယ်။ တရားခံကို မိတော့မည်ဆိုသောကြောင့် သန်းဖုံး၏မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။

သူက ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေတော့ပါချေ။

“ကျွန်တော့နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

ကောက်ချိန်အား ခေါ်ဆောင်ကာ အချုပ်စန်းဆီသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။

ကောက်ချိန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်သောအပြုံးရိပ်တစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

အမှန်စင်စစ် ကောက်ချိန်သည်ကား ရုပ်ဖျက်ထားသော သေမင်းပွဲစားဂူကျားပင်ဖြစ်လေသည်။

သူက မြို့ပြင်တွင် ကျင်းပဲ့အား ဖမ်းဆီးထားပြီး အခွင့်အရေးကိုချောင်းမြောင်းနေခဲ့သည်။

ဝစ်ယုတို့ ထွက်သွားပြီးမှ တရားခံကျင်းပဲ့အား ဖမ်းခေါ်လာဟန်ဖြင့် ပုံမှားရိုက်ကာ ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာမီ ချီအင်းတို့အား တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သူက အလွယ်တကူ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မည်ဟု ဆုံး

သူရဲကောင်းနှင့် ဓမ္မောပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

ဖြတ်ထားလေသည်။

“ဂျိမ်း”

အချုပ်စန်းတံခါးဖွင့်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အခန်းထဲ၌ ချီအင်းရှိနေသည်။

ချီအင်းနှင့် ယိစင်းဖန်းတို့အား သီးခြားခွဲ၍ချုပ်ထားလေသည်။

သန်းဖုံးက ဦးညွတ်ယင်း...

“ဆရာတွေ့ချင်တဲ့ ချီအင်းပါပဲ”

ဂူကျား ရယ်ချင်သွားသော်လည်း မရယ်ဖြစ်ပါ။

သူက အချုပ်စန်းအတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး...

“ချီအင်းဆိုတာ မင်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

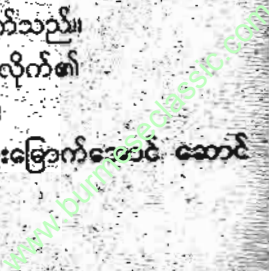
ချီအင်းက အကဲခတ်ကြည့်ယင်း ဖြေလိုက်၏။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်များ ခံစားလိုက်ရပြီး ထိုလူသည် မူမမှန်ဟု ဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သတိကြီးစွာထားနေလိုက်၏

ဂူကျားက ဘာမှမပြောတော့ပါ။

ဝစ်ယု ပြန်မလာမီ သူ၏ကိစ္စပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

၂၀၄ ❖ တာရှည်သိုလ်သီဟအောင်

သူ၏လက်တစ်ဘက် မြောက်တက်သွားသည်။

“ခွတ်”

“အင့်”

သန်းဖုံးမှာ ဘာမှန်းပင် မသိလိုက်ချေ။

ဧကံပိုးတစ်ခုလုံး ကျဉ်တက်သွားပြီး မေ့လဲကျသွားတော့

သည်။

ချီအင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဂူကျား ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းနားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုယင် လူဖုံးက မင်းနဲ့

ယီစင်းဖန်းကို ရှင်းပစ်ဖို့ကျုပ်ကို ငှားခဲ့တာပဲ”

စကားဆုံးလျှင် ချီအင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချီအင်းက ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် အချုပ်ခန်းအတွင်း သူတပြန်ကိုယ်တပြန် တိုက်

ခိုက်နေတော့သည်။

ဂူကျားမှာ ချီအင်းသည် သိုင်းပညာအဆင့် မမြင့်ဟု အထင်
သေးခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်လိုက်သောအခါ ချီအင်း၏သိုင်းပညာ
သည် အဆင့်မြင့်ကြောင်း ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် မရဏလက်ဖွားသိုင်းပညာအား ထုတ်ဖော်အ
သုံးပြုလိုက်လေသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (တ-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

ပြောင်းလဲသွားသောအခါ ချီအင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ကျောက်စိမ်းလက်
သိုင်းပညာကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုကာ ခုခံကာကွယ်လိုက်ရလေ
သည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချီအင်းမှာ နောက်သို့လေးငါးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားရသည်။

ဂူကျားမှာလည်း နောက်သို့ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်ပေးလိုက်

ရသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသောဟန်မူရာများ ဖြစ်ပေါ်
လာသည်။

“မင်းက ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာကို တတ်မြောက်
ထားတယ် ဟုတ်လား”

ချီအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဂူကျားမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

စိတ်ထဲမှလည်း လူဖုံးအား ကြိုက်၍အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။

လူဖုံး၏စကားအား ယုံကြည်၍ ချီအင်းအား အလွယ်တကူ
ရှင်းပစ်နိုင်မည်ဟု သူက ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။

ယခုမူ ချီအင်းသည် ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာကိုပင်
တတ်မြောက်နေ၏။

အခြေအနေမှာ မိမိမျှော်မှန်းထားသလောက် မလွယ်ဟု

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တွေးမိလိုက်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုတ်ရန် လမ်းမရှိတော့ပါ။

မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ရှင်းပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပေ
တော့မည်။

သူက လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ပူးကပ်ကာ ချီအင်း၏ရင်ဝသို့
ချိန်ရှယ်ထိုးသွင်းလိုက်၏။

အနီးသို့ရောက်မှ လက်နှစ်ဘက် ရုတ်ခြည်းခွဲထွက်သွားပြီး
ချီအင်း၏ဝဲယာ ကျိုင်းအောက်ဆီသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူက နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သော 'ငရဲလမ်းစေညွှန်ရာ'
သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချီအင်းမှာ ကျောက်စိမ်းလက်သိုင်းပညာအား ပညာ ကုန်
မရရှိထားခြင်းကြောင့် မည်သို့တုန်ပြန်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

သူက ဝူကျား၏လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရတော့မည့်
အခြေအနေတွင်...

“အား”

ဝူကျားမှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ယင်း လဲကျသွားတော့
သည်။

သူ၏နောက်တွင် သွေးစွန်းနေသော ဓားကိုကိုင်ကာ
ရပ်နေ သော သန်းဖုံးအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သန်းဖုံးသည် အချိန်မီ ပြန်လည်သတိရလာပြီး ဝူကျားအား
တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူရဲကောင်းနှင့် မေတ္တာပုစ္ဆာ (၀၁-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

လှယ်နိမြို့၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော လူရှိတန်၏ဇာတ်ရုပ်မှာ ပြီး
ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လူရှိတန်သည် ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုများစွာကြောင့်
သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

ကျင်းပုံကိုလည်း အကျဉ်းစခန်းတွင် ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်၏။

ဝမ်းယုမှာ ပျော်မဆုံးအောင် ဖြစ်နေသည်။

ဟန်ထင်းရီ၏ကြိုးစားမှုဖြင့် အမှုမှန်ပေါ်လာသောကြောင့်
ဟန်ထင်းရီအား အလွန်ပင်ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ထို့အတူ ချီအင်း၊ ယိစင်းဖန်းနှင့်ယိဖုံးတို့ကလည်း အထူးပင်
ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။

အားလုံး ပြဿနာများ ပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် ဟန်ထင်းရီ
သည် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

သူသည် ဒုစရိုက်မှုများ နှိမ်နင်းရန်အတွက် လှည့်လည်ခရီး
ထွက်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းယု၊ ချီအင်း၊ ယိစင်းဖန်းနှင့်ယိဖုံးတို့က မြို့ပြင်တိုင်
လိုက်လံပို့ဆောင်ခဲ့သည်။

ယိဖုံး၏မျက်နှာသည် ညှိုးရော်နေသည်။

“အစ်ကို ပြန်လာဦးမှာလား ဟင်”

သူမက ဝမ်းနည်းသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အစ်ကို တစ်နေ့တော့ ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ဤစကားသည် ရင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသောစကားပင်

www.burmeseclassic.com

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြစ်လေးသည်။

ယိဖိုး၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပသွား၏။

“ကျွန်မ အစ်ကိုကို စောင့်မျှော်နေပါမယ်”

ထိုစကားကို ဟန်ထင်းရီက အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ယိဖိုးသည် မျက်ရည်များ ရစ်ပိုင်းလျှက် မျက်စိတဆုံးငေး

ကြည့်နေမိသည်။

သူမ၏ရင်ထဲ၌လည်း ဟန်ထင်းရီတစ်ယောက် ကျန်းသေ

ပြန်လာမည်ဟု ယုံကြည်ထားပေသည်။

ခေတ္တာစစ် ခေတ္တာမှန်ဆိုပါက တစ်ချိန်တွင် ပြန်လည်နီးစပ်

ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ထင်းရီမှာ မြင်းကိုနှင်ယင်း လူယန်မြို့နှင့် ဝေးသည်

ထက်ဝေးကွာသွားလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

